

A.E. Powell

AZ ÉLET FEJLŐDÉSE A NAPRENDSZERBEN

(Az emberiség okkult történelme)

**Fordította: Miskolczi Gábor, 2007
Lektorai munkák: Szabari János, 2009**

MAGYAR TEOZÓFIAI TÁRSULAT

Ajánlás

Ezt a könyvet, négy korábbi elődjéhez hasonlóan, hálám és nagybecsülésem jeleként azoknak ajánlom, akik munkája és kutatásai az anyagot szolgáltatták, amelyből megszületett.

Tartalom

Előszó a magyar kiadáshoz		4
Bevezetés		5
I. fejezet	A bolygók	7
II. fejezet	A körök	10
III. fejezet	A láncok	11
IV. fejezet	A fejlődési rendszerek	13
V. fejezet	A Naprendszer	16
VI. fejezet	A Naprendszer kialakulása	18
VII. fejezet	A Nap-Logosz és a Bolygói Logoszok	23
VIII. fejezet	Az életáramlatok	27
IX. fejezet	A hét láncunk számára kitűzött célok	32
X. fejezet	A cél elérésének eszközei	35
XI. fejezet	A fajok és alfajok	38
XII. fejezet	A belső kör	41
XIII. fejezet	Az „ítéletnapok”	45
XIV. fejezet	Az involúció és az evolúció	53
XV. fejezet	Korszakok és időtartamok	57
XVI. fejezet	A bolygó-láncok Logoszai és más magasrangú tisztségviselők	60
XVII. fejezet	A Manuk	64
XVIII. fejezet	Buddhák, Mahâchohánok és Bódhiszattvák	67
XIX. fejezet	A Világ Ura és helyettesei	69
XX. fejezet	A Föld fejlődési rendszere: az első lánc	72
XXI. fejezet	A második lánc	75
XXII. fejezet	A harmadik (Hold) lánc	77
XXIII. fejezet	A Holdlánc hatodik köre	81
XXIV. fejezet	A Holdlánc hetedik köre	84
XXV. fejezet	A Holdlánc fejlődésének eredményei	87
XXVI. fejezet	A Földlánc építése	95
XXVII. fejezet	A Földlánc első köre	98
XXVIII. fejezet	A Földlánc második köre	102
XXIX. fejezet	A Földlánc harmadik köre	104
XXX. fejezet	A negyedik kör A, B és C bolygói	108
XXXI. fejezet	A Föld első gyökérfaja	110
XXXII. fejezet	A Föld második gyökérfaja	113
XXXIII. fejezet	A Föld harmadik (lemúriai) gyökérfaja	115
XXXIV. fejezet	A Vénusz Urainak érkezése	125
XXXV. fejezet	A negyedik (atlantiszi) gyökérfaj: a rmoahal	127
XXXVI. fejezet	A második atlantiszi alfaj: a tlavatlí	131

XXXVII. fejezet	A harmadik atlantiszi alfaj: a tolték	132
XXXVIII. fejezet	Atlantisz civilizációja	137
XXXIX. fejezet	A tolték birodalom maradványa: az ősi Peru i.e. 12 000-ben	145
XL. fejezet	A negyedik atlantiszi alfaj: a turáni	151
XLI. fejezet	A turáni társadalom maradványa: Káldea i.e. 19 000-ben	152
XLII. fejezet	Az ötödik atlantiszi alfaj: az ős-sémita	158
XLIII. fejezet	A hatodik atlantiszi alfaj: az akkád	159
XLIV. fejezet	A hetedik atlantiszi alfaj: a mongol	160
XLV. fejezet	Az ötödik (árja) gyökérfaj kezdetei	161
XLVI. fejezet	A Hid Városa	164
XLVII. fejezet	Az első árja alfaj: a hindu, i.e. 60 000	166
XLVIII. fejezet	A második árja alfaj: az arab, i.e. 40 000	169
XLIX. fejezet	A harmadik árja alfaj: a perzsa, i.e. 30 000	173
L. fejezet	A negyedik árja alfaj: a kelta, i.e. 20 000	176
LI. fejezet	Az ötödik árja alfaj: a teuton, i.e. 20 000	180
LII. fejezet	Az ötödik gyökérfaj első alfaja és India elfoglalása, i.e. 18 000	182
LIII. fejezet	A hatodik árja alfaj	185
LIV. fejezet	A hatodik és hetedik gyökérfaj	187
LV. fejezet	Élet a Marson és a Merkúron	196
LVI. fejezet	Utószó	198
Felhasznált irodalom		201

Előszó a magyar kiadáshoz

„Az élet fejlődése a Naprendszerben (Az emberiség okkult történelme)” című könyv Arthur E. Powell öt részből álló életműsorozatának utolsó kötete. Először jelenik meg magyarul, követve a korábban kiadott „Az éterikus test”, „Az asztrális test”, „A mentális test” és „A kauzális test” című köteteket. A sorozat egyes darabjaiból az ember sűrű fizikai testénél finomabb tudathordozóit vagy testeit és azokat a világokat ismerhetjük meg, amelyekben ezek a testek léteznek. A sorozat zárókötetete összefoglalja mindazt, amit az ősi bölcsesség az emberiség Naprendszerünkben történt kialakulásáról és fejlődési útjáról tanít.

A könyvsorozat szerzője Arthur E. Powell, akinek könyveit számtalan nyelvre lefordították, mégis egy „ismeretlen teozófus”, akiről szinte semmiféle életrajzi adat, feljegyzés nem maradt fenn. Tudjuk, hogy angol volt, gyakran ezredesként említik, a felesége az Angol Teozófiai Társulat egyik vezetője volt, és a könyvei az 1920-as évek második felében születtek. A könyvek viszont bizonyítékok arra, hogy keményen dolgozott, gondos aprólékossággal gyűjtötte össze és rendszerezte a teozófia nagy tanítói, elsősorban Annie Besant és Charles W. Leadbeater – fenti területekre kiterjedő – munkásságát. Összefoglaló szintézist készített, rendkívüli logikával témacsoportokba rendezte, és ez által feldolgozhatóbbá, áttekinthetőbbé, érthetőbbé tette az olvasó számára a különböző könyvekben, cikkekben, előadások anyagában található leírásokat. A szöveg kezelése közben teljesen objektíven járt el, nem fűzött véleményt, megjegyzést egyetlen állításhoz sem. Tiszteletből nem nyúlt H. P. Blavatsky munkáihoz, mert úgy gondolta, hogy a monumentális Titkos Tanításból vagy a Fátyoltalan Isisből nem lenne célravezető rövid idézeteket kiragadni.

A bolygók, körök, láncok, fejlődési rendszerek fogalmainak megismertetése után szó esik a könyvben a Naprendszer kialakulásáról, arról, hogy az élethullám hogyan halad végig az egyes periódusokon, és az élet birodalmi egy-egy láncváltáskor hogyan kerülnek magasabb osztályba. Megismerkedhetünk a láncunk elé kitűzött célokkal. Rálátást kapunk az okkult kronológiára, valamint betekintést a Naprendszer koráról. Ennek az összetett rendszernek az összefüggéseibe ágyazva tökéletesen beleillenek a Lemuriáról és Atlantiszról szóló ismeretek. A kötet második része az okkult antropológia, amely bemutatja a különféle gyökérfajokat és alfajokat, valamint azok legfontosabb jellegzetességeit, vonásait és történelmét.

„Az élet fejlődése a Naprendszerben” című könyv hatalmas kitekintés az évmilliók és évmilliárdok alatt lezajló fejlődésre, ami rádöbbeníti az embert, hogy a mindenség annál sokkal összetettebb rendszer, mint amit az emberiség jelentős része ma gondol róla. Ezt a csodálatos világot személytelen, objektív törvények irányítják egy számunkra szinte felfoghatatlanul magasztos isteni fejlődési terv alapján. Ezen a terven jelenkorunk emberénél sokkal-sokkal emelkedettebb lények tömegei dolgoznak, és boldogsággal tölthet el bennünket az a tudat, hogy az emberre is határtalan fejlődés vár, és előbb-utóbb tudatosan is csatlakozhatunk az isteni terv munkásainak sorához.

Évekkel ezelőtt indítottuk útjára Arthur E. Powell könyvsorozatát, mert azt annyira kiváló munkának tartottuk, hogy a Magyar Teozófiai Társulat – szűkös kapacitásai ellenére – úgy döntött, belevág a teljes kiadásba. Kitűzött célunkat megvalósítottuk. Ajánljuk ezt a könyvet és a korábbi részeket mindazoknak, akik nem elégednek meg a felszínes, egy kirakós játék csak néhány részletét tartalmazó információval, hanem olyan alapokra vágnak, amikre további kutatásaik során biztonssággal építkezhetnek.

A Kiadó

Bevezetés

H.P. Blavatsky *Titkos Tanításának*¹ 1893-as megjelenését megelőzően, majd azt követően is az okkultizmus tanulmányozói számára jelentős ismeretanyag vált elérhetővé a Naprendszerrel és az abban fejlődő életáramlatokról, amelyek egyike a mi emberiségünk. A.P. Sinnett 1883-ban megjelent *Esoteric Buddhism* (Ezoterikus buddhizmus) című művét követte ugyanezen szerzőtől a *The Growth of the Soul* (A lélek fejlődése). 1897-ben adták ki Annie Besant könyvét, *Az Ősi Bölcsességet*², majd az okkultizmus e nagyszerű tanulmányozója 1903-ban tartott egy nagy jelentőségű előadássorozatot. Ez utóbbi később könyv alakban is megjelent *The Pedigree of Man* (Az Ember származása) címmel, amely minden korábbinál részletesebben tárgyalta a Naprendszert annak láncával, köreivel, bolygóival, gyökér- és alfajaival, stb. együtt. További részletekkel bővítette ezt C.W. Leadbeater több könyvében, elsősorban a *The Inner Life* (Belső élet) 1. és 2. kötetében, valamint a *Textbook of Theosophy* (Teozófiai tankönyv) címűekben.

1913-ban pedig megjelent *Az emberiség múltja, jelene és jövője*³ című hatalmas mű. Ezek mellett két további lebilincselő kötetet is meg kell említeni: *The Story of Atlantis*⁴ (Atlantisz története) 1896-ból és *Lost Lemuria* (Az elveszett Lemúria) 1904-ből – mindkettő W. Scott-Elliot műve, és térképeket is tartalmaz e földrészekről, amelyek teljes részletességgel tárgyalják a kontinenseket benépesítő fajokat és civilizációikat.

Eddig azonban nem jelent meg olyan könyv, amely ezt az egész hatalmas témakört lefedte volna, leírva mind a fejlődés színterét, mind pedig az abban fejlődő életáramlatokat az egymást követő korszakok során.

Ez a könyv ezt a hiányt próbálja meg pótolni. Minden benne szereplő információ megtalálható a már említett művekben, illetve néhány másikban. E könyvek teljes listáját a Felhasznált irodalom tartalmazza.

Tekintettel a téma összetettségére és megannyi részletére, a szövegben nagyszámú magyarázó ábra kapott helyet, amelyek legtöbbje eredeti, és reméljük, hogy segítik a tanulmányozót azon rendszer bonyolult összefüggéseinek elsajátításában, amelyben fejlődésünk folyik. Ugyanezen célt szem előtt tartva néhány táblázatos formájú összefoglaló is helyet kapott a könyvben.

Terjedelmi okoknál fogva számos részletet kihagytunk, mint például az atlantiszi és lemúriai idők különböző fajainak és civilizációinak bemutatása. Ezek a részleteket azonban a tanuló könnyen elérheti az irodalomjegyzékben felsorolt művekben. Itt csak a legfontosabb megállapítások összefoglalása szerepel.

A részletek kihagyása semmiképpen nem befolyásolja, vagy töri meg a könyvünkben kibontakozó történet folytonosságát. Beemelésük viszont valószínűleg túlságosan bonyolulttá és aprólékosná tette volna a képet ahhoz, hogy az egyetlen mű keretében feldolgozható legyen, és az a veszély fenyegethette volna a tanulmányozót, hogy végül majd nem látja a fától az erdőt.

Könyvünk célja az, hogy átfogó, összefüggő képet adjon az erdőről, nem pedig az, hogy minden egyes fát részletesen leírjon. Ezt követően a tanulmányozó tetszése, ízlése és ideje szerint megvizsgálhatja az egyes fák, bokrok, cserjék, stb. történetét, amelyek összessége adja azt az óriási életetek erdejét, amely benépesíti a bámulatos világot, vagy inkább világok sorozatát, amiben létezőnk és fejlődünk.

A könyv három fő részre osztható. Az első a fejlődés színterét írja le. Ez tartalmazza a különböző bolygóknak, azok tevékenysége és elsötétülése egymást követő periódusainak, valamint a lán-

¹ Magyar fordítása letölthető a www.teozofia.hu honlapról.

² Magyar Teozófiai Társulat, 1994, vagy letölthető a www.teozofia.hu honlapról.

³ Magyar fordítása letölthető a www.teozofia.hu honlapról.

⁴ Magyarul *Atlantisz és Lemúria legendája* címmel jelentette meg az Édesvíz Kiadó 2004-ben.

coknak és fejlődési rendszereknek bemutatását. Ez témakörünk formai oldala, az élet fejlődési *színterének* leírása.

A második rész foglalkozik az így előkészített szinterekre beömlő életáramlatokkal, azzal a módszerrel, ami segítségével ezen életáramlatok folyamatos fejlődése biztosított, és amely szintereken áthaladva eléri a fejlődés vagy növekedés különböző szintjeit vagy fokozatait. Ezekkel a folyamatokkal csak fő vonalakban foglalkozunk, mintegy madártávlatból tekintve az események egészének elképesztő léptékű vonulatára.

A harmadik rész sokkal részletesebben írja le bizonyos életbirodalmak összetevő részeinek fejlődését, különös tekintettel az emberi gyökér- és alfajokra. Ebben a részben azonban – mint már mondtuk – a részletek teljes kidolgozását mellőztük, mivel a cél nem annyira az, hogy enciklopédikus mennyiségű információval halmozzuk el a tanulmányozót, mint inkább lehetővé akarjuk tenni számára, hogy felfoghassa, megérthesse azt a hatalmas tervet meghatározó alapelveket, amelyek szerint minden működik lenyűgözően rendezett Világegyetemünkben. Ebben a rendszerben „még egy veréb sem hullhat a földre” a Rendszer Alkotójának akarata nélkül, és abban a megtiszteltetésben részesülünk, hogy ehhez a rendszerhez tartozunk.

I. fejezet A bolygók

A fejlődés színterének tanulmányozását a kisebb egységekkel kezdjük, majd tovább haladunk a nagyobbak felé úgy, hogy azt a kisebbekből építjük fel, más szóval a részletektől fogunk az általánosságok felé haladni. Ez vélhetően könnyebb feladat lesz a tanulmányozónak, mint a fordított módszer, amelyben a nagy egységek tárgyalásával kezdenénk, és részekre osztva azt, haladnánk a kisebbek felé. Később azonban, amikor azt fogjuk vizsgálni, hogy miként fejlődik az élet e szintéren, könnyebbnek fogjuk találni a fordított módszer alkalmazását, ezért akkor a nagy életáramlatokkal kezdjük, és továbbhaladva felosztjuk azokat összetevőikre és kisebb egységeikre. Így módszerünket vizsgált témánk természetéhez fogjuk igazítani.

Földünket és többi társát a Naprendszerben *bolygóknak* nevezzük. Földünk egyike egy 7 tagból álló bolygósorozatnak, ezt a sorozatot *láncnak* nevezzük, és e lánc hét bolygója közül a Föld a leg-sűrűbb.

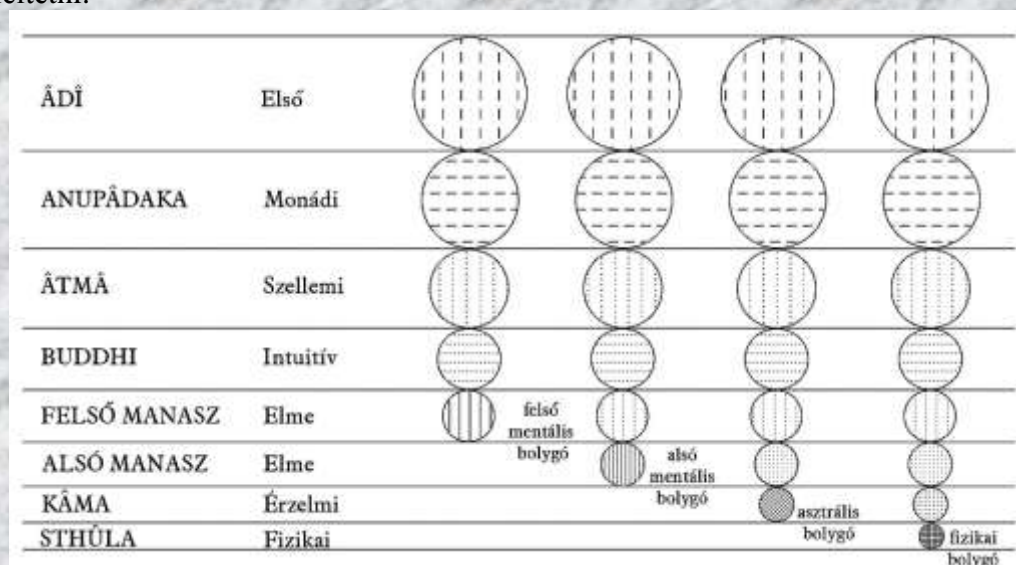
A Földlánc 7 bolygója a következőkből áll:

- 2 alsó mentális bolygó,
- 2 asztrális bolygó,
- 3 fizikai bolygó.

A többi lánc bolygói nem szükségszerűen ezt a megoszlást követik, de ezzel hamarosan teljes részletességgel fogunk foglalkozni.

Amikor például egy alsó mentális bolygóról beszélünk, ez úgy értendő, hogy a benne található *legsűrűbb* anyag alsó mentális, vagyis nem tartalmaz asztrális vagy fizikai anyagot. Ehhez hasonlóan egy asztrális bolygónak nincs asztrálisnál sűrűbb anyaga, vagyis nincs fizikai anyagból való burka.

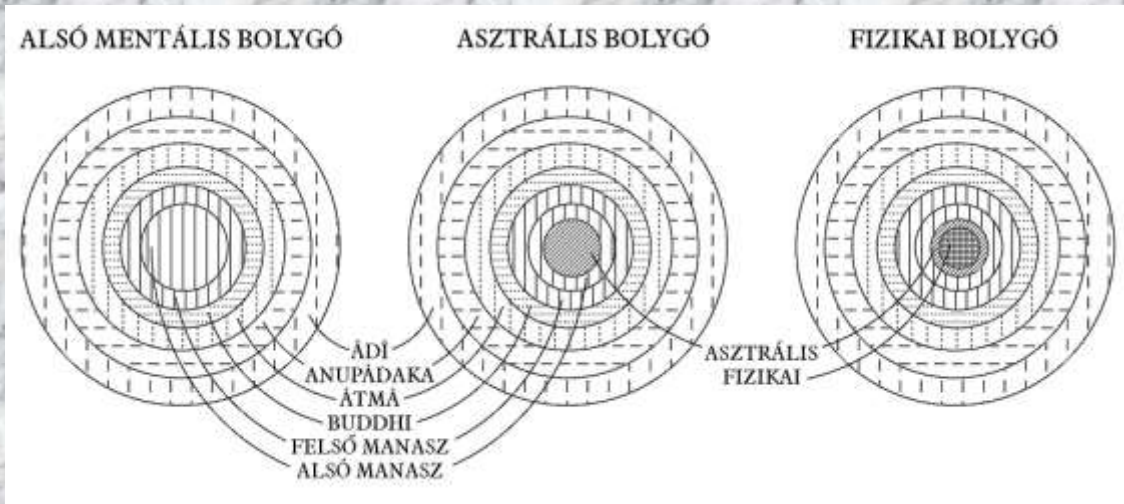
Valamennyi bolygó rendelkezik viszont úgynevezett „hasonmásokkal”, amelyek különböző, nála finomabb anyagokból állnak. Így tehát egy fizikai bolygó rendelkezik asztrális, alsó mentális, felső mentális, buddhikus és átmikus anyagú hasonmásokkal. Ezeket a tényeket az I. ábrán látható módon lehet szemléltetni.

I. ábra: A bolygók és hasonmásaik (A)

Egyik bolygót sem szabad azonban úgy elképzelni, hogy a hasonmásaitól megkülönböztethetően és a térben elkülönülten létezik, mert ez nem így van. Egy bolygó hasonmásai pontosan ugyanazt a teret foglalják el, mint maga a bolygó, azzal a kiegészítéssel, hogy a magasabb vagy finomabb

anyagú gömbök nagyobbak, mint az alacsonyabb szintű anyagúak, mivel előbbiek áthatják és túlnyúlnak az utóbbin, mint ahogyan az ember asztrális teste is áthatja a fizikai testét és túlnyúlik annak határain, a mentális teste pedig túlnyúlik az asztrális testén, és így tovább. A bolygók valóságot jobban közelítő ábrázolása ezért inkább a II. ábra szerinti.

II. ábra: A bolygók és hasonmásaik (B)

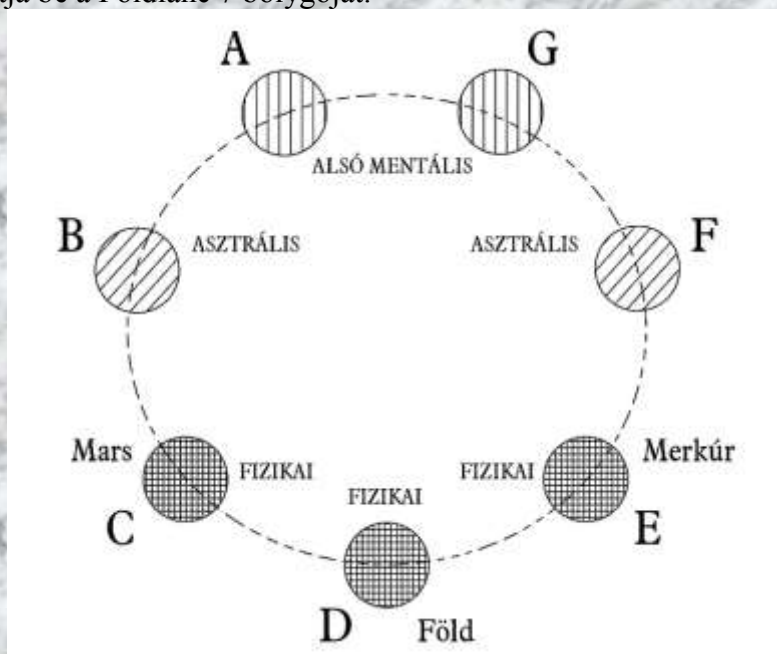
Jól ismert a tudomány tanulmányozói számára, hogy az anyagi részecskék a valóságban soha nem érintkeznek egymással, még a legsűrűbb anyagok esetében sem. Mi több, a részecskék közötti tér minden esetben összehasonlíthatatlanul nagyobb maguknál a részecskéknél. Ebből eredően a tér bármely adott részében mindig bőven akad hely bármilyen elemi részecske számára, nemcsak ahhoz, hogy nyugalmi helyzetben lehessenek a nálánál sűrűbb anyag elemi részecskéi között, hanem ahhoz is, hogy teljesen szabadon mozoghassanak közöttük és körülöttük.

Ennek következtében egy fizikai bolygó – mint amilyen a Föld is – nem egyetlen világ, hanem 7 egymást átható világ, amelyek mindegyike ugyanazt a térrészt foglalja el, kivéve, hogy – az imént elmondottak szerint – a finomabb anyag távolabbra terjed ki a középponttól, mint a sűrűbb típusok.

Egy lánc hét bolygójának megegyezés szerinti nevei: A, B, C, D, E, F és G bolygó.

A Földláncban az A és G bolygók alsó mentálisak, a B és F asztrálisak, a C, D és E pedig fizikaiak. A C bolygó a Mars, D a Föld, az E pedig a Merkúr. Az A, B, F és G bolygóknak jelenleg nincs nevük, csak betűjelükkel azonosítjuk azokat.

A III. ábra mutatja be a Földlánc 7 bolygóját.

III. ábra: A Földlánc 7 bolygója

A hindu Purána-k⁵ láncunk bolygóiról Dvîpa-kként beszélnek, amelyek között Földünket Jambudvîpanak nevezik.

Mind a 7 bolygó – mivel különálló és megkülönböztethető bolygó – úgy tekinthető, mint aminek jól meghatározható helye van a térben, és a Nap körül kering, vagy valamilyen módon függ attól.

Felhívjuk a tanulmányozó figyelmét az ábrán a különféle anyagminőségek jelöléséhez használt eltérő árnyalásokra, ugyanis ahol csak célszerű, ezeket fogjuk a könyvben e célra mindenhol alkalmazni.

Mivel fizikai a legsűrűbb, ezt keresztvonalú árnyalás jelöli, a fizikai és mentális közötti asztrális anyagot 45 fokban megdőntött vonalakkól álló, az alsó mentálist függőleges árnyalás jelképezi, míg a felső mentális jelölése ugyancsak függőleges, de ritkább árnyalással.

A buddhikus anyagot vízszintes, az átmikusat pedig függőleges pontozott vonalak jelzik.

Nem könnyű dolog egy olyan bolygó elképzelésének jelentést tulajdonítanunk, amely olyan magas síkokon található, mint a nirvánai (átmikus) vagy a buddhikus, és talán nem is nagyon indokolt e fogalom használata. Mindez csak azt jelenti, hogy van egy bizonyos hely a térben, ahol entitások egy adott csoportjának fejlődése zajlik olyan eszközökön keresztül, amelyek ezeken a magas szinteken működnek.

⁵ 18 szanszkrit nyelvű verses kéziratban fellelt, ősi hindu allegorikus tanítás ill. eredet-legenda. (A ford.)

II. fejezet A körök

Bár egy lánc mind a 7 bolygója egyidejűleg létezik, egy adott időpontban azonban nem mindegyik egyformán aktív az élet fenntartásában. Általában azt mondhatjuk, hogy bármely időpontban mindig csak egy bolygó aktív és teljesen működő, míg a többi 6 alvó állapotban van.

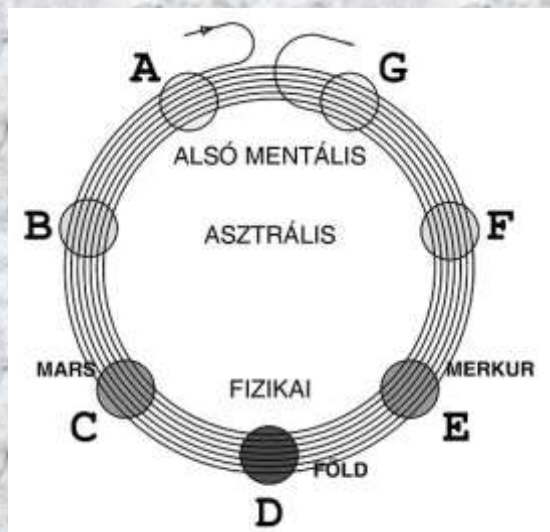
Az egyes bolygók sorban egymás után válnak teljesen aktívvá, vagyis a lények különböző osztályai által teljesen benépesítetté, ezekkel a lényekkel a későbbi fejezetekben fogunk foglalkozni. Először az A bolygó válik tevékenyvé, majd hosszú-hosszú idő múltán az élet kezd rajta megfogyatkozni, szinte teljesen eltűnni, átlépve a következő, B bolygóra. Ekkor az A bolygó alvó állapotba kerül, míg a B bolygó elkezd ébredezni.

Egy újabb hatalmas időperiódus leteltével a B bolygó is „aludni tér”, és róla az élet nagyobb része a sorban következő C bolygóra vándorol át.

Ez a folyamat addig folytatódik, amíg valamennyi bolygó álmából felébredve egy-egy korszakra színteréül nem szolgált az élet fő áramlatának, majd újra álomba merült. Azt az időtartamot, ami alatt egy bolygó teljesen aktív, fenntartva a fő életáramlatot, bolygói periódusnak nevezzük.

Az a folyamatot, amíg az életáramlat mind a 7 bolygón végighalad, egy *kör*nek nevezzük. Így egy kör 7 bolygói periódust vagy – ahogyan néha nevezik – világperiódust tartalmaz.

Amikor egy kör befejeződik, az egész folyamat kezdődik előlről, az élet az A bolygón ismételtelen felébred, majd átlép a B bolygóra, utána egymás után a C, D, E, F, és G bolygókra, amíg csak a második kör be nem fejeződik. Ezt követően az egész folyamat újra megismétlődik egészen addig, amíg 7 kör le nem zárul.

IV. ábra: A Földlánc 7 köre

A IV. ábra bemutatja a Földlánc 7 körét, ahol a spirális vonal az életáramlatot jelzi, amely 7 teljes kört jár be a 7 bolygóból álló láncon.

Látható tehát, hogy:

7 bolygói periódus tesz ki egy kört, és

49 bolygói periódus ad ki 7 kört, vagy egy lánc-periódust.

Az előzőekben láttuk, hogy egymás után minden bolygó aludni tér, amint az életáramlat elhagyja azt. Amikor ez megtörténik, az élet a bolygón nem szűnik meg *egészen*, egy csekély mennyiségű élet, egyfajta magként mindig megmarad, és több fontos célt szolgál. Ezzel a jelenséggel később, a maga helyén foglalkozni fogunk. Itt csak azért szükséges ezt megemlíteni, hogy a tanulmányozó ne alakítson ki magában pontatlan elképzelést arról, mi is történik valójában.

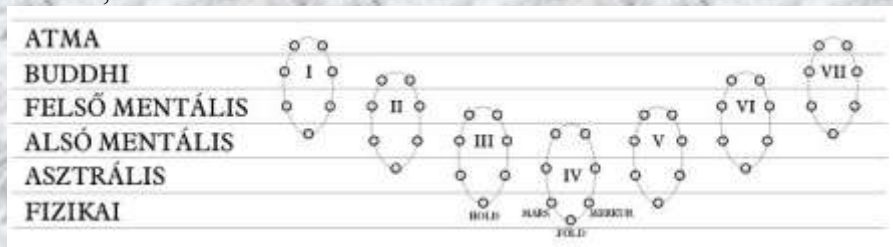
III. fejezet A láncok

Az előzőekben ismertetettek szerint tehát egy lánc 7 bolygóból áll, amelyek mindegyike 7 aktív periódussal rendelkezik, és így 49 bolygói periódus alkot egy lánc-periódust.

Amikor egy lánc-periódus befejeződik, az azt alkotó bolygók széthullanak, és az őket felépítő anyag 7 új bolygó kialakítását fogja szolgálni. Az így keletkezett 7 új bolygó – pontosan ugyanúgy, mint az előzőekben – ismét átmegy 7 környi aktív szakaszon, majd újra felbomlik, hogy ismét egy 7 bolygóból álló csoport épülhessen fel.

Ez a folyamat 7 alkalommal ismétlődik meg 7 láncon keresztül, amelyek mindegyike 7 egymást követően megformálódó bolygót tartalmaz, és amelyek mindegyike 7 aktív kör megtételéig marad fenn.

Az egyes bolygók, amelyek az előző lánc szétszórt anyagából jönnek létre, bár ugyanazokból a végső anyagi részecskékből alakulnak ki, mégsem ugyanolyan anyagi *minőség*ből épülnek fel. Az V. ábra világossá teszi, mi is történik.

V. ábra: A Földrendszer 7 lánc

Az első láncot

- 2 átmikus anyagú,
- 2 buddhikus anyagú,
- 2 felső mentális anyagú és
- 1 alsó mentális anyagú bolygó alkotja.

A második lánc egy lépcsőfokkal lejjebb ereszkedik a sűrűbb anyag felé, és így

- 2 buddhikus anyagú,
- 2 felső mentális anyagú,
- 2 alsó mentális anyagú és
- 1 asztrális anyagú bolygóból áll.

A harmadik és negyedik lánc még mélyebbre ereszkedik az anyagba, ahogyan az V. ábrán látható.

Az ábra több figyelemre méltó dolgot is bemutat, amelyekről érdemes néhány szót ejteni. Így a 7 láncból álló, és 49 bolygót tartalmazó teljes rendszerben

- 4 átmikus,
- 8 buddhikus,
- 12 felső mentális,
- 12 alsó mentális,
- 8 asztrális és
- 5 fizikai bolygót találhatunk.

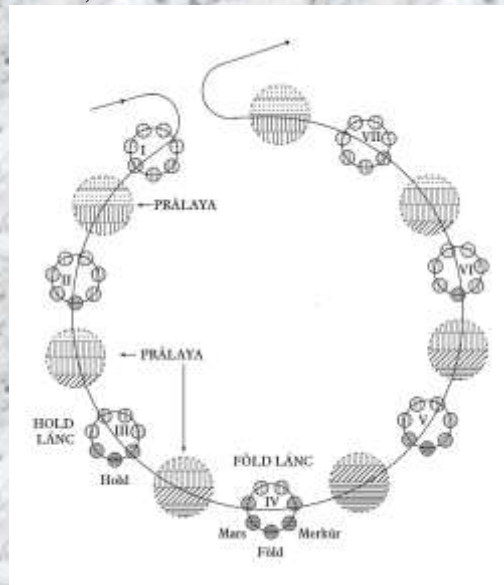
Látható, hogy csak az első és hetedik láncban léteznek tisztán átmikus bolygók, csak a második és a hatodik láncban vannak tisztán buddhikus bolygók, a negyedik láncot kivéve valamennyi rendelkezik felső mentális bolygókkal, az első és a hetedik kivételével mindegyik lánc tartalmaz alsó mentális bolygókat, és végül csak a harmadik, a negyedik és az ötödik láncban találhatóak fizikai bolygók.

Az öt sík közepén a mentálist találjuk, és egyedül ezt a síkot osztjuk két részre. A hét lánc mindegyikének vannak bolygói a mentális síkon, és a negyedik lánc kivételével valamennyinek van bolygója *mind* a felső, *mind* az alsó mentális síkon.

Ebből a megfontolásból világosan kitűnik, hogy a mentális sík rendkívül fontos szerepet tölt be az ember fejlődésében, mivel az összesen 49 bolygó közül 24 – vagyis közel fele – a mentális síkon található. Ez az alapja az okkultizmusban az ember meghatározásának, amely szerint az ember „a Világegyetemben az a lény – létezzon bárhol is az mindenségben –, akiben a legmagasabb szellemet és a legalacsonyabb anyagot az értelem fogja össze”.

Ezért úgy is mondhatjuk, hogy a 7 láncból álló sorozatban a legmagasabb spirituálist a legalacsonyabb anyagival a mentális anyag, az értelem szubsztanciája kapcsolja össze.

A bolygók szétesése alkotóelemeikre, majd ezt követő újra formálódásuk 7 új bolygóvá eggyel magasabb vagy alacsonyabb szinten, a VI. ábrán látható.

VI. ábra: A Földrendszer 7 láncja és közbenső prálaja-ik.

A két egymást követő lánc közötti időszakot, amikor az előző lánc anyaga felbomlott állapotban van, a lánc prálaja-jának, vagy láncközi prálaja⁶-nak nevezzük.

A teljes 7 láncból álló sorozatot hívjuk *fejlődési rendszernek*, vagy néha röviden csak *rendszernek*. Az eddig tárgyaltakat az alábbi táblázat foglalja össze:

7 bolygói periódus	= 1 kör,
49 bolygói periódus	= 7 kör = 1 lánc periódus,
343 bolygói periódus	= 49 kör = 7 lánc periódus = 1 fejlődési rendszer.

Érdeemes megemlíteni, hogy – amint ezt az V. ábra is mutatja – jelenleg fejlődési rendszerünk negyedik láncában, és így a legsűrűbb anyagiság legsőbb szintjén vagyunk. Láncunknak az a pontja viszont, amit mostanra elértünk, annyira fontos fázis, hogy külön vizsgálatot érdemel tanulmányunk egyik későbbi fejezetében.

A 7 egymást követő láncot néha úgy is említik, mint a lánc különböző „inkarnációit”. A láncokat néha bolygóláncoknak is nevezik.

Egy láncot tekinthetünk a Bolygói Logosz upâdhi-jának vagy tudathordozó eszközének, olyan entitás eszközének, akit egy későbbi fejezetben fogjuk leírni. Elképzelhetjük úgy, hogy a Bolygói Logosz újraszületik a 7 egymást követő láncban, minden lánc az öt megelőző eredményeiből indul ki, és mindegyik továbbadja az öt követő láncnak, amit önmaga elért.

Az elő három láncban, mondhatjuk, a szellem vagy az élet leereszkedik az anyagba, a negyedik láncban a szellem és az anyag átszövik egymást és számtalan kapcsolatot alakítanak ki, míg az utolsó három lánc a felemelkedést szolgálja, amely végén minden visszatér a Bolygói Logoszhoz, hogy beleolvadjon Íshvara-ba a fejlődés gyümölcseivel.

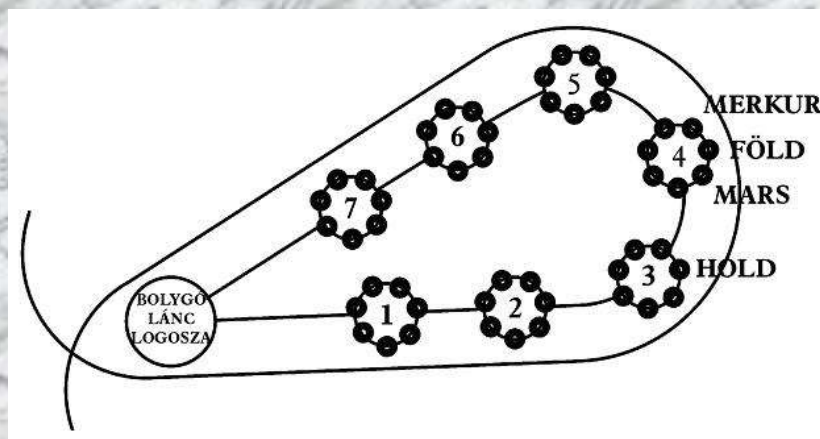
⁶ Feloldódás, szétesés, pihenés. (A ford.)

IV. fejezet A fejlődési rendszerek

Az előző fejezetben láttuk, hogy 7 egymást követő lánc, vagy egy lánc 7 inkarnációja egy fejlődési rendszert tesz ki.

Egy fejlődési rendszer nagyrészen elkülönült, jól meghatározható és önmagában zárt fejlődési szintér, bár ezt az általános alapelvet néhány nagyon fontos kiegészítéssel fogjuk a későbbiekben árnyalni.

A VII. ábra szemlélteti a Föld fejlődési rendszerét, bemutatva a 7 láncát, amelyek mindegyike 7 bolygót tartalmaz, és valamennyi lánc 7 körét, amiket a bolygókon keresztül futó körök jelképeznek.

VII. ábra: A Föld fejlődési rendszere

Meg kell azonban jegyezni, hogy bár a rendszer mind a 49 bolygója szerepel az ábrán, bármely adott időpontban egyetlen hetes csoportnál több nem létezik egyszerre – eltekintve néhány „holttesttől”, mint amilyen a Holdunk, amely még nem esett szét teljesen.

Az ábrán láthatóan a Mars, a Föld és a Merkúr a negyedik lánchoz tartoznak, míg a Hold a harmadik lánc része.

Amit mi most Holdnak nevezünk, az egy sokkal nagyobb bolygó utolsó maradványa, ami a harmadik lánc fizikai bolygója volt, és ugyanazt a szerepet játszotta abban a láncban, mint a Föld a negyedik láncban.

A Földlánc hetedik körében a Hold teljesen fel fog bomlani, és a Föld égi kísérő nélkül marad.

Naprendszerünkben 10 különálló, megkülönböztethető fejlődési rendszer létezik. Nevüket azokról a fizikai bolygókról kapták, amelyek jelenleg részüket képezik. Ez a 10 fejlődési rendszer a következő:

- 1) Vulkan rendszer
- 2) Vénusz rendszer
- 3) Föld rendszer
- 4) Jupiter rendszer
- 5) Szaturnusz rendszer
- 6) Uránusz rendszer
- 7) Neptunusz rendszer
- 8) } Jelenleg nincs nevük, mivel nem tartalmaznak
- 9) } fizikai bolygót. A 8-at néha „Aszteroidák”
- 10) } rendszernek nevezik

A 10 rendszer jelenlegi állapotát a következő táblázat mutatja be. A rendszereket a fizikai bolygók Naptól való távolsága alapján állítottuk sorrendbe.

Sorszám	Rendszer	Lánc	Kör	Fizikai bolygók száma	Megjegyzések
I.	Vulkán	3	6 (?)	1	A földnél alacsonyabb fejlettségű lényeket hoz létre.
II.	Vénusz	5	7	1	A legfejlettebb rendszer.
III.	Föld	4	4	3	A három bolygó a Mars, Föld és Merkúr.
IV.	Jupiter	3	2	1	A Jupiter még nem népesült be, de a holdjai igen. Rendkívül magas szintet fog elérni.
V.	Szaturusz	3	korai	1	Lassan fejlődik, de magas szintet fog elérni.
VI.	Uránusz	3		1	
VII.	Neptunusz	4		3	A három bolygó a Neptunusz és két másik annak pályáján túl.
VIII.	Névtelen			0	
IX.	Névtelen			0	
X.	Névtelen			0	

1. táblázat.

Az az állítás, hogy a hetedik körben a Holdunk teljesen el fog tűnni, párhuzamba állítható a Vénusz lánc esetében tapasztalt hasonló jelenséggel. A Vénusz lánc, amely jelenleg a hetedik körében jár, nem rendelkezik holddal. Pedig mintegy 150 évvel ezelőtt több csillagász is feljegyezte, hogy a Vénusz körül megfigyeltek egy nagyjából 3000 kilométer átmérőjűre becsült holdat. Bár ma általában úgy tartják, hogy azok a csillagászok tévedtek, ám valószínűbbnek látszik, hogy a hold létezett ugyan, amikor megfigyelték, de azóta eltűnt, mint ahogy a mi Holdunk is el fog tűnni a hetedik körünkben.

Azt mondják, hogy az aszteroidákat alkotó anyag egyszer egy bolygóvá fog összeállni, amelyet feltételesen a VIII. rendszerhez kapcsoltunk. Ha elfogadjuk erre az Aszteroida rendszer elnevezést, akkor az a Föld és a Jupiter rendszerek közé sorolható be, mivel a sorrendet a fizikai bolygók Naptól való távolsága szabja meg.

H.P. Blavatsky rejtélyes kijelentése ellenére – amely szerint a Neptunusz nem is a Naprendszerünkben van – kétség sem férhet hozzá, hogy a Neptunusz a Nap körül kering, és a Neptunusz lánc a 10 rendszer egyikeként része Naprendszerünknek. A tapasztalatok azt mutatják, hogy H.P. Blavatsky az ismert tudományos tényeknek látszólag ellentmondó állításai később igaznak bizonyultak – egy mélyebb, ezoterikusabb értelemben véve. Könnyen lehet, hogy a Neptunuszra vonatkozó kijelentései is majd igazolódni fognak, valamilyen ezoterikus értelmezés szerint.

A *Titkos Tanítás*ban határozott kijelentések találhatók azzal kapcsolatban, hogy a Mars és a Merkúr *nem* tartoznak a Földláncához. Annie Besant és C.W. Leadbeater állításait, amelyek szerint ezek igenis a Földláncához tartoznak, hevesen kifogásolták az okkultizmus bizonyos tanulmányozói (lásd: a Bevezetés és a Melléklet az A.T. Barker szerkesztésében 1923-ban megjelent *The Mahátmá Letters to A. P. Sinnett* című műben). Jelen sorok írója nem kísérli meg összeegyeztetni e két nyilvánvalóan összeegyeztethetetlen nézetet, ám a továbbiakban az utóbbi két író álláspontja jelenik meg, mivel ez a tanulmány nagyrészt az ő írásaikra épül, nem pedig H.P. Blavatsky-éra (lásd még az Utószót is).

Az előzőekben leírt 10 rendszeren kívül más fejlődés is zajlik a Naprendszerben, amelynek minden egyes négyzetcentimétere használatban van.

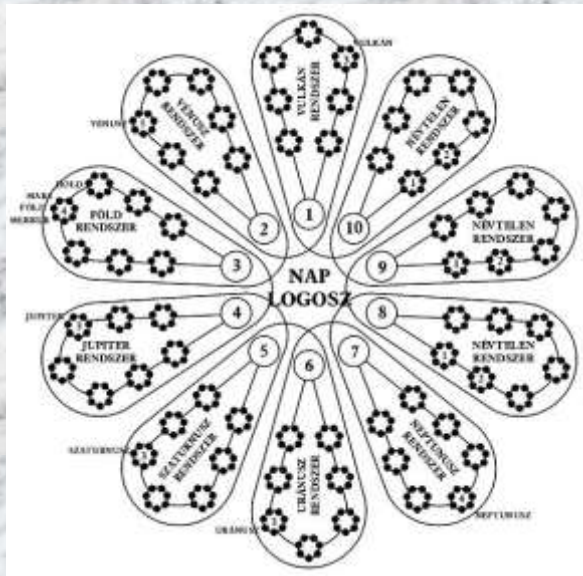
Még magában a koilonban⁷ is folyhat valamilyen fejlődés, amiről semmit nem tudunk, és semmilyen elképzeléssel nem rendelkezünk.

Minden teret élet tölt meg, és vannak még a fizikai síkénál is alacsonyabb szintű rendszerek. Esetenként egy emberi lény kapcsolatba kerülhet ezzel az alacsonyabb rendű fejlődéssel, de az efféle bonyodalmak mindig kerülendők és károsak. Nem szükségképpen azért, mert az alacsonyabb fejlődés bármi módon gonosznak tekintendő, hanem inkább azért, mert nem a mi emberiségünknek szánták.

⁷ Lásd a VI. fejezetet.

V. fejezet A Naprendszer

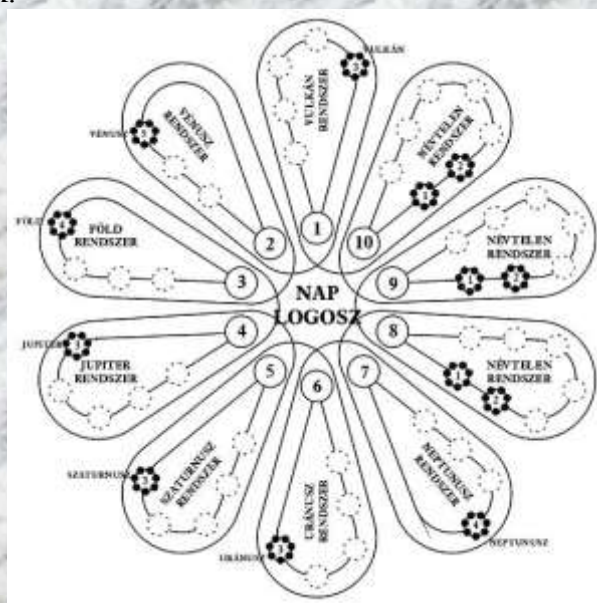
A VIII. ábra a Naprendszert mutatja be annak 10 fejlődési rendszerével, amelyek mindegyike 7-7 bolygót tartalmazó 7 láncból áll, és minden lánc 7 körét – ahogy a korábbiakban is – a bolygókon keresztülfutó körök jelzik.

VIII. ábra: A Naprendszer terve

A tanulmányozó eddigre tisztán megértette, hogy mivel valamennyi rendszer 7 lánc egymást követően jön létre, a VIII. ábra nem a Naprendszer jelenlegi állapotát mutatja, hanem egy összefoglaló képet azokról a fokozatokról, amiken keresztülhalad.

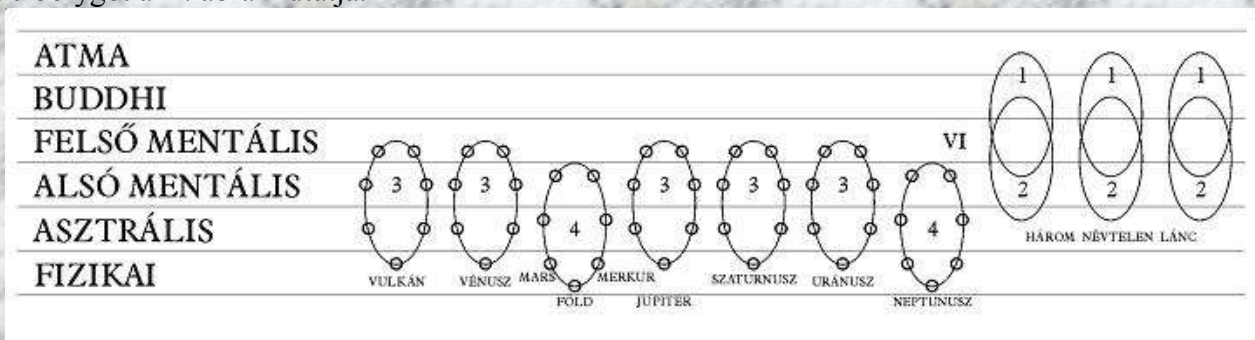
A Naprendszer tényleges jelenlegi állapotát a IX. ábra mutatja. Ezen az a kör látható mutatja, amelyen az egyes láncok jelenleg járnak – amennyiben ismerjük ezeket. Ahol ez nem ismert, a köröket pontvonalak alkotják.

IX. ábra: A Naprendszer jelenlegi állapotában

A 8. 9. és 10. rendszerek láncait ugyancsak pontvonalak jelölik, mivel jelenlegi fejlődési fokozatuk nem ismert.

Így tehát a Naprendszernek 70 bolygója van, amelyek mindegyike a korábban leírtak szerint egy meghatározott helyet foglal el a térben, és Napunk körül kering, vagy más módon függ attól. Ezt a 70 bolygót a X. ábra mutatja.

X. ábra: A 10 jelenleg létező lánc

Táblázatunk végső formája tehát az alábbi lesz:

- 7 bolygói periódus = 1 kör,
- 49 bolygói periódus = 7 kör = 1 lánc periódus,
- 343 bolygói periódus = 49 kör = 7 lánc periódus = 1 fejlődési rendszer,
- 10 fejlődési rendszer = a Naprendszerünk.

VI. fejezet A Naprendszer kialakulása

Miután nagy vonalakban megvizsgáltuk Naprendszerünkben a fejlődés színterének általános tervét, hasznos lesz újra végighaladni a tanultakon úgy, hogy közben néhány újabb részletet hozzátesszünk, és megvizsgáljuk azt a módot is, ahogyan ez a rendszer eredetileg az ősi anyagból kialakult.

Ez alkalommal a nagy egység – a rendszer egésze – felől indulunk, és fokozatosan haladunk kisebb egységeket jelentő bolygók felé.

Naprendszerünk születését megelőzően az alap gyökérananyag létezett, az a szubsztancia, amelyből minden más, általunk ismert anyagféleség megformálódott. Ez a gyökérananyag az, amit a tudósok a tér éterének neveznek, és amit az okkult kémia koilon (görögül *kolilos* = üreg) néven ír le.

Természetesen ezt nem szabad összetéveszteni az éterikus anyaggal, ami fizikai világunk finomabb részeit alkotja.

A koilon által kitöltött tér minden fizikai érzékszerv számára üresnek tűnik, ám a valóságban ez az éter sokkal sűrűbb bárminél, amiről tudomásunk lehet. Az okkult megfigyelésekkel egybevágó, ünnepeelt elmélet szerzője, Osborn Reynolds professzor az éter sűrűségét a víz 10 000-szeresére, átlagos nyomását pedig közel 5 millió tonna/cm²-re teszi.

Ez a szubsztancia csak igen fejlett tisztánlátói képességek birtokában észlelhető. Azt kell feltételeznünk, hogy volt egy idő – bár hogy mikor, azt biztosan nem tudjuk – amikor ez a szubsztancia töltött ki minden teret. Azt is fel kell tételeznünk, hogy valamilyen hatalmas Lény – szinte végtelenül hatalmasabb Naprendszerünk Logoszánál – megváltoztatta ezt a nyugalmi állapotot azáltal, hogy szellemét vagy erejét beleárasztotta ezen anyag bizonyos részébe, amely az egész Világegyetemet magába foglalja.

Ezen erő működésének hatása olyan, mint egy óriási lélegzet kifújása, amely az éterben vagy koilonban megszámlálhatatlanul sok apró, gömbformájú buborékot hoz létre. Ezek a koilonban levő buborékok azok a végső atomok, amikből minden általunk anyagként ismert dolog felépül.

Ezek jelentik a legalsó kozmikus sík atomikus anyagát. Ezekből hozza létre majd Naprendszerünk Logosza rendszerünk hét síkját, azt a hét síkot, amelyek együttesen a legalsó kozmikus síkot képezik.

Valószínű, hogy az ezeket a buborékokat eredetileg megformáló erő az, amit H.P. Blavatsky *fohat*-nak nevezett, és amelyről „a térbe lyukakat ásó” erőként beszél. Ez emlékeztet egy francia tudós mondására is, amely szerint „anyag nem létezik, csak lyukak vannak az éterben”.

Ezek a buborékok nem olyanok, mint egy szappanbuborék, ami egy külső és belső felülettel rendelkező vízhártya, és ami levegőt zár körbe. Inkább olyanok, mint a buborékok a szódavízben, amelyeknek csak egy felülete van, ahol a gáz érintkezik a vízzel.

Amint már említettük, a legfejlettebb tisztánlátói képességekkel megvizsgálva úgy tűnik, hogy a buborékok tökéletesen üresek, ezért nem tudjuk, hogy van-e bármilyen mozgás a belsejükben vagy sem. Azt sem tudjuk, hogy forognak-e a tengelyük körül vagy nem.

A megfigyelések szerint nincs saját mozgásuk, de ők maguk kívülről az akaraterő megfeszítésével mozgathatók, akár egyesével, akár tömegesen is. A buborékok soha, semmilyen körülmények között nem érintkeznek egymással.

Amikor a Nap Logosz – az a hatalmas Lény, akinek Naprendszerünk egyfajta kifejeződése, valahogyan úgy, mint egy testet öltés az emberi lény esetében – úgy döntött, hogy megnyilvánítja Önmagát, amikor az örökkévalóságból belépett az időbe, és létre akarta hozni ezt a rendszert, ezt az anyagot, az apró buborékok végtelen mennyiségét már felhasználásra készen találta.

Kezdeként meghatározott egy térrészletet tevékenységi területének határáként, azt a határt, ami talán aurájának határa, egy óriási gömböt, amelynek felszíne messze túl van a majdan megszülető legkülső bolygók pályáján.

Legyen bármilyen elképzelhetetlenül nagy is ez a térrész, a naprendszerek közötti távolság azonban minden elképzelhető mértéken túl nagyobb maguknál a rendszereknél. Mégis valószínű, hogy a naprendszerek Logoszai valójában kapcsolatban állnak egymással a magasabb síkokon.

Az így kijelölt gömbforma határain belül olyan mozgást keltett, amivel a buborékokat egy központi tömegbe söpörte össze, így az eredetileg az óriási nagyságú térben egyenletesen eloszló buborékanyagot összesűrítette és összenyomta egy kisebb térrészbe.

E sűrűsödés bizonyos szintjén – amikor formálódó gömbjének átmérője még mindig messze túlterjedt a rendszerben ma létező legkülső bolygó pályáján is – elindított abban egy erőteljes elektromos tevékenységgel kísért örvénylő mozgást, aminek eredménye egy hatalmas méretű, sok dimenzióban mozgó örvény lett, a majdani csillagköd anyaga.

Az örvénylő anyagtömeg sűrűsödése számunkra felfoghatatlanul hosszú ideig folytatódott, tulajdonképpen a Logosz által eredetileg keltett örvény még mindig működik. E sűrűsödés folyamán a Logosz Harmadik Aspektusán keresztül működve kiküldött hét impulzust, vagy „lélegzetet”.

Az első impulzus számtalan apró örvényt keltett mindenhol a gömb belsejében, amelyek mindegyike 49 buborékot vonzott magához, és ezeket egy meghatározott alakzatba rendezte. Az így megformált kicsi buborék-csoportok lettek a második sík vagy világ, az anupâdaka vagy monádi sík atomjai.

Nem minden buborék került ilyen módon felhasználásra, hanem elegendő össze nem kapcsolódott állapotú maradt vissza belőlük ahhoz, hogy a továbbiakban majd az első, vagy âdi sík atomjaként szolgáljanak.

A megfelelő időben bekövetkezett a második impulzus, amelyben a Logosz szinte valamennyi 49 buborékból álló atomot visszavonta önmagába – de még elegendőt meghagyva, hogy az anupâdaka síkon atomként szolgáljanak –, és szétbontotta azokat egyedi buborékokká, majd ismételve kivette őket közöttük örvényeket keltett, amelyek mindegyike 49^2 vagyis 2,401 buborékot tartalmazott. Ezek lettek a harmadik világ, az âtmikus sík atomjai.

Ismét egy idő után bekövetkezett a harmadik impulzus, amely az előzőhöz hasonlóan megragadott szinte minden 2401 buborékból álló atomot – most is hátrahagyott elegendőt az âtmikus sík számára – visszavonta magába, és felbontotta azokat alkotóelemeikre, majd megint kilökte őket, hogy 49^3 vagyis 117,649 buborékból álló egységekként a negyedik világ, vagy buddhikus sík atomjai lehessenek.

Ez a folyamat ismétlődött egészen a hatodik impulzusig, amely felépítette a legalacsonyabb, a hetedik világ, vagyis a fizikai sík atomjait, amelyek már 49^6 vagyis közel 14 milliárd eredeti buborékból állnak. Ezek persze még nem azok az atomok, amiket a kémiából ismerünk, hanem a végső atomok, amelyekből minden kémiai atom felépül.

A hét sík atomjaiban található buborékok számát az alábbi táblázat foglalja össze:

Sík	Egy atomban levő buborékok száma	
Âdi	1	1
Anupâdaka	49	49
Âtmâ	49^2	2,401
Buddhikus	49^3	117,649
Manasz (mentális)	49^4	5,764,801
Kâma (asztrális)	49^5	282,475,249
Sthûla (fizikai)	49^6	13,841,287,201

2. táblázat

Valószínűnek látszik, hogy az elektronok asztrális atomok, mivel a tudósok állítják, hogy a kémiai hidrogén atomja mintegy 700 – 1000 elektronból áll, és a hidrogén kémiai atomja 882 asztrális atommal egyenértékű. Ez lehet véletlen egyezés, de nem nagyon valószínű. Így a jelek szerint a tudósok a fizikai anyag felbontása kapcsán felfedezték az asztrális anyagot, bár természetesen azt gondolják, hogy az asztrális anyag a fizikai anyag további alkotórésze.⁸

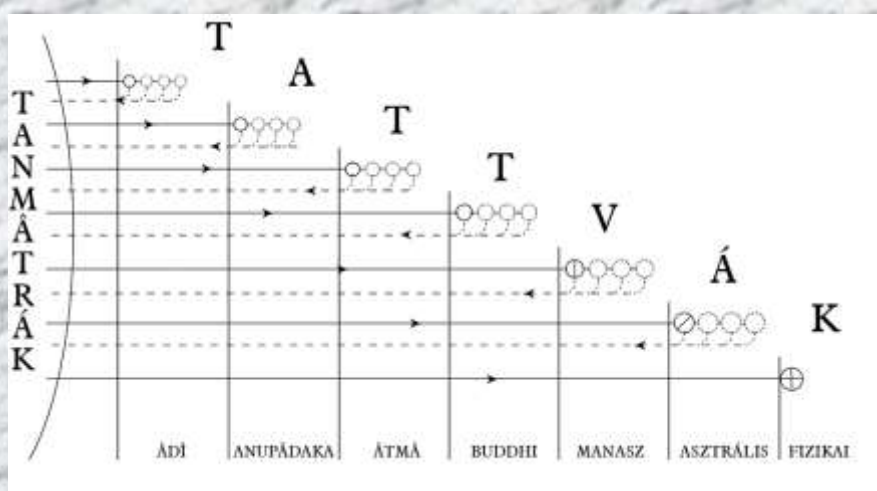
C.W. Leadbeater – akinek írásából a fentieket idéztük – nem tudta, vajon egy ilyen szétbomlott fizikai atom újra képződik-e, vagy nem, de amikor egy fizikai atomot az akaraterő megfeszítésével bontanak szét asztrális vagy mentális atomokra, folyamatos erőfeszítésre van szükség, hogy az atomok abban a szétvált formában maradjanak, és amikor akaraterő megszűnik, a fizikai atom újra megjelenik.

Úgy tűnik azonban, hogy ez csak a végső fizikai atom felbontására érvényesek. Amikor kémiai atomok bomlanak fel végső atomokra, azok megmaradnak abban az állapotban, és nem térnek vissza eredeti formájukba.

Meg kell jegyezni, hogy noha az egyes síkok atomjai – például a fizikaié – nem a közvetlenül felettük levő sík atomjaiból – az asztrálisból – épülnek fel, mégis a fizikai atomokat csakis olyan buborékok alkotják, amelyek már korábban megtapasztalták a létezését az összes magasabban fekvő síkon.

A hindu leírások szerint a folyamat a következő:

Minden síkon létezik egyrészt valami, amit „tanmâtra-nak” neveznek (szó szerint: „AZ-nak” a mértéke), másrészt pedig a „tattva” („AZ-ság”, vagy „benne rejlő minőség”). A tanmâtra a Logosz tudatának módosulása, a tattva pedig e módosulás következtében az anyagban keltett hatás. Hasonlíthatjuk a tanmâtrákat a tenger felől érkező hullámokhoz, amelyek kifutnak a homokos partra, visszahúzódnak, majd újabb hullámok követik azokat, amelyek egy kicsit távolabbra hatolnak. A tattvákat pedig hasonlíthatjuk a parton a hullámok által formált homokfodrokhoz, amelyek megmutatják a legtávolabbi pontot, ameddig a hullámok elérnek. Az elképzelést a XI. ábra szemlélteti.

XI. ábra: A tattvák és tanmâtrák

Így minden atomnak megvan a maga „AZ-sága”, amelyben az „AZ” nem más, mint egy tiszteltteljes kifejezés az Isteni Lényre. Az atom rezgésének mértéke, amelyet a Logosz akarata kényszerít rá, pedig a tanmâtra, vagyis az „AZ-nak a mértéke”. Ez az atom forgástengelye, amelynek szögeltérése a rezgés állandó határain belül meghatározza annak felszíni formáját. Így a Logosz tudata jelen van minden atomban bizonyos korlátozások között kifejeződve, amiket néha „síkoknak” hívunk.

Az anyag egymást követő fázisokban történő teremtésének folyamatát gyakran úgy írják le, mint az Istenség belégzését és kilélegzését.

⁸ Jelenlegi ismereteink szerint a hidrogén atommagjának tömege mintegy 1800 elektron tömegének felel meg, a hidrogén molekulája pedig 882 asztrális atommal egyenértékű. [A szerk.]

Az anyag léte teljes egészében a Logosz elméjében létező eszme folyamatos fenntartásától függ. Ha Ő úgy dönt, hogy visszavonja akaraterejét, például a fizikai síkról – vagyis nem gondol rá – minden fizikai atom azonnal felbomlik, és az egész fizikai sík egy pillanat alatt eltűnik, mint egy gyertya fénye, amikor elfújják azt.

A végső fizikai atomnak háromféle saját mozgása van: (1) forog a saját tengelye körül, (2) egy körpályán mozog, (3) lüktet, mint a szív, állandó kitágulással és összehúzódással. E három mozgás állandóan folytatódik, és teljesen független minden külső erőttől. Egy külső erő – például egy fénysugár – az egész atomot le-fel mozgásra kényszeríti, e mozgás amplitúdója a fénysugár erősségével arányos, míg a több atom együttes mozgásának eredményeként keletkező hullámhosszát a fénysugár színe határozza meg.

Azon az erején túl, amely az atomot formájában összetartja, a Logosz egyéb erői közül egy másik is megnyilvánul több különböző szinten. Ennek az erőnek hét változata létezik, amelyek közül minden körben egy-egy újabb lép működésbe az atom spirilláin keresztül. E spirillák leírását és az atom szerkezetének további részleteit a tanulmányozó az *Occult Chemistry* (Okkult kémia) című könyvben találja meg.

A csillagközi térben – a naprendszerek között – az atomok úgynevezett „szabad” állapotban léteznek, egymástól nagy távolságra és egyenletesen eloszolva, úgy tűnik, ez a természetes állapotuk, amikor nyugalomban vannak.

A bolygók közti térben azonban soha nem találhatók ilyen szabad atomok. Még ha nem is csoportosulnak formákba, ki vannak téve az üstökösökből és meteoritokból származó anyag komoly zavaró hatásának, és annak a jelentős sűrűsödésnek, amit a Nap vonzásának tulajdonítunk.

A fenti megfontolások alapján megérthetjük, hogyan van az, hogy az ember – például kauzális testében – szabadon mozoghat egy bolygó közelében, ahol az atomikus mentális anyag összesűrített állapotban van, de képtelen lenne mozogni vagy működni a távoli űrben, ahol az atomok megmaradnak szabad, összesűrítetlen állapotban.

Tovább folytatva a Naprendszer kialakulásának leírását, elérkeztünk ahhoz a lépcsőfokhoz, amikor a hatalmas örvénylő gömb hét különféle típusú atomikus anyagot tartalmazott, amelyek lényegében mind ugyanazok, mivel ugyanolyan fajtájú buborékból épülnek fel, csak sűrűségük mértékében különböznek. Valamennyi anyag típus szabadon keveredik a többivel, és így mindegyik megtalálható bármely, a gömb véletlenszerűen kiválasztott kis térrészletében, megvan azonban az az általános jellegzetességük, hogy a nagyobb sűrűségű atomok egyre inkább vonzódnak a gömb középpontja felé.

Ezt követően a Logosz – még mindig Harmadik Aspektusából – kiküld egy hetedik impulzust, amely ahelyett, hogy visszavonná Önmagába a fizikai atomokat, hogy szétbontsa azokat eredeti buborékokká, összevonja azokat bizonyos csoportokba, így hozza létre azt a sok különböző dolgot, amiket proto-elemeknek hívhatunk. Ezek ismét összekapcsolódnak különböző formákká, amiket a tudomány kémiai elemekként ismer.

Mindezek a folyamatok meghatározott sorrendben, felmérhetetlenül hosszú korszakokon át zajlanak, és sok különböző erő kölcsönhatásának eredményei, ahogyan azt Sir William Crookes a *The Genesis of the Elements* (A kémiai elemek eredete) című tanulmányában helyesen leírja.

Ez a folyamat még most sem fejeződött be. Amennyire jelenleg tudjuk, az uránium a legfiatalabb és legnehezebb kémiai elem, de talán a jövőben még ennél bonyolultabbak is létrejöhetnek.

Ahogyan a korszakok váltják egymást, a sűrűsödés folytatódásának eredményeként egy óriási, fénylő, általában izzó hidrogénből álló gázfelhő alakul ki. Természetesen univerzumunk sok más, a miénkhez hasonló rendszere éppen most megy keresztül ezen az állapoton, amint ez egy nagyobb távcsővel megfigyelhető.

Esetünkben, a forró gázfelhő – még mindig sebesen forogva – fokozatosan lehűlt, miközben összehúzódott és ellaposodott, és végül gömbből inkább egy óriási forgó koronggá vált. Idővel a korongban repedések jelentek meg, és a korong gyűrűkre tört szét, valamelyest hasonlítva a Szaturnusz bolygóra és annak környékére, bár azt messze meghaladó méretekből.

Ahogy közeledett az idő, amikor a fejlődés céljaihoz szükségessé váltak a bolygók, a Logosz minden gyűrű sűrű részében kiválasztott helyen elindított egy-egy másodlagos örvényt, amelybe fokozatosan összegyűlt a gyűrűk anyagának döntő része.

Az összegyűjtött anyagdarabok ütközései következtében a hőmérséklet ismét felszökött, az anyag gáz halmazállapotúvá vált, és fénylő gömbök alakultak ki, amelyek ismételt lehűlésével fokozatosan fizikai bolygókká sűrűsödtek össze. Ezek megfelelőek voltak az élet színterének, amilyen a miénk is. Így alakult ki rendszerünk valamennyi bolygója.

Naprendszerünk bennünket érintő kis részében azonban a kialakuló fizikai bolygó nem a Föld volt, hanem a Hold. Visszautalva az V. ábrára, látható, hogy az első fizikai bolygó a 3. láncban jelenik meg, ez pedig a mi fejlődési rendszerünkben a Hold volt.

Amikor az aktív élet a Holdon a harmadik lánc végével befejeződött, nem messze a Holdtól egy újabb örvény jött létre, és a gyűrű maradék anyaga fokozatosan abban gyűlt össze. Az ütközések eredményeként ismét egy izzó gázgömb alakult ki, ami beburkolta a Hold testét, így hamarosan az is hasonló állapotba került.

Amint az így összekeveredett anyag fokozatosan lehűlt, a két örvény körül megindult az összesűrűsödés, de az anyag túlnyomó többsége az újonnan keletkezett örvénybe került, amiből a Föld alakult ki, a Holdnak pedig korábbi méretéhez képest egy sokkal kisebb, levegőjétől és vizétől megfosztott test maradt.

A nagy forróság miatt a Hold továbbra is forró iszaphoz hasonló képlékeny állapotú volt, a Földet pedig korai állapotában rettenetes erejű vulkanikus kitérések alakították. Ennek során óriási – gyakran több kilométer átmérőjű – szikladarabok lövelltek ki az űrbe hatalmas távolságokra, minden irányban.

Ezek többsége visszahullott a Földre, de néhány a Holdba csapódott be, miközben az még képlékeny állapotban volt. Ezek hozták létre azokat a hatalmas mélyedéseket, amiket ma holdkrátereknek nevezünk. Akad azonban néhány olyan is ezek között (de nem sok), amelyek valódi vulkanikus kráterek.

A Hold jelenleg olyan, mint egy óriási salakdarab, kemény, de porózus, kicsit olyan, mint a habkő, bár annál keményebb. Felszínén szinte semmilyen fizikai tevékenység nem történik. Valószínűleg lassan felbomlóban van, és úgy tűnik, hogy a hetedik körünk idején teljesen szét fog esni, anyagából pedig (véltetően a Földből származó részekkel együtt) egy újabb bolygó keletkezik, ami fejlődési rendszerünk ötödik láncának egyetlen fizikai bolygója lesz (lásd az V. ábrát). Ennek az új bolygónak a holdja lesz az, ami a Földből addigra megmarad, ugyanazt a szerepet betöltve, mint amit a Hold játszik most a Föld esetében.

A teozófiai irodalomban a Holdat gyakran a nyolcadik szféraként írják le, mivel nem tartozik láncunk azon hét bolygója körébe, amelyeken a fejlődés zajlik. Ezért egy „zsákutca”, olyan hely, ahol csak a törmelék halmozódik. Rendszerünkben egyfajta szemétdomb, asztrális emésztőgödör, amelybe mindenféle oszlásban levő töredék kerül, mint például az elveszett személyiségek, akik elszakították magukat Én-jüktől (lásd: *A kauzális test*⁹, 25. fejezet).

⁹ Magyar Teozófiai Társulat, 2008, illetve letölthető a www.teozofia.hu honlapról.

VII. fejezet

A Nap Logosz és a Bolygói Logoszok

Az előző fejezetekben már említettük a Nap Logoszt. Itt az ideje, hogy megvizsgáljuk a Naprendszerhez való viszonyában, valamint fő tisztségviselőit, akiket gyakran Bolygói Logoszoknak neveznek, bár a Bolygó-lánc Logoszai név pontosabb lenne.

Naprendszerünk Logoszában olyan személyiségű – vagy helyesebb lenne inkább azt mondani, hogy *egyéniségű* – Istent tisztelhetünk, amelyet bármilyen értelmes ember csak kívánhat. Ugyanis Rá érvényes mindaz a jó, amit bármilyen személyes istenségről valaha is állítottak. Az olyan tulajdonságokat, mint részrehajlás, igazságtalanság, féltékenység, düh, kegyetlenség, stb. természetesen egyszer és mindenkorra félretehettük, mivel lehetetlenek bármely, nevét valóban kiérdemlő istenség számára, és mivel kizárólag az emberi képzelet világába tartoznak.

Ami a Naprendszerét illeti, Ő a mindentudó, mindenhol jelen levő és mindenható. Szeretet, hatalom, erő, bölcsesség és dicsőség, mindezek a legteljesebb mértékben sajátjai.

Legyen bármilyen hatalmas Egyéniség is – hármasság az egységben, Isten a legteljesebb mértékben – mégis, elképzelésünk sincs, hány szint választja el az Abszolúttól, a Megismerhetlentől, aki számára még a naprendszerek is csak apró kozmikus porszemek.

Valószínű, hogy egyáltalán nem tudjuk Őt elképzelni, ezért sok hívő ember inkább nem is próbálkozik azzal, hogy képet alkosson róla, hanem egyszerűen úgy gondol rá, mint aki minden dolgot áthat, és így mi magunk is Ő vagyunk, minden más ember is Ő, és valójában nem is létezik más, csak Isten.

A fizikai síkon az elsődleges megnyilvánulása a Nap, és ez segíthet egy kissé megérteni valamennyit a Nap Logosz jellemzőiből, képességeiből, és belátni, mennyire igaz, hogy minden Tőle származik. A Napot tekinthetjük egy lencsének is, amin keresztül átsüt a Logosz ereje.

Itt kell megjegyeznünk, hogy minden állócsillag a miénkhez hasonló nap, mindegyik egy Logosz részleges kifejeződése.

A fizikai Napot úgy tekinthetjük, mint a Nap Logoszban levő egyfajta erőközpont vagy csakra, ami az emberi szívnek felel meg, a Logosz testében levő legfőbb központ külső kifejeződése.

Bár az egész Naprendszer a Logosz fizikai teste, mégis azon kívüli tevékenysége óriási mértékben nagyobb, mint azon belül. Ez a számunkra olyan hatalmas Naprendszer az Ő számára csak egy apróság, mert bár mindez Ő, de ezen túl és felett olyan dicsőségben és nagyszerűségben létezik, amiről ma még fogalmunk sincs. Így bár egyet tudunk érteni a panteistákkal abban, hogy minden Isten, mi ennél sokkal messzebb megyünk, mint ők, mert felismertük, hogy a Logosz létezése messze túlterjed univerzumának határain. „Egy töredékemmel áthatom a mindenséget, és megmaradok.” (*Bhagavad Gita*¹⁰, X. 42.)

Így a Nap Logosz létezése messze túlterjed rendszerének határain: úgy ül azon, mint valami ló-tusz-trónon. Nevezhetjük az istenné vált emberiségnek, de mégis végtelenül nagyobb, mint az emberiség. Gondolhatunk az Augoeides-re¹¹ (lásd: *A kauzális test*, XVI. fejezet), amint az egyre magasabbra, a végtelen felé emelkedik. Azt, hogy az a forma állandó, vagy talán csak egy bizonyos szinten látható – ki tudja megmondani?

Ez a jól ismert „Nagy Madár” szimbólum alapja, amellyel az Istent szokták jelképezni, amint univerzuma, a tér vízei felett lebeg, vagy repül fejlődésének vonala mentén. A Nagy Madár szárnyai közt megpihenni azt jelenti, hogy az ember meditációjában felismeri a Logossal való egységet. Azt mondják, hogy az, aki eljut erre a szintre, az idők végezetéig pihenhet ott.

¹⁰ Magyar Teozófiai Társulat, 1996.

¹¹Fénylő test, a megdicsőült, megtisztult ember. (A kauzális testet néha így is nevezik.) (*A ford.*)

Valószínűleg szavakkal nem fejezhető ki az emberiség Vele való egyesülésének módja. Mi, emberi lények bizonyos értelemben olyanok vagyunk, mint sejtek az ő testében, ám biztosan sokkal többek vagyunk ennél, mivel rajtunk keresztül megnyilvánuló élete és hatalma túl van minden mérteken, ami párhuzamba állítható lenne egy alacsonyabb szinttel, mint például azzal a kapcsolattal, amit a mi fizikai testünk sejtjei jelentenek nekünk, szellemi lényeknek.

A legelső kozmikus síkon való megnyilvánulásában úgy vehetjük, hogy az Első Aspektusa van a legmagasabb – az âdi – síkon, a Második Aspektusa az anupâdaka vagy monádi síkon, míg a Harmadik az âtmikus sík magasabb részén.

Ezért egy adeptus a fejlődése folyamán, amikor tudatát fokozatosan emeli síkról síkra, elsőként a Harmadik Aspektust éri el, és felismeri egységét azzal, és csak hosszú időszak múltán léphet tovább, hogy tökéletes egységbe kerüljön a Második és az Első Aspektussal.

Az ókori görög misztériumokban a Logoszt bizonyos játékokkal játszó gyermek Bacchus jelképezte. E játékok egyike a dobókocka volt, ami az öt platóni test egyike. Ezek a következők:

- a tetraéder, amit 4 egyenlő oldalú háromszög,
- a kocka, amit 6 négyzet,
- az oktaéder, amit 8 egyenlő oldalú háromszög,
- a dodekaéder, amit 12 egyenlő oldalú ötszög és
- az ikozaéder, amit 20 egyenlő oldalú háromszög határol.

Ha ezekhez hozzávesszük egyik szélső értéként a pontot, a másikként a gömböt, 7 elemből álló alakzatcsoportot kapunk, amelyek megfelelnek Naprendszerünk 7 síkjának. Ezek egyike sem a nekik megfelelő sík atomjainak *formáját* jelképezi, hanem azokat az *irányokat*, amelyek mentén az atomokat körülvevő erő hat.

Ez valamelyest segít megérteni Platón jól ismert mondását: „Isten szereti a geometriát”. Úgy látszik, a régiek nem úgy tanulmányozták az eukleidészi geometriát, mint ahogyan mi tesszük, önmagáért, hanem inkább úgy, mint valamilyen magasabb felé vezető dolgot.

Bacchus egy másik játékszere a pörgettyű volt, ami a forgó atom jelképe.

Harmadik játékszere egy gömb volt, ami a Földet jelképezte, azt a bolygót a láncban, amire jelenleg a Logosz gondolatai leginkább irányulnak.

A negyedik játékszere egy tükör volt, ami mindig is az asztrális fény szimbóluma volt, amelyben a formák őstípusai (erről a későbbiekben fogunk beszélni) visszatükröződnek, majd pedig anyagiasulnak.

Miközben a gyermek Bacchus – a Logosz – játékszereivel játszik, elragadják, és darabokra tépik őt a Titánok, ám később ezek a darabok újra összeállnak egy egésszé. Ez az allegória természetesen az Egy anyagba való leszállását és sok részre osztódását, majd e részeknek a szenvedésen és áldozaton keresztül történő újra Eggyé válását jelképezi.

A hinduk persze régóta azt tartják, hogy Isten játszik, és az evolúció nagyszerű folyamatát Lílâ-nak, vagy Shrí Krishna játékának nevezik.

Egész Naprendszerünk a Logoszának megnyilvánulása, és minden egyes részecskéje egyértelműen az Ő tudathordozó eszközeinek része. A Naprendszer fizikai anyagának összessége építi fel az Ő fizikai testét, asztrális anyagának összességéből áll az Ő asztrális teste, a rendszer mentális anyagának összessége az Ő mentális teste, és így tovább.

A Nap Logosztól származik minden élet az egymást követő kiáradásokon keresztül (lásd: *A kazális test*, III. és V. fejezet). Az Első Kiáradás a Logosz Harmadik Aspektusából ered, és megadja a már létező atomoknak azt a képességet, hogy kémiai elemekké rendeződjenek – ez a tevékenység keresztény szentírásokban úgy jelenik meg, hogy „Isten szelleme lebegett a tér vizei fölött”.

Egy későbbi szinten, amikor a természet birodalmi határozottan kialakultak, a Logosz Második Aspektusából elindul a Második Kiáradás, amely létrehozta az ásványi, a növényi és az állati csoportlelkeket. Ez jelenteti a Krisztus-princípium anyagba történő alászállását, kizárólag ez teremt lehetőséget pusztá létezésünkre. Az emberi birodalomban az Én a Harmadik Kiáradás megnyilvánulása, amely a Logosz Első Aspektusából, az örökkévaló, a szerető Atyától ered.

Mielőtt a Naprendszer megnyilvánult, a Logosz megalkotta elméjében annak teljes tervét, ugyanakkor ez által megteremtve azt saját mentális síkján. Vagyis kigondolta azt, nemcsak úgy, ahogyan most van, hanem ahogyan bármikor volt a korábbiakban, illetve ahogyan bármikor lesz a jövőben.

Nem tudhatjuk, hogy milyen szinten lehet a Logosz mentális síkja. Lehet azonos azzal, amit kozmikus mentális síknak nevezünk, de lehet még annál magasabban is. A kozmikus mentális sík még további két teljes síkcsoporttal a mi 7 csoportból álló síkunk felett található.

A kozmikus mentális síknak H.P. Blavatsky az „Őstípusok világa” elnevezést adta. Úgy tudjuk, a régi görögök „megérthető világnak” nevezték. Minden, amit a semmiből „egy pillanat alatt” történő teremtésről írtak és mondtak rendszerünkkel kapcsolatban, a kozmikus gondolatformák ilyen létrehozására vonatkozik.

Így azt is mondhatjuk, hogy azon a kozmikus síkon a rendszer egésze az Ő gondolataival egyszerre született meg – ez egyfajta különleges teremtés, és Számára ma is az egésznek egyszerre láthatónak kell lennie. Könnyen lehet, hogy hatalmas tudata valamilyen mértékben visszatükröződik még a sokkal alacsonyabb szinteken is, ezért egyes emberek alkalomadtán felfoghatnak halvány képeket ezekből. Ez az egyik magyarázata annak, hogy a tisztánlátók néha képesek pontosan előre látni a jövőt, amint az időről időre vitathatatlanul megtörténik.

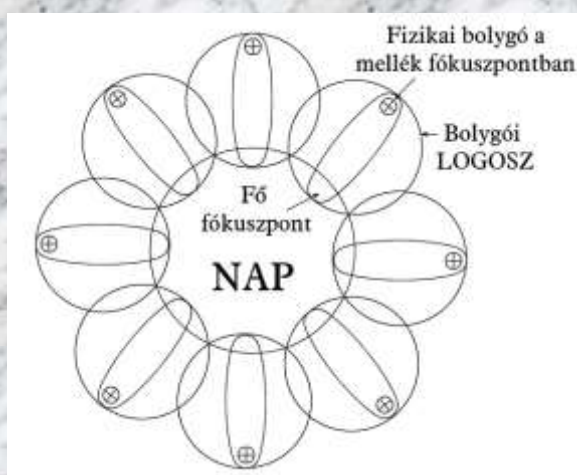
A Logosz kigondolja, mit szándékozik tenni minden egyes bolygólánccal. Eltervezi a kisebb részleteket is, mert végig gondolja az embertípusokat minden egyes gyökér- és alfajra a kezdetektől, például a lemúriai, az atlantiszi és az árja fajokon keresztül az azt követő fajokig.

A későbbiekben foglalkozni fogunk néhány tisztségviselővel – ha alkalmazhatjuk ezt a fogalmat –, akik felelősek a Naprendszerben folyó fejlődés folyamatának vezetéséért és irányításáért, de már itt megemlíthetjük, hogy van egy Lény, aki felelős egy adott fejlődési rendszerért, akit Bolygói Logosznak nevezünk, bár pontosabb elnevezés lenne a Bolygólánc Logosza, mivel egy adott fejlődési rendszer mind a hét láncának irányítása az Ő feladata.

A 7 másodlagos Bolygói Logosz mindegyike hatalmas egyéni lény, ugyanakkor mindegyikük a Nap Logosz egy-egy aspektusa, erő központok, mondhatni csakrák az Ő testében.

Viszonyuk a Nap Logoszhoz hasonló az idegdúcok vagy idegközpontok agyhoz való viszonyához. Minden fejlődés, ami Belőle indul, egyik vagy másik Bolygói Logoszon keresztül jön át.

E központok mindegyikének van egy kitüntetett helye, vagy fő fókuszpontja a Nap testén belül, és egy mellék-fókuszpontja is, amely mindig a Nap testén kívül található. E mellék-fókuszpont helyét mindig egy fizikai bolygó jelöli. A XII. ábra megpróbálja bemutatni ezt az elképzelést.

XII. ábra: A fizikai bolygók viszonya a Naphoz

A pontos viszony azonban aligha világítható meg a három-dimenziós fogalomrendszerünkkel. Annyit azért talán elmondhatunk, hogy valamennyi erőközpontnak megvan a maga hatóköre, ami gyakorlatilag azonos terjedelmű a Naprendszerrel. Ha e mező egy síkbeli metszetét kiválasztanánk, azt találnánk, hogy ellipszis alakú, és minden ellipszis egyik fókuszpontja mindig a Napba esne, a másik fókuszpontja pedig az az adott bolygó lenne, amit a bizonyos másodlagos Logosz ural.

Valamennyi fizikai bolygó a rendszer azon részén belül található, amely közös mindegyik ellipszoid számára úgy, hogy valamennyi forgó ellipszoidnak rendelkeznie kell a saját kinyúló részével is. Ennek következménye, hogy a rendszer egészét egy sokszirmú virághoz szokták hasonlítani.

Van azonban egy másik oka is a lótszhoz való hasonlításnak. Bár számunkra a bolygók különálló égitesteknek látszanak, a valóságban viszont létezik bizonyos kapcsolat közöttük olyan módon, amiről talán azoknak lehet némi fogalmuk, akik hozzászoktak a négydimenziós tér elképzeléséhez.

Egy hasonlat segíthet ennek megértésében. Ha a kezünket tenyerünkkel felfelé úgy tartjuk, hogy ujjaink egymást nem érintve egyfajta csészét alkotnak, és ez után egy papírlapot fektetünk ujjaink hegyére, ekkor a papírlap és az ujjaink találkozásánál keletkező körök a fizikai bolygókat jelképezik, amelyek szemmel láthatóan teljesen különválnak egymástól.

Ezek a körök azonban egy másik irányban a kéz részeként mind összekapcsolódnak, de e kéz fogalma teljességgel felfoghatatlan lenne a csak e körök síkjában létező kétdimenziós lény számára.

Ehhez hasonlóan egy magasabb dimenzióban valamennyi fizikai bolygó egyetlen egésszé kapcsolódik össze, ebből a magasabb nézőpontból tekintve azok nem mások, mint egyetlen hatalmas virághoz tartozó szirmok csúcsai. E virág szívéből pedig egy központi bibe emelkedik ki, ami számunkra a fizikai Napként jelenik meg.

A XIII. ábra megkísérli ezen elképzelés ábrázolását.

XIII. ábra: A Nap és a bolygók közötti negyedik dimenziós kapcsolat

Szabályos körülmények között egyik bolygónk fizikai, asztrális vagy mentális síkjáról sem létesíthető kapcsolat egy másik bolygó megfelelő síkjával. A buddhikus síkon azonban van egy közös állapot – legalább is a mi bolygólánconk valamennyi bolygója számára.

A fentiekől függetlenül létezik valamennyi sík atomikus anyagának egy állapota, ami kozmikus szintű. Eltekintve a többitől, rendszerünk 7 atomikus alsíkja alkotja a legelső kozmikus síkot, amit így gyakran kozmikus prakti síknak neveznek.

Egyik nézőpontból úgy látszik, mintha valójában magának a Bolygói Logosznak lennének a kifejeződései, és mintha a fejlődés az Ő testében történe, mivel a bolygók erőközpontok ebben a testben, vagy inkább nem is maguk a bolygók, ahogyan azokat látjuk, hanem a bolygók szellemei, azok magasabb princípiumai.

Ebből a nézőpontból az A bolygó az Ő agyának vagy mentális testének kifejeződése, és mindezek a formák az Ő elméjében léteznek. A mi mentális síkunk ugyanis nemcsak a legelső kozmikus sík harmadik alsíkja, hanem egyben a Logosz egyik aspektusának vagy megnyilvánulásának legalacsonyabb alsíkja is.

Tekinthejtük úgy ezt, hogy Ő hét irányban, vagy hét aspektuson keresztül nyilvánítja meg magát, és azok mindegyike, amelyeket mi síkoknak nevezünk, nem más, mint ezen aspektusok egyikének legalacsonyabb formája, és így a mentális síkunk atomikus része valójában a Bolygói Logosz mentális testének legalacsonyabb alsíkja.

A Napon található fűzfalevél-szerű napfoltok a fizikai síkon levő megnyilvánulások, amelyeket a dévák meghatározott céllal tartanak fenn bizonyos áldozatvállalás árán, vagy a megszokott lakóhelyükön, a magasabb szinteken végzett tevékenységük korlátozásával. Tudva azt, hogy a Nap fénye, hője és vitalitása ezeken a napfoltokon keresztül jut el hozzánk, könnyű belátni, az áldozatvál-

lálásuk célja az, hogy a fizikai síkra lehozzanak olyan erőket, amik egyébként megnyilvánulatlanok maradnának. Így ezek a hatalmas dévák az isteni erő csatornáiként, reflektoraiként és átalakítóiként működnek, amely a kozmikus szinteken dolgozik Naprendszerünk javáért.

VIII. fejezet Az életáramlatok

Az előző fejezettel befejeztük tanulmányunknak a fejlődés színterét bemutató első részét, miután körvonalaztuk azokat a *síkokat és helyszíneket*, ahol az élet fejlődése végbe megy. Talán hasonlíthatjuk az eddigieket egy egyetem épületeinek, diákszállóinak, előadótermeinek és osztálytermeinek leírásához. A következő lépésünk az lesz, hogy megvizsgáljuk az életáramlatokat, amelyek beáradnak Naprendszerünk óriási és összetett szerkezetébe, mint amikor az egyetemisták áradata ellepi az egyetemet, különböző tantárgyakon haladnak keresztül, és végül megszerezve oklevelüket kilépnek a világba, hogy ott olyan feladatokat lássanak el, amiket hajlamaik és képesítésük lehetővé tesz. Ám az egyetem helyett azonban még szemléletesebb lenne egy olyan óriási oktatási intézményt elképzelni, amelyben helyet kap minden szintű oktatás, kezdve a kicsik bölcsődéjétől és óvodájától egészen a legmagasabb szintű egyetemi posztgraduális képzésig.

A nagyobb egységekkel fogjuk kezdeni, a hatalmas életáramlatokkal vagy élethullámokkal, és végigkövetjük azokat a természet különböző birodalmaiban, miközben részekre bomlanak, amíg végül eljutunk az emberiség fajihoz és alfajaihoz, valamint e fajok egyedi emberéig, aki fokozatosan az emberi fejlődés egyre magasabbra fokára jutva végül átlép az emberen túli képességek szintjeire.

A modern teozófiai irodalomban az „élethullám” kifejezést három különböző értelemben használják.

Először: A Szentháromság három Személyéből eredő Isteni Élet három nagy kiáradásának leírására, amelyeknek a Naprendszer léte is köszönhető, és azt fenntartják és táplálják.

Másodszor: Az élet azon egymást követő impulzusainak vagy áramlatainak megjelölésére, amelyekből a Második Kiáradás létrejön. Ebben a fejezetben tulajdonképpen ezekkel foglalkozunk, és az egyértelműség kedvéért általában *életáramlatokként* fogunk rájuk utalni.

Harmadszor: Az élet átvándorlásának megjelölésére a lánc egyik bolygójáról egy másikra a különböző körök során. Ezzel tanulmányunk egyik későbbi részében foglalkozunk részletesen, amikor majd világossá válik, hogy ez a fajta élethullám jelentősen különbözik attól, amit élet-áramlatnak neveztünk el.

Ha a továbbiakban az emberi fejlődési vonalunk tárgyalására szorítkozunk – figyelmen kívül hagyva egy időre az angyali és más egyéb fejlődési vonalakat, amelyek létezhetnek, de amikről alig, vagy semmit sem tudunk –, azt látjuk, hogy Földünk fejlődési rendszerében az élet hét fő birodalma fejlődik egymás mellett. Azt, hogy a másik kilenc fejlődési rendszerben is ugyanez a módszer érvényesül-e, vagy nem, jelenleg nem tudjuk biztosan, bár vannak arra utaló jelek, hogy nagy vonalakban valószínűleg így van.

A természet hét birodalma a következő:

- 1) Első elementális birodalom,
- 2) Második elementális birodalom,
- 3) Harmadik elementális birodalom,
- 4) Ásványi birodalom,
- 5) Növényi birodalom,
- 6) Állati birodalom,
- 7) Emberi birodalom.

Mind a hét birodalom ugyanannak az életnek, a Logosz egyetlen életének megnyilvánulásai vagy kifejeződései, amelyek a Második nagy Kiáradásból, a Szentháromság Második Aspektusából erednek, miután az őanyagot a Szentháromság Harmadik Aspektusából eredő Első Kiáradás előkészítette annak befogadására. (A Három Kiáradás és működésük bővebb ismertetését lásd *A kauzális test és az Én* III. és V. fejezeteiben).

A Második Kiáradás egymást követő hullámok sorozatából áll, hasonlóan a tenger egymás után érkező hullámaihoz. Ezen élethullámok – amelyekről megegyeztünk, hogy életáramlatoknak nevezzük – haladásának történetét fogjuk ebben és a következő fejezetekben végigkövetni.

A hét birodalom közül az első három a fejlődés lefelé haladó, *alászálló* ívén van, tehát a bennük levő élet egyre mélyebbre merül az anyagba. Valójában az első elementális birodalom nem ereszkedik mélyebbre a felső mentális, a második elementális birodalom az alsó mentális, míg a harmadik elementális birodalom az asztrális síknál.

Az ásványi birodalom jelenti a fordulóponatot, amelyben az élet eléri anyagba merülésének legmélyebb pontját, és ismét elkezd felfelé emelkedni a síkokon keresztül. Az anyagiságba merülés, és a szellemiségbe való visszaemelkedés e jelensége olyan, ami sok különböző módon rendszeresen megfigyelhető, és amivel a későbbiekben majd részletesen foglalkozunk.

A növényi, az állati és az emberi birodalmak egyértelműen a síkokon keresztül történő állandó felemelkedés útján járnak.

Ezért a birodalmakat a következőképpen rendezhetjük el:

LE- SZÁLLÁS (Involúció)		Első elementális birodalom	↓	↑	Emberi birodalom		FEL- EMELKEDÉS (Evolúció)
		Második elementális birodalom	↓	↑	Állati birodalom		
		Harmadik elementális birodalom	↓	↑	Növényi birodalom		
			↘	↗			
Ásványi birodalom FORDULÓPONT (Egyensúly – összeütközés)							

3. táblázat

A Második Kiáradás (a Logosz Második Aspektusából) a fentiek szerint tehát életáramlatokból áll. A mi fejlődési vonalunkon hét ilyen áramlat van, amely a hét felsorolt birodalmat alkotja, és ezek áradtak be fejlődési rendszerünk első láncába.

Az általános terv az, hogy mindegyik áramlat egy teljes lánc idejére életet ad egy-egy birodalomnak, majd a következő láncban átlép a következő magasabb birodalomba, vagyis bármely birodalom számára egy teljes láncra van szükség ahhoz, hogy olyan szintre fejlődjön, ami megfelel a következő, a fejlődési skálán eggyel előbb járó birodalomba való átlépéshez.

Ez – amint mondtuk – az általános alapelv, de van egy lényeges módosulata, amivel hamarosan foglalkozni fogunk. Most azonban sok mással együtt kihagyjuk, hogy elkerüljük tanulmányunk e korai szakaszában a kezdeti bonyodalmakat.

Az eddigiekből úgy tűnik, hogy amint az első elementális birodalom átlép a második elementális birodalomba, a továbblépő birodalom helyének megüresedése miatt űr támad. Ezt az űrt azonban a Logoszból kiáradó teljesen új életáramlat tölti ki, amely így létrehoz egy újabb első elementális birodalmat.

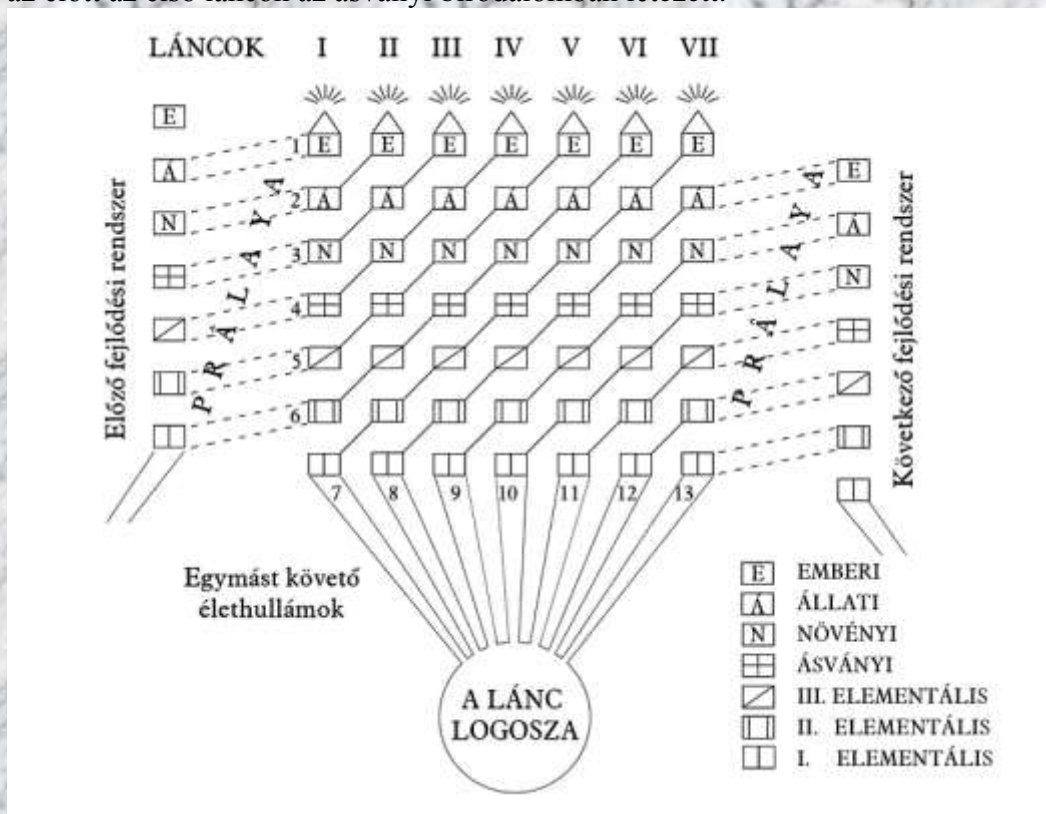
Mivel ennek mind a hét láncon így kell történnie, azt látjuk, hogy összesen tizenhárom életáramlat van rendszerünkben. Ezek a következők: a hét áramlat – minden birodalomhoz egy –, amelyek az első láncba léptek be, és hat teljesen új áramlat, egy-egy lép be minden egymást követő láncban, hogy a már elmondottak szerint egy új első elementális birodalmat hozzanak létre.

Az egyes birodalmak fejlődését rendszerünk hét láncán keresztül a XIV. ábra szemlélteti.

Megkérjük az olvasót, hogy jegyezze meg az egyes birodalmak jelölésére alkalmazott rendszert, mert ugyanezzel fog találkozni számos további ábrán is. Az első elementális birodalmat egy függőleges vonal jelöli, a második elementális birodalmat két függőleges vonal, a harmadik elementális birodalom jele pedig egy ferde vonal. Az ásványi birodalmat egymást keresztező függőleges és vízszintes vonalak jelzik, a növényit egy N betű, az állatit egy Á betű, az emberi birodalmat pedig egy E betű jelképezi. Megfigyelhető, hogy ezek a jelöléseknek van némi kapcsolata a síkok anyagának jelölésére használt jelölésekkel, ami könnyebben felidézhetővé teszi azokat.

A tanuló azt is megfigyelheti, hogy amíg az ábrákon a bolygókat és a köröket mindig körökkel, addig az élet birodalmait és az egyes lénycsoportokat négyzetekkel vagy téglalapokkal jelöljük.

A XIV. ábrából kitűnik, hogy az az élet, amely most a jelenlegi emberiségünkben fejeződik ki, a harmadik (Hold) lánc állati birodalmából lépett előre, ahová a második lánc növényi birodalmából érkezett, az előtt az első láncon az ásványi birodalomban létezett.

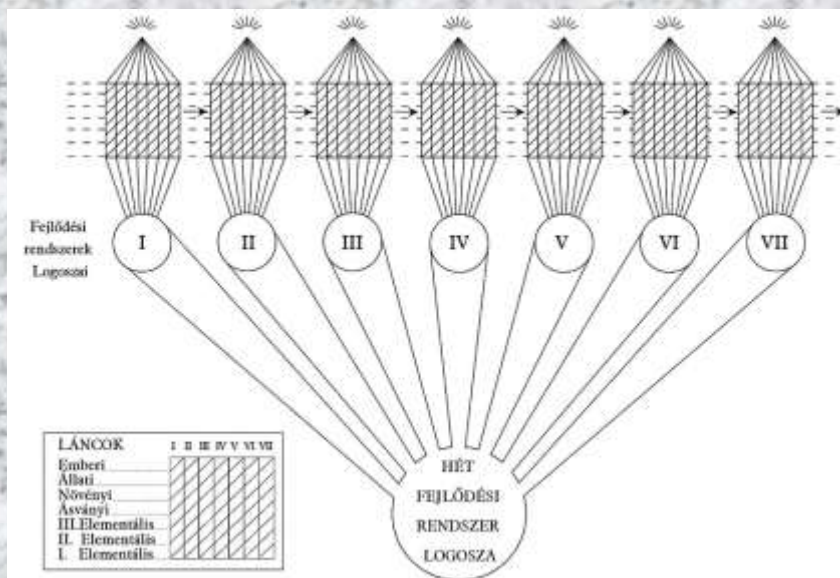

XIV. ábra: A tizenhárom életáramlat és azok fejlődése

Mivel pedig minden birodalomnak végig kell haladnia az összes nála alacsonyabb birodalmon, világos, hogy az életáramlatnak, amelyből a jelenlegi emberiségünk kiemelkedett, végig kellett haladnia a három elementális birodalmon is, valamely *korábbi* fejlődési rendszer *korábbi* láncain.

Hasonló megfontolás érvényes természetesen az első lánckunkba beáradt valamennyi életáramlatára, a legalacsonyabb kivételével, vagyis azoknak is át kellett haladniuk valamely korábbi rendszer előző láncain. Ilyen korábbi rendszerekről és láncokról eddig még nincs közvetlen tudásunk, bár arra a tényre, hogy létezniük kellett, egyértelműen következtethetünk.

A XV. ábra megpróbálja szemléltetni az életáramlatok fejlődését az *egymást követő* fejlődési rendszerekben.

XV. ábra: Az egymást követő fejlődési rendszerek életáramlatai

A XIV. és XV. ábrákon látható hét sugárszerűen szétágazó vonal az emberi birodalmak jelképei tetején azt jelképezi, hogy az emberi birodalomból kilépő emberi lények az emberen túli további fejlődés hét lehetséges ösvényének egyike mentén haladnak. Ennek teljes körű magyarázatát ismét egy kicsit későbbre kell halasztanunk.

A XIV. ábrát szemügyre véve látható, hogy az egyetlen élet-áramlat, amely rendszerünk hét láncában mind a hét birodalmon áthalad, az, amelyik az első láncba az első elementális birodalomként lépett be (az ábrán 7. számmal jelölve). Folyamatosan, minden láncban egy birodalommal feljebb kapaszkodva végül eléri az emberi birodalmat, majd a hét lehetséges ösvény egyikén át rendszerünk hetedik és egyben utolsó láncában kilép abból.

Ahogy már mondtuk, az első lánc többi hat birodalmának fejlődését már korábbi láncokon kellett megkezdnie, míg a Logosztól eredő, az elsőt követő láncokba újként beáradó életáramlatoknak fejlődésüket rendszerünk hetedik (utolsó) láncát követő más láncokon kell folytatniuk, és bevégezniük.

Ezek a megfontolások eljuttatnak azon tény felismeréséhez, hogy bár fejlődési rendszerünk egy teljes, és többé-kevésbé önmagában zárt fejlődési szintér, jól meghatározott kezdettel és véggel, mégsem több, mint az egymást követő rendszerek nagy sorozatának egyetlen eleme. Ebből arra is következtethetünk, hogy még a Naprendszer, mint egész is ugyanazt az általános alapelveket követi, amelyet mindenhol, sok más területen is megfigyelhetünk, és hogy maga is csak egyetlen inkarnáció valamilyen hatalmas sorozatban. Úgy tűnik tehát, hogy a végső valóság természetében – amint az várható is – bármi messze túl van azon a határon, ameddig képzeletünket ki tudjuk terjeszteni.

Láttuk, hogy az életáramlatok a különböző láncokon keresztül fejlődnek, áthaladva valamennyi körben mind a hét bolygón. Nagyon nehéz a fizikai tudatunkkal felfogni, milyenek lehetnek az alacsonyabb rendű birodalmak életfeltételei a magasabb síkokon. Például a mindennapi elme számára semmi könnyen megérthető nincs egy ásvány mentális síkon történő fejlődésének gondolatában. Az ásvány a mentális síkon a mi ásványról alkotott *gondolatunknak* felelhetne meg. Mégsem szabad azt feltételezni, hogy az olyan gondolatforma, amit *mi* képesek vagyunk egy ásványról alkotni, az annak egyetlen megjelenése azon a szinten. Az ott létező gondolatforma a Manué, amit így olyan erő formál, amelyet egyáltalán nem lehet összehasonlítani a mi gondolkodásmódunkkal.

Az is segíthet e dolgok megértésében, ha felidézzük, hogy minden ásványnak megvan a maga asztrális és mentális mása, és bizonyos, e magasabb síkokon létező megfelelőikre gyakorolt behatások eredményezik fejlődésüket.

Egyébként az anyag különleges típusai, amelyek a másolatokat felépítik, egyben a nekik megfelelő síkokon az ásványi monád megnyilvánulásai, és feltételezhetjük, hogy ezek a megnyilvánulások azok, amelyeken keresztül a monád fejlődik, mialatt ezeken a magasabb síkokon létezik.

Az alapvető tény, amit észben kell tartanunk, hogy úgy tűnik, az egész folyamat a Logoszból kiáradó mentális energiák lehozatala az Ő kozmikus mentális síkjáról a prakriti mentálisra, amely a mi mentális síkunk. Az Ő ásványról alkotott gondolata öltözik az anyagba le egészen a mi ásványi éterikus testről alkotott gondolatunkig.

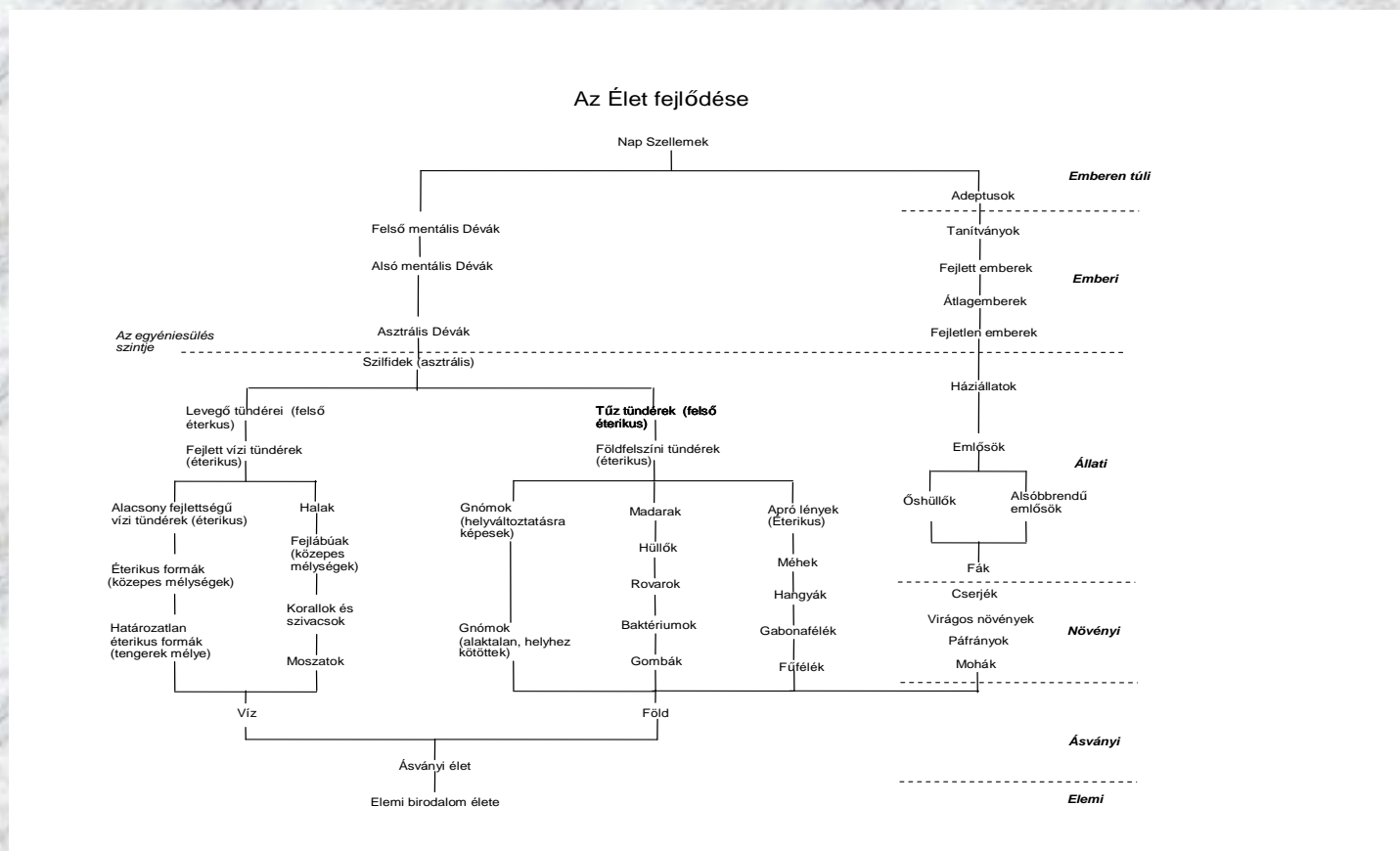
A csoportlélekben szintén mindig benne kell lennie a rejtett lehetőségeknek a magasabb síkokkal kapcsolatban, amelyeken át leereszkedett. Lehetséges, hogy a fejlődés említett szakaszaiban ezeknek a rejtett lehetőségeknek a kibontakoztatása folyik olyan módszerekkel, amik nagyon különböznek a számunkra ismertektől.

A pszichikus képességek kifejlesztése nélkül nem várhatjuk, hogy részleteiben megértsük a rejtett növekedést a finom anyag ezen emelkedett világában. Fontos azonban megértenünk, hogy az életáramlatok minden bolygón eltöltött időszakban fejlődnek valamilyen módon, mivel a lánc minden részén hasznos előrelépés valósul meg.

Már említettük, hogy az általunk követett fejlődési vonal mellett vannak más vonalak is, amiket a miénkkel párhuzamosan haladóknak tekinthetünk. Az isteni élet folyama ugyanis több párhuzamos ágon tör célja felé, amelyek közül a miénk csak egy, de mennyiségét tekintve távolról sem a legfontosabb. Nem szabad elfelejtenünk, hogy a fizikai testben élő emberiség Földünk felszínének csak kicsi részét foglalja el, míg a fejlődés más vonalainak a miénkkel azonos fejlődési szintjén levő lényei ennél sokkal sűrűbben népesítik be nemcsak a szárazföldet, hanem még a tengerek óriási te-

rületeit és a légkör magasát is. Az alábbiakban az élet fejlődését bemutató táblázatban azt látjuk, hogy az élet különböző áramlatai egymással párhuzamosan haladnak egészen az ásványi birodalom eléréséig. Amint azonban megkezdik útjukat a felemelkedő íven, szétválnak egymástól. Az élet-áramlatok majd a Nap Szellem szintjén egyesülnek újra.

A táblázat semmiképpen nem tekintendő teljesnek, mert kétségtelenül léteznek olyan vonalak, amiket még nem fedeztünk fel, és nyilván vannak mindenféle átmeneti lehetőségek két vonal között különböző szinteken. A táblázat pusztán a rendszer főbb körvonalait próbálja meg bemutatni.

4. táblázat

IX. fejezet

A hét láncunk számára kitűzött célok

Már láttuk, hogy minden életáramlat folyamatosan emelkedik az egymást követő birodalmakon át, átlagosan egy birodalommal feljebb minden láncban, amíg végül eléri az emberi birodalmat. Folytatva a fejlődést az emberi birodalomban, végül kiemelkedik az általunk ismert átlagos emberiségből, belép az emberen túli birodalomba, és átlép a további szolgálat és fejlődés hét lehetséges ösvényének valamelyikére. Hamarosan felsoroljuk és ismertetjük ezt a hét lehetséges ösvényt.

Az a szint azonban, amelynél az emberi lények kiemelkednek a rendes emberi fejlődésből és belépnek az emberen túli birodalomba, jelentősen különbözik, attól függően, hogy ez melyik láncban következik be. Így a negyedik láncban az emberiség legfejlettebbjei által elért szint sokkalta magasabb, mint amit az első láncban értek, az a szint pedig, amit majd a hetedik láncban el fognak érni, még ennél is magasabb lesz.

Létezik ugyanis valami minden láncban, amit az emberiség elé állított „célnak” nevezhetünk. Ezt a célt hasonlíthatjuk egy oktatási intézmény záróvizsgájához. De hogy pontosítsuk a hasonlatot, olyan intézményt kell elképzelnünk, amelyet a hallgatók már egyetlen évfolyam elvégzése után is befejezhetnek. Megszerezték egy bizonyos szintű képzettséget, és mivel a világnak mindenféle képzettséggel rendelkező ember munkájára szüksége van, rájuk is úgy tekinthetünk, mint akik felkészültek bizonyos szintű feladatok elvégzésére a külső világban.

A második évfolyam végeztével egy újabb csoport hallgató fejezi be a tanulmányait. Ők nyilvánvalóan magasabb szintű ismereteket szerezhettek meg, mint az első évfolyam hallgatói, ennek következtében nagyobb felelősséggel járó feladatokkal bízhatók meg a külső világban.

Ehhez hasonlóan, a harmadik évfolyam végén a hallgatók egy harmadik csoportja lép ki, még magasabb szintű tudással, és így még magasabb felelősséget, felkészültséget és tapasztalatot igénylő munkával bízhatók meg. A folyamatra úgy tekinthetünk, hogy az hét évig folytatódik, amikor is a hetedik évfolyam hallgatói is – miután nagyon magas szintet értek el, és gyakorlatilag mindent elsajátítottak, amit az egyetem megtaníthat – befejezik tanulmányaikat.

Ekkor az egyetem egy hosszú szünetre bezár, vagy talán helyesebb azt mondani, hogy bezárja kapuit, az épületeket lebontják, és az oktatókat elbocsájtják. Azok a hallgatók, akik nem tették le záróvizsgáikat, majd valamilyen jövőbeli egyetemen folytatják tanulmányaikat, új oktatók irányítása alatt és teljesen új épületekben.

Visszatérve hasonlatunkból a fejlődési rendszerünk hét láncához, a célok vagy a „záróvizsgák” a következők:

az első lánc számára	: az első beavatás
a második lánc számára	: a harmadik beavatás
a harmadik lánc számára	: a negyedik beavatás (arháti szint)
a negyedik lánc számára	: az ötödik beavatás (asheka adeptusi szint)

Nincs pontos ismeretünk az ötödik, a hatodik és a hetedik láncok számára kitűzött célokról. Néhány óvatos feltételezést azonban megengedhetünk magunknak. Jól ismert, hogy amíg a fejlődés nagyon korai szintjein a haladás a mi időléptékünkkel elképzelhetetlenül lassú, a későbbi szinteken azonban az ugyanilyen felfoghatatlan mértékben felgyorsul. Kuthumi Mester kijelentette, hogy „amikor az ember egyszer rálép az Ösvényre, és minden energiáját arra összpontosítja [a dőlt betűs kiemelés az írótól származik], fejlődése nem számtani, nem is mértani sor szerint halad, hanem hatványsor szerint.”

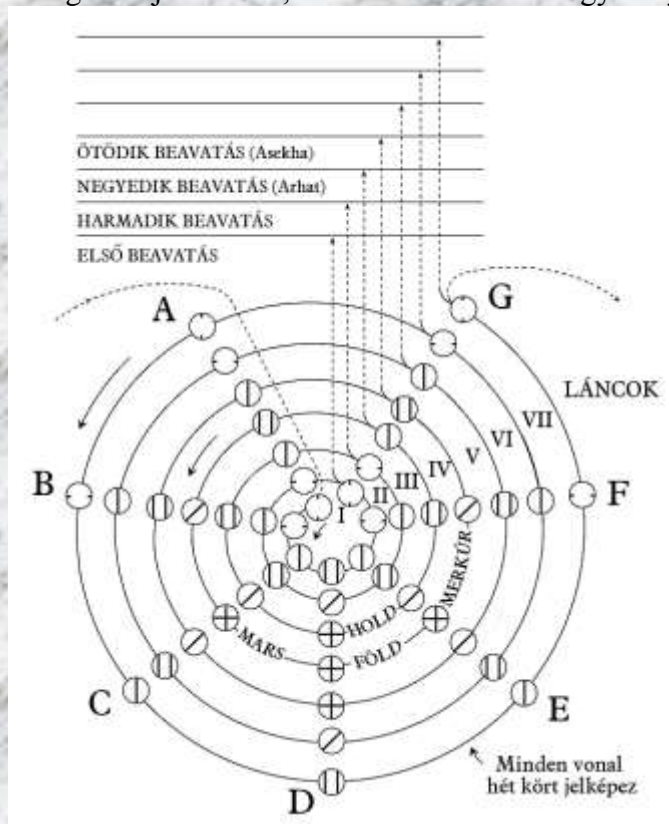
Vagyis az arány nem 2, 4, 6, 8, stb. (számtani sorozat) és nem is 2, 4, 8, 16, stb. (mértani sorozat), hanem 2, 4, 16, 256, 65 536, 4 294 967 296, stb. Így a 2-vel kifejezett fejlődés sebessége olyan, hogy négy szinttel később már a 4 milliárdot is meghaladja. Ilyen óriási számokkal éri el a természet hatalmas céljait.

Emiatt joggal feltételezhetjük, hogy az ötödik, a hatodik és a hetedik láncban elért fejlődés mérhetetlenül nagyobb lesz, mint ami az első négy láncban elérhető. Ennek teljesen világosnak kell lennie azon tény alapján, hogy a harmadik lánc végére elért arháti szint nagyjából félúton levőnek tekinthető a negyedik lánc végére elért adeptusi szinthez képest. Így a negyedik lánc annyi fejlődési lehetőséget biztosít, mint az első három lánc együttvéve.

A *Titkos Tanításban* az áll, hogy láncunk hetedik körének végére a Tökéletes Embert „már csak egy fok választja el az Ő Hierarchiájuk gyökérfajától, ami a legmagasabb e Földön és a Földláncunkban.” Más szóval az emberiségünk három és fél környi további fejlődés után tökéletessé váló embere olyan szintre fog eljutni, ami csak eggyel marad el attól, amelyen a „Világ Ura” most áll, az a Lény, akit a XIX. fejezetben fogunk leírni.

Vannak továbbá olyan megfontolások, amik arra mutatnak, hogy a hetedik lánc végére az emberiségünk igen magas szintet fog elérni. Így például még a buddhikus tudat is csak a Logosszal való egység első megérintését nyújtja az embernek. Az asheka adeptus arra törekszik, hogy monádjának tudatát felemelje a Logosz tudatába. A monádok azért kerülnek kivetítésre a Logoszból, hogy végül hatalmas, dicsőséges napokként térjenek vissza Hozzá, amelyek mindegyike képes életet és fényt sugározni egy újabb csodálatos rendszerbe, amelyben és amely által újabb monádok milliói fejlődhetnek. Minden monád valamelyik bolygólánc Logoszában keresztül nyilvánult meg a világban, és végül egy-egy Mennyei Ember részévé fog válni. Ezek a mennyei szülött emberek, akik Naprendszerünk valódi lakói, a Bolygói Logoszok elme-szülte fiai, és céljuk az, hogy a jövő Bolygói Logoszoaivá váljanak.

Ezért feltételezhetjük, hogy a hetedik lánc végére, amikor fejlődési rendszerünk működése befejeződik, az a szint, amit addigra majd elérünk, azonos mértékű lesz egy Bolygói Logoszéval.

XVI. ábra: Hét láncunk céljai

A XVI. ábra talán segíthet a tanulmányozónak megjegyezni a láncaink elé kitűzött célokat. Az ábra a hét láncot koncentrikusan ábrázolja, a legbelső az első, a külső a hetedik lánc. A láncokat körbejáró élethullám az első láncban lép be, és folyamatosan halad végig a bolygókon, miközben – egy pörgő parittyából való kirepüléshez hasonlóan – az emberiség legfejlettebb egyedeit egy bizonyos fejlettségi szintig, vagyis az első beavatásig repíti fel.

Az élethullám maradéka belép a második láncba, körbefordul annak bolygóján, és eközben – mivel ez egy nagyobb sugarú kör az ábrán – nagyobb sebességet ér el, pontosan ugyanúgy, mint a kő,

ami nagyobb körön forgatunk, és ez a nagyobb sebesség lehetővé teszi, hogy az emberiség legfejlettebb tagjai egy magasabb szinten repüljenek ki, amely a harmadik beavatásnak felel meg. Ehhez hasonlóan folytatódik minden további láncban, a fejlődés üteme egyre gyorsul, ahogyan a körök sugara növekedik, míg végül a hetedik kör a maga emberiségének legfejlettebb tagjait egy rendkívül magas, de ma még ismeretlen szintig tudja felrepíteni.

Már láttuk, hogy amikor egy emberi lény eléri bármely adott láncban a számára kitűzött szintet, belép az emberen túli fejlődésbe, és hét ösvény nyílik meg előtte, amelyek közül választhat egyet. A hét ösvény az alábbi:

- 1) Beléphet a nirvánába, hogy talán valamilyen eljövendő világban Avatâra-vá, vagy isten megtestesüléssé váljon. Ezt néha úgy hívják a „Dharmakâya¹² köntös felöltésének”, mert a Dharmakâya nem tart meg semmit, ami a monádnál alacsonyabb rendű.
- 2) Beléphet a „Spirituális időszakba”, amely ösvény magába foglalja a „Sambhogakâya¹³ köntös felöltését”. Ezt követően megőrzi háromszoros szellemkénti megnyilvánulását, és valószínűleg egy átmeneti Augoeidesben mutatkozhat meg.
- 3) Választhatja a „Nirmânakâya¹⁴ köntös felöltését”, megőrizve kauzális testét és valamennyi permanens atomját.
- 4) Az Okkult Hierarchia tagja maradhat.
- 5) Átléphet a következő láncba, hogy segítsen az ottani formák építésében.
- 6) Csatlakozhat a Dévák fejlődési vonalához.
- 7) Csatlakozhat a Logosz „Törzskarához”.

Erről a hét Ösvényről további részleteket a tanulmányozó *A kauzális test és az Én XXXIV.* fejezetében találhat.

¹² A „három dicsőséges köntös” közül az első, legmagasabb szintű. Az e szintet elérő lény az anyagi testekhez kötődő személyiség minden jellemzőjétől megválva tiszta, üdvözült, mintegy kikristályosodott tudattá és intelligenciává válik (a ford.)

¹³ A „három dicsőséges köntös” közül a középső. Az ezen állapotban létező lény megtart valamennyit személyiség-tudatából, és valamennyire tudatában van az emberek világában történeteknek, ám kevés eszköze és késztetése van, hogy ott segítséget nyújtson (a ford.).

¹⁴ A „három dicsőséges köntös” közül a harmadik, a legalacsonyabb szintű. Az ezen állapotban létező lény azt választja, hogy fizikai teste nélkül ugyan, de a Földön marad, és segíti az ott fejlődő, nála alacsonyabb szintet elért lényeket. Ők mintegy védőpajzsot képeznek az emberiség körül, megóvándó azt a gonosz hatásoktól – származzanak azok akár emberektől, akár mástól (a ford.).

X. fejezet A cél elérésének szintjei

Miután megértettük az életáramlatok folyamatos fejlődésének fő körvonalait, amelynek átlagos sebessége egy-egy birodalom minden lánc-időszakban, rátérhetünk a VIII. fejezetben említett fontos módosító tényező bemutatására.

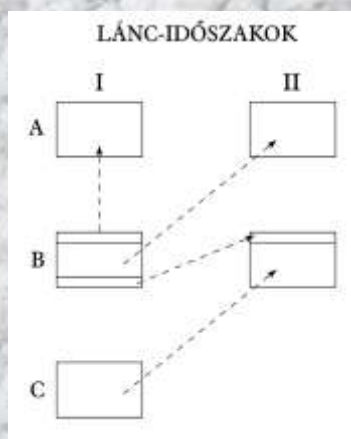
Most is alkalmazhatjuk az egyetemen tanuló sok hallgató hasonlatát. Gyakorlatilag egyetemes tapasztalat, hogy minden hallgatói csoportban lesz egy kis csoport, akik messze megelőzik a többi-eket, vagy mert kivételes képességeik vannak, vagy mert szívvel-lélekkel tanulmányaiknak szentelik magukat. Ennek a csoportnak a tagjai azok, akik kitüntetéssel diplomáznak.

Őket követi a hallgatók többsége, akik sikeresen leteszik vizsgáikat, és akik közönséges diplomát szereznek.

Utánuk ismét következik egy másik kisebbség, a leszakadóké. Ezek a hallgatók vagy mert gyengébb képességekkel rendelkeznek, vagy mert nem áldoztak elegendő időt és energiát tanulmányaikra, nem tudják letenni vizsgáikat, és ezért vissza kell térniük az egyetemre egy újabb tanévre, vagy annak egy részére, hogy megszerezhessék diplomájukat.

Pontosan ugyanez történik valamennyi életáramlattal minden birodalomban. Mindig van egy kisebbség, akik messze a többiek előtt járnak, és a célt a kitűzött időpont előtt érik el. Őket követi a lények nagy többsége, akik teljesítik a kitűzött feladatot, és a kitűzött időre elérik a szükséges szintet. Utánuk pedig sereghajtóként következik egy másik – bár az első kisebbségnél nagyobb – kisebbség, a leszakadóké, akik nem voltak képesek a szükséges szintet elérni.

A XVII. ábra ezt a folyamatot szemlélteti. Az A, B és C jelű három birodalmat és az I és II jelű két lánc-időszakot ábrázolja. A B birodalomból az I periódus idején előretör a többiek elé egy csekély kisebbség, eléri a kitűzött célt, és még ugyanabban a lánc-időszakban átlép az A birodalomba. A B birodalom zöme a dolgok normális menetének megfelelően a II lánc-időszakban lép át az A birodalomba.

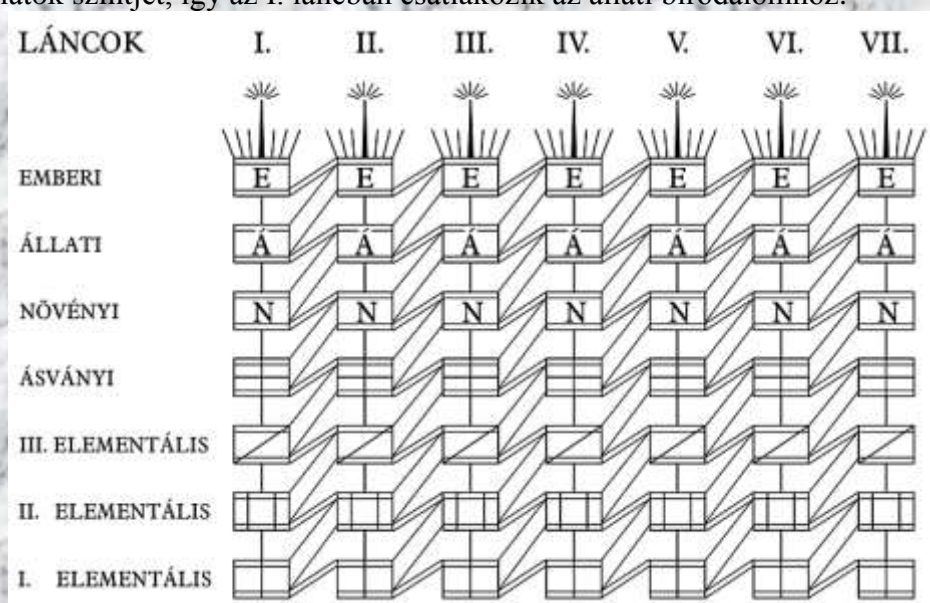
XVII. ábra: A cél elérésének szintjei

A B birodalom maradékának – az elsónél nagyobb kisebbségnek – nem sikerül elérnie az A birodalom szintjét, így a II lánc-időszakban a B birodalomban folytatja tovább fejlődését.

De mivel ők már szereztek tapasztalatot a B birodalomban, míg a C birodalomból a II lánc-időszakban a B-be előreléptek csak most kezdik fejlődésüket abban, ez a leszakadó kisebbség képes lesz vezető szerepet vállalni a II lánc-időszak B birodalmában. Ezt mutatja az ábra azzal, hogy ezt a csoportot a II lánc-időszak B birodalmának tetejére helyezi.

Most újraszervezhetjük a birodalmak fejlődését bemutató ábránkat úgy, hogy ezeket a bonyolult viszonyokat részleteiben mutassa. A XVIII. ábra egy ilyen újraszervezés eredménye. Vegyük például az I. lánc növényi birodalmát. E birodalom leszakadó része belép a II. láncba, és ott a nö-

vényi birodalomban a fejlődés vezetőjévé válik. A növényi birodalom zöme az I. láncból átlép a II. lánc állati birodalmába, míg a növényi birodalom elenyésző kisebbségének sikerül elérnie már az I. láncban az állatok szintjét, így az I. láncban csatlakozik az állati birodalomhoz.

XVIII. ábra: A birodalmak fejlődése

Követve a II. lánc állati birodalma fő tömegének fejlődését, azt látjuk, hogy a folyamat megismétlődik. A leszakadó állatok csatlakoznak a III. láncban az állati birodalomhoz, és vezetik azt a birodalmat. A többség emberré válik a III. láncban, a kis élcsapat pedig a II. láncban csatlakozik az emberi birodalomhoz.

A III. láncban a lemaradó emberek folytatják emberi fejlődésüket a IV. láncban, ahol ők a lánc emberiségének vezetői. Az emberi lények többsége eléri a kitűzött célját a III. láncban, és a hét ősvény valamelyikén átlép a fejlődés és a szolgálat további területeire, amint azt a birodalmak tetején a felfelé szerteágazó vonalak mutatják.

Egy csekély kisebbségnek ismét sikerül a többieket megelőznie, és az ábrán ezt kicsi csúcs mutatja, ami kiemelkedik a birodalom középpontjából. Természetesen ez előtt a csoport előtt is ugyanaz a hét választási lehetőség van, amit a birodalmak tetejéről toronyszerűen kiemelkedő, hét kisugárzó vonal jelez.

A már ismert tény tükrében, hogy a kitűzött célok elérésének foka jelentősen különbözik az egyes birodalmak tagjai esetében, minden életáramlatra úgy kell tekintenünk, mint amelyek kisebb áramlatocskára bomlanak szét, amelyek némelyike csatlakozik az előző vagy a következő áramlatokhoz, bár többségük egyenletesen folyik a kijelölt útvonal mentén.

Megemlíthetünk itt egy fontos alapelvet, ami a különböző életáramlatoknak és azok számtalan alosztályának fejlődését befolyásolja, amelyre számos egyedi példát találunk majd tanulmányunk további részeiben. Általános szabály, hogy bármely láncban, körben, bolygón, vagy fajban azok, akik elérték a fejlődés legmagasabb szintjét, *nem* a következő lánc, kör, bolygó vagy faj fejlődésének *kezdetekor* öltének újra testet.

A korai szinteken a főszerep mindig a lemaradó és a legfiatalabb egyedeké, és csak amikor már jókora fejlődésen mentek keresztül, és kezdik megközelíteni azok szintjét, akik korábban jobban teljesítettek, akkor öltének újra testet a többiek is, és csatlakoznak ismét hozzájuk.

Így azt mondhatjuk, hogy bármely fejlődési időszaknak – legyen szó akár egy fajról, egy bolygóról, egy körről vagy egy láncról – szinte az első fele arra szolgál, hogy a lemaradókat felhozza nagyjából arra a szintre, amit a jobban teljesítők már elérték. Ettől kezdve ez utóbbiak – akik ez idő alatt a mentális világban, a devachánban pihentek – a többiekkel együtt elkezdnek testet öltetni, és együtt járják tovább fejlődési útjukat.

Így például – ahogyan a későbbiekben részleteiben látni fogjuk – a harmadik, vagy Holdlánc legfejlettebb egyedei nem lépnek be a negyedik vagy Földlánc első körébe, hanem csak a negyedik

kör közepén jönnek elő. Ez azt jelenti, hogy az Én-ek, akik egy bolygó első gyökérfajában testet öltenek, azok, akik nem jutottak az előző bolygó fejlődésének felén túl.

A már korábban is használt egyetemi hallgatók hasonlatával élve úgy képzelhetjük el ezt, hogy a lemaradó hallgatók szünidejüket követően hamarabb visszatérnek az egyetemre, mint előrehaladottabb társaik. Ekkor lehetőséget kapnak, hogy nagyjából eljussanak az előbbre tartó hallgatók szintjére, akik továbbra is szünidejüket töltik. Amikor ez megtörtént, a haladottabb hallgatók is visszatérnek szünidejükről, és valamennyien együtt folytatják tovább tanulmányaikat.

A tanulmányozónak meg kell értenie ezt a fontos alapelvet, mert ahogy említettük, hamarosan sok példát fog látni ennek működésére, amelyek ésszerűsége tökéletesen érthető lesz, amint egyszer a fő alapelv világossá válik.

Ha tovább tanulmányozzuk a különböző birodalmak teljesítési szintjeit, az elvezet a fejlődés általános terve egyik legérdekesebb és legfontosabb részletének vizsgálatához, mégpedig az „Ítéletnapokéhoz”. Ezzel egy külön fejezetben kell majd foglalkoznunk, de mivel leírásakor hivatkozások történnek az emberi fajokra, először elmagyarázzuk az emberi birodalom felosztását ezekre a fajokra és alfajokra.

XI. fejezet A fajok és az alfajok

A fejlődés általános tervének céljai érdekében az emberi birodalom minden bolygói időszak alatt hét nagy fajra oszlik, amelyeket általában gyökérfajoknak nevezünk. De talán pontosabb lenne azt mondani, hogy minden bolygói időszakban az emberi birodalom fejlődésében hét növekedési szint van, és ezek a szintek nem mindig jelölhetők ki vagy különülnek el világosan egymástól úgy, ahogyan az a mai, tisztán megkülönböztethető fajok esetében látható.

Valamennyi ilyen gyökérfaj vagy fejlődési szint tovább bomlik hét alfajra vagy alszintre, majd ezek az alfajok további hét kisebb egységre, amelyeket ágfajokként vagy nemzetekként ismerünk.

A jelenlegi bolygói időszakunkban a hét gyökérfaj az alábbi:

Első gyökérfaj: Ezt az éterikus fajnak nevezzük, mert éterikusnál sűrűbb testtel nem rendelkező faj volt. Esetében nem beszélhetünk kifejezett alfajokról, bár fejlődésének vagy növekedésének van hét szintje. Ez a faj réges-régen eltűnt a Földről.

Második gyökérfaj: Ez a hiperboreai faj, amely rendelkezett fizikai testtel, és a bolygó északi részén található, Plaksha nevű földrészt foglalta el. Mostanra ez is eltűnt a Földről.

Harmadik gyökérfaj: Ez a lemúriai faj, ami a Lemúria, vagy az ősi mondákban Shâlmali nevű szárazföldet népesítette be. Nagyjából a mai Csendes óceánban, a Déli tenger helyén elterülő hatalmas kontinens volt. A faj negroid, és néhány leszármazottja még ma is létezik, bár mostanra nagymértékben keveredtek a későbbi fajok tagjaival.

Negyedik gyökérfaj: Ez az atlantiszi faj, amely az Atlantisz – vagy ősi nevén Kusha – nevű, mostanra az Atlanti óceánban már szinte teljes egészében eltűnt szárazföldet lakta. A Föld jelenlegi lakóinak többsége ehhez a fajhoz tartozik.

Ötödik gyökérfaj: Ez az árja faj, és magába foglalja a Föld jelenlegi népességének legfejlettebb egyedeit. Európa, Ázsia, Afrika, Amerika és Ausztrália jelenlegi szárazföldjének összessége a Krauncha nevet kapta.

Hatodik gyökérfaj: Ez a faj még nem jelent meg a Földön, bár ez hamarosan bekövetkezik. Hazája majd egy új kontinens lesz, amelynek egyes részei már elkezdtek kiemelkedni a Csendes óceánból.

Hetedik gyökérfaj: Ez a faj követi majd a hatodikat, és egyben az utolsó lesz, ami a Földön ebben a körben vagy ciklusban megjelenik. Ma még semmit sem tudunk a kontinensről, amit benépesít majd, kivéve azt, hogy néha Pushkara néven említik.

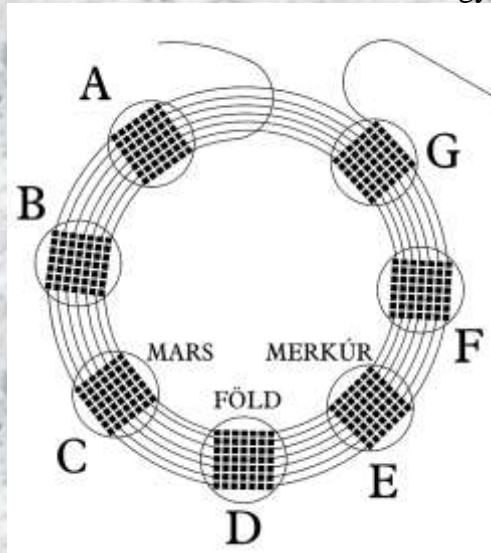
A negyedik (atlantiszi) gyökérfaj hét alfajának nevei a következők:

- 1) Rmoahal.
- 2) Tlavatli.
- 3) Tolték.
- 4) Turáni.
- 5) Ős-szemita.
- 6) Akkád.
- 7) Mongol.

Az ötödik gyökérfaj alfajai a következők:

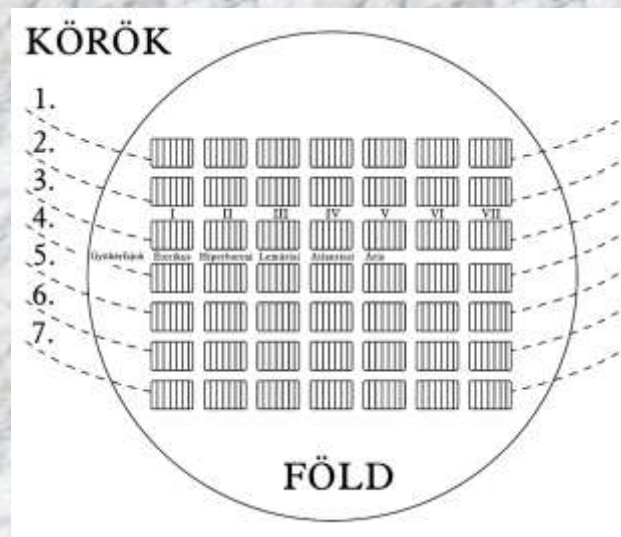
- 1) Hindu.
- 2) Árja-szemita.
- 3) Iráni.
- 4) Kelta.
- 5) Teuton.
- 6) Csak most kezd kialakulni a világ különböző részein.
- 7) Még nem jelent meg.

Könyvünk későbbi részében behatóan megvizsgáljuk ezeket a fajokat és alfajokat. Pillanatnyilag azonban csak az a cél, hogy ismertessük az emberi birodalom e nagy osztályokra történő felosztását.

XIX. ábra: A Földlánc gyökérfajai

Bolygó-láncunk gyökérfajait, vagy a gyökérfajoknak megfelelő szinteket a XIX. ábra mutatja be. Mivel minden bolygói időszakban 7 gyökérfaj van, így minden körben 49, az egész láncban pedig 343 gyökérfaj alakul ki.

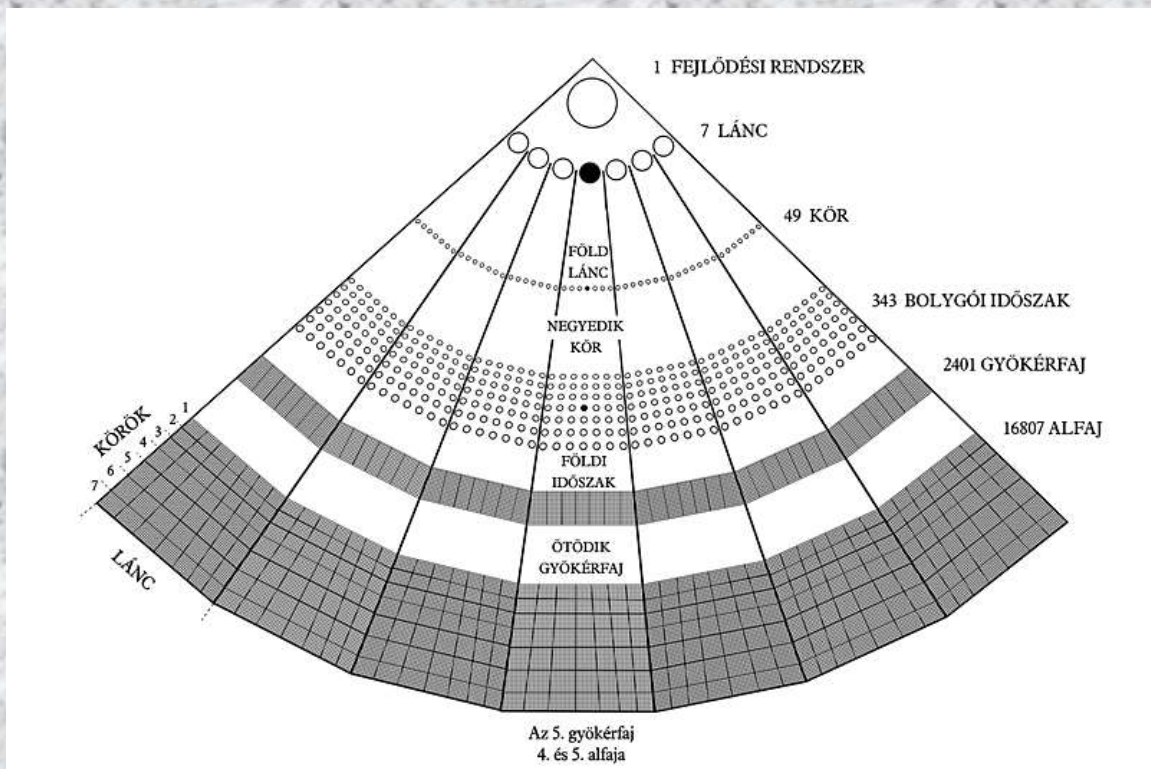
XX. ábra: A hét Földi időszak fajai

A XX. ábra a Földet mutatja annak gyökér- és alfajaival együtt. A már letűnteket szaggatott vonalak jelzik, azokat, amelyeknek még léteznek a leszármazottaik, folyamatos vonalakkal ábrázoltuk, és ezek neveit is feltüntettük. Azokat a gyökérfajokat, amelyek még nem jelentek meg, ismét pontozott vonalakkal ábrázoltuk.

Ahhoz, hogy a tanulmányozó átfogó képet alkothasson e gyökérfajok és alfajok szerepének arányairól az egész hatalmas fejlődési rendszerben, a XXI. ábra bemutat minden egységet, a lánctól az alfajokig.

Számszerűen kifejezve, az összefüggések az alábbiak:

- 7 ágfaj vagy nemzet = 1 alfaj.
- 7 alfaj = 1 gyökérfaj.
- 7 gyökérfaj = 1 bolygói időszak.
- 7 bolygói időszak = 1 kör.
- 7 kör = 1 lánc.
- 7 lánc = 1 fejlődési rendszer.
- 10 fejlődési rendszer = Naprendszerünk.

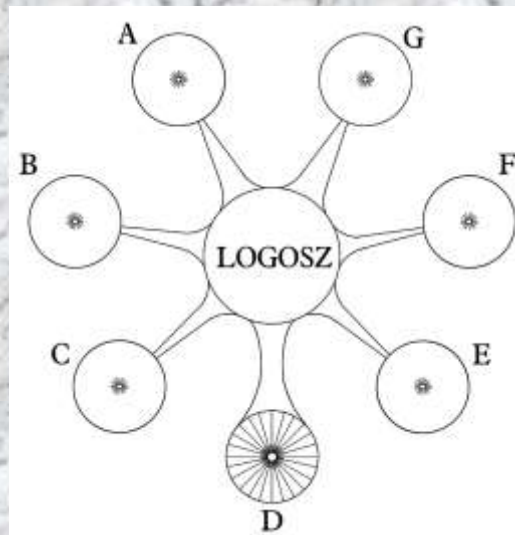
XXI. ábra: Fejlődési rendszerünk gyökérfajai és alfajai

XII. fejezet A belső kör

A körökkel foglalkozó II. fejezetben láttuk, hogy egy lánc minden bolygója a maga idejében teljesen aktívvá válik, majd átlép az elsötétülés időszakába, miközben a következő bolygó válik teljesen aktívvá egy időre. Ez a folyamat ismétlődik úgy, hogy a lánc minden bolygója hét teljesen aktív periódust él meg, amelyeket elsötétülési periódusok vagy *prálaya*-k választanak el egymástól.

Ennek a jelenségnek egy másik leírása, ha azt mondjuk, hogy a Logosz figyelmét egy adott bolygóra irányítja, és ekkor az élet ott fellángol, a birodalmak fejlődése gyorsan halad előre. Amikor figyelmét elvonja ettől a bolygótól, az élet elhalványul, a fejlődés kerekének forgása lelassul, és az élethullám továbblép a következő bolygóra, amely felé a Logosz figyelme fordul. De egyik bolygón sem szűnik meg az élet teljesen. Az *élethullám* kifejezés azt a folyamatot jelzi, hogy az élet egyik bolygóról átvándorol egy másikra.

A XXII. ábra szemlélteti ezt az elképzelést. Az ábrán az egyik bolygó élvez a Logosz teljes figyelmét, miközben a többi hat bolygóra csak egy apró nyaláb jut a Logosz sugárzásából, ennek következtében azok – részlegesen, de nem teljesen – elsötétült állapotba kerülnek.

XXII. ábra: Az élethullám vándorlása

Az élet hullám átlépése az egyik bolygóról a másikra fokozatos folyamat, és jelentős átfedések vannak.

Ha példának vesszük a láncunkat a jelenlegi állapotában, azt látjuk, hogy bár a Logosz figyelme különösképpen a Földünkre irányul, ami ennek következtében a teljes aktivitású időszakban van, ugyanakkor az élet valamennyi birodalmának képviselőit minden pillanatban megtalálhatjuk a többi hat bolygón is. Ezek a képviselők vagy magok legalább három célt szolgálnak:

I. Szükségtelessé teszik, hogy az új formákat nulláról kelljen újraépíteni az élet birodalmi számára a következő és minden további teljes aktivitású időszakban. Így azok egyfajta magként szolgálnak, amelyekből a formák kifejlődnek, amikor a Logosz figyelme a következő körben ismét az adott bolygóra irányul.

II. Fejlődési teret biztosítanak azoknak az egyedeknek, akik kissé lemaradtak társaiktól.

III. Melegházként szolgálnak olyan egyedek számára, akik szokatlanul gyors fejlődést mutatnak.

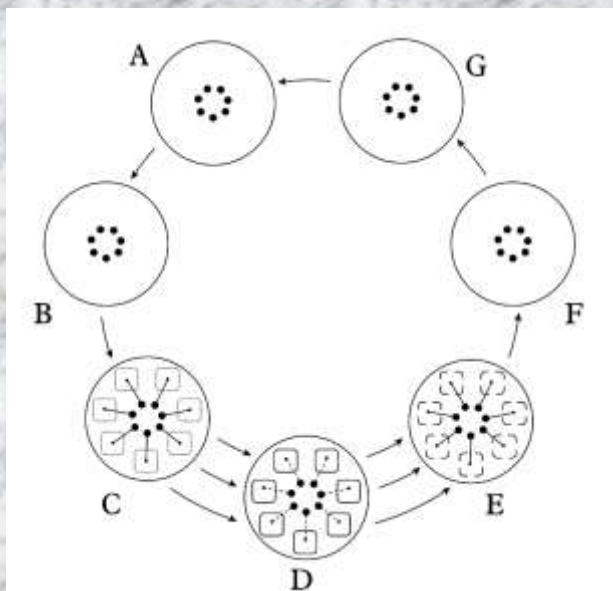
A továbbiakban részletesen elmagyarázzuk a fenti három célt.

Nyilvánvaló, hogy amennyiben nem maradna minden birodalom kellő számú képviselője valamennyi bolygón, óriási mennyiségű munkát és időt emésztene fel minden teljes aktivitású időszak

elején az, hogy a milliárdnyi új formát a semmiből felépítsék, hogy az oda érkező élethullám elfoglalhassa. Az ilyen folyamat egyrészt rendkívül gazdaságtalan lenne, másrészt teljesen szükségte-lenné is tehető azzal, ha minden birodalom magjai valamennyi bolygón ottmaradnak.

Valamennyi birodalom magja kicsi marad. Számuk nagyjából ugyanazon a szinten áll megszámlálhatatlan évmilliókon keresztül, ami eltelik addig, amíg a bolygó újra aktívvá nem válik. Amikor a bolygó aktívvá válásának eljön az ideje, és a lények óriási tömegei készek testet öltetni rajta, az ad-dig csak vegetáló faj hirtelen bámulatosan termékenyvé válik. Rövid időn belül hatalmas változások és különféle óriási fejlődések történnek gyorsan, és a tudathordozók gyors fejlődésüknek köszön-hetően hamar alkalmassá válnak a megtestesülni kívánó lények fogadására, akik sokkalta fejletteb-bek, mint az eredeti mag-csoport tagjai voltak.

A XXIII. ábra bemutatja ezt a folyamatot. Ezen a láncunkat jelképező ábrán a C bolygó (Mars) eredeti hét birodalmát szaggatott vonalakkal ábrázoltuk, ami azt jelzi, hogy azok egy – az apró négyzetekkel ábrázolt – összezsugorodott magtól eltekintve, teljesen eltűntek. Ezt követően az élethullám átáramlik a Földre, ahol teljesen aktívvá válik, és a birodalmak ekkor elérik maximális méretüket.

XXIII. ábra: A bolygókon hátrahagyott magok a belső körben

Amikor elérkezik az idő, hogy az élethullám elhagyja a Földet, és továbblépjen az E bolygóra, a Merkúrra, az ott meglevő magok hirtelen szaporodni kezdenek, és egészen addig terjeszkednek, amíg minden birodalom eléri teljes méretét. Az ábrán ezt a folyamatot a magokból a teljes méretű birodalmakat jelképező nagyobb négyzetek felé sugárszerűen szétágazó nyilak jelzik.

Elérkeztünk a magok második feladatának bemutatásához, ahhoz, hogy fejlődési teret biztosít-sanak a fejlődésben lemaradt lényeknek. Valamennyi kör vége felé közeledve mindig akadnak bi-zonyos egyedek minden birodalomban, akik nem egészen érték el a tőlük elvárt fejlettségi szintet. Emiatt ha például az F bolygón a fejlődés befejeződött, ezek a lények még nem készek arra, hogy fejlődésüket a G bolygón folytassák.

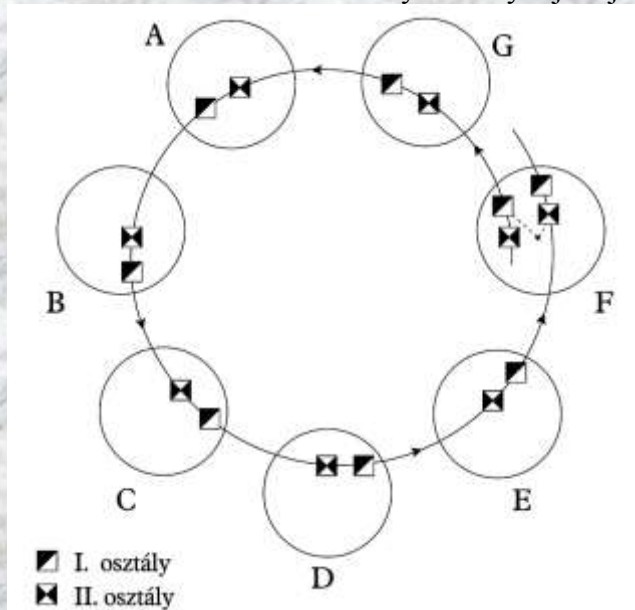
Ezért hátramaradnak, és tovább folytatják munkájukat a mag-csoport tagjai között. Idővel talán elegendő haladást érnek el ahhoz, hogy csatlakozzanak a G bolygón hátramaradt mag-csoport-hoz. Az is előfordulhat, hogy valamilyen kivételes erőfeszítés eredményeként némelyikük előresietve utoléri azt az élethullámot, amelytől elmaradt.

Gyakoribb eset azonban, hogy ezek az egyedek folytonosan lemaradnak, amíg végül a következő körben utoléri őket az élethullám. Ebben az esetben ők – és itt természetesen emberi lényekről van szó – általában alacsonyabb osztályú monádok között találják magukat, mint azé a csoporté, akik-hez korábban tartoztak.

Az ilyen lemaradók tehát elmaradnak az élethullámtól, és mivel egy kört veszítenek, eggyel ala-csonyabb rendű osztályba kényszerülnek. Ahogy már volt szó róla, bizonyos arányban minden bolygó minden birodalmában léteznek ilyenek. Példul vannak olyan ásványok, amelyek nem tudják

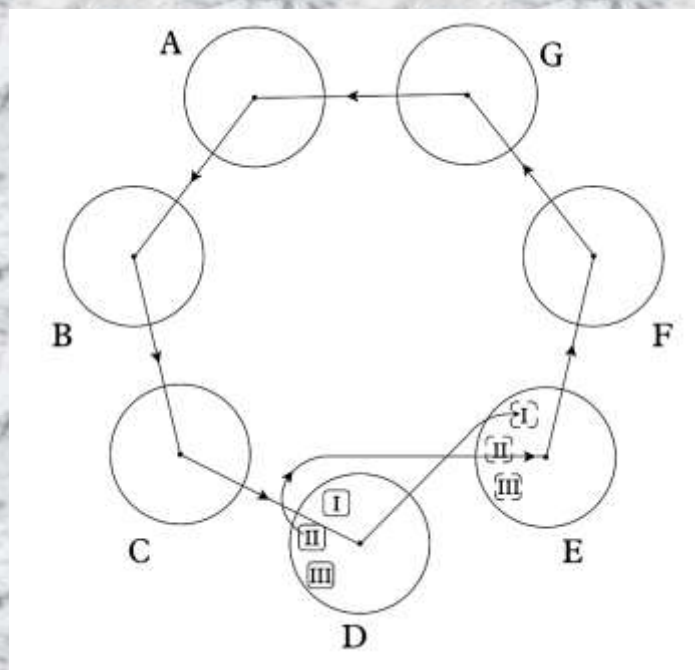
elérni a növényi birodalmat, olyan növények, amelyeknek nem sikerül átlépni az állatok birodalmába, olyan állatok, amelyeknek nem sikerül egyéniesülni emberi lényként.

A XXIV. ábra szemlélteti a folyamatot. Az egyedek két osztályát mutatja, az egyik a rajzon megfeleztet négyzetekkel, a másik negyedeltelkekkel jelölve. Az I. osztályból egy egyed leszakad a többiektől, és hátramarad a kicsiny mag-csoporttal az F bolygón. Az I. és II. osztályok többi tagja továbbhalad az G, A, B, C, D és E bolygókon, amíg végül a következő körben újra elérkezik az F bolygóra. A még mindig az F bolygó mag-csoportjához tartozó egyed ekkor csatlakozik a II. osztályhoz az F bolygón, és a továbbiakban ebben az osztályban folytatja fejlődését.

XXIV. ábra: A belső kör: a lemaradók visszalépése

A magok létezésének harmadik célja – amit általában a szó szoros értelmében vett belső kör elsődleges okának mondanak – pedig éppen ellentéte a fentieknek, és lehetővé teszi bizonyos egyedek számára, hogy szokatlanul gyors fejlődést érjenek el. A jelenséget a XXV. ábra szemlélteti.

XXV. ábra: A belső kör: a fejlődés felgyorsítása

A D bolygón, ami a Föld, a lények két osztályát ábrázoltuk I. és II. jelzéssel. Az előrelépésre való erős vágy bizonyos körülményei között a II. osztály egy egyede – feltéve, hogy kivételes elszántsággal törekszik fejleszteni magát – elkülöníthető társai nagy tömegétől ezen a bolygón, és az

erre felhatalmazott lények átléptethetik a valódi belső körbe, ennek következtében következő testet öltése nem a Földön, hanem a Merkúr csekély mag-csoportjában történik meg.

Ebben az esetben ott nagyjából annyi időt tölt majd el, amennyit egyébként a Földön egy gyökérfajban történő testet öltésekhez szükséges, majd továbblép az F asztrális bolygóra. Hasonló hosszúságú ott töltött időt követően áthelyezik egymás után a G, A, B bolygókra, majd a Marsra, és végül vissza a Földre.

Figyelembe véve azt a tényt, hogy minden bolygón nagyjából egy gyökérfajának megfelelő időt töltött, amikor végighalad körútján és visszaérkezik a Földre, az élethullám már elhagyja azt, és továbbhalad a Merkúrra. Itt végül újra csatlakozik az élethullámhoz, de most már az I. osztály tagjaként, és a jövőben fejlődését ebben az osztályban folytatja. Azáltal, hogy gyors ütemben végighaladt a lánc mind a hét bolygóján, a magasabb osztályú monádok közé emelkedett.

A Mars és Merkúr jelenlegi csekély népességének nagy részét a fejlődés e különleges útján járók teszik ki. A Marson azonban létezik még a primitív emberiség bizonyos maradványa is, akik hátramaradtak, amikor az élethullám elhagyta a Marsot, mivel nem voltak elég fejlettek ahhoz, hogy társaikkal a Földre jöhessenek. Ez a faj az emberi fejlődés alacsonyabb fokát testesíti meg, mint bármelyik általunk ismert jelenlegi emberi faj. Valószínűleg sokkal korábban ki fog halni, mint hogy az ötödik körben ismét elérkezzünk a Marsra, mert a jelek szerint nincsenek olyan további Én-ek, akinek ilyen szintű megnyilvánulásra volna szükségük.

XIII. fejezet Az „ítéletnapok”

Sokféle legenda született már az „utolsó ítéletről”, amikor az emberek jövő sorsa majd eldöntetik. E legendák háttérében egy nagyon lényeges okkult igazság húzódik meg, sajnos azonban a középkori szerzetesek beteges fantáziája a hosszú korszakokra történő *felfüggesztés* tökéletesen egyszerű és ésszerű gondolatát az „örök kárhozát” fogalmává alacsonyította le.

Korábbi iskolai hasonlatunkat itt is alkalmazhatjuk a folyamat alapértelmének elmagyarázásához. Képzeld el egy osztály tanárát, akinek az a feladata, hogy diákjait az elkövetkező tanévben elvégzendő munkájukkal felkészítse egy bizonyos vizsgára. Megtervezi az óraosztást úgy, hogy minden tanulmányi időszakra és hónapra elvégezhető mennyiség jusson. Mivel azonban a diákok kora és képességei eltérőek, néhányan könnyen tanulnak és gyorsan haladnak, miközben a többiek lemaradnak. Ráadásul folyamatosan újabb diákok is érkeznek az osztályba, akik közül néhány épp-hogy eléri a minimális követelményszintet.

Félév táján a tanár – miután áttekinti az elért eredményeket – úgy dönt, hogy nem fogad be újabb tanulókat az osztályába. Azért tesz így, mert tudja, hogy mire van szükség a vizsgához, és felismeri, hogy lehetetlenség bármely diák számára egy bizonyos minimális felkészültségi szint alatt, hogy annyi ismeretet szerezzen, ami lehetővé teszi, hogy az év végén sikeresen levizsgáljon.

Valamivel később az év folyamán a tanár ismét áttekinti diákjai tudásszintjét, és azt látja, hogy miközben vannak olyanok, akik bizonyosan átmennek a vizsgán, mások kilátásai kétségesek, de vannak olyanok is, akik biztosan meg fognak bukni. Nyilvánvalóan ésszerű, ha az utóbbi, a legkevésbé fejlett tanulóknak a tanár azt mondja:

„Elérkeztünk egy olyan szintre, amikor a további munka ebben az osztályban felesleges számotokra. Semmilyen erőfeszítéssel nem érhetitek el időben a vizsgához szükséges tudásszintet. A magasabb szintű tanításra, amelyet most az itt maradónak meg kell kapniuk, teljesen alkalmatlanok vagytok, és mivel nem tudjátok azt befogadni, nemcsak a saját időtöket vesztegetnétek, hanem osztálytársaitokat is hátráltatnátok. Ezért az lesz a legjobb nektek, ha azonnal átmentek az eggyel alattatok levő osztályba, és az alapozó leckékkel megszerzitek azokat az ismereteket, amiket még nem tanultatok meg kellő mértékben. Majd a következő évben visszatértek erre a szintre, amikor biztosan jó eredménnyel teszitek le a vizsgát.”

Ez a hasonlat pontosan visszaadja azt, ami történt, és fog is történni a Földlancunkon. Ugyanis a negyedik kör közepén néhány kivételes esettől eltekintve az állati birodalomból az emberibe belépő egyedek előtt „az ajtó bezárult”. Ennek oka az volt, hogy ha lehetséges lett volna belépniük a lánc ilyen késői szintjén, lehetetlen lett volna fejlődésüket a már nagyon messze előttük járó emberiség többi részével együtt folytatni.

Ezt követően a következő, az ötödik kör közepén fog megtörténni a nagy „szétválasztás”, amikor azok az emberi lények, akik nem eléggé fejlettek ahhoz, hogy a többiekkel együtt haladjanak tovább, kihullnak, felfüggesztett állapotba kerülnek, amíg egy jövőbeni lánc megfelelő lehetőséget biztosít számukra fejlődésük folytatásához.

Az emberi birodalom e része az itt maradók számára talán „elveszetteként” írható le, mert tagjai leszakadnak a fejlődés ezen adott kis hullámáról. Az egyetemi hasonlattal élve ők a továbbiakban nem lesznek „évfolyamtársaink”. Csatlakoznak azonban a következő évfolyamhoz – sőt, ami azt illeti, a korábban elvégzett munkájuk és megszerzett tapasztalataik miatt annak vezetőivé válnak.

Ezeknek az embereknek legtöbbször azért bukik ki, mert még túl fiatal, ahhoz azonban túl öreg, hogy az eggyel alacsonyabb osztályban, az állati birodalomban maradjon. Tapasztalatokat gyűjtöttek a lánc első részében, ezért képesek lesznek fejlődésüket könnyedén folytatni a következő láncban – mi több, segíteni tudnak majd elmaradottabb embertársaiknak, akik nem rendelkeznek ilyen

előnyökkel. Azok ugyanis, akik túlzott fiatalságuk miatt „buknak” meg, semmilyen szemrehányást nem érdemelnek.

Létezik azonban egy másik nagy csoport, akik megfelelő erőfeszítés esetén sikeresek lehetnének, de kibuknak, mert nem akarják megtenni az erőfeszítést. Ők olyan tanulóknak felelnek meg, akik nem azért buknak meg, mert túl fiatalok, hanem mert túlságosan lusták elvégezni a munkájukat. A sorsuk ugyanaz, mint a fiataloké, de amíg a fiataloknak semmi szégyellni valójuk nincs, mert minden tőlük telhetőt megtettek, addig a lusták *nem* tették meg a tőlük elvárhatót, ezért szemrehányást érdemelnek. Ezért kellemetlen karmikus örökséget visznek magukkal, míg az előző csoport mentes marad az ilyen terhektől.

Krisztus intő szavait elsősorban az emberek azon csoportjához idézte, akik nem tesznek elegendő erőfeszítést, vagyis akiknek megvan a lehetőségük és képességük, hogy sikeresek legyenek, de akik nem hajlandók a szükséges erőfeszítésre.

És e csoport tagjaira utal szókimondóan H.P. Blavatsky is, amikor azt írja: „mihaszna semmittevők, akik visszautasítják, hogy a Természet munkatársai legyenek, és akik millió számra hullanak ki a manvantarai életciklus alatt” (*Titkos Tanítás*). Hangsúlyozni kell azonban, hogy ez a „kihullás” csak ebből a „manvantarai életciklusból”, vagyis ebből a láncból történik meg, és ez nem jelent számukra teljes pusztulást, csak késedelmet.

Tulajdonképpen a késedelem a legrosszabb, ami a fejlődés normál menetében az emberrel történhet. Az ilyen késedelem vitathatatlanul komoly baj, de mégis a lehető legjobb, amit az adott körülmények között tenni lehet. Világos, hogy az ilyen embereknek további tanulásra van szükségük, és ezt a képzést meg is kell kapniuk, még ha ez sok életet is jelent, amelyek közül esetleg sok szomorú, sőt szenvedésekkel teli is lehet. De ez az egyetlen módja, hogy eljussanak arra a szintre, amit a sorsuk kijelölt, és amit a maga idején egészen biztosan el is fognak érni.

Krisztus célja az volt, hogy, olyan sok ilyen embert „mentsen meg” a további szenvedéstől, amennyit csak lehetséges amikor így szól tanítványaihoz: „Menjetek el az egész világra, és hirdesétek az evangéliumot minden teremtménynek. Aki hisz, és megkeresztelkedik, üdvözülni fog, aki nem hisz, az elkárhozik.”¹⁵ A megkeresztelkedés ugyanis – és más vallások ennek megfelelő szertartásai – annak jele, hogy az életet a Testvériség szolgálatának szentelték, és az az ember, aki megérti az igazságot, és arcát a helyes irányba fordítja, biztosan az „üdvözültek” vagy „megváltottak” között lesz, akik majd megmenekülnek az „elkárhozástól” az ötödik körben. Ahogyan láttuk, a „kárhozat” csakis ebből a korszakból, vagy ebből a láncból való kiutasítást és a következő élethullamba történő visszavetést jelenti.

Az imént hivatkozott „hit” természetesen nem csak a kereszténységet vagy teozófiát elfogadó emberekre vonatkozik. A legkevésbé sem számít, milyen vallású valaki, amíg életét spirituális beállítottsággal akarja élni, amíg egyértelműen elkötelezi magát a jó oldalán és a gonosszággal szemben, és önzetlenül dolgozik előre és felfelé.

A fenti problémát a számok oldaláról is megközelíthetjük. Úgy tűnik, hogy még éppen lehetséges akár a legfejletlenebb ma élő emberi lény számára is, hogy az ötödik kör közepe előtt elérje azt a szintet, ami ahhoz szükséges, hogy folytathassa fejlődését ebben a láncban. De ennek érdekében egyszer sem szalaszthatja el, hogy megragadjon minden neki felkínált lehetőséget. Azoknak a száma azonban, akik majd így is tesznek, elenyészően kicsi lesz.

Kiszámították, hogy azok aránya, akik a fejlődést készek ebben a láncban folytatni, nagyjából a jelenlegi emberi birodalom teljes népességének három-ötöde lesz, míg a maradék két-ötöd felfüggesztésre kerül.

Becslések szerint a jelenlegi emberi birodalom teljes népessége körülbelül 60 milliárd, amibe természetesen nem csak a fizikai testben élők tartoznak bele, hanem azok is, akik az asztrális vagy magasabb síkokon tartózkodnak. Ebből következően nagyjából 36 milliárd emberi lény folytatja ezen a láncon, míg 24 milliárdra felfüggesztés vár.

E nagy „szétválasztást” követően a körülmények egyértelműen a fejlettebb Én-ek gyors fejlődéséhez fognak igazodni, és ezért azok semmiképpen nem felelnek meg a fejlődés alacsonyabb szint-

¹⁵ Mk.16, 15-16 (A ford.)

jén álló lényeknek, mert a primitív ember lassú és félig kialakult asztrális testének fejlődéséhez szükséges erős szenvedélyek okozta durva rezgések többé már nem lesznek jelen. Könnyű elképzelni a sokféle módot, amelyeken keresztül a körülmények alkalmatlansága megnyilvánul. Így például egy értelmileg és spirituálisan magasan fejlett világban, ahol a háború és az állatok lemészárlása már régóta csak a múlt emléke, a zabolázatlan szenvedélyekkel és háborúskodás iránti vágyakkal jellemezhető barbár fajok létezése nyilvánvalóan súlyos gondokat és nehézségeket okozna. És bár kétségtelenül lehetne eszközöket és módszereket találni megfékezésükre, ez egyben meg is fosztaná őket a fejlődésük korai szakaszában nélkülözhetetlen tevékenységek lehetőségétől.

A hátramaradó egyedek a már elmondottak szerint a következő láncban találják meg helyüket, és emiatt semmilyen szenvedésben nem lesz részük. Pusztán nagyon hosszú pihenés vár rájuk egy olyan mennyei világban, amelyet képesek értékelni, és bár tudatosságuk ez alatt kétségtelenül valószínűleg csak részlegesen lesz éber állapotban, bizonyos mértékű belső fejlődés végbemegy majd bennük.

Ebből az állapotból szállnak majd alá a következő lánc korábbi fejlődési szakaszába, és közülük kerülnek ki az akkori fejletlen emberiség vezetői. Ezen emberiség többi tagja természetesen mostani Földünk állati birodalmából fog megszületni.

Egy másik fontos ok, hogy az ötödik körbeli nagy „szétválasztás” miatt szükséges, az, hogy az emberiség későbbi fajai sokkal szorosabb kapcsolatban állnak majd az Adeptusokkal és hatalmas Dévákkel, mint ahogyan ez a mai időkben van. Ezért az embereknek szükségük lesz arra, hogy a tőlük érkező hatások kiadásainak befogadására és megválaszolására kész állapotban legyenek. Ehhez azonban az kell, hogy békés, elmélkedő életet éljenek, ami természetesen lehetetlen lenne akkor, ha még léteznének a Földön fejletlen fajok, akik megtámadnák és legyilkolnák az elmélkedésben elmerült embereket.

E majdani világ erőteljesebb rezgései nem élesztenék fel a civilizálatlan ember nemesebb természetét, pusztán az alacsonyabb rendű szenvedélyeit serkentnék és erősítenék. Ezért az ilyen ember semmit nem nyerne azzal, hogy az akkori Földön él, miközben lehetetlenné tenné a magasabb szintet elért emberek további fejlődését.

Nem szabad azt gondolni azonban, hogy mindazok, akiknek sikerül az ötödik kör kritikus pontján átjutniuk, el is fogják érni az e láncban fejlődők számára kitűzött teljes célt, vagyis az Asekha vagy Adeptus szintet. Éppen ellenkezőleg, a becslések szerint a fejlődésüket e láncban tovább folytatók mindössze egyharmad része válik majd Adeptussá.

A maradék kétharmadnak be kell lépnie a következő, ötödik láncba – bár nem annak korai szintjein, hanem valószínűleg valahol a közepe táján fognak felbukkanni. Számukra azonban tovább bonyolítja a helyzetet az a tény, hogy az ötödik lánc számára kitűzött cél magasabb lesz, mint a jelenlegi negyedik láncé, vagyis az néhány szinttel magasabb lesz, mint az Asekha Adeptusé.

Amíg ezzel a témával foglalkozunk, hasznos lehet összefoglalni és leírni, hogy láncunk végeztével milyen lesz majd az emberi lények megoszlása. Hat jól körülhatárolható osztályt nevezhetünk meg, bár ezek mindegyike nyilvánvalóan tovább is osztható.

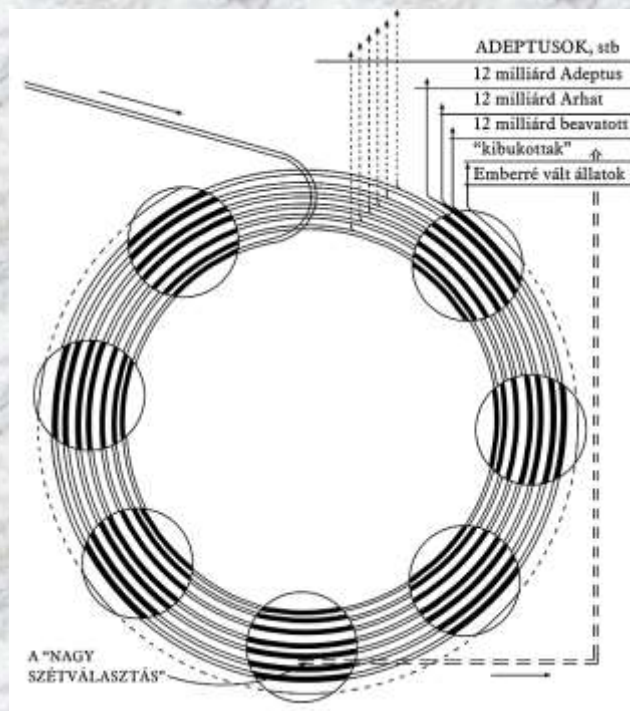
- I. Azok, akik a meredek Ösvényt választva még az ötödik kör előtt elérik az Adeptusi szintet.
- II. Azok, akik elérik a kitűzött célt, és a hetedik körben Adeptusokká válnak. Ők alkotják az annak a csoportnak az élcsapatát, amely a szokványos utat követi.
- III. Azok, akik a hetedik körben elérik az Arhāti szintet.
- IV. Azok, akik a tulajdonképpeni Ösvény három alsóbb szintjének valamelyikén vannak, tehát elérték az első, a második vagy a harmadik beavatást.
- V. Azok, akik „kibuktak” az ötödik kör kritikus pontjánál.
- VI. A mai állati birodalmat alkotók hatalmas tömege, amely a hetedik kör vége felé éri el az egyéniesülés szintjét, és így majd ők alkotják az ötödik lánc emberiségét.

A jelenlegi fejlődésben érintett (nagyjából 60 milliárdnyi) Én-ből a hetedik kör végéig várhatóan mintegy ötödrésze éri el az Asekha szintet. Egy másik ötödrész addigra eléri majd az Arhāti szintet,

míg egy harmadik ötödrész az Ösvény alacsonyabb fokain fog járni. A maradék kétötöd rész pedig ki fog bukni az ötödik kör közepén a nagy „szétválasztás” során.

A XXVI. ábra bemutatja az ötödik kör közepe táján bekövetkező nagy „szétválasztást” és az emberi lények megoszlását a lánc végén.

Az ábrán azok, akik az Adeptusi szintet már a hetedik kör előtt elérik, úgy jelennek meg, mint akik az Asékha beavatásnál magasabb szintre jutottak, mivel ők minden valószínűség szerint a lánc végéig újabb beavatásokat is meg fognak kapni, márpedig az ábra célja a megoszlás bemutatása a lánc végeztével.

XXVI. ábra: A Földlánc fejlődésének eredménye

Hasonló „Ítéletnap” jelensége történt meg – ahogyan korábban említettük az állatiból az emberi birodalomba belépni készülőknek is. Ez a negyedik, jelenlegi kör közepe táján, fejlődési rendszerünk kellős közepén történt, amikor elterjedt kifejezéssel élve „az ajtó bezárult” az állati birodalomból az emberibe igyekvők előtt. Ez után „több monád nem léphet be az emberi birodalomba. A kapu bezárult erre a ciklusra” (*Titkos Tanítás*, Kozmogenezis, 6. stanza). Más Ítéletnapokhoz hasonlóan ebben az esetben sem szabad azonban ezt a kijelentést túl szigorúan és elhamarkodottan értelmezni, mert alkalomadtán egy-egy állat nagyon különleges segítséggel még mindig válhat olyan fejletté, hogy emberi test felöltése lehetségessé válik számára. Csakhogy szinte minden ilyen esetre igaz, hogy testet öltéséhez megfelelően alacsony fejlettségű testet nem lehet találni.

Az emberi birodalomba vezető ajtó az állati birodalomból további oda igyekvők előtt csak akkor zárult be, amikor nem volt több olyan jelölt, amely képes lett volna e szintet anélkül elérni, hogy a fejlődési rendszerben csak egyszer, annak kellős közepén adható hatalmas impulzust meg kellett volna ismételni. Ezt a hatalmas lökést a Vénuszról érkező Láng Urainak leszállása adta, ezt egy későbbi fejezetben fogjuk leírni.

Ennél a pontnál érdekes megjegyzést tehetünk. Úgy tűnik, mintha egy lánc emberisége csak akkor haladhatna tovább és léphetne az Ösvényre, amikor a lánc állatai körében az egyéniesülés – kivételes jövőbeni esetektől eltekintve – gyakorlatilag befejeződött. Amikor az állati birodalom felől az emberibe nyíló ajtó bezárul, akkor az emberiség előtt megnyílik az Ösvényre vezető ajtó.

Jelenlegi állati birodalmunk életáramlatának hatalmas tömegei a korábban elmondottak szerint csak láncunk hetedik körének vége felé érkeznek el az egyéniesülés szintjére, és majd ők fogják adni a következő, az ötödik lánc emberiségét. De esetenként akad olyan állat, amely szoros kapcsolatba kerülve az emberiséggel különösen fejletté válik érzelmi és értelmi téren, és így az a szerencse éri, hogy már ebben a bolygói periódusban eléri az egyéniesülést. Egy ilyen állat felölthet egy primitív emberi testet, amikor az emberi életáramlat megkezdi működését a következő bolygón – ami

láncunk esetében a Merkúr. Nyilvánvaló, hogy csak nagyon kevesen lesznek képesek ezt az alkalmat megragadni, ami egyébként tudomásunk szerint az utolsó lehetőség az emberi birodalomba való belépésre ebben a láncban.

Ismerünk egy eset, amikor egy szokatlanul értelmes és emberi barátja iránt rendkívül odaadó állat – amely egyébként képes volt álmában asztrális testében utazva gazdáját meg is látogatni – szinte azonnal emberi testet ölthetett volna ebben a világban, ha nem merültek volna fel bizonyos nehézségek. Az állat több módon primitív vademberré válhatott volna, de csak gazdájával szoros személyes kapcsolatban maradva ölthetett volna testet, akihez olyan erősen kötődött, hogy lehetetlen lett volna távol tartani tőle. Talán még ez a nehézség is megoldható lett volna, ha nem lett volna lehetetlenség szavatolni a leendő vadember nemét.

Az „ajtó bezárul” kifejezés csak azokra az állatokra vonatkozik, amelyek a jelenlegi bolygói periódusban törekszenek az emberi birodalom felé, de azokra nem, amelyeknek – meglehetősen fejletlen de – már kialakult kauzális testük van. Így az emberszabású majmok, akikről H.P. Blavatsky úgy beszél, mint az emberi testekbe még mindig beléptethetőkről, a Holdlánc állati birodalmához tartoznak, nem pedig a Földéhez. Ezek az egy későbbi fejezetben elmagyarázott „elme nélküliek bűne” következtében kialakult testeket öltötték fel, és őket mint gorillákat, csimpánzokat, orangutánokat, páviánokat és gibbonokat ismerjük. Ezek többsége Afrikában található meg, és testet ölthetnek a még mindig létező alacsony fejlettségű, lemúriai típusú fajok körében.

Valószínűnek tűnik, hogy a „szétválasztás”, vagyis a lények átmeneti késleltetése mögött húzódó alapelv a már elmondottan túl sok más módon is megmutatkozik azok esetében, akik nem képesek az adott birodalom vagy életáramlat fő sodrában levő fejlettebb tagjaival együtt haladni.

A *The Theosophist* folyóirat 1916. júliusi, augusztusi és szeptemberi számában G.E. Sutcliffe páratlan éleslátással, érthetően és igen érdekfeszítő módon dolgozta ki ezt az elvet. Rámutatott arra, hogy az okkultizmusban széles körben alkalmazható „amint fent, úgy lent, amint bent, úgy kint” törvényszerűség értelmében kell létezniük „Ítéletnapoknak” fejlődési rendszerünk valamennyi fő- és al-ciklusában.

Eszerint tehát, ahogyan a lánc ötödik körének közepén történő szétválasztás kiveti az e láncon további fejlődésre alkalmatlanokat, lennie kell egy másodrendű szétválasztásnak minden ötödik bolygói periódus közepén, kizárva az abban a körben további fejlődésre alkalmatlanokat, egy harmadrendű szétválasztásnak minden ötödik gyökérfaj életének közepén, kizárva azokat, akik alkalmatlanok a további fejlődésre az adott a bolygói periódusban. Végül egy negyedrendű szétválasztásnak is minden ötödik alfaj fejlődésének közepe táján, kizárva azokat, akik alkalmatlanok a fejlődés folytatására az adott a gyökérfajban.

Ha e következtetéseket összevetjük a megfigyelésekkel, azt látjuk, hogy az Atlantiszt Kr.e. 75 025-ben elpusztító óriási katasztrófának nagyjából a negyedik gyökérfaj ötödik alfájának közepe tájára kellett esnie, ezért az negyedrendű „Ítéletnap” volt, amely kivetette a gyökérfaj további fejlődéséből az arra alkalmatlanokat.

Hasonlóképpen lehetséges, hogy a mostani világháború,¹⁶ (amit mellel sokan még nem tekintenek befejezettnek) amely főleg az ötödik gyökérfajt, de mellékesen csak annak ötödik alfáját érintette, valójában egy harmadrendű „Ítéletnap” volt, ami a további fejlődésre alkalmatlanokat e bolygói periódus végéig felfüggesztette. Ha ez az elmélet helyes, akkor a bolygói periódus maradékhöz nem illőket felfüggesztették, és ők fejlődésüket a Marson folytatják, az előző fejezetben ismertetett belső körhöz csatlakozva, a fősodorról ellenkező irányban haladva.

Ezt az elméletet alátámasztja a következő állítás is: „... e hatalmas küzdelemben [a világháborúban] részt vevő, néhány teljesen javíthatatlan ember kidobódik és átlép az Avíchi-be¹⁷, hogy megvárja, amíg valamely eljövendő bolygó kifejlődik, és akkor majd újrakezdi fejlődését”.

A válság nagyságát, amelynek a világháború egy részét (ha nem is egészét) jelentette, jól érzékeltetik Annie Besant következő szavai: „A háború gyors és biztos eszköz lesz annak érdekében, hogy évszázadok munkáját elvégezve, néhány év alatt példátlan mértékű haladás történjen egy jobb

¹⁶Az író természetesen az I. világháborúra utal. (A ford.)

¹⁷Szó szerinti jelentése „vég nélküli pokol”, ahol a kellemetlen, gonosz emberek szakadatlanul meghalnak és újraszületnek a szenvedésre, ám a megváltás reménye számukra is létezik. (A ford.)

és nemesebb civilizáció felé vezető úton”. Továbbá: „Az utóbbi időben többször is hangsúlyoztam, hogy sürgető kötelességünk minden általuk kért segítséget megadni a Hierarchia számára, mivel az emberi fejlődés történetében most először lehetséges, hogy céljukat anélkül érhessék el, hogy az egész civilizációt elpusztítsák, amint azt tették Atlantisszal, vagy kisebb mértékben Rómával”.

Úgy tűnik továbbá, hogy a Marson jelenleg uralkodó körülmények – amelyekkel egy későbbi fejezetben részletesen foglalkozni fogunk – kiválóan megfelelnek azok további fejlődéséhez, akikről „tudományos materialista” meggyőződésük következtében talán előítélet nélkül is biztosan állíthatjuk, hogy alkalmatlanok a népesség kevésbé materialista beállítottságú tagjaival együtt folytatni további fejlődésüket az ötödik gyökérfaj még hátralevő részében, majd a hatodik és a hetedik gyökérfajban.

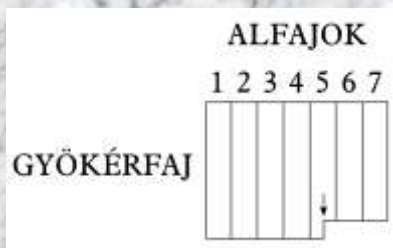
Sutcliffe elmélete tehát lényegét tekintve nagyon ésszerűnek látszik, és az ismert történelem két tényéből ered. Ezért legalábbis átmenetileg elfogadhatjuk, és megkísérelhetjük a módszer működését egy ábrán szemléltetni. Először foglaljuk össze adatainkat egy táblázatban:

„Ítéletnap” szintje	ami ennek a közepén következik be	Kitaszítva a nem kelően fejletteket ennek a hátralevő részére	akik fejlődésüket a következő ilyenben folytatják tovább
Elsőrendű	Ötödik kör	Lánc	Láncban
Másodrendű	Ötödik bolygói periódus	Kör	Körben
Harmadrendű	Ötödik gyökérfaj	Bolygói periódus	Bolygói periódusban
Negyedrendű	Ötödik alfaj	Gyökérfaj	Gyökérfajban

5. táblázat

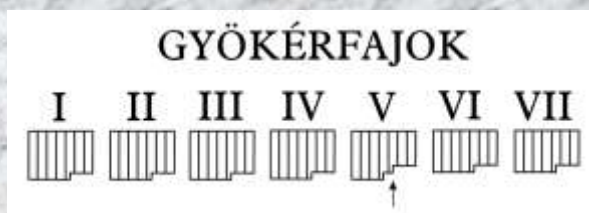
„Ítéletnapok” vagy szétválasztások

A következő ábrákon a gyökérfajokat hét – az alfajokat jelképező – függőleges sávból álló négyszögek mutatják. A négy különböző szintű „Ítéletnapot” úgy jelöljük, hogy a négyszögek jobb alsó sarkából darabokat metszünk le. A XXVII. ábra egy negyedrendű Ítéletnap hatását mutatja, aminek során a további fejlődésre alkalmatlanok kihullanak a gyökérfajból.

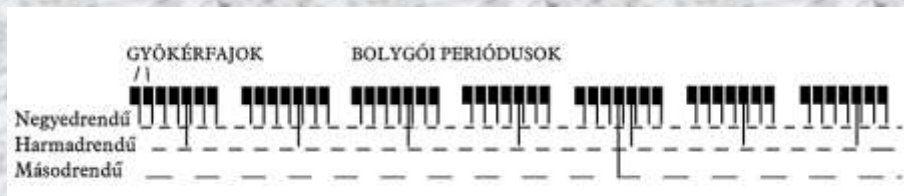
XXVII. ábra: Gyökérfaj szintű Ítéletnap (negyedrendű)

A XXVIII. ábra egy harmadrendű Ítéletnap hatását mutatja, aminek során az alkalmatlanok kihullanak további fejlődésből a bolygói periódus hátralevő részére. Megfigyelhető, hogy az ötödik bolygói periódus közepétől a harmad- és a negyedrendű Ítéletnapok hatása egymásba olvad.

XXVIII. ábra: Bolygói periódus szintű Ítéletnap (harmadrendű)

A XXIX. ábra egy másodrendű Ítéletnap hatását mutatja be, amikor azok hullanak ki, akik alkalmatlanok a fejlődésre a kör hátralevő részében. Az ábrán a harmad- és negyedrendű Ítéletnapok hatásai is láthatók.

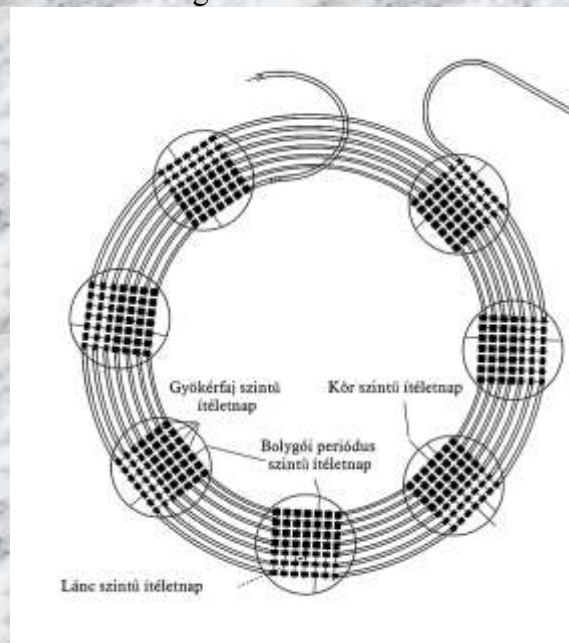
XXIX. ábra: Egy kör Ítéletnapjai (negyed-, harmad- és másodrendűek)

A négy különböző rendű Ítéletnap hatásai a XXX. ábrán láthatók.

A jó megfigyelő felfedezheti, hogy a különböző rendű Ítéletnapok száma a lánc egészében pontosan 400, amelyek mindegyikét a XXX. ábra be is mutatja.

Az egész folyamat mögött meghúzódó gondolat az, hogy bármely periódus során a periódus végéig tartó fejlődés folytatására alkalmas egyedek számát az egymást követő szintű Ítéletnapok érzékelhetően csökkentse. Ezért egy adott láncban a fejlődést sikeresen befejezni képes egyedek száma mindig lényegesen alacsonyabb, mint azoké, akik kezdetben a láncba léptek. Az ötödik kör közepén ez a szám 100%-ról 60%-ra csökken, amelyet a másod-, a harmad- és a negyedrendű szétválasztások bekövetkezése majd tovább csökkent.

A tanítások szerint a Holdlánc „Ítéletnapja” a hatodik körben, a negyedik bolygón – magán a Holdon – történt. Az imént ismertetett szabályunk szerint ennek az ötödik körben kellett volna bekövetkeznie. Ezért elképzelhető, hogy szabályunk általánosítása helytelen, vagy esetleg akkor valamilyen kivételes helyzet állt fenn. Az is lehetséges, hogy az Ítéletnap nem valamilyen esemény, hanem inkább egy jelentős időszakot felölelő folyamat, és ebben a konkrét esetben befejeződése egy egész körrel a kezdete után történt meg.

XXX. ábra: Láncunk 400 ítéletnapja

Bárhogyan is volt, a primitív emberek egy egész fajtát pusztította ki a háború, mivel képtelenek voltak továbbhaladni a Holdláncban, így az alacsony fejlettségi szintjükhöz illő testek már nem jelentek meg. Miután meghaltak vagy meggyilkolták őket, nem születtek újra, hanem egyfajta álom-állapotba merültek. Hasonlóan alacsony fejlettségű testek tömege semmisült meg földrengésekben, amelyek hatalmas területet romboltak le, és a bolygó népessége alaposan megcsappant. Ettől az időtől kezdve minden körülmény úgy alakult át, hogy a megmaradottakat a lehető leggyorsabb fejlődésre serkentse, így készítve őket elő arra, hogy a következő láncban – a Földláncban folytassák fejlődésüket. Miután a reménytelenül lemaradók kihullottak, a növekedés gyorsabbá és folyamatosabbá vált, mint korábban.

Azt az értelmezést, hogy az Ítéletnap egy hosszú korszakot felölelő folyamat, alátámasztani látszik az az állítás is, hogy a Holdlánc hetedik körének valamennyi bolygójáról buktak ki olyan

egyedek, akik számára a soron következő bolygók viszonyai nem voltak megfelelőek. Ezek alvó állapotban maradtak, amíg a következő lánc alkalmassá nem vált fejlődésük folytatására.

Egy másik nyilvánvaló kivétel az általános szabály alól az, hogy az első láncon ismereteink szerint nem akadtak kiesők. Ha volt is Ítéletnapja, azt a megfigyelések során nem észlelték.

Létezik azonban egy másik magyarázat is, amit néhány tanulmányozó előnyben részesíthet. Az alábbi táblázat összefoglalja ezt a magyarázatot, amihez nem szükséges további részletezés.

A Lánc sorszama	Elsőrendű Ítéletnap
I.	Nincs ^(a)
II.	7. kör
III.	6. kör
IV.	5. kör ^(a)
V.	4. kör ^(a)
VI.	3. kör
VII.	2. kör

6. táblázat

A három (a)-val megjelölt sorról tudjuk, hogy azok a tényeknek megfelelnek, ezért lehetséges, hogy ez az elmélet (amelyért hálás vagyok egy találékony barátomnak) a helyes. Ha valóban így van, akkor a pontosság érdekében a XXX. ábrát jelentősen át kellene alakítani, bár az alapelv ettől nem változna.

XIV. fejezet

Az involúció és az evolúció

Fejlődési rendszerünk valamennyi fázisának sok különböző szintjén állandóan működik egy alapvető elv. Ezt az alapelvet világosan meg kell érteni, mert ez jelenti Ariadné fonalát az egész labirintushoz. Ez magában foglalja a fejlődés leereszkedő és felemelkedő ágának hét nagy állomását. Az első három fázisban a szellem leereszkedik az anyagba, az élet leszáll a formába, ez az involúció. A negyedik fázis a szellem és az anyag, az élet és a forma összeütközésének szakasza, míg a további három fázis során a szellem felemelkedik, az élet kiemelkedik a formából és azon keresztül, ez az evolúció.

Leereszkedése során a szellem az anyaggal van elfoglalva, tulajdonságokkal látja el, képességeket és jellegzetességeket ad neki. A negyedik fázis egyedül áll, az anyag – miután megkapta, vagy megszerezte a különböző képességeket és jellegzetességeket – sokszoros kötélléssel kapcsolódik az őt megformáló szellemhez. Ez a Világmindenség hatalmas, alapvető küzdelme az anyag és a szellem között, amely folyamatot az ősi hindu írások Kurukshetra csatájaként, a két óriási szembenálló hadsereg közötti összecsapásként írnak le.

Az Út e szakaszán van az egyensúly pontja. Az anyaghoz számtalan kötélléssel kapcsolódó szellem eleinte alulmarad, majd elérkezik az egyensúlyi pont, amikor egyik fél sem képes győzedelmeskedni a másik felett. Lassanként azután a szellem elkezd uralma alá hajtani az anyagot, és a negyedik fázis végére a szellem az anyag uralkodója, és készen áll a maradék három fázison keresztül történő felemelkedésre, amelyekkel teljessé teszi a hét szintet.

A három utolsó lépés során a szellem az általa uralt és megelégedett anyagot megszervezi, és azt saját céljainak szolgájává teszi, önmaga kifejezéséhez formálja, és így az anyag olyan eszközzé válhat, amelynek segítségével a szellem valamennyi képessége megnyilvánulhat, és aktívvá válhat, mivel olyan tökéletes tudathordozóvá formálódott, amire a szellemnek szüksége van, hogy tökéletesen megnyilvánulhasson.

A szellem leereszkedése folyamán – amit gyakran leszálló ívnek neveznek – nemcsak egyre nagyobb anyagiasság irányába mutató folyamat figyelhető meg, amint a szellem belemerül az anyagba, hogy megtanuljon azon keresztül benyomásokat szerezni, hanem az elkülönülésre való törekvés is jelen van azzal, hogy az Isteni Élet folyama a tudategységek állandóan növekvő számú patakjaira bomlik.

A szellem felemelkedésének kezdeti szakaszában, a felemelkedő íven a szellem megtanulja, hogyan uralkodjon az anyag felett, és hogyan kezelje azt önmaga kifejezésként. Ekkor még mindig törekszik a teljesebb elkülönülésre, ugyanakkor a spiritualításra és az anyagiságtól való elszakadásra is.

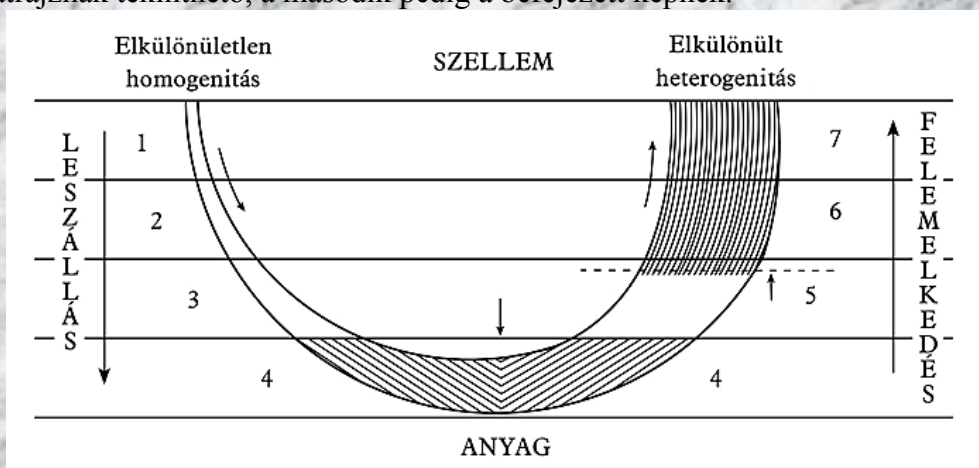
A felemelkedő ív későbbi részében, amikor az elkülönülés teljesen befejeződik azzal, hogy az Isteni Élet egyedi emberi lényekre válik szét, a törekvés iránya az egység és a magasabb szintű spiritualitás. Ezen a szinten a szellem – miután tökéletesen megtanulta, hogyan szerezzen benyomásokat, és hogyan fejezze ki magát az anyagon keresztül, és felébresztette rejtett képességeit – megtanulja ezeket a képességeket helyesen, az Istenség vagy Logosz szolgálatában felhasználni. A XXXI. ábra szemlélteti a folyamatot.

Ez az alapelv – amint már mondtuk – sok szinten újra és újra ismétlődik. Megfigyelhető működése az egymást követő láncok, körök, bolygók, gyökérfajok és alfajok esetében, és egy alapos kutatás valószínűleg sok más példát is felfedne.

Így – amint azt a tanulmányozó már felismerte – fejlődési rendszerünk hét bolygólánca (lásd az V. ábrát) is az anyag különböző sűrűségű formáiba történő leereszkedés és felemelkedés folyamatát követi.

Egy adott lánc bolygóinak esetében elég egy pillantás a III. és V. ábrákra annak felismeréséhez, hogy minden lánc bolygói előbb leereszkednek az anyagiségba, majd abból ismét kiemelkednek.

Az A-G, B-F és C-E három bolygópár bármely láncban szoros kapcsolatban állnak, de az első durva vázlatrajznak tekinthető, a második pedig a befejezett képnek.

XXXI. ábra: A leszálló és a felemelkedő ív

Az első A bolygót tekinthetjük a lánc magjának vagy gyökerének, az utolsó G bolygót pedig a lánc virágának vagy gyümölcsének. Ezért szoktak az A bolygóról néha gyöker-világként, a G bolygóról pedig esetenként mag-világként beszélni, mert igaz ugyan, hogy a G bolygó a saját láncának gyümölcse és végterméke, ugyanakkor ez biztosítja a következő lánc magját is.

Egy lánc első három bolygója a formák kialakítását szolgálja, a negyedik bolygón híd épül a formák és az azokon munkálkodó szellemek közötti szakadék fölött, és a formák megellegesülteké válnak. A további három bolygón a szellemek saját céljaik szerint alakítják a formákat.

Az A bolygót néha az őstípusok világának is nevezik, mivel itt található az adott körben létrehozandó formák őstípusai. De ahogyan H.P. Blavatsky megállapítja: „Az 'őstípus' szót itt nem szabad abban az értelemben venni, ahogyan a platonisták értették, vagyis nem azt a világot jelenti, ahogyan az az Istenség *elméjében* létezik, hanem azt a világot, amely első mintának készült, és amelyet a fizikailag következő világoknak követniük és tökéletesíteniük kell”. (Titkos Tanítás, Kozmogenezis, 6. stanza).

Amikor elérkezünk a gyöker- és alfajok részletes leírásához, pontosan ugyanennek az alapelvnek a működését fogjuk látni.

A fejlődési rendszerünkben éppen túlhaladtuk a középső pontot. A rendszer középpontja nyilvánvalóan a negyedik lánc negyedik körében, a negyedik bolygón, a negyedik gyökerfajban volt. Ezért a tényleges középpont az utolsó nagy gyökerfaj, az atlantiszi idején következett be. Mivel az árja faj – amely utolsóként jelent meg a bolygón – az ötödik faj a negyedik bolygón, akkor, ha csak a végigjárandó fejlődési fázisok számát tekintjük, az emberi faj egészében még éppen csak túllépett fejlődési útjának felezőpontján. Azzal a kérdéssel, hogy ezek a különböző szakaszok mennyi időt vettek igénybe, hamarosan foglalkozni fogunk.

Láncunk, mivel a negyedik, ezért a küzdelem és az egyensúly lánc. Ez az a lánc, amelyben a szellem és az anyag összekapcsolódik, összefonódik, és így a természet két pólusa, a legalacsonyabb és legmagasabb egyetlen összetett lényben egyesül, az emberben, aki a magasabb rendű fejlődés kiindulópontja.

Ezen kívül – ahogyan éppen most említettük – jelenleg a negyedik bolygón vagyunk, és így a legélesebb küzdelem kellős közepében, a legsúlyosabb nehézségek közepette éljük életünket, tényleg a planetáris Kurukshetrában. Itt, a negyedik lánc negyedik körének negyedik bolygóján dül a legnagyobb háború a szellem és az anyag között, ami a szellem diadalával fog végződni.

Megjegyezhetjük azt is, hogy a hét birodalom egy lánc körein át folytatódó fejlődése során van egy másik ciklikus folyamat is. Mindegyik kör a saját típusának megfelelő birodalmat fejleszt a legnagyobb tökéletességre. Más, nem az adott körhöz tartozó jövőbeni típusok természetesen jelen

vannak, de – a későbbi körökben elérendő fejlettségi szintjükhöz mérten – szinte embrionális állapotban. Láncunk esetében a birodalmak az alábbiak szerint tökéletesednek:

I. kör	--	Első elementális birodalom
II. kör	--	Második elementális birodalom
III. kör	--	Harmadik elementális birodalom
IV. kör	--	Ásványi birodalom (jelenlegi körünk)
V. kör	--	Növényi birodalom
VI. kör	--	Állati birodalom
VII. kör	--	Emberi birodalom

Ezt kissé részletezve azt mondhatjuk, hogy az első körben az A bolygón az Építők megalkotják valamennyi birodalom hét ősképi formáját. A B bolygón megsokszorozzák a valamennyi őstípus lényegét hordozó formákat, a C bolygón besűrítik ezeket a formákat. A D bolygón tovább alakítják ezeket még sűrűbb anyagban, az E bolygón még összetettebbé teszik, és némileg finomítják a formákat. Az F bolygón finomabb anyagból építik meg, végül a G bolygón tökéletessé teszik azokat.

Ez a munkamódszerük minden körben, bár az első körben csak anyagot gyűjtenek maguk köré és beleköltöznek egy időre, hogy feldolgozzák azt. E munkájuk során valamennyi síkon csak a felső négy alsík anyagát használják fel.

A fenti folyamattal meglehetősen részletességgel fogunk foglalkozni, amikor a Földlánc fejlődését mutatjuk be, körről körre, bolygóról bolygóra.

Tovább bonyolítja a képet az a tény, hogy minden körben egy további erő áramlik az atomokba, ami egy-egy újabb spirillát ébreszt fel, tesz aktívvá bennük. Így:

I. kör	--	Egy spirilla válik aktívvá.
II. kör.	--	Két spirilla válik aktívvá.
III. kör	--	Három spirilla válik aktívvá.

... és így tovább. Mivel a negyedik körben élünk, nálunk négy spirilla aktív.

Az eddigiekén túl, a jelek szerint az emberiség esetében az is igaz, hogy minden kör egy bizonyos princípiumának kifejlesztésére koncentrál. Így például a jelenlegi negyedik kör célja a kâma, az érzelmek és a vágyak, a következő ötödik köré pedig az értelem fejlesztése. Ez az általános szabály azonban úgy tűnik, esetünkben jelentősen módosult, mert a Láng Urai érkezésének (ezt bővebben egy későbbi fejezetben fogjuk elmagyarázni) következtében jóval előrébb járunk, mint a számunkra meghatározott eredeti menetrend, és már értelmünk kibontakoztatásával vagyunk elfoglalva. Ugyanakkor el kell mondani, hogy a jelenlegi értelmi képességeink végtelenül csekélyek ahhoz képest, mint amivel egy átlagember az ötödik kör csúcspontján rendelkezni fog.

Még egy további fontos alapelvet is figyelembe kell venni. Minden alsíkon hét alosztály található meg. Nos, az ember teste – miközben valamennyi alsík és alosztály anyagát tartalmazza – csak abban az alosztályban működik, ahány láncot és kört az ember megtapasztalt vagy éppen megtapasztal.

Így egy második lánc második körében élő ember asztrális és mentális testét csak az asztrális és mentális anyag mindegyik alsíkján csak az első és második alosztályt képes használni. A harmadik körben az első, a második és a harmadik alosztály anyagát használhatja, bár a harmadik alosztály esetében még nem olyan teljes mértékben, mint ahogyan majd a harmadik lánc harmadik körében, és így tovább.

A negyedikben, a Földláncban a második körben az ember valamennyi alsíkon az első és második alosztály anyagával dolgozott, csekély mértékben pedig a harmadikban és negyedikben. Csak a hetedik kör hetedik gyökérfajában rendelkezik majd olyan csodálatos testtel, amelyben minden részecske készségesen válaszol az ember minden rezdülésére, és még ekkor sem olyan tökéletesen, mint majd a későbbi láncokban.

E sorok írója sajnálja, hogy nem képes a fenti folyamatot szemléltető ábrát készíteni, mivel a rendelkezésre álló adatok nem eléggé részletesek. Ezért jelenleg meg kell elégednünk az elv általános megfogalmazásával, amely szerint a fejlődés során az ember fokozatosan magába veszi vala-

mennyi alsík különböző alosztályait, és azokon keresztül egyre nagyobb mértékben válik képessé önmaga kifejezésére.

Azonkívül bármely adott alsík anyaga – mondjuk a másodiké – úgy tűnik, bizonyos, feltehetően egyre magasabb szintű tökéletességet ér el a minden lánc második körében, és a második lánc egészének ideje alatt.

XV. fejezet Korszakok és időtartamok

Nagyon keveset tudunk arról, hogy az egyes láncok, körök, bolygói periódusok vagy gyökérfajok fejlődése mennyi időt vesz igénybe. Ezért jelenleg aligha van értelme akár csak megkísérelni is, hogy ezeknek az óriási időtartamoknak a pontos hosszát megbecsüljük.

Az exoterikus hindu írások határozott számadatokat közölnek, ám H.P. Blavatsky kijelenti, hogy nem szabad fenntartások nélkül ezekre hagyatkozni, mert léteznek egyéb, ezoterikus megfontolások is, amelyeket a hindu írások készítői nem vettek figyelembe.

Bár nincs közvetlen információnk erről a kérdésről, azért van némi alapunk azt feltételezni, hogy a körök időtartama nem állandó érték, hanem akadnak rövidebbek a többinél. Feltételezéseink szerint az előttünk álló körök valószínűleg rövidebb ideig fognak tartani, mint azok, amiket már magunk mögött hagytunk. De most is igaz, hogy nincs semmi biztos támpontunk, ezért ilyen kevés adat birtokában értelmetlennek tűnik a találgatás.

Ezzel kapcsolatban azonban megjegyezhetjük – és ez talán némi fényt vethet a fejlődés korábbi és későbbi szakaszaiban eltöltött idővel kapcsolatos kérdésekre –, hogy a kutatások tanúsága szerint amíg az ember felépítésében eddig történt jelentős változások óriási időtávlatokban történtek, a későbbi, civilizációs fejlődéssel kapcsolatos változások sokkal gyorsabban zajlottak le. Hiszen amíg a civilizációk fejlődéséhez évezredek szükségesek, addig a korábbi és gyökeresebb változások ténylegesen évmilliókat igényeltek.

Jelenleg nem tehetünk egyebet, mint hogy sorra vesszük különböző szaktekintélyek kijelentéseit, és a továbbiakban ezeket ismertetjük.

Az okkult feljegyzések szerint a Naprendszer életkora 1 955 884 703 év – vagyis valamivel kevesebb, mint 2 milliárd év.

Az ismeretek szerint 300 millió év telt el, amióta beléptünk a negyedik körbe a D (Föld) bolygón.

A Vénusz Urai kb. 16.5 millió évvel ezelőtt érkeztek meg a Földre.

A nemek szétválása a harmadik (Iemúriai) gyökérfaj idején, nagyjából 16.5 millió évvel ezelőtt játszódott le. Ám ez a szétválás hosszú, több millió éven át tartó folyamat volt, és a világ más-más részein eltérő időpontban zajlott.

Nagyjából egymillió év áll rendelkezésre a jelenlegi, ötödik (árja) gyökérfajunk kifejlődéséhez.

850 000 év telt el a negyedik (atlantiszi) gyökérfaj földje, Atlantisz kontinens utolsó nagy szigetének, Ruta-nak elsüllyedése óta.

Egy kisebb sziget, Daitya nagyjából 270 000 éve pusztult el.

A Poseidonis szigetének elsüllyedését megelőző katasztrófa i.e. 75 025-ben kezdődött el.

Poseidonis elsüllyedését i.e. 9564-re teszik.

A *Titkos Tanítás* a következőket adja meg:

Krita Yuga (korszak):	1 728 000 év
Tretâ Yuga:	1 296 000 év
Dvâpara Yuga:	864 000 év
Kâli Yuga:	432 000 év
Ezek összege egy Mahâ Yuga (nagy korszak)	4 320 000 év
	+71
71 Mahâ Yuga adja egy Manu uralkodásának idejét	306 720 000 év
	+14
14 Manu uralkodása ölel fel 994 Mahâ Yuga-t, ami	4 294 080 000 év

Ehhez hozzájön az egyes Manuk uralkodása közti időtartamok hossza (Sandhi), ami 6 Mahâ Yuga	25 920 000 év
14 Manu teljes uralkodása a köztes időszakokkal együtt	
1000 Mahâ Yuga, ami kitesz egy Kalpa-t, vagyis Brahmâ egy napját:	4 320 000 000 év
Adjuk hozzá Brahmâ egy éjszakáját:	4 320 000 000 év
Brahmâ egy napja és éjszakája:	8 640 000 000 év
	+360
360 ilyen nap és éjszaka adja Brahmâ egy évét:	3 110 400 000 000 év
	+100
100 ilyen év teszi ki Brahmâ egy teljes korszakát, vagyis egy Mahâ Kalpa-t:	311 040 000 000 000 évet.

A fenti számadatokat H.P. Blavatsky „exoterikusoknak”, „India-szerte általánosan elfogadottaknak, és a titkos tanokban foglaltakkal eléggé jól egybevágóknak” nevezte. Ez utóbbiak azonban még finomítják a képet olyan ezoterikus ciklusok leírásával is, amik a bráminista népszerű írásokban nem jelentek meg, és részleteiben természetesen soha nem kerültek nyilvánosságra.”

A tanítás szerint jelenleg az *árja* Kâli Yuga legvégén járunk.

Az alábbi táblázat a Föld állati és növényi életének összesűrített történelmét mutatja be, kiegészítve korban ezeknek megfelelő közetrétegekkel Ernst Haeckel szerint. Két további oszlop megadja az adott korszakhoz tartozó emberi fajokat, valamint az okkultizmus ismerőinek tudomása szerint az adott időszakhoz rendelhető nagy katasztrófákat.

Köztrétegek		A réteg mélysége (m)	Emberi fajok	Katasztrófák	Állatok	Növények
Korszakok	Kor					
Kambrium, Ordovicium, Szilur	Archaikum vagy Óskor	20 – 21 000	Első gyökérfaj. Mivel asztrális volt, nem maradtak tőle kövületek.		Puhatestűek	Óriás algák, moszatok, gombák
Devon Karbon Perm	Paleo-zoiku m vagy Ókor	12 -13 000	Második gyökérfaj, amely éterikus volt.		Halak	Páfrány erdők
Triász Jura Kréta	Mezo-zoiku m vagy Köz- zépkor	4500 - 5000	Harmadik vagy lemúriai gyökérfaj.	Ismereteink szerint Lemúria már az Eocént megelőző időben elpusztult.	Hüllők	Fenyő és pálma erdők
Eocén, Miocén, Pliocén	Kaino-zoiku m vagy Harmadkor	1500	Negyedik, vagy at- lantiszi gyökérfaj.	Atlantisz fő kontinense a Mio- cén időszakban, mintegy 800 000 éve történt nagy katasztrófában pusztult el. A má- sodik nagy ka- tasztrófa 200 000 éve tör- tént, a harmadik pedig 80 000 éve. Utolsó maradvá- nya, Poseidonis szigete i.e. 9564-ben süllyedt el.	Kisemlősök	Lomb-hullat ő erdők
Pleisztocén, Holocén	Ne- gyed-időszak vagy az em- ber kora	150	Ötödik, vagy árja gyökérfaj		Fejlett emlősök	Ültetett, gondozott erdők

7. táblázat

XVI. fejezet

A bolygóláncok Logoszai és más magasrangú tisztségviselők A hét bolygólánc Logoszai

A VII. fejezetben láttuk, hogy a Nap Logosz hét Bolygói Logoszt foglal magában, akik – úgy mond – erőközpontok Benne, olyan csatornák, amelyeken keresztül az Ő ereje kiárad. Ugyanakkor a másik oldalról nézve azt is mondhatjuk, hogy e Bolygói Logoszok az Ő építőelemei.

A hinduk úgy beszélnek róluk, mint Aditi¹⁸ hét fiáról – a nyolcadik Márttânda volt, maga Nap – és minden fiúnak vagy Âditya-nak megvan a maga „háza”. Hívták még őket a Napban lakozó hét szellemnek is. Az ókori Egyiptomban a Hét Misztikus Istennek nevezték őket, a zoroasztriánus vallás szerint ők voltak a Hét Amshaspend. A zsidóknál ők voltak a hét Sephiroth, a keresztények és a mohamedánok között pedig a Hét Arkangyal.

Minden vallás úgy írja le őket, mint a Logosz megnyilvánult Hármasságát körülálló, mintegy Ishvara alkirályának tekinthető lényeket a Naprendszer hatalmas birodalmában, mindegyiknek megvan a maga királysága, és mindegyik a saját területét irányítja. A modern teozófiában a Hét Bolygói Logosznak nevezzük őket, mert mindig is a fizikai testüknek tekinthető hét szent bolygóval azonosították őket. E bolygókkal és a hozzájuk tartozó fejlődési rendszerekben játszott szerepükkel már foglalkoztunk a korábbi fejezetekben, Valamennyi Logosznak így megvan a maga „háza”, és a Naprendszer egy meghatározott része – saját birodalma – fölött uralkodik.

Amint láttuk, a Naprendszer anyaga, ami a Nap Logosz tudathordozó eszközeit építi fel, egyben a Bolygói Logoszok eszközeinek is alkotóeleme, mert nincs olyan anyagrészeske sehol a Naprendszerben, ami ne lenne egyikük vagy másikuk része. Ez természetesen minden síkon igaz, ezért elég ha az asztrális síkot vesszük példának. Ennek anyaga ugyanis kellően finom a szemléltetéshez, ugyanakkor még elég közeli a fizikai síkhoz ahhoz, hogy ne haladjon meg teljesen fizikai felfogóképességünk határát.

Ahogy elmondtuk, a Naprendszer asztrális anyagának minden részecskéje nemcsak a Nap Logosz asztrális testének része, hanem a hét közül egyik vagy másik Bolygói Logosz asztrális testének részét is képezi. Ennek következtében minden ember asztrális testében vannak mindegyik Bolygói Logosz testéhez tartozó részecskék, de azok megoszlása végtelenül változatos. Valamennyi monád eredetileg egyik vagy másik Bolygói Logoszon keresztül született meg (Lásd: *A kauzális test és az Én*¹⁹ 3. fejezetét), és egész fejlődése során *többségben* lesznek benne az adott Logosz részecskéi. Ilyen módon az emberek megkülönböztethetők aszerint, hogy elsődlegesen e hét hatalmas erő melyikéhez tartoznak.

A Bolygói Logoszokban periodikus jelleggel bizonyos pszichikai változások mennek végbe, amik talán a mi ki- és belégzésünkhöz vagy szívverésünkhöz hasonlíthatóak – persze egy végtelenül magasabb szintre kell itt gondolnunk. De bárhogyan is legyen, úgy tűnik, hogy ezeknek végtelen számú kombinációja létezik.

E periodikus változások némelyike gyorsabb lefolyású, mint mások, és így a hatások rendkívül bonyolult sorozata jön létre. Megfigyelések szerint ezeknek az átfogó kozmikus hatásoknak a működéséhez a kulcsot bármely időpontban a hozzájuk kapcsolódó fizikai bolygók mozgása adja meg.

Mivel asztrális testünk az Ő asztrális testük részecskéiből áll, ebből az következik, hogy a Bolygói Logoszok egyikében sem mehet végbe semmilyen asztrális változás anélkül, hogy az ne hatna minden ember asztrális testére, és természetesen leginkább azokra, akikben az adott Logosz asztrális részecskéi a legnagyobb arányban találhatók meg. Visszaemlékezve arra, hogy ugyanezek igazak

¹⁸ Az istenek anyja, akitől minden mennyei lény származik. Ő Brahmâ női megjelenése. Misztikus értelemben Ő az isteni bölcsesség. (A ford.)

¹⁹ Magyar Teozófiai Társulat, 2008, vagy letölthető a www.teozofia.hu honlapról

az összes többi síkra is, megérthetjük, mennyire fontosak számunkra a Bolygói Logoszok mozgásai és változásai.

Vannak ezen kívül más befolyások is, amelyek a síkok és alsíkok anyagára hatnak, ezeket a fejezetünk további részeiben tekintjük át.

A Lipikák és a Dévarádszák

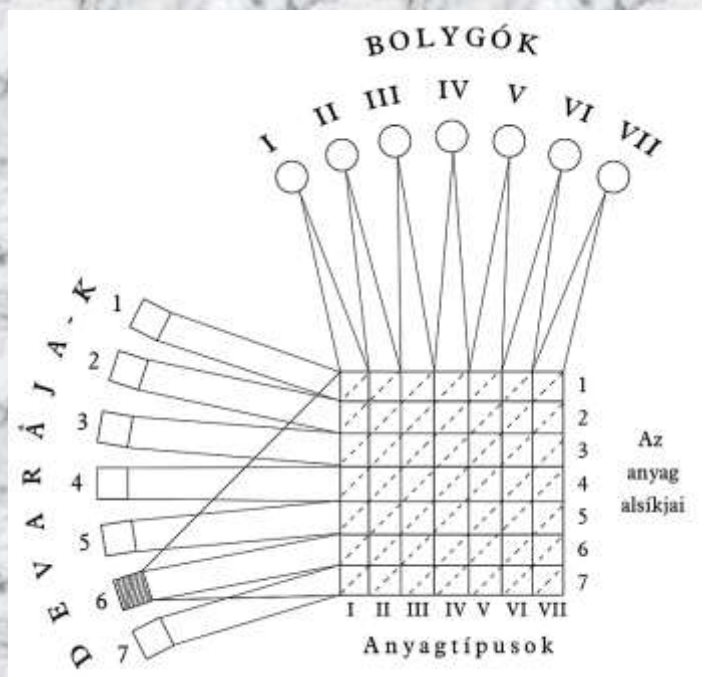
H. P. Blavatsky említést tesz bizonyos mennyei Lények rendjéről, akiket Lipikáknak vagy a Karma Urainak nevez. Azt is megtudjuk tőle, hogy a karma működtetésében a képviselőik a négy (valójában hét) Dévarádsza, vagyis a Föld Helytartói.

Ezek mindegyike egy bizonyos dévából és természetszellemekből, sőt még az elementális eszszenciából is álló hatalmas csoport vezetője. Magyarázat céljából vegyünk csak egy síkot, az asztrálist, észben tartva, hogy pontosan ugyanazok a megfontolások vonatkoznak az összes többi síkra is. Az asztrális anyag egésze az egyik ilyen Dévarádsza irányítása alá tartozik, mivel azonban az asztrális sík a hét síkunk közül a hatodik, ezért mindegyik sík hatodik *alsíkja* is bizonyos mértékben ugyanezen Dévarádsza irányítása alatt áll, mert a hatodik alsík viszonya az öt tartalmazó teljes síkhoz ugyanolyan, mint az asztrális síké a hét síkból álló rendszerünk egészéhez. Ezért minden alsíkra kétféle befolyás hat: az adott síkért felelős Dévarádsza befolyása, és kisebb mértékben az adott alsíkért felelős Dévarádszá-é.

De az előzőekben azt is láttuk, hogy minden sík és alsík anyaga döntő mértékben egyik vagy másik Bolygói Logosz befolyása alatt áll. Ezért az anyag bármely adott részecskéje három különböző hatásnak engedelmessé: 1) a hét Bolygói Logosz egyikének, 2) a részecskének megfelelő sík egészét irányító Dévarádszá-énak, 3) a részecskének megfelelő alsíkra befolyást gyakorló Dévarádszá-énak.

A fentiek alapján világos, hogy igen nagyszámú különféle, jól meghatározható anyagféleség létezik valamennyi síkon, és így még ha el is tekintünk az anyag további (szintén létező) felosztásától, akkor is az anyag szinte végtelen számú kombinációjának lehetőségét kapjuk, amelyekből az ember különböző teste felépülnek. Egyébként ez az oka, hogy bármilyen jellegzetességekkel rendelkezzen is egy adott Én, mindig képes rátalálni önmaga megfelelő kifejezésére.

A XXXII. ábra csak egyetlen síkot, a hatodikat vagy asztrálist mutatja, ahogyan az említett három befolyás hat rá.

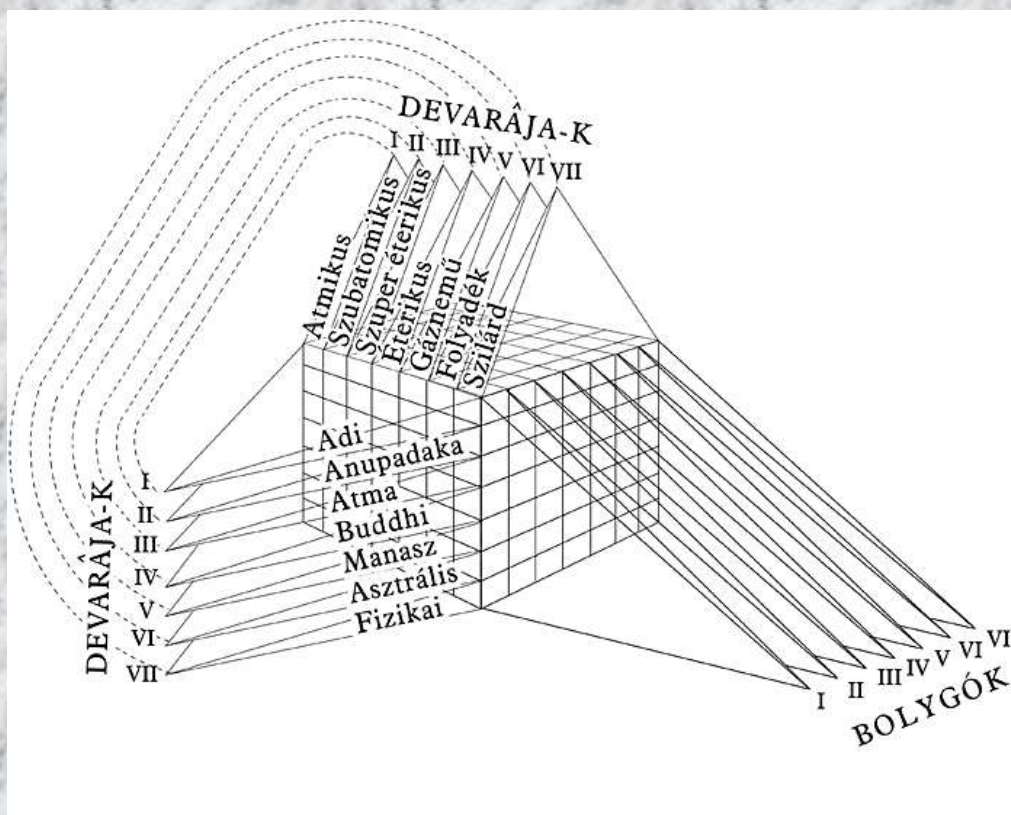
XXXII. ábra: Egyetlen síkon (az asztráliston) működő befolyások

Először itt van az, amit gyakran a hét bolygó *függőleges* hatásaként írnak le, ezek a teljes sík anyagát hét típusra, sugárra, vagy „színre” bontják.

Másodszor itt a hatodik Dévarádzsa vízszintes hatása, aki a síkot, mint egészet irányítja. Az ábrán ezt a hatodik Dévarádzsa besötétítése jelöli, és ez az egész asztrális sík beárnyékolását jelzi.

Harmadszor pedig ott van még a 6. Dévarádzsa hatása valamennyi sík hatodik alsíkjára. Ezt a hatodik alsíkon megjelenő sötétebb árnyékolás jelzi, azt mutatva, hogy a hatodik alsíkon a hatodik Dévarádzsa kettős befolyással rendelkezik. Természetesen ugyanezek a megfontolások vonatkoznak a többi hat síkra is.

A XXXIII. ábra megkísérli bemutatni mind a hét síkon és azok alsíkjain működő három hatást. Az szemléltethetőség érdekében azonban a Dévarádzsák kétféle hatását úgy kellett ábrázolni, mint ha két külön irányból érkeznének, de a tény az, hogy ezek valójában ugyanabból a forrásból származnak, amit az ábrán a két forrást összekötő szaggatott vonalak jeleznek.

XXXIII. ábra: Az anyag hét síkján működő hatások

Így látható, hogy például az *első* sík *első* alsíkjának anyagára azonos fajtájú kettős befolyás hat, ugyanolyan módon, ahogyan a *második* sík *második* alsíkjának anyagára is kettős befolyás hat, csak egy másik fajtájú. És ez igaz az összes többi síkra. Ezért van valamilyen jellegzetessége az első sík első alsíkjá anyagának, a második sík második alsíkjá anyagának, a harmadik sík harmadik alsíkjá anyagának, és így tovább, de hogy mi ez a megkülönböztető jellegzetesség, azt (legalább is e sorok írója) nem tudjuk. Most pusztán erre azzal hívjuk fel a figyelmet, hogy a kettős befolyásnak kitett alsíkokat sötétebb árnyékolással jelöljük.

A Bolygói Szellemelek tudatának változásai megfigyelhetők az emberi fajok hosszú történelme során az emberek vérmérsékletében, és ennek következtében civilizációik jellegében megmutatkozó szabályos ciklikus változásokban. Így egy adott gyökérfajban mind a hét sugár sorban uralkodóvá válik – néha egynél többször is – de minden sugár uralkodó periódusában felismerhető hét al-periódus is. Például ha egy faj történelmében döntő befolyású az ötödik sugár, a faj központi eszméjét – és valószínűleg az ezen alapuló vallást is – az emberi értelem fogja jellemezni. Ez az uralkodó jelleg azonban hét periódusra bomlik, amelyek közül az elsőt az első sugár, a másodikat a második sugár színezi át, és így tovább. Az ötödik periódusban természetesen az ötödik sugár hatása a lehető legerősebb és legtisztább lesz. Lehetséges, hogy ezek a periódusok és alperiódusok megfelelnek az egyes alfajoknak és nemzeteknek, de ezt az összefüggést eddig még senki sem vizsgálta meg.

A törzskar

Mint ahogyan egy tábornoknak a beosztott parancsnokai és csapattisztjei mellett megvan a maga számos tisztből álló törzskara, akiknek feladata, hogy személyes szolgálatában álljanak, és bármikor bármilyen általa szükségesnek ítélt feladatra készen álljanak, vagy betöltsenek bármilyen megüresedő posztot a parancsnokok körében, ugyanígy a Nap Logosznak is megvan a maga törzskara – nagyszámú adeptus, akik nem állnak egyik lánc szolgálatában sem, mégis állandóan készek, hogy bármelyikre kiküldjék őket, ahol szükség van a segítségükre. Így e törzskar tagjai a Logosz közvetlen szolgálatát vállalják fel, és Ő a Naprendszer bármely részén alkalmazhatja őket szolgálóiként és hírnökeiként. Azért élnek, hogy az Ő akaratát keresztülvigyék, és az Ő munkáját végezzék az egész Általa kormányzott Naprendszerben.

A törzskarhoz való csatlakozás az egyik a hét lehetőség közül, amely megnyílik azok számára, akik „elérnek a túlsó partot”. Úgy tűnik, ezt nagyon nehéz útnak tartják, talán a legnagyobb áldozattal járónak azok közül, amikből egy Adeptus választhat, ezért az ezen járókat rendkívüli megbecsülés övezi.

A törzskar tagjainak nincs fizikai teste, hanem a „teremtés képessége”, a Kriyâshakti segítségével készítik maguknak azt annak a bolygónak az anyagából, ahová küldetésük szól. A törzskar tagjainak fejlettségi szintje az Arhat-tól felfelé nagyon különböző. Vannak néhányan, akik ezt a feladatot a Holdláncban az arhaságot elérve vállalták, mások asekha adeptusok (Mesterek), megint mások olyanok, akik messze túlhaladták az emberi fejlődést.

Egy ilyen törzskar létezésének szükségessége sok más, számunkra ismeretlen okon túl valószínűleg abból a tényből ered, hogy egy lánc legkorábbi fejlődési szakaszaiban – különösen a leszálló ágban – de még egy bolygóé esetében is, több külső segítségre van szükség, mint a későbbi időkben. Így például a mi fejlődési rendszerünk első láncában, amikor a kitűzött cél az első beavatási szint elérése volt, annak az emberiségnek egyetlen tagja sem érte el az asekha szintet, nem is beszélve a buddhaságról, ami természetesen még sokkal távolabb volt. Ennek következtében a buddhai és más magas szintű tisztségeket olyan lényeknek kellett betölteni, akik nem a Földláncban tartózkodtak. A későbbi láncok is hasonló módon kaptak segítséget.

Magának a Földláncnak is a kellő időben biztosítania kell ilyen magas szintű vezetőket más fejlődési rendszerek korábbi láncai számára, miközben természetesen a saját későbbi köreit és bolygóit is el kell látnia a normális támogatással. Tulajdonképpen a földi Okkult Hierarchia két általunk ismert tagja már elhagyta a Földet, vagy azért, hogy csatlakozzon a törzskarhoz, vagy mert a földi Hierarchia vezetője „kölsönadta” őket egy másik fejlődési rendszer valamelyik bolygójára az ottani Hierarchia vezetőjének.

XVII. fejezet A Manuk

A Manu szó általános elnevezés, amit sokféle szintű és rangú irányító szerepet betöltő intelligens lények osztályára használunk. Így az a Manu, aki hét egymást követő láncból álló fejlődést irányít, az adott fejlődési rendszer Manuja, bár általában a Bolygó lánc Logoszaként beszélnek róla. Ez az elnevezés nem eléggé szabatos, mivel azt sugallja, hogy csak egyetlen láncért felelős, miközben hét lánc irányításáért felelős. Pontosabb elnevezés lenne a „fejlődési rendszer Logosza”, de ahogyan mondtuk, a „Bolygói Logosz” vagy a „bolygói lánc Logosza” elnevezés terjedt el.

A bolygó lánc Logoszának közvetlen irányítása alatt dolgozik az a Manu, aki egy adott bolygó-lánc fejlődéséért felel, őt hívhatjuk egy lánc Manujának, vagy egyszerűen Lánc-Manunak.

Alatta ismét van egy Manu, aki egy kör fejlődéséért felelős, és akit Kör-Manunak nevezünk.

A Körmanu egy újabb manui szintet irányít, az egy bolygói periódusért – amibe természetesen beletartozik a hét gyökérfaj – felelős Manut. Őt a bolygó periódus vagy világ periódus Manujának nevezhetjük.

Tovább haladva, irányítása alatt van egy Manu, aki egy-egy gyökérfajért felelős. Őt általában Faj-Manunak vagy a gyökérfaj Manujának nevezik.

Valamennyi eddig felsorolt Manu a fejlődés hozzá rendelt részéért felelős, és felügyeli annak kialakulását és növekedését.

A szanszkrit „manvantara” szó szerinti jelentése: „két Manu közötti időszak”, és ez sok szinten értelmezhető. A szokás azonban az, hogy a manvantara kifejezést egyetlen lánc időtartamára használják, vagyis arra az időre, ami alatt az élethullám hétszer körbejárja a hét bolygót.

A hét egymást követő lánc, vagyis egy fejlődési rendszer időtartamára a mahâmanvantara kifejezést használják, ami egyszerűen nagy manvantara-t jelent.

Ha az olvasó visszalapoz a XXI. ábrához, megfigyelheti, hogy – a legfelül látható legnagyobb köröktől kezdve egészen a gyökérfajokat jelképező négyzetekig – valamennyi ott látható egységet a hozzájuk tartozó Manuk vagy tisztségviselők megjelöléseinek is tekinthetjük.

Most egy kissé részletesebben is megvizsgálhatunk néhányat a felsorolt tisztségekkel együtt járó számos feladat közül.

Úgy tűnik, hogy egy adott lánc hetedik körében a lánc Magmanujának nevezett lény veszi gondjaiba az adott láncban fejlődő emberiséget és az alacsonyabb szinten álló élőlényeket. E sorok írója nem tudja megállapítani, vajon a Láncmanu és a Magmanu ugyanaz-e, vagy két különböző tisztségviselő. Akárhogy is van, nyilvánvalóan egy jól meghatározott feladatról van szó, és ha ezt észben tartjuk, nem számít különösebben, hogy ezt a feladatot a Láncmanu vagy egy külön Magmanu végzi el.

Ekkor a Magmanu a lánc végeztével önmagába gyűjti a láncon végbement fejlődés minden eredményét, hogy átvigye azt a láncközötti területre, a haldokló lánc lakói számára előkészített Nirvánába. Itt önmagában táplálja őket, végül a kitűzött időpontban átadhatja azokat a következő lánc Gyökérmanujának. Az író számára ismét nem eléggé világos, vajon a Gyökérmanu és a Láncmanu ugyanaz vagy két különböző lény-e. Ezért a továbbiakban a Gyökérmanu elnevezést használjuk a feladat leírására, függetlenül attól, hogy ki végzi el azt a feladatot.

A Gyökérmanu, miután megkapja a befejeződött lánc fejlődésének eredményeit, követi a Magmanu tervét, és meghatározza, hogy a lények különböző osztályait mikor és milyen helyszínekre vezeti majd be a saját birodalmába a következő láncban.

Ezért a Magmanu elsődleges feladata az, hogy irányítson minden előkészületet a lények óriási tömegének egyik láncból a másikba történő átviteléhez. A Gyökérmanué pedig az, hogy elvégezzen minden előkészületet e népesség fogadására, és a lények sok osztályát a megfelelő sorrendben és időben letelepítse láncaiban.

Egy példát mutatunk be a Magmanu munkájára. A Holdlánc Magmanujának a jelek szerint nagyszabású terve volt, amely alapján – meghatározott módon, vélhetően valamilyen magnetizálás-

sal – legutolsó haláluk után a Holdlánc teremtményeit osztályokba, alosztályokba és azok alosztályaiba csoportosította. Ez a magnetizmus egyedi rezgésszámokat keltett, és azokat az embereket, akik ilyen rezgésszám mellett működtek a legjobban, együvé csoportosította, azokat, akik egy másik rezgésszám mellett működtek legjobban, hasonló módon csoportosította, és így tovább. Ezek a csoportok mintegy önműködően alakultak ki a mennyei világban, hasonlóan ahhoz, ahogyan a finom por is önmagától vesz fel meghatározott formákat egy zenei hang hatására rezgő lemezen.

Ebben az óriási feladatban a Magmanut sok, általa irányított magasztos lény segítette, és az egész hatalmas tervet olyan rendezettséggel és eredményességgel valósították meg, amelynek lenyűgöző voltára lehetetlen szavakat találni.

Így a befejeződött lánc fejlődésének eredményeit a Magmanu mind az aurájába gyűjti be, kategorizálva, sőt azt is mondhatjuk, hogy sorokba és oszlopokba rendezve, tökéletes rendben. E sokféle szintű értelemmel bíró, magában elmerült, furcsa lassú belső életet élő, az idő múlásáról mit sem tudó lények tömegére a Magmanu kiárasztja serkentő magnetizmusának periodikus áramlatait. A folytonos áramlat darabokra szakítaná a lényeket, ezért csak egy kicsit ad belőle, majd szünetet tart, és a lények tovább szunnyadnak talán millió évekig is, közben lassan feldolgozzák azt. Ekkor egy újabb kiáradás következik, és így tovább millió és millió éveken át. Akik képesek voltak megfigyelni ezt a különös folyamatot, sok hasonlattal éltek: polcokra rakott virághagymák, amiket a kertész időről időre megvizsgál, betegágyak egy kórházban, amiket a doktor naponta végiglátogat. Végül eljön majd az idő, mikor a nagy Kertész átadja kiültetésre a hagymákat, de ezek a hagymák élő lelkek, és számukra a következő lánc szolgál ágyásként.

A Manu munkája, a lények csoportjainak átvitele az egyik láncból, körből, stb. a következőbe, emlékeztet a hindu Puránák Manujának történeteire, aki egy hajón átszeli az óceánt egy új világ csíráival, és a zsidó írások Noéjára, aki bárkáján megment mindent, amire szükség van a Föld újra benépesítésére a vízözön után. A különböző vallások szentírásaiban megőrzött legendák gyakran az okkult világ valós történésein alapulnak.

A „kosárfonatú” kauzális testtel rendelkező emberi lények átszállításakor a Holdláncról a Földláncra egy érdekes jelenség volt megfigyelhető. A „kosárfonatú” jelző olyan kauzális testre utal, amely még nem alakult ki teljesen, hanem az anyaga hálós szerkezetű, némileg fonott kosárra emlékeztető – innen kapta nevét is. (lásd: *A kauzális test és az Én* 14. fejezetét)

A „hagymákat” tároló „polcok” nyilvánvalóan a felső mentális sík anyagából valók voltak, de mivel a láncok között a mentális anyagban nincs folytonosság, ezért a Magmanu aurájában áthozott „hagymákat” egy magasabb – a buddhikus – síkon keresztül kellett áthozni. Így a Holdlánc mentális anyagából kialakult „kosárfonatú” kauzális testeket felbontották, és azokat újra fel kellett építeni, mielőtt az érintettek megkezdhették volna pályafutásukat a Földláncban. Így történt, hogy a buddhikus világban korszakokon át tartó alvásukat követően ismét magukra öltötték a megfelelő földlánci anyagú kosárfonatú kauzális testüket.

Úgy tűnik, a Magmanunak kellett kiválasztania a következő lánc tisztségviselőit is, azokat, akik a fejlődés hosszú korszakai alatt, megelőzve társaikat majd a különböző körök és gyökérfajok Mesterei, Manui, stb. lesznek. Nyilvánvalóan sokkal többet választott ki, mint ahányra majd szükség lehet, mint ahogyan a kertész is sok palántát választ ki nemesítési céljaihoz, amelyekből később majd tovább válogathat. A Holdlánc esetében ez a kiválasztás nagyjából a D bolygón, vagyis magán a Holdon történt meg.

Ez a láncok között elvégzett munka óriási időtávlatokat ölelt fel, olyan mérhetetlen hosszút, hogy az emberi elme szükségszerűen abban az elképzelésben keres menedéket, hogy az időnek nincs is határozott mértéke, hanem az érzékelő tudat működésétől függően múlik gyorsan vagy lassan. A láncközi Nirvánában csak az előző lánc Magmanujának és a következő lánc Gyökérmanujának tudata működik.

A Nagy Terv a Magmanu elméjében létezik, a Gyökérmanu pedig a már elmondottak szerint megkapja tőle azt, hogy az általa irányított új láncban megvalósítsa azt.

A Magmanu határozza meg minden lény-csoport összetételét és átszállításuk sorrendjét az új láncra, a Gyökérmanu pedig szétosztja az egymás után érkező csoportokat, vagy hajórakományokat, ahogy néha nevezik ezeket.

A Holdlánc Magmanuja Chakshushas, akinek a tisztségviselők segítettek, akik jelentették neki, hogy az egyes kiválasztott csoportok tagjai hogyan reagáltak a belőle kiáradó hatásokra a láncközi Nirvána folyamán.

A lények új láncba történő átszállításának az volt az alapelve, hogy a legfejletlenebbek vagy legfiatalabb „korúak” kerülnek át leghamarabb, hogy felöltsék a legegyszerűbb formákat. A fejlettebb egyedek akkor következnek, amikor ezek a formák már egy magasabb fejlettségi szintet érnek el. Ezen alapelv működésére a későbbiekben fogunk példákat mutatni.

A Földlánc Gyökérmanuja Vaivasvata. Nem szabad összetéveszteni az ugyanilyen nevű Manuval, aki az ötödik gyökérfajért és a nagyszerű árja civilizációért felelős. Vaivasvata Gyökérmanu a Földlánc teljes fejlődési rendjét irányítja, és a Vénusz Fejlődési Rendszer negyedik láncaáról származik. Két közvetlen munkatársa ugyanabból a láncból érkezett, egy harmadik pedig egy magas rangú Adeptus, aki a Holdlánc korai „eredménye”. A negyedik (atlantiszi) gyökérfaj Manuja szintén a Vénuszról származó Adeptus volt. Chakshusha Manu néven ismerjük, kínai születésű, és nagyon magas kasztba tartozik.

Egy lánc Gyökérmanujának először el kell érnie az adott lánc vagy láncok elé kitűzött célokat, amelyekben emberként él, és annak egyik „Urává” válik. Ezt követően egy gyökérfaj Manuja lesz, majd egy Pratyeka Buddha, azután egy Világ Ura, majd egy kör Gyökérmanuja. Ezután egy kör Magmanujává válik, és csak ezt követően lehet egy lánc Gyökérmanuja. Ahogy korábban láttuk, ő irányítja a körök Manuit, akik pedig a gyökérfajok Manui között osztják meg a munkát.

Mindezeket túl valamennyi lánc kitermeli a maga sikeres emberi lényeit (a „lánc Urait”), akik közül néhányan a következő lánc Gyökérmanujának alárendelve az abban végzett munkának szentelik magukat. Így például a Földláncban a Holdlánc Urainak (értsd: a Holdlánc bolygóin „sikeresen végzeteknek”) hét osztálya létezik, akik a Gyökérmanu irányítása alatt dolgoznak a Földláncban.

Mielőtt egy lánc vagy kör Manuja hozzálatna a számára kijelölt feladat elvégzéséhez, előbb megvizsgálja a Logosz gondolatformájának azt a részletét, ami az ő munkájával kapcsolatos, és azt állandó tanulmányozás céljából könnyen elérhető közelségbe, néhány szinttel lejjebb hozza. Ugyanígy tesz minden bolygó vagy világ Manuja és minden gyökérfaj Manuja is, csak valamivel alacsonyabb szinten.

Így minden Manu számára rendelkezésre áll a saját szintjének megfelelő modell, amit meg kell valósítania, és hozzálát, hogy létrehozza saját világát vagy saját gyökérfaját úgy, hogy az a lehető legpontosabb másolata legyen a Logosz által elképzeltnek. Tekintetbe véve azt a tényt, hogy a meglévő anyagokból kell építkeznie, általában csak lépésről lépésre tud közelíteni a szükséges tökéletesség felé, ezért például egy faj kialakítására tett korai erőfeszítései gyakran csak részben sikeresek.

Hogy egy konkrét példával éljünk, a Földlánc első körében az ezzel megbízott Manu lehozta a lánc egészének valamennyi őstípusát. Bár közülük sok egészen a hetedik körig nem fogja elérni a teljes tökéletességet, de mindnek a csirái már az első kör idején is jelen voltak.

Ez a Manu a természet valamennyi birodalma számára kiválasztott bizonyos forma-csoportokat, amelyeket életre kívánt kelteni az első kör folyamán azzal a céllal, hogy a fejlődés későbbi fázisai-ban majd belőlük alakulhasson ki mindaz, amit a Logosz a Földláncból eredményként kíván.

E formákkal kapcsolatos terveket, amelyeket a Manu olyan szinten öntött anyagba, hogy az érintettek is tudják használni, átadta a Hold Urai egy bizonyos csoportjának, akik azzal voltak megbízva, hogy az Földlánc tevékenységét mozgásba lendítsék. Ők pedig az első kör mind a hét bolygóján elkészítették ezeket a formákat, és amint elkészültek, a Holdlánc állat-emberei azonnal magukra öltötték, megszilárdították, és használni kezdték ezeket, és ezekből hoztak létre más formákat, amiket a náluk alacsonyabb fejlettségű holdi állatok vehettek birtokba. Az „állat-ember” és a „holdi állat” kifejezések jelentésével tanulmányunk egy későbbi részében foglalkozunk majd. Egyelőre elég róluk annyit megjegyezni, hogy ezekkel a nevekkal a Holdlánc lényeinek bizonyos fejlettségi osztályait jelöljük, abban az állapotukban, ahogy elhagyták a láncot.

Meg kell említeni, hogy egy gyökérfaj Manuja nem csak a gyökérfajt kezdi el és állítja be annak típusát, hanem valamennyi alfajt is azzal, hogy saját maga ölt testet benne.

XVIII. fejezet

Buddhák, Mahâchohan-ok és Bodhiszattvák

Láttuk, hogy a Manuk gyakorlatilag teljhatalmú uralkodók az emberiség különböző fajainak fejlődését illetően. Ők képviselik azokat a hatalmakat, amelyek irányítanak minden természetes fejlődést, megváltoztatják a bolygó felszínének arculatát, kontinenseket építenek és pusztítanak el, új fajokat indítanak útjukra, nemzetek és civilizációk sorsát határozzák meg, időről időre kiegyenlítetik a nagy számlát a fajok és a nemzetek között, és kezükben tartják az emberiség egészének sorsát.

Egy másik ilyen nagy terület a vallásé és az oktatásé, és ez az, ahonnan valamennyi legnagyobb tanító érkezik, innen indul útjára minden vallás. E terület vezető tisztségviselőjét – aki két szinttel a Mester vagy Asékha Adeptus szintje felett áll – Bodhiszattva, Világtanító, Krisztus, Jagat Gurû nevéken ismerjük. Ő az, aki figyelemmel kíséri az emberiség spirituális sorsát, és vagy Ő maga születik le, vagy egyik tanítványát küldi el közénk, hogy egy új vallást alapítson, amikor úgy ítéli meg, hogy erre van szükség. Az Ő áldása árad egy adott időszak élő vallásainak összességére, ami egyfajta állandó nyomásnak tekinthető, és így a közvetített energia szinte automatikusan áramlik minden, erre nyitott csatornába, legyen az bárhol és bármilyen. Így a Bodhiszattva egyszerre dolgozik valamennyi valláson keresztül, felhasználva mindazt a jót, amit azok az áhítat és az önfeláldozás tekintetében nyújtanak. Emellett minden vallás számára kinevezi egyik vagy másik Mestert, hogy irányítsa és védelmezze azt.

Minden gyökérfajnak megvan a maga Manuja és Bodhiszattvája, akik a Mennyei Ember agyát és szívét jelentik, aki minden gyökérfaj fejlődésének eredményeként megszületik. A földi emberhez hasonlóan a Mennyei Emberben is hét központot találunk, és ezek mindegyikét az Okkult Hierarchia egy-egy tisztségviselője képviseli. Az így megformált Mennyei Emberek a Naprendszer igazi lakói, a Bolygói Logoszok elme-szülte fiai, akiknek az a sorsa, hogy a jövő Bolygói Logoszaivá váljanak. Mi magunk pedig az ők élő, tudatos részecskéiként fogunk élni, de a legteljesebb szabadsággal és a lehető legmagasabb fokú tevékenységgel rendelkezve.

Egy gyökérfaj Manuja és Bodhiszattvája mellett van egy velük azonos szinten álló harmadik tisztségviselő is, akit Mahâchohan-ként ismerünk. Ő az, aki az emberek elméjét úgy irányítja, hogy kultúrák és civilizációk különböző formái a ciklikus tervnek megfelelően alakuljanak ki. Ha a Manura azt mondjuk, hogy ő a fej, akkor a Bodhiszattva a szív, a Mahâchohan pedig a kéz és az öt ujj. Mindegyikük azért működik a világban, hogy a gyökérfajt azzá az egyetlen, szerves egységgé formálja, amit Mennyei Embernek nevezünk.

A Manu az első sugarat, a Bodhiszattva a második sugarat követi, míg a Mahâchohan a többi öt sugár élén áll.

A megelőző korok Bodhiszattváját, aki az ötödik vagy árja gyökérfaj korábbi vallásainak alapítója, ma Buddhaként ismerjük. Amíg a Világtanító tisztét töltötte be, az első alfajba Vyâsaként született le, és megalapította a hinduizmust, a Nap vallását. Egyiptomban Thothként tanított, akit később Hermésznek ismertek, és megalapította Fény vallását. 31 000 éve Perzsiában Zoroaszterként lépett színre, bevezetve a Tűz vallását. Görögországba Orpheusként született meg, ahol tanításai középpontjában a zene és a hangok álltak, és megalapította az orfikus misztériumokat.

Utolsó alkalommal Hindusztán földjén öltött testet, hogy ott elérje a buddhai megvilágosodást, majd a buddhizmus megalapításával lezárta az ősi ciklust, és átadta Világtanítói munkáját utódjának folytatásra.

A Gautama Buddha iránt az egész keleti világban érzett mélyeséges hódolat és erős szeretet két ténynek köszönhető. Ezek egyike az, hogy a mi emberiségünkben Ő volt az első, aki a buddhaság szédítő magasát elérte, és így joggal jellemezhető úgy, mint fajunk első gyümölcse és vezetője. Ugyanis minden korábbi Buddha más, korábbi láncokon fejlődött emberiségek soraiból került ki.

A második tény pedig az, hogy az emberiség fejlődésének gyorsítása érdekében olyan elképesztő többletfeladatokat vállalt magára, amelyek természetét lehetetlen megértenünk.

A buddhaság elérése nem csak a megvilágosodás elnyerését jelenti, hanem emellett egy nagyszerű és pontosan meghatározott beavatáshoz jutást is. Aki ezt a lépést megtette, nem ölthet többé testet a Földön, hanem átadja munkáját a követőjének, és általában meg is szűnik minden kapcsolata bolygójával.

Gautama Buddha azonban mégis kapcsolatban maradt bizonyos mértékig a világunkkal. Évente egyszer a Vészák ünnepe idején, az első májusi teliholdkor továbbra is megjelenik az Adeptusok testvériségének, és kiárasztja rájuk áldását, hogy továbbadják azt a világ egésze számára. És bizonyos módon továbbra is elérhető azok számára, akik tudják ennek módját. A Vészák szertartás részletes leírása *A Mesterek és az Ösvény*²⁰ című könyv XIV. fejezetében található.

Buddha utódja, a jelenlegi Bodhiszattva, Maitreya, akit a nyugati világ Krisztusként ismer. Első alkalommal az indiai síkságon Krishnaként született meg, majd a jelenlegi gyökérfajunk ötödik, vagy teuton alfajában Palesztinában Krisztusként. Ekkor mindenekelőtt az egyén és az önfeláldozás értékére helyezte a hangsúlyt. Amennyire tudhatjuk, ismételten meg fog jelenni a Földön, hogy az ötödik gyökérfaj hatodik és hetedik alfajának átadja vallási tanításokat, amelyek sajátos szükségleteiknek megfelelnek. Ezt követően továbblép, és a hatodik gyökérfaj Buddhájává válik.

A hatodik gyökérfaj Manuja és Bodhiszattvája pedig Morya és Koot Hoomi Mesterek, jelenlegi Chohanok lesznek, azok a Mesterek, akik leginkább szívükön viselték a Teozófiai Társulat megalakítását és annak munkáját.

Az alábbi felsorolás emberi fejlődésünk (jelenlegi ismereteink szerinti) Bodhiszattvái és Buddháit adja meg.

A Holdlánc F bolygóján a Buddha hivatalát a Vénusz fejlődési rendszerének negyedik láncáról származó Dipânkara, a Törzskar tagja töltötte be.

A Földlánc negyedik körének D bolygójához (a Föld) tartozó lista pedig az alábbi.

Gyökérfaj	Bodhiszattva	Buddha
3	Kashyapa	--
4	Gautama	Kashyapa
5	Maitreya	Gautama
6	Koot Hoomi Mester	Maitreya
7	--	Koot Hoomi Mester

8. táblázat

A Buddha tisztségének betöltője az emberiség fejlődésénél sokkal tágabb területet felügyel. Az emberek mellett a dévák vagy angyalok tanítója is, így az a tény, hogy egy adott emberiség esetleg nagyon alacsony fejlettségi fokon áll, nem teszi szükségtelenné e magas tisztség betöltését. A második sugár különleges munkájáért felelős az egész világon, annak a részének szentelve magát, amely a magasabb világokat érinti, míg az alacsonyabb síkokat segítőjére és képviselőjére, a Bodhiszattvára, a Világtanítóra bízta.

Aki Buddhává válik, annak évezredekkel korábban fogadalmat kellett tennie az akkor élő Buddhának. Azt tartják, hogy ettől az időtől kezdve a Buddha befolyása végigköveti útján, és amikor eljön az ideje, és eléri a buddhaságot, a szellemi Buddha nagyszerű befolyása ott lebeg a megtestesült Buddha felett.

²⁰ Magyar fordítása letölthető a www.teozofia.hu honlapról.

XIX. fejezet A Világ Ura és helyettesei

Létezik a Föld bolygónkon egy Világ Ura néven ismert magasztos tisztség, amelynek betöltője a Nap Logoszt képviseli, és minden fejlődést teljesen irányítása alatt tart, ami ezen a bolygón történik, nem csak az emberi, állati, növényi, ásványi és elementális birodalmakét, hanem a természet-szellemek és dévák nagyszerű nem emberi birodalmait is. Természetesen nem szabad összekeverni Őt a Föld Szellemével, aki a Földet fizikai testeként használja, és – ahogyan ezt a XXVI. fejezetben majd részletesebben elmagyarázzuk – egy teljesen különböző lény.

Úgy képzelhetjük el a Világ Urát, mint e világ valódi KIRÁLYÁT, aki alatt miniszterek felelősök a különböző területekért. Ismerjük Sanat Kumâraként, a „Tizenhat Éves Ifjúként”, az „Örök Ifjú Szűzként” is. A Kumâra szó jelentése herceg, uralkodó. A következőkben bemutatandó társaival együtt a Vénusz fejlődési rendszeréből érkezett a Földre a jelenlegi, negyedik kör közepén, a harmadik, lemúriai gyökérfaj időszakának közepén. Érkezésének három célja volt: (1) az értelmi fejlődés felgyorsítása, (2) a Föld Okkult Hierarchiájának megalapítása, (3) a Föld bolygó kormányzásának átvétele. A továbbiakban mindhárom területtel foglalkozni fogunk.

Sanat Kumârával három másik Kumâra érkezett, az ő tanítványai, akik helytartóiként vagy helyetteseiként szolgáltak. Buddhái fejlettségi szinten álltak, és Pratyeka vagy Pachcheka Buddháknak nevezzük őket. Az a sorsuk, hogy ők lesznek majd a három Világ Ura, amikor az emberiség majd a Merkúr bolygón folytatja fejlődését, ugyanis minden bolygói periódus ideje alatt három Világ Ura váltja egymást. E tisztség jelenlegi betöltője már a harmadik.

Rajtuk kívül volt még mintegy 25-30 másik, különböző rangú Adeptus, és további 100 körüli hétköznapi emberi lény, akik valamilyen módon kapcsolódtak ezekhez a Nagy Lényekhez, vagy talán általuk érték el az egyéniesülés szintjét, és akik a földi átlagemberekkel keveredtek.

Legtöbben a Nagy Lények közül csak addig maradtak a Földön, amíg az átjutott történelmünk kritikus időszakán (erről hamarosan szó lesz). Néhányuk azonban még mindig itt tartózkodik, hogy a Nagy Fehér Testvériség legmagasabb tisztségeit betöltsék, amíg el nem jön az idő, amikor a mi fejlődésünk emberei emelkednek fel olyan magasságba, hogy képesek lesznek felváltani fenséges látogatóinkat.

Ahogy a Belső Iskola *Katekizmus*a mondja: „A hét Szűz Férfi (Kumâra) közül négyen a világ bűneiért és a tudatlanok oktatásáért feláldozták magukat, hogy velünk maradnak a jelenlegi manvantara végéig. Bár láthatatlanok, mindenhol jelen vannak... Ők a halhatatlan Tudás (Jnâna) Feje, Szíve, Lelke és Magja. Oh, Lanoo, soha ne beszélj ezekről a magasztosokról néven nevezve Őket a tömegeknek! Csak a bölcsek értik ezt meg.”

A Világ Ura a Testvériség vezetője, amely nemcsak olyan emberekből áll, akik mindegyikének megvan a maga elvégzendő feladata a Föld fejlődésének irányításában, hanem egy rendkívüli egyesség is, tetszés szerint alakítható eszköz az Úr kezében, egy hatalmas fegyver, amit forgathat. Úgy is ismerjük, mint az Egyetlen Beavatót, bár az első és második beavatások esetében megteheti, hogy a szertartás elvégzését átruházza valamelyik Adeptusra, de még ilyenkor is helyettesítője Hozzá fordul, és Őt hívja a beavatási szint átadásának döntő pillanatában.

Ő az az erő, ami az egész világ gépezetét mozgatja, az Isteni Akarat megtestesülése. Tudata felölel minden életet bolygónkon. Az Ő kezében összpontosul a ciklikus pusztítás hatalma is, mivel a Fohat magasabb formáin keresztül közvetlenül irányítja és kezeli a láncunkon kívüli kozmikus erőket. Úgy tűnik, általában az emberiséggel tömegében dolgozik, nem pedig egyénnel, de amikor mégis egyes személyeket befolyásol, ezt nem annak Én-jén, hanem az átmán keresztül teszi.

A Vénusz Urainak – ahogyan gyakran nevezik őket – egyike sem öltött soha emberi testet, és az igazat megvallva, nem is tudnák ezt megtenni. Ehelyett olyan tudathordozó eszközöket építenek maguknak, amik a legmagasabb szintű emberi ideáloknak megfelelő formával rendelkeznek, de

egyáltalán nem hasonlítanak azokra, ugyanis az időnek semmi hatása nincs rájuk, és képtelenek változni vagy megöregedni.

Bár ezeket a testeket 16 millió éve viselik, még most is pontosan ugyanolyanok, mint Kriyâshakti-val történt létrehozásuk napján. Úgy kell tekintenünk rájuk, mint egyfajta állandó materializációra, szoborszerű testekre, amik azonban látvány és tapintás tekintetében hétköznapi embernek látszanak.

Székhelyük „az Elpusztíthatatlan Szent Föld, amelyre örökké lesüt a Ragyogó Csillag, a Föld Uralkodójának szimbóluma, a változatlan Pólus, amely körül a Föld élete mindörökké forog”. Szükségtelen megjegyezni, hogy ez a pólus *nem* a bolygó földrajzi pólusa, hanem az, amit a Föld spirituális pólusának nevezhetünk, és ami jelenleg a Góbi Sivatag egyik oázisában van, és Shamballának nevezzük.

Minden hét évben egyszer A Világ Ura nagyszabású szertartást végez Shamballában, amely némileg hasonló a Vészák ünnepéhez, de eltérő jellegű és annál még nagyobb szabású. Ekkor minden Adeptus és néhány, náluk alacsonyabb szinten álló beavatott meghívást kap, és így lehetőséget is arra, hogy kapcsolatba kerüljenek magasztos Vezetőjükkel. Máskor csak a Hivatali Hierarchia vezetőivel foglalkozik, kivéve, amikor különleges okokból másokat rendel színe elé.

Korábban már említettük, hogy bármely adott bolygói periódusban három Világ Ura váltja egymást. Közülük a harmadik feladata sokkal nagyobb, mint az első és második Úré, mert az ő kötelessége, hogy megfelelő módon teljessé tegye a fejlődés adott periódusát, és a fejlődésben levő lények számtalan millióit átadja a Magmanu kezébe, aki a bolygóközi nirvána ideje alatt felelős lesz értük, és a megfelelő időben továbbadja őket a következő bolygó Gyökérmanujának.

Miután a harmadik Világ Ura elvégzi ezt a feladatát, egy újabb, a mi világunkon már teljesen kívül eső beavatást kap, és eljut a Hallgatag Figyelő szintjére. Ebben a tisztségében egy teljes kör idejéig marad, és csak amikor az élethullám egy teljes kör megtétele után ismételten elfoglalja bolygónkat, majd újból kész azt elhagyni, akkor mond le erről a különös, önként vállalt feladatról, és átadja azt utódjának.

A Vénusz Urait más neveken is ismerik, mint a Láng Urai, a Tűzköd Gyermekai, a Tűz Fiai.

Elérkeztünk annak bemutatásához, hogy milyen hatással volt bolygónk mentális fejlődésére a Láng Urainak érkezése. Ezt két oldalról közelíthetjük meg: először azt emberiség fejlődésére gyakorolt általános hatás felől, és másodsorban az állati birodalomnak adott ösztönzés oldaláról.

Elsőként az emberiséggel foglalkozva, az események természetes sorrendje szerint a jelenlegi, negyedik körben az érzelmek, vagyis az asztrális princípium fejlesztésének kellene szentelnünk magunkat, míg a következő, ötödik körben a normális rend szerint az elme, vagyis a mentális princípium kifejlesztése kellene fordítanunk erőnket. De a mentális fejlődésre olyan óriási hatást gyakoroltak a Láng Urai, hogy az értelem már a jelenlegi negyedik körben jelentősen, annyira kifejlődött, hogy a fejlődés már egy teljes körrel előrébb tart. Ugyanakkor meg kell értenünk, hogy az értelem, amire olyan büszkék vagyunk, végtelenül kicsi ahhoz képest, amivel egy átlagember fog rendelkezni a következő vagy ötödik kör csúcspontján.

Megjegyezhetjük itt, hogy van még egy hatalmas tisztségviselő a Földön, aki még Sanat Kumâranál is nagyobb, bár keveset tudunk róla, vagy a feladatáról. H.P. Blavatsky ezt írja: „Csak EGY van a Négy felett égen és földön, aki még misztikusabb és visszavonultabb Lény” – a Hallgatag Figyelő.

Most pedig fordítsuk figyelmünket arra a hatásra, amit a Láng Urainak érkezése az állati birodalomra gyakorolt.

A *Titkos Tanítás* úgy említi a Láng Urait, mint akik a szikrát beültetik az elmenélküli emberekbe, és felébresztik bennük az értelmet. Ennek a talányos megfogalmazásnak azonban nem szabad félrevezetnie bennünket, hogy azt higgyük, önmaguk valamely részét ültették át az emberi testekbe. Inkább egyfajta magnetikus serkentőerőként működtek. Úgy szórták sugaraikat az emberekre, ahogy a Nap süt a virágokra, és maguk felé vonzották az embereket, miközben lehetővé tették nekik, hogy a rejtett szikrát kifejlesszék, és így egyéniesüljenek. Más szavakkal, annyira felgyorsították a mentális élet csíráit, hogy azok robbanásszerű fejlődésnek indultak. Ezt követte a hatalmas leáradás a monádon keresztül, amit a Harmadik Élethullámnak nevezünk, ami a kauzális test kiala-

kulását, az „Én leereszkedését” vagy „megszületését” eredményezte mindazoknál, az állat birodalomból felemelkedtek. (Lásd: *A kauzális test és az Én XIII. fejezetét.*) Olyan gyors volt a válasz, hogy úgy tűnt, mintha Ők „adták” volna vagy Ők „ültették volna el” az elme szikráját. De nem adták a szikrát, inkább csak tüzet szítottak belőle. Ajándékuk természete az volt, hogy a születő emberiségben felgyorsították a már meglevő csírákat, Ez a napsugár hatása egy magra, nem pedig magadása.

A Logosz erejét a Láng urai összpontosították, ahhoz hasonlóan, ahogyan egy nagyítólencsével összpontosítani lehet a napsugarakat, és ennek hatására a válaszra kész szikra fellobbanhat.

A Láng Urai valódi Mánasaputra-k, az Elme Fiai, akik – mint ahogyan Ők is – a Vénusz ötödik, vagyis mentális köréből érkeztek.

Így a Vénusz Urai lények milliói számára tették lehetővé, hogy emberré váljanak. Az Ő hatásuk nélkül ezek a lények még mindig az állati birodalomban tartózkodnának. Ugyanis a Föld bolygón a negyedik körben egy elhajlás következett be attól, amit fejlődés egyenes eljárásának nevezhetünk, egy szokatlan szakadás a dolgok szabályos haladásának menetében. Ez volt a fejlődés menetének középső pontja, az utolsó pillanat, amikor az egykori holdi állatvilág tagjai számára lehetséges volt az egyéniesülést elérni. Emiatt jelentős erőfeszítések történtek, egyfajta különleges előkészítés, hogy egy utolsó lehetőséget biztosítsanak olyan sok egyednek közülük, amennyinek csak lehetséges volt.

Ennek elérése érdekében az első és a második gyökérfajok idejében kicsiben újra létrehozták az első és második körök idején fennállt körülményeket, vagyis azokat, amikből a korábbi körökben a „tananyagot” ezek a lemaradó egyedek nem voltak képesek teljesen elsajátítani. A harmadik kör idején megtett további fejlődéssel egy részük képes volt behozni lemaradását, és így mielőtt „az ajtó bezárult”, felgyorsultak, és még éppen az utolsó pillanatban emberré váltak.

Ebben a rendkívül pezsgő időszakban, annak segítségével érkeztek a Földre a Láng Urai, éppen az előtt, hogy „az ajtó bezárult” volna.

Természetesen ezek az egyéniesült lények nem fognak semmilyen magas szintet elérni az emberi fejlődésben, de legalább, amikor valamely későbbi láncban újra megpróbálják, még az emberi létben szerzett ilyen csekély tapasztalat is előnyükre fog szolgálni.

A fejlődést segítő egyéb terveik között a Láng Urai hoztak magukkal a Vénuszról bizonyos kiegészítőket is birodalmaink számára. Ők hozták el a búzát, mint különösen hasznos élelmiszert az emberiség számára, és ugyancsak az Ő közreműködésükkel kerültek ide a hangyák és a méhek. A méhek azért, hogy átalakítsák a növényi birodalmat, és segítsenek a virágok megtermékenyítésében, egyúttal kellemes és értékes táplálék-kiegészítőt biztosítsanak az embereknek.

A kauzális test és az Én XII. fejezetében elmagyaráztuk, hogy a hangyák és a méhek teljesen máshogyan élnek, mint a tisztán földi eredetű lények, esetükben ugyanis a csoportlélek egy teljes méhkaptárt vagy hangyabolyt éltet, és így az egész kolónia egyetlen akarattal cselekszik. A kolónia különböző részei tulajdonképpen egyetlen test részei, abban az értelemben, ahogyan a kezek és a lábak az emberi test részei. Valójában azt is mondhatnánk, hogy e lényeknek nem csak csoportlélekük, hanem csoporttestük is van.

Emberi fejlődésünk során megkíséreltük leutánozni ezeket a behozott lényeket, de meglehetősen szerény sikerrel. A méhek leutánzásakor hoztuk létre a darazsakat, a hangyák lemásolásakor pedig a természetet és azokat az érdekes apró szárnyashangyákat, amiket szinte lehetetlen megkülönböztetni tőlük. A legjobb, amit a búzából képesek voltunk elérni, a rozs, viszont a búza keresztezése más földi eredetű fűfélékkel adta a zabot és az árpát.

XX. fejezet

A Föld fejlődési rendszere: az első lánc

Most már nagy vonalakban előttünk van a fejlődés terve a Naprendszerben, mind a fejlődés terét – vagyis az egymást követő láncokat, köröket, bolygói periódusokat – illetően, mind pedig az életáramlatokat illetően, amelyek ebbe a térbe belépnek és a természet különböző birodalmain áthaladva bontakoznak ki, amíg különálló egyénekként elérik az emberi, majd pedig az emberen túli szinteket is.

Ahogy elmondtuk, eddig az egész hatalmas tervvel csak fő vonalaiban foglalkoztunk, és át-siklottunk sok, a fő alapelveket módosító részlet és tényező felett. Ezért most hasznos lesz részleteiben bemutatni azt, amit Föld fejlődési rendszeréről tudunk, menet közben elmagyarázva sok módosulást, amelyek a gyakorlatban kiegészítik a korábban ismertett fő alapelvek működését.

Leírásunkat a Föld fejlődési rendszere első láncának ismertetésével kell kezdenünk.

Az első lánc

Vessünk egy pillantást az V. ábrára, és látni fogjuk, hogy az első lánc 2 átmikus, 2 buddhikus, 2 felső mentális és 1 alsó mentális anyagból felépült bolygóból állt.

Bár ezeket bolygóknak nevezzük, és a megszokott A, B, C, stb. neveket rendeljük hozzájuk, ezek valójában inkább fénycsomók a fény tengerében, fény-központok, amelyeken fény áramlik keresztül, amik a fény valódi szubsztanciájából és csakis abból állnak, de mégis módosítja azokat a fény, ami átáramlik rajtuk. Olyanok, mint örvénylő gyűrűk, amelyek csak fényből állnak, és csak az örvénylésük, egymástól eltérő mozgásuk különbözteti meg őket egymástól, mint ahogyan az örvényt is csak a mozgása különbözteti meg a körülötte messze elterülő víz tömegétől, eltekintve attól, hogy ebben az esetben az örvény nem vízben, hanem fényben kavarg.

Ebből a ködös leírásból és a bolygók összetételéből nyilvánvaló, hogy a körülmények annyira eltérőek mindattól, amit jelenlegi (negyedik) láncunkban ismerünk, hogy elfogadható leírást adni ezekről rendkívül nehéz, szinte lehetetlen. A formák finomak és állandóan változnak, anyaguk ritka, ugyanaz, amiből „álmokat szőnek”.

Még az egymást követő köröket is nagyon nehéz felismerni. Szinte áttűnnek egymásba, mint szertefoszló, átalakuló látomások, amelyeket csak a kissé felerősödő majd elhalványuló fényesség határol el egymástól.

A fejlődés nagyon lassú, és az ősi hindu szentírások Satya Yuga időszakára emlékeztet, amelyben az élet évezredekken keresztül szinte változatlanul folyik tovább. A magnetizált fény sugarainak hatására a lények nagyon lassan bontakoznak ki. Olyan ez, mint az embrió korai fejlődése, mint egy madárfióka fejlődése a tojásban, vagy egy virágbimbóé a rügyben. Erre a láncra ugyanis úgy gondolhatunk, mint eljövendő világokra a gondolat szövedékében, amelyek majd később fognak megszületni a sűrűbb anyagban. Ezért az első láncot néha az Őstípusok Világának is nevezik.

A XIV. ábrán látható, hogy a mostani láncunkba belépő hét életáramlatból a legfiatalabb most áradt ki a Logoszból, míg a többi hat egy megelőző fejlődési rendszerből került át, amiről – azon túl, hogy léteznie kellett – jelenleg semmit sem tudunk.

Különös figyelmet érdemel a tény, hogy a jelenlegi emberiségünk a harmadik láncban az állati birodalomban volt, a másodikban a növényi birodalomban, és ebben az első láncban az ásványi birodalomban.

Bár igaz, hogy az első láncban létezik az Én-ek minden fokozata, mégis az alsóbb szintű, vagyis az asztrális és a fizikai anyag hiánya jelentős különbséget eredményez a fejlődés módszerében. Itt ugyanis nemcsak minden „fent” kezdődik, de ott is fejlődik, mivel nem is létezik „lent”, nem létezik nek nek formák a szó szoros értelmében. Ehelyett életközpontok léteznek, élő lények, állandó formák nélkül.

Nem létezik asztrális vagy fizikai világ, ahonnan impulzusok emelkedhetnének fel a „magasabb” világokba, amik válaszul leívnák a magasabbat, hogy étellel töltsék meg és használják az alsóbb szinteken létező formákat, ahogy ez jelenlegi életünk körülményei között történik. A leginkább ehhez hasonló viszonyokat a D (alsó mentális) bolygón találjuk, ahol az állatszerű gondolatformák felfelé törekedve magukra vonják a felettük lebegő finomabb központok figyelmét. Majd egyre több szellemi élet pulzál bele a központokba, és lehorgonyozzák magukat a gondolatformákba, megelégszítik azokat, és a gondolatformák emberekké válnak.

Úgy tűnik, a lánc elsőrendű feladata a dévák fejlődése volt, vagyis azoké, akiknek e magasabb világok a megszokott életterei. Az alacsonyabb szintű fejlődés alárendelt szerepet játszott.

Az emberiségre nagy hatást gyakorolnak a dévák, leginkább pusztá jelenlétükkel, és az általuk létrehozott légkörrel. A rezgések, amiket a déva birodalom kibocsátott, hatottak az alsóbb embertípusokra, erősítve és étellelivé téve azokat. Esetenként egy-egy déva magához vett egy emberi lényt, és szinte játékként vagy háziállatként kezelte. A D (alsó mentális) bolygón például egy déva szándékosan segített egy emberi lénynek a saját testéből átadva anyagot az emberébe, így fokozva annak válaszkészségét és fogékonyságát. Ez a rúpa dévák²¹ egyike volt, akik rendes körülmények között az alsó mentális síkon élnek.

Azok a birodalmak, amelyekről szükségszerűen növényiként és ásványiként kell beszélnünk, valójában pusztán gondolatokból állnak, amelyeket a felettük lebegő monádok – úgymond – álmódnak, halvány életrezdüléseket küldve le ezekbe a légiés formákba. Úgy tűnik, a monádok néha arra kényszerülnek, hogy figyelmüket feléjük fordítsák, rajtuk keresztül érezzenek, és érzékeljenek, amikor valamilyen külső lökés egy álmatag odafigyelésre készíti őket.

Ahogy korábban láttuk, a gondolatformák, mint a Hét Lánc Urának elméjében levő modellek, az Ő meditációja közben keletkeznek. Bennük és rajtuk keresztül válnak halványan tudatossá azok a monádok, akik valamely korábbi fejlődési rendszerben tettek szert permanens atomjaikra.

Akármilyen halovány is legyen ez a tudatosság, mégis vannak különbségek közöttük. A legelső szintűt szinte alig lehet tudatosságnak nevezni, a gondolatformákban lévő élet ahhoz hasonló lehetett, amit most talajnak, köveknek, szikláknak kell neveznünk. Az ezeket megérintő monádokról aligha lehet elmondani, hogy rajtuk keresztül tudatára jutottak másnak, mint a nyomásnak, ami az élet tompa borzongását keltette bennük azzal, hogy ellenállást fejtettek ki a nyomással szemben, és így különböztek a monádokhoz nem kapcsolódó molekulák még tompább életétől, mert azok semmilyen nyomást sem érzékeltek.

A következő fokozatban, aminek mai világunkban a fémek felelnek meg, a nyomás érzékelése erősebb, a nyomással szembeni ellenállás pedig egy kicsit határozottabb. Csaknem van valamilyen erőfeszítés, hogy ellene feszüljön, kitágulást eredményező reakció. Amikor ez a féltudatos reakció több irányban is fellép, kialakul egy kristály gondolat-modellje.

Az ásványon *belüli* tudat szempontjából tekintve csakis ez a féltudatos reakció érzékelhető. Az ásványon *kívüli* tudat szempontjából, miközben megpróbálja a kívülről érkező reakciót érzékelni, saját magát egy a nyomással kapcsolatos homályos elégedetlenségként azonosítja, egy tompa ellenszegülési erőfeszítésként, hogy ellenálljon és ellenkező irányú nyomást fejtsen ki. Valószínűleg a monádi élet, kifejeződést keresve, homályosan elégedetlenséget érez ennek kielégületlenségétől.

Egy kissé előre pillantva meg kell jegyeznünk, hogy ebben a láncban a már kristályokhoz kapcsolódó monádok a második láncban nem a növényi birodalom legalacsonyabb rendű formáiba lépnek be, hanem csak a magasabbakba, majd ezeken áthaladva a harmadik (Hold) lánc közepére lépnek be emlősökként, itt egyéniesülnek, és az ötödik körben emberként születnek meg. Ez jó példa az egyes birodalmak közötti „átfedések” alapelveire.

Ahogy az várható is, az ásványok „gondolatai” nem mozdulatlanok, hanem mozognak, és így egy domb megfordulhat, vagy elsodródhat, vagy megváltoztathatja a formáját. Ezért nincs „szilárd” talaj, csak folytonosan változó tájkép – ahogy illik is egy olyan világhoz, amely nem ereszkedett lejjebb az alsó mentális síknál.

²¹Alakkal, formával rendelkező dévák. Közvetlenül a (legmagasabb) emberi fejlettségi fokozat felett álló lények, akik ennek az anyagi világnak közvetlen irányítói, és hatalmas intelligenciájuk mellett is végső soron az Egyetlen vakon engedelmes eszközei. (A ford.)

Az első lánc emberisége számára kitűzött cél az első beavatás elérése volt. Akik elérték ezt a szintet, a hét választható Ösvény valamelyikére léptek át. Ezek egyike (az ötödik) a második lánc emberi formáinak építéséhez vezetett, mivel ez annak a munkának része, amit az Ötödik Teremtő Hierarchia feladataként ismerünk (lásd: *A kauzális test és az Én VIII.* fejezetét).

Őket hívta H.P. Blavatsky Asuráknak, ami szó szerint „élő lényeket” jelent. A kifejezést később olyan lényekre korlátozták, akikben az értelem kifejlődött, az érzelem azonban nem.

Ezek az Asurák a második láncon Barhishad-okként²², a harmadikon pedig Agnishvâta-kként²³ működtek.

Az első láncban fejlődő lények, akik nem érték el az első beavatást, a saját fejlődésüket folytatva beléptek a második láncba annak közepén, és vezették annak emberiségét, majd elérték a felszabadulást a lánc befejezésekor. Néhányan közülük a harmadik láncban dolgoztak, az ottani emberiség formáinak felépítésében.

Említésre méltó, hogy amint a XIII. fejezetben láttuk, tudomásunk szerint senki nem esett ki „bukottként”, és nem volt első szintű „ítéletnap” az első lánc idején.

Az első láncot a hinduk Brahmâ első testének, a Sötétség vagy az Éjszaka Testének hívják. Ahogy korábban említettük, az Östípusok Világaként is ismerjük.

²² Azok a teremtő ősök, akik az ember fizikai-asztrális testének megformálását végzik. Ám mivel maguk is egy szinten vannak e formával, nem adhatnak neki asztrálisnál magasabb tudatot. (*A ford.*)

²³ Azok a teremtő ősök, akik – bár maguk nem képesek az ember fizikai-asztrális testének megformálására, de – öntudatos lényé, Isten földi képmásává tudják formálni a Barhishadok által megalkotott emberi formát. (*A ford.*)

XXI. fejezet A második lánc

A második lánc 2 buddhikus, 2 felső mentális, 2 alsó mentális és 1 asztrális bolygóból áll (lásd az V. ábrát).

Az első körben a D (asztrális) bolygón hatalmas kavargó anyagfelhők voltak a megfigyelhető jellemzők. A következő körben ezek sűrűbbé váltak, ragyogóbb színeket vettek fel, és jobban válaszoltak az őket formákká alakító rezgésekre, bár azt nehéz lenne megmondani, hogy ezek növényi vagy állati formák voltak-e, mert az általános növényi külsővel bíró valamik szabadon mozgottak, mint az állatok, bár nyilvánvalóan nem sok jelét mutatták az érzékelés meglétének. Mivel pedig nem voltak semmilyen fizikai anyaghoz kötve – minthogy a legsűrűbb anyagfajta az asztrális volt –, rendkívül mozgékonyak voltak.

A lánc munkájának nagyobb része a jövőben felhasználandó finomabb anyag élettévé tétele volt, és mint ilyen, a magasabb síkokon zajlott, míg az alacsonyabb síkok formáira alig volt hatással. Mint ahogyan most az elementális esszencia használatos a mentális és asztrális testek felépítéséhez, úgy a második láncban a kâma és rûpa dévák keresték a módot, hogy teljesebben megkülönböztessék magukat az anyagfelhőket felhasználva és azokban élve. Ezek a dévák alsíkról alsíkra ereszkedtek egyre lejjebb a sűrűbb anyagba, de ennek során nem használták az emberi birodalmat.

Egy déva még most is képes arra, hogy egész országnyi területeket meglelkesítsen, és a második lánc idején ez mindennapos dolog volt. A dévák testét asztrális és alsó mentális anyag alkotta, ami állandóan változott, és keveredett a környezetével.

Egyébként az ásványok, növények, sőt még az állatok permanens atomjai is a dévák testében eresztettek gyökeret, és így növekedtek és fejlődtek. A dévák látszólag nem sokat törődtek ezzel, legalábbis nem jobban, mint mi törődünk a mikrobákkal, amelyek a fizikai testünkben élnek. Időnként azonban némi érdeklődés mutatkozott meg valamely állat iránt, aminek válaszadó képessége e körülmények hatására hirtelen megnőtt.

A lánc emberisége szoros kapcsolatban élt a fejlődés színterét meghatározó kâma és rûpa dévával, akik nagyrészt nem szándékosan, de erős befolyást gyakoroltak az emberi fejlődésre.

Sok, a D bolygón már asztrális testtel rendelkező emberi lényben megmutatkozott a szenvedély, és ennek csírái már láthatók voltak az állatokban is. A dévák által kibocsátott rezgésekre való válaszadási képességben különbségek voltak, de a változások csak fokozatosan jelentkeztek, és a fejlődés lassú maradt. Később, amikor a buddhikus tudat kibontakozott, kapcsolat alakult ki a Föld és a Vénusz fejlődési rendszerek között. Tulajdonképpen a Vénusz fejlődési rendszerből már a második lánc idején érkeztek bizonyos lények, de azt még nem tudjuk, hogy a Vénusz emberiségéhez, vagy a „Törzskar” tagjaihoz tartoztak-e.

A mai emberiség tagjai a második láncban a növényi birodalomhoz tartoztak. Ebben a növényi életformában tompán tudatában volt a ható erőnek, és megvolt benne bizonyos fokú növekedés iránti kényszer. Egyesekben egy érzés jelent meg, hogy növekedni akar, úgymond virágozni vágyik. Másokban enyhe ellenállás jelent meg a növekedés rájuk kiszabott irányával szemben, egyúttal homályos tapogatózás egy másik, maguk választotta irányba.

Néhányan megpróbálták *használni* az őket elérő erőket, és csírázó tudatukban úgy vélték, hogy minden körülöttük levő dolog értük létezik. Mások megpróbálták egy őket vonzó irányba törekedni, és homályosan bosszúsak, ingerültek voltak. Így például megfigyelhető volt egy ilyen egyed, aki egy déva részét képezve akadályoztatva volt, mert a déva természetesen a saját céljainak, nem pedig bármely testrészének megfelelően rendezte el a dolgokat. Másrészt a növény homályos szempontjából a déva cselekedetei olyan felfoghatatlanok voltak, mint számunkra ma az időjárás – és gyakran ugyanolyan aggasztó is.

A lánc vége felé közeledve a magasabban fejlett növények némi értelem nyomát kezdték mutatni, nagyjából egy fejlett csecsemő szintjén, felismerve a külvilág állatainak létezését, amelyek közül néhány közelségét vonzóknak, másokét pedig taszítóknak találták.

Megjelent egy kínzó vágy is a nagyobb összetartás iránt, ami nyilvánvalóan az élet lefelé, a sűrűbb anyagba történő mélyebb leáradásának, az Akaratnak a sűrűbb síkokba történő leereszkedést célzó tevékenysége eredménye a természetben.

A második lánc emberisége elé kitűzött elérendő cél a harmadik beavatás volt. Akik elérték ezt a szintet, a Hét Ösvény egyikére léptek, amelyek közül az egyik – a korábbiakhoz hasonlóan – a következő láncban végzendő munkához vezetett.

A második láncot a Fény vagy a Nappal Testeként, és a Teremtő Láncként is ismerjük.

A láncot „sikerrel teljesítők” az Agnishvatta Pitrik voltak, akik közül néhányan a Hatodik Teremtő Hierarchia (lásd *A kauzális test és az Én VIII. fejezetét*) tagjai lettek, és akiknek a negyedik (Föld) lánc emberének értelmi fejlődésével kellett foglalkozniuk.

Az olvasó visszaemlékezhet arra is, hogy az első láncot „sikerrel teljesítők”, az Asurák a második láncban is, de már Barhishad-okként szolgáltak.

Azok, akik nem érték el teljesen a kívánatos szintet, beléptek a harmadik láncra, annak abban a körében, amely elért fejlettségi szintüknek a legjobban megfelelt.

A második lánc hetedik körében az akkori emberiség jelentős része „bukottként” kiesett a további fejlődésből, mivel túl messze lemaradtak a fejlődésben ahhoz, hogy a lánc hátralevő részében fejlődésükhöz alkalmas formákat találjanak. Ők később a harmadik láncban emberekként folytatták.

Az állati birodalom legfejlettebbjei a második láncban elérték az egyéniesülést, és a harmadik láncban kezdték meg emberi fejlődésüket, gyorsan áthaladva annak alacsonyabb szintjein. Ezt követően ők vezették a harmadik lánc fejlődését, egészen addig, amíg a „kibukottak”, majd az utánuk érkező „sikerrel teljesítők” is egymás után be nem léptek, és vezetőkké nem váltak.

A második lánc növényi birodalmának legfejlettebbjei a harmadik lánc negyedik körében emlősökként léptek be az állati birodalomba. A többiek a lánc első körébe jöttek be alacsonyabb típusú állatokként.

A többi birodalom a terv fő vonulatának megfelelően egy fokkal feljebb lépett, míg az első elementális birodalmat a megszokott módon a Logoszból kiáradó új életáramlat adta.

XXII. fejezet

A harmadik (Hold) lánc

Az első öt kör

A harmadik vagy Holdlánc még egy fokkal mélyebbre ereszkedik az anyagba, és 2 felső mentális, 2 alsó mentális, 2 asztrális, és egy fizikai bolygóval rendelkezik. A középső (D) bolygó a lánc legaktívabb tevékenységnek színtere. Ez a bolygó a ma is létező Hold, csakhogy az általunk ismert Hold egykori anyagának nagy részét már elvesztette, kérgének szétesését követően csak belső magja maradt meg, így mérete jelentősen kisebb lett, és végül a Földlánc hetedik körében teljesen szét fog esni.

A Holdláncon az emberiség elé kitűzött cél az arhatság, vagyis a negyedik beavatás elérése volt.

A Holdláncon az Alkony Testeként, vagy Sandhyáként²⁴ is ismerjük. A „sikerrel teljesítők” a Barhishad Pitrik, akik közül majd a Földláncon dolgozók a fizikai fejlődést irányítják, emiatt a Hetedik Teremtő Hierarchiába lépnek be (lásd: *A kauzális test és az Én VIII. fejezetét*).

A tanulmányozó visszaemlékezhet, hogy az első láncot „sikerrel teljesítők”, az Asurák, a második láncban Barhishad Pitrikként, a harmadikban Agnishavátta Pitrikként szolgáltak.

Az első öt körről keveset tudunk, kivéve az állat birodalmat, ezért figyelmünket arra koncentráljuk. Ez a birodalom természetesen az első láncon az ásványi, a másodikon pedig a növényi birodalom volt, a mostani (negyedik) láncon pedig Földünk emberi birodalma, azaz mi magunk.

Ennek a konkrét életáramlatnak a zöme a lánc közepén, a negyedik körében a D bolygón emlésként lép be a fejlődésbe, amint ezt a XXXIV. ábra is mutatja. Ezek az emlésök furcsa teremtmények, aprók, de rendkívül mozgékonyak. A legfejlettebbek közülük hatalmas ugrásokkal mozgó majomszerű lények.

E negyedik körbeli teremtményeket általában pikkelyes bőr borította, ami később a békáéhoz hasonló bőrré alakult. Majd a legfejlettebbeken sörték kezdenek megjelenni, ami idővel nagyon durva szőrzetté alakult át.

A levegő teljesen különbözött jelenlegi atmoszféránktól, súlyos és fojtogató, bányalégre emlékeztető, de a Hold teremtményeinek nyilván megfelelő.

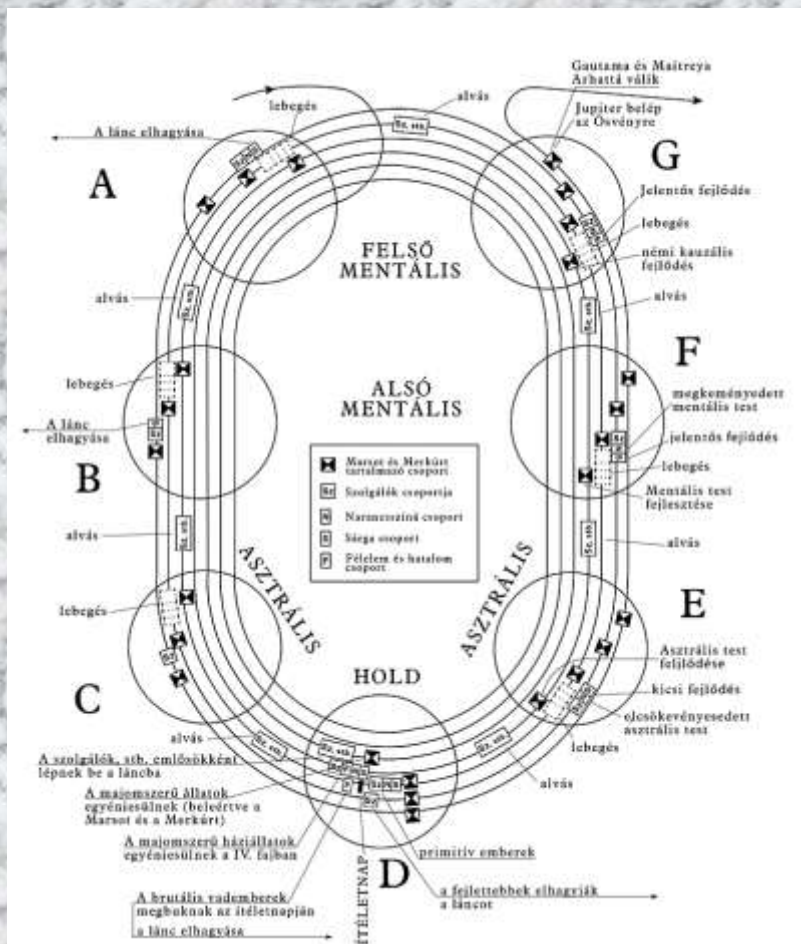
Az említett kis emlésök teste hosszú, lábuk rövid, farkuk rövid és bozontos, a menyét, a mongúz és a prékutya egyfajta keverékei – az egész az esetlenség, a befejezetlenség benyomását keltette. Vörös szemük volt, és képesek voltak látni üregeik sötétjében is. Előmászva üregeikből, a hátsó lábakra álltak, rövid, erős farkukra, mint harmadik pontra támaszkodtak, és jobbra-balra forgatva fejüket szimatoltak a levegőbe.

Viszonylag értelmesek, és – legalább is a megfigyelt területen – kapcsolatuk az emberekkel barátságosabb volt, mint az korunk embere és a vadon élő állatok között jellemző. Nem háziállatok ugyan, de nem is menekültek el az ember közeledtére. Más területeken, ahol az emberek még a vadember szintjén álltak, és felfalták az elfogott ellenségeiket, vagy emberhús híján az állatokat, a vadon élő állatok félénkek voltak, és menekültek az emberek közeléből.

Ezt az első fázist követően az emlésök úgy alakultak át, hogy leginkább a fákon éltek. Végtagjaik két ízülettel rendelkeztek, talpaik párnássá váltak, amelyekből a végtagra merőleges, hüvelykujj-szerű, horgas karomban végződő, leginkább a kakas sarkantyújára emlékeztető képződmény nyúlt ki. Ezt használta kapaszkodásra az állat, amikor az ágak alsó részein sebesen futva közlekedett – ilyenkor lábfeje egyéb részeit nem is igen használta. De amikor lejtött a földre, akkor párnás talpáin járt, és ilyenkor sarkantyúi – mivel jóval a föld felett voltak – nem akadályozták a mozgásban.

Az ezeknél magasabb fejlettségű, majomszerű állatok sokkal értelmesebbek voltak, és az emberi településeken éltek, ahol különböző módokon szolgálták az embereket, akikhez szorosan kötődnek.

²⁴ „Alkony”, egy manvantara és pralaya közötti átmeneti időszak. (*a ford.*)

XXXIV. ábra: A "Szolgálók" és más csoportok a Hold lánc

Az állatoknak ez az osztálya a Holdlánc negyedik körében, a D bolygón egyéniesült, az E, F és G bolygókra pedig kifejlődött emberi asztrális és mentális testük, míg a kauzális testük – bár már teljesen kialakult – csak kevés fejlődést mutatott. Három teljes kör állt rendelkezésükre a fejlődésre emberi lényként, és ahogyan később látni fogjuk, a Holdláncról a hetedik kör közepén lépnek ki (lásd a XXXIV. ábrát). Ebben a csoportban található az a lények, akiket Mars és Merkúr néven ismerünk²⁵, és akik a Földön, a negyedik kör hatodik gyökérfajának Manuja és Bodhiszattvája lesznek. Ők – ahogyan valószínűleg még sokan mások is – a Földláncban váltak Mesterré.

Miután elhagyják a D bolygót, az elsőként említett állatcsoport tagjai gyakorlatilag átaludták a negyedik körből még hátralevő, valamint az ötödik kör első három bolygójának időszakát. Fizikai haláluk után nagyon rövid időn belül levetették asztrális és fejletlen mentális testüket, és mivel nem volt kauzális testük, egyfajta mennyországban aludtak, a megnyilvánult világ minden hatásától elzárva.

Az ötödik körben, ismét a D bolygón jelennek meg nagy testű, majomszerű lényekként, amelyek képesek 10-12 méteres ugrásokra is, és úgy tűnt, rendkívül élvezték, hogy ekkorákat szökkentek.

A D bolygó negyedik gyökérfajában házasították ezeket az állatokat, és ettől kezdve háziorzók és a gyerekek játszótársai voltak, és erős vonzalmat fejlesztettek ki emberi gazdáik iránt. Ott találjuk közöttük azt is, akit később Herkulesként ismerünk meg, aki megmentve gazdája életét az Akarat mentén egyéniesült. Közöttük volt Szíriusz is, aki a szeretettől táplált értelem útját járva az Értelem mentén egyéniesült, valamint Alcyone és Mizar, akik koncentrált odaadásuk eredményeként a Bölcsesség mentén egyéniesültek. Ezek az egyéniesülés három „helyes” módjának példái (lásd: *A kauzális test és az Én XIV. fejezetét*).

²⁵ Utalás „Az emberiség múltja, jelene és jövője” című műben ismertetett szereplőkre. (A ford.)

A hozzájuk hasonló lények természetesen ettől kezdve egyértelműen emberek voltak, akik ugyanazzal a kauzális testtel rendelkeztek, amit a mai napig is használnak. (Ez ugyan nem egészen pontos megállapítás, de jelenlegi céljainknak megfelel, ugyanis mivel a kauzális test anyagát a láncközi Nirvánán nem lehet átvinni, azt újra meg kellett formálni a következő lánc anyagából.) Az E bolygón már emberi lények voltak, de nem játszottak semmilyen határozott szerepet annak mindennapi életében. Ide-oda lebegtek a bolygó atmoszférájában, mint a halak a vízben, de nem voltak elég fejlettek ahhoz, hogy részt vegyenek annak normális életében. Így nem is születtek meg az E bolygó emberi lakóinak gyermekeiként (akikről mellesleg megjegyezhető, hogy nem volt valami vonzó megjelenésük).

Az E bolygón az új asztrális testeiket az asztrális permanens atom körül kialakult egyfajta kidudorodás hozta létre. Némi állandósulás és fejlődés azért végbement ezeken az asztrális testeken, miközben az E bolygó atmoszférájában lebegtek, mint ahogyan a mentális testükön is az F bolygó atmoszférájában lebegve, majd a kauzális testükön a G bolygón. Ezek a fejlődések megmutatkoztak, amikor a hatodik kör A, B és C bolygóinak atmoszférájában egyre alacsonyabba ereszkedtek, ahol az egyes testekbe bevont anyag egyre jobb minőségű és összefüggőbb volt. De a már elmondottak szerint lényegi haladás ismét a D bolygón történt, ahol újra fizikai testet öltöttek.

Az ötödik körben a primitív emberekkel kapcsolatban élő fejlett állatok között találunk egy különös figyelmet érdemlő csoportot, mert ezek a „helytelen” módok egyike, mégpedig a túlzott hiúság mentén érték el az egyéniesülést. Ez természetellenes szintre emelte bennük az utánzási képességet, ami felerősítette az elkülönültség érzését, egészen odáig, hogy a többiektől való különbözőségük érdekében tett erőfeszítéseik válasza készítették a magasabb szinteket, és megszületett az Én. Nyilvánvalóan azért kaptak engedélyt az egyéniesülésre, mert ha állatokként így folytatták volna tovább, még rosszabbakká, nem pedig jobbakká váltak volna. A maguk módján elég okosak voltak, de a büszkeségükön kívül szinte semmilyen más tulajdonságuk nem volt. Ők alkották a „narancsszínű” néven ismert csoportot, mert némi narancsszínű árnyalattól eltekintve kauzális testükben alig volt szín. A csoport létszáma valamivel meghaladta a kétmilliót.

A haláluk után a hatodik körben ismét a D bolygón történő újraszületésükig terjedő időszakot ők is átaludták.

Az állatok egy másik csoportja azon keresztül egyéniesült, hogy csodálták a velük kapcsolatba került embereket, és akiket megpróbáltak utánozni. Nem volt bennük erős a szeretet, vagy a szolgálat szándéka, csak erős tanulási vágy és feltétel nélküli engedelmesség. Amikor értelmük növekedése mentén egyéniesültek, a bennük kifejlődő intellektus kész volt behódolni a fegyelemnek, együttműködni, meglátni az összefogásból származó előnyöket és az engedelmesség szükségességét. Közbülső létükbe is magukkal vitték a közös munka, az irányításnak engedelmeskedés iránti hajlandóságot, ami a későbbiekben nagy hasznukra is fog válni. Őket a sárga csoportként ismerjük, mert kauzális testük uralkodó színe a tiszta, fénylő és aranyszínbe hajló sárga. E csoport tagjainak száma valamivel 3 millió alatt volt.

Nem voltak ugyan érzelem nélküliek, de érzelmeik inkább önzők voltak, mint szeretők. Úgy tűnik, hogy inkább a mentális testük tulajdonságait fejlesztették, amelyek gyökereinek a szeretetre és az áhítatra támaszkodva az asztrális testükben kellett volna lennie.

Volt egy harmadik csoport is, amely valamivel 3 millió feletti létszámú volt, akiknek kauzális teste leginkább rózsaszín volt, ezért feltételezhetjük, hogy ők a szeretet mentén egyéniesültek.

Egy negyedik csoport tagjai a félelem mentén egyéniesültek, ami arra ösztönözte az elmét, hogy módszereket fedezzen fel arra, hogyan meneküljön meg a kegyetlenségtől. Más esetekben voltak olyan állatok, akik egy olyan erős vágy mentén egyéniesülést, hogy másoknak fájdalmat okozzanak, mert ekkor úgy érezték, hogy hatalmuk van mások fölött. Ezt a csoportot a hatalom-és-rettegés csoportként ismerjük.

E csoportok történetét követni fogjuk a Holdlánc hatodik körében, bemutatva emberi fejlődésüket azon irányok mentén, amelyeket egyéniesülésük módszerei számukra meghatároztak.

Úgy tűnik, csak a három helyes – a fentről lefelé áramlás eredményeként bekövetkező – egyéniesülési mód szerepelt a Tervben, míg az alulról felfelé kieröltetett, „helytelen” módokon történtekért az emberek hibás cselekedetei okolhatók.

Az ötödik kör magasabb civilizációiban a bolygón sok-sok szétszórt település volt, ahol kifejezetten primitív életet éltek. Egyesek bár kevésbé fejlettek, de jó szándékúak voltak, és keményen küzdöttek, ha megtámadták őket. Mások viszont vadak voltak és állandóan háborúskodtak, nyilván vérszomjas vágyaikban és a kegyetlenkedésben találták meg örömeiket.

Ezek a kisebb-nagyobb, nomád vagy legeltető állattenyésztő közösségeken túl voltak magasabban civilizált, városokban élő, kereskedelmet folytató, állandó kormányzattal rendelkező népek is. Nem látszott semmi, amit a mai értelemben nemzetnek kellene neveznünk. Egy város és egy jelentősebb, sokszor igen kiterjedt terület szétszórt falvaival képezett egy külön államot, és ezek az államok változó egyezményeket kötöttek egymással a kereskedelem, a közös védelem, stb. tárgyában.

Így például volt az Egyenlítő közelében egy nagy város, nagy kiterjedésű megművelt földdel körülvéve. Lakói néposztályainak megfelelően a város elkülönített negyedekre osztva épült. A szegényebbek nappal a házakon kívül éltek, és csak éjjel vagy esőben másztak be a kőből épített lapos tetők alá, amelyek a sziklába vájt hosszúkás barlangokba vagy kamrákba vezettek. Ezek a földalatti rókalyukakhoz hasonlóan messzire benyúltak, és egymással is összeköttetésben állva igazi labirintust képeztek. A bejáratú ajtó két kisebb, pilléreként szolgáló kövön álló hatalmas kötömb volt. Ezeknek a helyiségeknek összezsúfolt ezrei egy körbefutó út két oldalán helyezkedtek el, amely a város külső gyűrűjét alkotta.

A magasabb néposztályok ezen a gyűrűn belül magasabb szinten épített, kupolás házakban laktak, amik előtt tágas terasz volt, az alattuk levő szinthez hasonlóan kör alakban felépítve. A kupolák rövid, erős, mindenhol faragásokkal díszített oszlopokon nyugodtak, és ezek a faragások fejlett civilizációra utaltak. A kupolák alsó szélük mentén hatalmas számban egymáshoz kapcsolódva egyfajta övszerű közösségi várost alkottak, aminek belső éle fölé magasodva ismét csak egy körkörös teraszt láttunk.

A város központja annak legmagasabb része is egyben, ahol maguk a házak is magasabbak voltak, három egymásra épülő kupolával lezárva. A középén állónak öt egymásra épített, sorban egyre kisebb méretű kupolája volt. A felsőbb kupolákat a földszinten álló egyik pillér belsejében induló lépcsőkön keresztül lehetett elérni, ami a magasabb szintekre a központi pillér körül csigavonalban épített lépcsőben folytatódott. Úgy tűnik, a lépcsőket tiszta kőből vészték ki.

A jelek szerint a felső kupolákban levegőről és világosságról nem gondoskodtak. A legmagasabb kupolában egy függőágyszerű valami lógott középen, ez volt az imádkozó helyiség. Úgy látszik, az imádkozónak az ima ideje alatt nem volt szabad érintenie a talajt.

Nyilvánvaló, hogy ez a csoport volt a legmagasabban fejlett a Hold emberiségében. El fogják érni a harmadik lánc emberisége elé kitűzött arhati szintet, és később ők válnak majd a Hold Uraivá. Már ekkor civilizáltak voltak és ismerték az írást.

A Hold emberiségéből azok, akik az ötödik körben már az Ösvényre léptek, kapcsolatban álltak annak az időszaknak a Hierarchiájával, akik a második lánctól érkeztek, hogy segítsék a fejlődést a harmadikban. Egy magas és gyakorlatilag elérhetetlen hegységben éltek, de létezésüket azok, akik már az Ösvényen jártak, felismerték, és annak az időnek az intelligens emberisége tényként kezelte.

Tanítványaik a testükből kilépve felvehették velük a kapcsolatot, esetenként egyik-másikuk leereszkedett a síkságra, és egy ideig az emberek között élt. A fentebb leírt, középpontban álló épület lakói kapcsolatban álltak velük, és fontos kérdésekben engedtek befolyásuknak.

XXIII. fejezet

A Holdlánc hatodik köre

Mivel a Holdlánc hatodik körének A, B és C bolygójáról nincsenek ismereteink, tanulmányunkat a D bolygóval (magával a Holddal) folytatjuk.

Az a primitív embercsoport, amelynek történetét most még figyelmesebben követjük, és amely az ötödik körben a D bolygón egyéniesült, most egyszerű és primitív, de ők nem vad vagy kegyetlen emberekként születtek meg (lásd a XXXIV. ábrát). Bozontos haj, vastag ajkak és lapított orr, széles orrgyök jellemezte külsejüket, és egy szigeten éltek.

Nem harcoltak egymással, kivéve, amikor élelemszükében voltak. Gyakran kényszerültek azonban harcra a szárazföldről érkező betolakodókkal, akik ördögien kegyetlen kannibálok voltak, és embereink rettegtek tőlük. A szigetlakók ugyan megölték minden foglyukat, de a szárazföldi vadakkal ellentétben nem kínozták őket, vagy falták fel tetemeiket.

A szárazföld vademberei azok voltak, akik az ötödik körben félelem mentén egyéniesültek.

A szigetlakók közösségben éltek és a szabad szerelem elterjedt volt közöttük. A haláluk és az újraszületésük között eltelt idő nagyon rövid volt, legfeljebb néhány év, majd ugyanabba a közösségbe születtek újra. A második testet öltés előrelépést hozott, mert kívülről segítség érkezett, ami meggyorsította fejlődésüket.

Egy sokkal magasabb fejlettségű típusból származó idegen (Mars) érkezett a szigetlakók közé, és megtanította őket a tűz használatára, valamint a föld megművelésére. Később Merkúr is megérkezett, és hatására embereink valamivel civilizáltabbá válnak.

Egy idő után Mars visszatért a maga országába és városába, ami kifejezetten civilizált képet mutatott nagy, mutatós külsejű épületeivel és számos boltjával. Itt állatokat használtak mind vontatásra, mind utazásra. Más városokkal kereskedelmet folytattak, és még a nagy távolságra levő városokat is csatornák kötötték össze velük.

A várost lakói néposztályai szerint negyedekre osztották. A központban éltek az egyértelműen magas szintű, kékes bőrszínű típusok. Az uralkodó és a legmagasabb rangú nemesség kapcsolatban állt egy eléggé hozzáférhetetlen területen elvonultan élő emberek csoportjával.

Ezek az emberek – néhányuk később, az arhati szint elérésével a Hold Urává vált – maguk is a náluk még emelkedettebb lények tanítványai voltak, akik valamely másik bolygóról érkeztek ide, és nyilvánvalóan messze túlhaladták már fejlődésükben az arhati szintet.

Ők utasították a város – egy nagy birodalom fővárosa – uralkodóját, hogy a partvidék vadembereit ki kell irtani. A parancs végrehajtását késlekedés nélkül meg is kezdték. A korábban említett szigetlakókat ekkor áttelepítették a szigetükről a szárazföldre, és mint külön kolóniát, beolvasztották őket a birodalomba.

Mindez a Holdlánc ítéletnapja működésének része volt, amikor eltüntették róla azokat, akik képtelenek voltak a további fejlődésre ebben a láncban. Ebbe a csoportba tartoztak a vademberek is, mivel az alacsony fejlettségükhöz illő testek a későbbiekben már nem álltak rendelkezésre. Halálukat követően egyfajta alvás állapotába kerültek. Sok hozzájuk hasonló alacsony fejlettségű test esett még földmozgások által előidézett katasztrófák áldozatául, amelyek országgrésznyi területeket pusztítottak el, és ezek következtében a bolygó népessége jelentősen megfogyatkozott.

Ettől az időtől kezdve mindent úgy rendeztek, hogy a megmaradottakat a leggyorsabb fejlődésre serkentse, ezzel felkészítve őket a további fejlődésre a következő, Földláncon.

A Merkúr által részben már civilizált törzs egészének sikerült megmenekülnie a kibukástól. A városban pedig Herkules, Szíriusz, valamint Mars és Merkúr háznépe és azok rokonsága is hajszálnyival, de – vezetőik iránt érzett odaadásuknak köszönhetően – éppen átcsőszott a választóvonalon.

Az ötödik körben túlzott hiúságuk mentén egyéniesült narancsszínűek csoportja nagyjából a városi népesség tagjának született, és azokhoz a csoportokhoz csapódtak, akiknek tagjait azonos

ízlés és mások iránt egyformán érzett megvetés kovácsolta össze, bár a hiúságuk gyakran egymás közti civakodást is eredményezett.

Az elkülönültség érzése rendkívüli módon felerősödött, és a mentális test nemkívánatos módon megkeményedett, egyre inkább merev héjjá vált, ezáltal kizárva mindenki mást.

Mivel elnyomták magukban az állati szenvedélyeket, asztrális testük meggyengült, mert az állati szenvedélyek emberi érzésekké alakítása helyett kemény, hideg aszketizmusukkal kiéheztették azokat. A szexuális szenvedélyt például gyökeresen kiirtották magukban, ahelyett hogy szerelemmé nemesítették volna. Így aztán életről életre egyre kevesebb érzélem maradt bennük, és fizikailag fokozatosan aszexuálissá váltak. Miközben az individualitásuk igen magas szintre emelkedett, ez a tulajdonságuk viszont állandó veszekedéshez és zavargáshoz vezette őket.

Kialakítottak ugyan közösségeket, de ezek állandóan felbomlottak, mert senki nem volt hajlandó engedelmessé válni, hanem mindenki irányítani akart. Bármilyen segítségnyújtási vagy irányítási kísérlet a fejlettebb emberek részéről minden alkalommal kudarcot vallott a féltékenység és a sértődés miatt, mert ezeket az alkalmakat lekicsinylésükre vagy féken tartásukra irányuló törekvésnek tekintették. A büszkeség egyre erősödött bennük, hideg és számító emberekké váltak, akikben nem volt semmi szánalom vagy megbánás.

Az E (asztrális) bolygón ugyan aktívak maradtak, de csak egy rövid ideig, mert asztrális testük addigra már gyakorlatilag elcsökevényesedett.

Az F (alsó mentális) bolygón mentális testük megkeményedett, elvesztette alakíthatóságát, ami furcsa csonkoláshoz hasonló (a legkevésbé sem vonzó) hatást keltett. Olyan volt, mint az az ember, akinek lábait térdből levágták, és nadrágjának szarait a csonkokig felhajtva visszavarrták.

Az ötödik körben csodálatuk mentén egyéniesült sárga csoport tagjai engedelmesebbek és jól taníthatók voltak, és ugyancsak leginkább a városi népesség körében tűntek fel. Eleinte a dolgozó osztályok jobb rétegeit képezték, majd gyorsan felemelkedtek az alsó középosztályon keresztül a felső középosztályba, miközben értelmi képességeik nagymértékben kifejlődnek. Nem voltak túlzottan büszkék, és így a korábban említett módon aurájuk nem narancsszínű, hanem tiszta, fénylő, arany-színbe hajló sárga volt.

Noha nem voltak híjjával az érzelmeknek, de az együttműködéshez és a náluk bölcsőbbeknek való engedelmeskedéshez vezető érzelmeik inkább önzők, mint szeretők voltak. Az értelmük arra sarkalta őket, hogy saját érdekükben működjenek együtt, nem pedig a többiek boldogságának elősegítése érdekében. Ezért fegyelmességük és rendszerességük felgyorsította fejlődésüket. De ahogyan korábban elmondtuk, azt a benyomást keltették, hogy a mentális testükben olyan tulajdonságokat fejlesztettek ki, amik gyökereinek az asztrális testben kellett volna lenniük, ahol azoknak a szereteten kellene alapulnia és annak táplálnia, nem pedig az önértéknek. Emiatt asztrális testük fejletlen maradt, és így kevés hasznát vették az E (asztrális) bolygón eltöltött időnek, viszont az F (alsó mentális) bolygón sokat javítottak mentális testükön.

Az E, F és G bolygók azon Én-ek csoportjai számára voltak a leghasznosabbak az értelem oldaláról, akik a három „helyes” mód egyike mentén egyéniesültek, mert az ő fejlődésük kiegyenlített, nem pedig féloldalasan haladt, mint ahogyan a „helytelen” módok egyike mentén egyéniesültek esetében. Ezek az Én-ek majd később fognak rákényszerülni az érzelmeik kifejlesztésére, amit korábban elhanyagoltak vagy elsovasztottak.

Hosszabb távon ugyanis valamennyi képességet teljesen ki kell fejleszteni, és amikor végigtekintünk fejlődésünk hatalmas távlatain, kezdve a tudatlanságtól egészen a mindentudásig, akkor bármelyik adott szint módszere vagy haladása elveszíti azt a látszólag nagy fontosságot, amit közeletről és tudatlanságunk ködén át nézve tulajdonítunk neki.

Amint a hatodik körben az E, F és G bolygók sorban egymás után aktívvá váltak, a fejlettebb Én-ek óriási mértékű asztrális és mentális fejlődésen mentek keresztül. Mivel az ítéletnap eltávolította a lemaradott Én-eket a láncról, már nem maradtak reménytelenül lassúak, akik akadályozták volna a fejlődést, így az a korábbiaknál gyorsabban és egyenletesebben haladt.

A növényzet jelentős része a hatodik körben a mai gombák családjához hasonló csoportba tartozott, de ezek óriási szörnyetegek voltak. Voltak olyan fák, amelyek hatalmas magasságokba szöktek fel egyetlen év alatt, és amik félig állatok voltak. Amikor levágták az ágaikat, azok kígyóként teke-

regtek, és haláltusájuk közben összehúzódva rácsavarodtak a fejszét használó emberre. Vérhez hasonló vörös nedv buggyant ki belőlük a fejszecsapások helyén. A fa anyaga hússzerű, a növény maga pedig ragadozó volt, mert a fát megérintő állatok köré poliphoz hasonlóan csavarta ágait, és kiszívta a nedvet belőlük. Csak nagyon erős és ügyes embereket bíztak meg e termés betakarításának veszélyes munkájával. Amikor az ágak elhaltak, kérgüket lenyúzták, és egyfajta bőrként használták fel, a húst pedig megfőzték és megették.

Azon lények nagy része, amiket leginkább növényeknek kellene nevezünk, félig növény, félig állat volt. Az egyik ilyennek nagy, ernyőszerű, egy hasítékkal két, fogakkal záródó, félbe osztott felső része volt, amelyeket zsákmányra lesve széttárt, és a felszín fölé lógatott, és fogait összezárva maga körül megragadott bármilyen állatot, ami hozzá ért. Ekkor a törzs kiegyenesedett, és a bezárt felek ismét ernyőszerű formát vettek fel, miközben a zsákmányból minden nedvességet kiszívott. Az emberek akkor vágták ki az ilyen fákat, amikor azok állkapcsa össze volt zárva, és e mesterséghez az kellett, hogy időben félre kellett ugrani, elkerülve így a növény lefelé irányuló, a támadót megragadni igyekvő csapását.

A rovarvilág gazdag volt, egyedei hatalmasra nőttek, és főleg a ragadozó fák táplálékforrásául szolgáltak. Némely rovar a 60 cm-es nagyságot is elérte félelmetes példány volt, az ilyenektől rettegtek is az emberek.

A házakat négyszög alaprajz szerint építették, amelyek igen nagy belső udvart fogtak közre, ezt erős hálóval fedték be, és azokban az évszakokban, amikor az említett hatalmas rovarok idénye volt, a gyerekeket nem engedték e zárt udvarokon kívülre.

Az év hosszúsága nagyjából azonos volt a mostanival. A bolygó Naphoz viszonyított helyzete is hasonló volt, de a csillagképek mások voltak.

Amikor a hatodik kör befejeződött, megkezdődtek az előkészületek a hetedik, utolsó kör idején szükséges különleges körülmények kialakítására, amely során a Holdlánc valamennyi lakóját és anyagának nagy részét át kellett szállítani a következő, Földlancra.

XXIV. fejezet A Holdlánc hetedik köre

Egy lánc hetedik köre abban különbözik az előző köröktől, hogy amint az élethullám elhagy bármely adott bolygót, és átköltözik a sorban következőre, az elhagyott bolygó a szétesését megelőző nyugalmi állapotba kerül.

Minden elhagyott bolygó lakóinak egy része – mivel nem képesek a láncban tovább fejlődni – magáról a láncról is távozik, és várja, hogy a következő láncon ölthessen testet. A többiek természetesen a sorban következő bolygón folytatják tovább.

A narancsszínűek valamivel több, mint kétmillió csoportja az előbbiek szerint elhagyta az A (felső mentális) bolygót (lásd a XXXV. ábrát). Annyira bezárták magukat mentális héjukba, és oly mértékben kiéheztették asztrális testeik csíráit, hogy biztonságosan nem ereszkedhettek le az ennél sűrűbb anyagba, sőt, túl büszkék is voltak ahhoz, hogy akár csak vágyjanak erre.

Kauzális testük egy merev héj volt, nem pedig élő, kiterjedő alak, és ha tovább engedték volna őket a B (alsó mentális) bolygóra, ez az alsó mentális princípium végzetes megmerevedését jelentette volna. Ahogy már leírtuk, nagyon okosak voltak, de teljesen önzőek.

A Manu nyilvánvalóan elégedetlen volt ezzel a narancsszínű csoporttal, és a lehető legjobb megoldásként a láncot elhagyó „hajóra rakta” őket. A későbbiekben néhányukkal újra találkozni fogunk Atlantiszban, a Sötét Arc Uraiként, a Sötét Imádat papjaiként, a Fehér Császár elleni lázadás vezetőiként és így tovább. Jelenleg azonban a láncközi birodalomban maradtak. Volt még néhány olyan ember is, akik az arhat szintet elérve a Holdláncot az A bolygóról hagyták el.

A valamivel kétmillió alatti népességű sárga csoport tagjai a népesség többi részével együtt továbbléptek a B (alsó mentális) bolygóra, és velük tartottak néhányan olyanok is, akik már elérték az arhat – a lánc emberisége elé kitűzött – szintet az A bolygón. Ők a B bolygón adeptusokká váltak.

A sárga csoport tagjait a B bolygóról „hajózták be”, mert nem táplálták a szükséges mértékig természetük érzelmi oldalát ahhoz, hogy a C (asztrális) bolygón egy elegendő fejlettségű asztrális testet építhessenek. Engedelmeszségre való hajlandóságuk előnyükre szolgált, és így Atlantiszon a Fehér Templom papjaiként fogjuk viszontlátni őket, és fokozatosan jó típusú asztrális testük is kialakul.

Később látni fogjuk, hogy a sárga és narancsszínű csoportok egyaránt a Földlánc negyedik körében léptek be, mert túlságosan fejlettek voltak ahhoz, hogy az ennél korábbi körökben testet öltsenek.

Az alapelv a jelek szerint az, hogy minden bolygón azokat a tulajdonságokat kell kifejleszteni, amelyeknek teljes körű kifejeződéséhez a következő bolygó anyagára van szükség.

Volt egy másik, arhati szintet elért csoport, akik a Holdláncot a B bolygóról hagyták el.

Áttérve a C (asztrális) bolygóra, ismét egy kis, arhati szintet elért csoport hagyta el a láncot, akik a hét lehetséges Ösvény egyikén vagy másikon haladtak tovább. Számunkra ezek egy része különös jelentőségű, mert ők képezték a Hold Urainak – a *Titkos Tanítás*ban Barhishad Pitriknek²⁶ nevezett – azon osztályát, akik azután irányításuk alatt tartották a Földlánc formáinak fejlődését. E csoport tagjai a *negyedik* körben egyéniesültek a városi népesség között, ahol a körülöttük élő, magasabb szintet elért emberek gyors fejlődésre serkentették őket. A C bolygót elhagyva útjukat azon hely felé vették, ahol már elkezdődött a Földlánc építése, és itt később még többen is csatlakoztak hozzájuk olyanok, akik ennek a munkának szentelték magukat.

A D bolygón (a Holdon) már egészen máshogy alakultak a dolgok, mert amikor közeledett a bolygó halálának ideje, lakóinak óriási többsége és az állatok nagyobbik része elhagyta a láncot, és átlépett a holdi nirvánába, hogy ott várakozzon a Földláncba való átvitelére, amikor az fogadásukra

²⁶ Pitrik: Az emberiség ősei, ős-elődjei. (A ford.)

alkalmassá válik. Ezért a népességnek csak egy nagyon csekély hányada maradt hátra, hogy folytassa fejlődését az E, F és G bolygókon.

Az általunk különös figyelemmel kísért, Szolgálókként ismert Én-ek csoportja (lásd a XXXIV. ábrát) jelentős haladás jeleit mutatta a D bolygón. Kauzális testük jól körülhatárolt, értelmük fejlettebbé, vezetőik iránt érzett szeretetük erősebbé és elmélyültebbé vált, ami szenvedélyből megállapodott érzelmmé, és egyben legjellemzőbb tulajdonságukká alakult át.

Bár a szolgálat ösztöne még mindig vak és csak félig tudatos volt bennük, mégis szolgálni és ezzel örömet szerezni az odaadásuk középpontjában álló magasabb rendű embereknek: ez vált életük minden mást megelőző céljává. A jövőben a Földláncban rájuk váró testet öltések hosszú sorozatában is megmaradt e jellemzőjük, miközben majd úttörő munkájukat végzik sok-sok területen.

Fizikai testük ekkor a korábbi sárbarna színű helyett most ragyogó kék volt. Az utolsó holdi testet öltésük során hosszas előkészületek történtek annak érdekében, hogy ekkor valamennyien egyszerre lehessenek jelen. Azzal, hogy azonos közösségekbe megszületni vezették őket, az Én-ek csoportjai közötti kötődések megerősödtek, így készsé váltak arra is, hogy oda menjenek, ahová küldik őket, és azt tegyék, amit mondanak nekik.

Megkülönböztető jellemzőjük a magasabb rendű élet bizonyos fokú leáradása, ami a mentális és buddhikus permanens atomokat összekapcsoló buddhikus anyagú életfonál valamelyes megvastagodását eredményezte. Emiatt a fonál a felső végén vastagabbá vált, mint alul, mint egy kicsi, vékony tölcser.

Sok, náluk jóval intelligensebb embernél ez a jellegzetesség nem látható, mert ez a szolgálat iránti elkötelezettség csírájának jele, ami nincs meg más, egyébként fejlettebb emberekben.

Ez a csoport nagyon sokféle típusból áll, semmi esetre sem csak egyetlen sugárhoz tartoznak. A három „helyes” mód – az Akarat, a Bölcsesség és a Tevékenység – egyike mentén egyéniesültek, és egy gazda iránti feltétlen odaadásuk serkentette erre őket.

Az egyéniesülés módja pusztán egy alosztályba sorolás alapjául szolgálhat a fő csoporton belül, ami az egyes testet öltések között eltelt időt befolyásolja (lásd: *A kauzális test és az Én XIV. fejezetét*), de egyébként nincs hatással jellemzőjükre, a szolgálatkésziségre.

A Szolgálók csoportjának élén sok olyan állt, akik közül sokan ekkorra már Mesterekké váltak, ennél is nagyobb számúban voltak azok, akik már elérték az arhati szintet, és náluk is sokkal hatalmasabb Lényektől kapták az utasításokat. A hetedik gyökérfaj Manuja pedig a Magmanutól kapott útmutatások szerint irányította a fejlődést.

Mivel teljesítették a D bolygón elérendő célt, a Szolgálók csoportját a Holdláncon utolsó halálukat követően a mentális síkon, a devachánban gyűjtötték össze, ahol óriási időtartamot töltöttek el, mialatt végig ott voltak előttük az általuk szeretett, nemes és magasán fejlett Én-ek képei, akik szolgálatára szentelték magukat. Ez a feltétlen odaadás nagyban segítette fejlődésüket, előhozva belőlük a nemesebb jellemzőiket, és így később jóval fogékonyabbakká váltak azokra a hatásokra, amik a láncközi nirvánában hatottak rájuk.

Az Én-ek azon általános csoportjába tartoznak, akiket H.P. Blavatsky Szoláris Pitriknék, A.P. Sinnett pedig Első Osztályú Pitriknék nevezett.

Az imént említett két csoport különös figyelmet érdemel. Az egyikhez tartozott Mars és Merkúr, a Föld hatodik gyökérfajának Manuja és Bodhiszattvája, valamint olyanok, akik ma Mesterek, Chohan-ok, a Szolgálók közül pedig sokan ezek tanítványai, vagy közel járnak ehhez a szinthez. Úgy tűnik, ahhoz az alsoporthoz tartoznak, akiknek két élete között átlagosan 700 év telik el.

A másik csoport tagjai között is sok Mestert és tanítványt találunk, az ő testet öltéseik között azonban átlagosan 1200 év telik el.

E két csoportból sokan (ha ugyan nem mindenki közülük) vannak olyanok, akik a majdani Mennyei Embert fogják kialakítani.

A következő fejezetben részletesen bemutatjuk a Holdlánc D bolygóját elhagyó Én-ek osztályait, fejlettségük szerint táblázatos formába rendezve őket.

A primitív, fonalas kauzális testtel rendelkezők egy kis része továbblépett az E (asztrális) bolygóra, hogy ott folytassa fejlődését, és idővel „kosárfonatúvá” váljon, így csatlakozva a felette lévő osztályhoz.

Hozzájuk hasonlóan a már korábban „kosárfonatú” szintet elérték egy része is továbblépett az E, F és G bolygókra, ahol teljes kauzális testet formáltak ki, így ők is csatlakoztak a felettük levő osztályhoz.

Úgy tűnik, az E, F és G bolygók egyfajta inkubátorként szolgáltak azok számára akik, bár közel jutottak hozzá a D bolygón, de még nem léptek rá az Ösvényre, vagy akiknek már csak egy kevés kellett ahhoz, hogy teljesíteni tudják az arhati, illetve némely esetben egy még magasabb szintet.

Ezek a planéták inkább központok voltak, mint bolygók. Népeiségük kicsi volt, mivel – ahogyan láttuk – mind az emberi, mind az állati birodalom tagjainak nagy részét már behajózták a láncközötti birodalom felé. Számuk az idő előrehaladtával erőteljesen apadt, amint egyik „rakományt” a másik után indították útnak, miközben a bolygók egyre inkább mintegy álomba merültek.

Az E bolygóról behajózottak között voltak néhányan, akik már korábban az Ösvényre léptek, és itt váltak arhattá, volt néhány „kosárfonatú”, akik itt teljesítették ki kauzális testüket, és néhány formális kauzális testű, akik a „kosárfonatúakká” váltak.

Amikor elhagyták az E bolygót, a maradékot, akik még az arhati szint alatt voltak, és akik képesek voltak további „erőltetett menetre”, átszállították az F (alsó mentális) bolygóra. Közöttük találjuk azokat a nagyszerű lényeket, akik később majd Gautama Buddhává és Maitreyává válnak. Ők a második lánckör hetedik körének kibukottjai voltak, mivel azon a láncon nem voltak még képesek kiállni az E, F és G bolygók diktált kíméletlen tempót. A Holdláncra primitív emberekként a negyedik körben, a D bolygón léptek be, és most az F bolygón fogadalmat tettek, hogy buddhákká válnak.

Akkoriban azonban a dolgok rendje más volt, mint most a Földön, mert volt egyfajta Mennyei Tanács a mennyei világban (a buddhisták Sukhâvati-jában), és az a hatalmas Lény, akinek fogadalmukat tették, és aki azt a buddhai hivatal akkori betöltőjeként elfogadta, az volt, akit Dîpânkara-nak hívnak, aki a Vénusz rendszerének negyedik láncköréből származott, és a Törzskar egyik tagja volt.

A G bolygón Gautama Buddha és Maitreya megkapta az első beavatást, majd elérte az arhati szintet is. Ugyancsak a G bolygón lépett az Ösvényre másokkal együtt Jupiter Mester is.

Az e fejezetben említett tények közül sok a XXXIV. ábrán is megtalálható.

XXV. fejezet A Holdlánc fejlődésének eredményei

Mielőtt tovább megyünk, hasznos lesz összegezni a Holdlánc hét köréről az előző három fejezetben leírtakat, kiegészítve néhány további részlettel, és különböző módokon rendszerezni a harmadik vagy Holdlánc fejlődéséből származó lények számtalan osztályát.

Ennek, és a tanulmányozó segítségének érdekében táblázatokba rendezzük a megállapításokat és néhány ábrát is mellékelünk.

Először áttekintjük a Holdláncon kifejlődött lények fő osztályait, majd ezek további alosztályainak és azok jellegzetességeinek részletezésével folytatjuk.

Táblázatos formában a fő osztályok az alábbiak voltak:

A láncot teljes sikerrel teljesítők – arhatok.

Első rendű holdi emberek, további öt fokozatra bontva.

Másod rendű holdi emberek (kosárfonatú kauzális testtel rendelkezők).

Holdi állat-emberek (fonalas kauzális testtel rendelkezők).

Első osztályú holdi állatok.

Második osztályú holdi állatok.

Harmadik osztályú holdi állatok.

Holdi növények.

Holdi ásványok.

Holdi I., II. és III. elementális birodalmak.

A továbbiakban részletesen megvizsgáljuk a fenti fő osztályokat és különböző alosztályait.

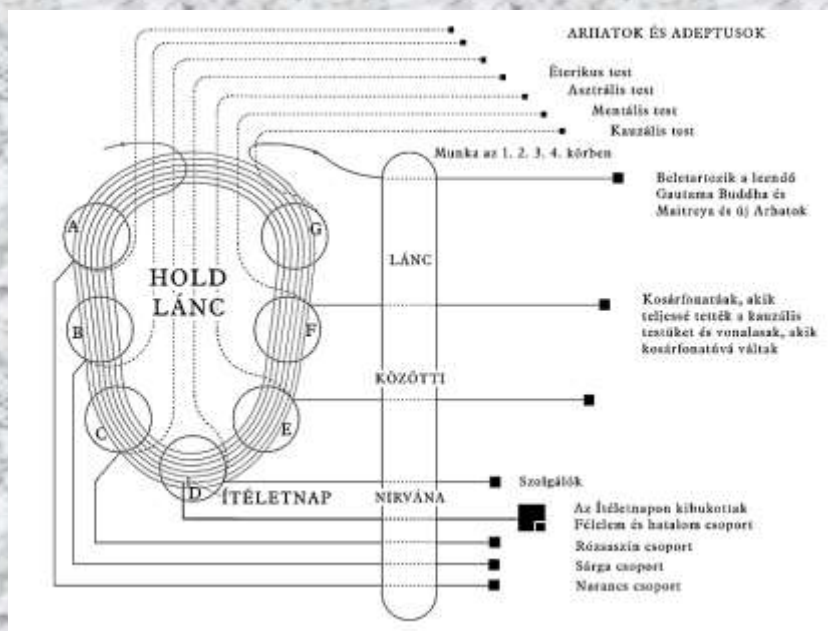
Arhatok – Emlékezzünk vissza, hogy a Holdláncon az emberiség elérendő fejlődési célja az arhati beavatás volt. Így azok, akik elérték ezt a szintet, a láncot „teljes sikerrel teljesítők” voltak, mert elérték az Logosz célját. Mivel ez sikerült nekik, szabadon választhattak, hogy az egyes láncokon tökéletessé váló emberisége előtt megnyíló Hét Ösvény közül melyiken akarnak tovább haladni.

Azt nem tudjuk biztosan, hogy ez a Hét Ösvény megegyezett-e azzal, ami a jelenlegi Földláncon az Adeptusok előtt megnyílik, de legalább egyikük határozott hasonlóságot mutat. Amint a földi adeptusok közül néhányan szoros kapcsolatban maradnak a következő (ötödik) láncsal, és teste öltének azon, hogy segítsék lakói fejlődését, úgy a holdi arhatok hét osztályának egyike is a Földláncon maradt, hogy segítsen – őket gyakran hívják a Hold Urainak is. Ennek az osztálynak a tagjai azok, akiket a *Titkos Tanítás* Barishad-oknak vagy Barishad Pitriknek nevez.

Ezen kívül nevezik még őket „Alkony Fiainak”, Égi Embereknek, a Hold Fiainak, Ősöknek is. Egy másik elnevezésük szerint ők a Kockák, mivel a Holdláncban uralmuk alá hajtották az anyagot annak négyszeres formájában²⁷, és magukkal hozták azt további fejlődésre a Földláncra.

A Barishad, Holdi vagy Rûpa Pitriknek 4 osztálya van. Az elsőknak, a G bolygóról származóknak a kauzális testük a legalsóbb tudathordozójuk, és a Földlánc első körét vezetik. (lásd a XXXV. ábrát.)

²⁷ Ez a talányos megfogalmazás vélhetően arra utal, hogy ha egy kockát a megfelelő élek mentén felmetszünk, 4 függőlegesen és 3 vízszintesen elhelyezkedő négyzetből álló kereszt alakzatot kapunk, amelyben a kereszt szárjai keresztelésében levő négyzet mindkettőnek része. Ha az egyik irányt az anyag, a másikat a szellem dimenziójának tekintjük, akkor a keresztelésben álló négyzet az anyagi és szellemi összetevőket magában egyesítő Ember jelképének tekinthető. (*A ford.*)

XXXV. ábra: A Holdlánc egyes csoportjainak felemelkedése

A második osztálynak a mentális teste a tudathordozója, és a Földlánc második körében dolgoznak.

A harmadik az asztrális testét használja, és ők a Földlánc harmadik körében dolgoznak.

A negyedik már az éterikus testmást ölti magára, és a Földlánc a negyedik körét vezeti.

Ezen kívül minden négy osztálynak hét rúpa és arúpa alosztálya van, amiket eltérő fejlettségük alapján különböztetünk meg, így a Barishad-oknak 28 alosztálya létezik, közülük a Földlánc minden körében 7 dolgozik.

Ezeket néha a „Pitrik hét osztályaként” említik, de természetesen ezt nem szabad összetéveszteni egy másik, hét osztályból álló rendszerrel, aminek osztályait a Barishad-ok, az Agnishvátta-k, és mások alkotják.

A Barishad Pitrik a Hetedik Teremtő Hierarchiához (lásd *A kauzális test és az Én VIII.* fejezetét) tartoznak, és a formákat valójában felépítő természetszemlék óriási seregét irányítják. A Pitrik leginkább a terveket vagy modelleket megalkotó építészekhez hasonlítanak, a terveket pedig alárendeltjeik valósítják meg.

Első rendű holdi emberek – Az előző osztályt egy nagy, szerteágazó csoport követi, akiket első rendű holdi emberekként ismerünk. Ebbe a csoportba tartoznak:

1) néhányan olyanok, akik az Ösvény alacsonyabb fokozatainak voltak, de még nem érték el az arhati szintet;

2) néhányan olyanok, akik még nem érték el az Ösvényt, de már közelítettek hozzá;

3) a holdi emberiség soraiból a hatodik kör közepén lejátszódott Nagy Szétválás vagy ítéletnap idején kibukottak, valamint a holdi állatvilág legfejlettebbjei, akiknek az ötödik, hatodik vagy hetedik körben megtörtént egyéniesülésüket követően sikerült kauzális testüket teljesen ki-formálni.

A következőkben további részleteket mutatunk be az első rendű holdi emberek fenti osztályairól.

1.) Azok, akik már az Ösvényen jártak, mint a Hold Urai, régen elérték az adeptusságot, és teljesen elhagyták az általunk megfigyelt területet.

2.) Azok, akik közelítettek az Ösvényhez, a Holdlánc negyedik körében egyéniesültek. Ők mostanra ugyancsak elérték az adeptusságot, vagy még messzebb jutottak. Közöttük vannak Morya és Kuthumi Mesterek (Mars és Merkúr), a Föld jövőjének hatodik gyökérfájának Manuja és Bodhiszattvája. Közéjük tartozott azok legtöbbje, akik Buddha tanításainak hatására váltak arhatokká.

3.) A következő osztály – amely a kibukottakat és azokat az állatokat tartalmazza, akik teljesen kialakult kauzális testet alakítottak ki – három további alosztályra bontható, attól függően, hogy melyik körben egyéniesültek.

Az első alosztályba azok tartoznak, akik a Holdlánc ötödik körében egyéniesültek. Ők ma az emberiség legfejlettebb tagjai, az *igazán* kiemelkedő emberek, akár elfogadja őket a világ, akár nem. Most már az Ösvényen járnak, vagy közel állnak hozzá, nagy szentek, vagy kiemelkedő eredményeket érnek el tudományok vagy művészetek területén.

A következő alosztály a Holdlánc hatodik körben egyéniesült. Ennek a meglehetősen nagyszámú csoportnak a tagjai ma kifinomult érzelmekkel rendelkező, a becsületességet nagyra tartó, az átlagnál jobb érzésű, magasabb értelmi színvonalú vagy vallásos érzületű emberek. Jellemző képviselőik a vidéki úriemberek, magasan képzett diplomás szakemberek, papok, a hadsereg és haditengerészet tisztjei, stb. Megvan bennük az erő, de korántsem elképzelhetetlen, hogy hatalmukat rosszul használják. Lehet, hogy nem minden esetben érdemlik ki a „tiszteletreméltó” jelzőt a szó hagyományos értelmében, de legalább nincs bennük törekvés alantas vagy durva cselekedetre.

A következő alosztály a Holdlánc hetedik körében egyéniesült. Ennek a csoportnak a tagjai nem sokban különböznek az előző alosztálytól, attól eltekintve, hogy jóság, értelmi képességek és vallásos érzület tekintetében valamivel közelebb állnak az átlaghoz. Értelmi képességeiket leginkább anyagi célok felé fordítják, például kereskedőkként. Azok tartoznak közéjük, akiket általában felső középosztálynak neveznek. Még ők is úriemberek, csak éppen életük kevésbé emelkedett, mint az előző csoport tagjaié.

Az első rendű holdi emberek valamennyi alosztálya szinte megkülönböztethetetlen fokozatokba keveredtek össze egymással, és így bármelyikük legalacsonyabban fejlett Én-je alig különbözik az alatta következő csoport legfejlettebb Én-jétől. Nemcsak nincs világos választóvonal közöttük, de a csoportok között még jelentős átfedések is vannak. Olyan Én-ek, akik jog szerint a kereskedőkhöz tartoznak, betévednek a magasan képzett diplomások közé, míg az utóbbiak között találunk olyanokat, akiket sorsuk az üzleti életbe kényszerít. Ahogyan Indiában mondják: „Napjainkban a kasztok keverednek”.

Fontos szem előtt tartani, hogy a felosztás aszerint történik, hogy az osztályok a Holdlánc melyik körében váltak emberré. Amikor ez bármely körben megtörténik, ez általában azt jelenti, hogy az új létrejött Én a követő körben kezdi meg emberi testet-öltéseinek sorát. Például azok, akik a negyedik körben egyéniesültek, az ötödik kör közepén öltöttek először emberi testet, folytatták a megszületéseket az ötödik kör végéig, az egész hatodik körben, és a hetedik kör feléig.

Azok, akik az ötödik körben egyéniesültek, emberi testet-öltéseiket a hatodik kör közepén kezdték meg. Akik a hatodik körben egyéniesültek, az emberi lét első tapasztalatait a Földláncon szerezték meg, és természetesen ebből egyértelműen következik, hogy a Földláncon csak primitív embereként jelenhettek meg.

Másod rendű holdi emberek – Ennek az osztálynak tagjai – mivel állati életük valamivel korábbi szintjén egyéniesültek – még nem fejlesztették ki tökéletesen kauzális testüket, hanem az annak körvonalait kirajzoló, egymást keresztező erővonalak csak a majdani tudathordozó eszköz mintegy csontvázát, egy tojásdad alakot formáltak meg. Ezért ismerjük őket kosárfonatóakként.

Őket képviselik a mai *kispolgárság*, az alsó középosztály hatalmas tömegei. Jellegzetes képviselőjük a kisbolt-tulajdonos vagy bolti eladó. Összességében jó szándékú, de többnyire szűk látókörű, maradi és jellegtelen embereknek írhatók le. Általában túlértékelik a „tiszteletre méltó” jelző által takart fogalmat. Az olyan ember, aki végtelenségig tiszteletre méltó, gyakorlatilag semmi említést érdemlőt nem tesz – se jót, se rosszat. Ezt a teljes laposságot sok életén át folytathatja, miközben egyetlen dolog vezérli cselekedeteit: az, hogy szerinte más emberek mit gondolnak róla.

Mivel az ezen a szinten levő emberek nem képesek egyik alfajban sem olyan gyorsan megtanulni a szükséges leckéket, mint a magasabb osztályok tagjai, általában sokszor születnek bele mindegyikbe, mielőtt továbbléphetnek a következőbe.

Holdi állat-emberek – Ezek az Én-ek az állat birodalom legalacsonyabb szintjén egyéniesültek, amelyen az egyéniesülés egyáltalán lehetséges volt. Ennek következtében emberi létüket úgy kezdték meg, hogy nem rendelkeztek semmi olyannal, amit akár csak közelítőleg is kauzális testnek lehetne nevezni. Ehelyett a személyiséget és a felette lebegő monádot csak egy vékony, átmikus anyagból álló fonál kapcsolja össze. Innen ered a csoport neve is: „fonalásak”, mert kauzális testüket csak ez a fonál jelenti.

Ők alkotják azt, amit napjainkban általában „munkásosztálynak” neveznek, és ami az emberiség túlnyomó többségét jelenti minden országban. Közülük kerülnek ki a képzett szakmunkások, akik bár a munkásosztályhoz tartoznak, de annak legjobbjaikat jelentik – elszánt, jellemes, megbízható és öntudatos emberek.

Első osztályú holdi állatok – Ők a Földlanc második körében egyéniesültek, és jelenleg ők adják a szakképzetlen munkások hatalmas tömegeit. Összességében jó szándékú, de könnyelmű, a holnappal mit sem törődő emberek. Közéjük sorolhatók egyes magasabb fejlettségű bennszülött népcsoportok is, mint a zuluk, az amerikai indiánok és afrikai feketék néhány fejlettebb törzsei.

Második osztályú holdi állatok – Ez egy alacsonyabb típus, amely a Földlanc harmadik körében egyéniesült. Most viszonylag szelíd vademberek, mint amilyeneket India egyes hegyi törzsei között találunk, és ők a nyugati világ semmirekellői, munkakerülői, iszákosai, valamint a nagyvárosok nyomortanyáinak lakói.

Harmadik osztályú holdi állatok – Ők a Földlanc negyedik körében egyéniesültek, vagy valamelyik korábbi bolygón, vagy magán a Földön. Ők jelentik az emberiség alig valamivel az állati lét fölé emelkedett legalsó rétegét, akiket a legvisszataszítóbb, legkegyetlenebb vademberek, a nyugati világban pedig a megrögzött bűnözők, asszony- és gyerekbántalmazók és hasonlók testesítenek meg. Ebbe a csoportba tartoznak néhányan azok közül is, akik a félelem vagy a gyűlölet mentén egyéniesültek.

Holdi növények – Ezek alkotják jelenleg a Föld állatbirodalmát.

Holdi ásványok – Belőlük alakult ki Földünk jelenlegi növénybirodalma.

Holdi I., II., és III. elementális birodalmak – Ezek a Földlancban valamennyien egy szinttel előbbre léptek, és így a Hold III. elementális birodalma most a mi ásványi birodalmunk, a II. elementális birodalma a mai III. elementális birodalom, az I. pedig a mostani II. elementális birodalom.

Természetesen a Föld I. elementális birodalmát az általános tervnek megfelelően egy, a Logosztól származó friss élethullám hozta létre.

Az elmondottakat az I. táblázat, grafikusán pedig a XXXVI. ábra foglalja össze.

A II. táblázat részleteiben bemutatja a jelenlegi emberiség legfejlettebbjeit, illetve az emberi szintet meghaladókat, ahogyan azt a Holdlanc hét köréről szóló három fejezetben elmagyaráztuk, illetve, ahogyan részben a XXXIV. ábrán bemutattuk.

Nyilvánvaló, hogy ezeket a nagyszámú egyedből álló csoportokat sok különböző módon lehetne osztályozni, mint például az első rendű holdi embereket annak következtében, hogy a különböző fokozatok átfedik egymást, és észrevétlenül egymásba olvadnak. Az alábbiakban az első rendű holdi emberek, vagyis a teljesen kialakult kauzális testtel rendelkezők egy másik fajta osztályozását mutatjuk be.

(1) Jól fejlett Én-ek egyik nagy csoportja, akik közelítettek az Ösvényhez, de nem voltak elég közel ahhoz, hogy még a Hold Lánca élete alatt elérjék azt. A szolgálat útját járják, de túl messze megelőzték a (2) csoportot ahhoz, hogy egy osztályba lehessen sorolni őket.

(2) A Szolgálók, egy nagyon sok fejlettségi szintet összefogó csoport, amelyet a szolgálat iránt érzett vágy közös jellemzője egyesít.

(3) Nagyon jó emberek óriási csoportjának tagjai, de nem vágnak különösebben a szolgálatra, ezért nem is fordultak az Ösvény felé. Belőlük került ki Atlantisz népességének – a Földlanc negyedik körének negyedik gyökérfaja – zöme, annak jó időszakában.

(4) Én-ek egy kicsi, de feltűnő csoport, akiknek közös jellemzője a magasan fejlett értelmi képesség. Ők a jövő zsenijeit, akik bár különböző jellemmel és erkölcsi fejlettséggel rendelkeznek, de az a sorsuk, hogy a jövőben az emberiség vezetői legyenek. Azonban nem szentelik magukat a szolgálathoz, és az Ösvény felé sem törekednek.

(5) Jó és gyakran vallásos emberek nagyon nagy csoportja, amelynek tagjai kereskedők, katonák, stb. Eléggé eszes, önközpontú, elsősorban saját fejlődésüket és előrehaladásukat szem előtt tartó, az Ösvényről mit sem tudó emberek, akik ezért nem is igyekeznek arra lépni.

(6) Egy másik nagyszámú csoport, amelynek tagjai a burzsoá középosztály tagjai, átlagos, lélekben gyenge emberek.

(7) Egy másik szintén nagy létszámú csoport, ahol a még fejletlen, tanulatlan, ám jó szándékú embereket találjuk, ők a legalacsonyabb osztály, akiknek már teljesen kialakult kauzális testük van. Ezek a csoportok bizonyos mértékig átfedik egymást, ezért nem lehet teljesen leképezni őket a korábbi osztályozás szerinti csoportokra.

Csoport	A Hold láncot elhagyják, mint		Belépés a Föld láncba ...körben és ezzé váltak				Jelenlegi állapot
			1	2	3	4	
Ember fejlett	A HOLD URAI ARHATOK						BARISHAD PITRIK
	EMBEREK	Ösvényen					
Ösvény közelében						A hét út egyikén	
ELSŐ RENDŰ						Az Ösvényen, vagy annak közelében	
RENDŰ						Tudósok, művészek	
ÁLLATI	HOLDI ÁLLAT-EMBEREK ("Vonalasak")						Szakképzett munkások
	HOLDI ÁLLATOK	I. Osztály					Szakképzetlen munkások Munkakerülők Megrögzött bűnözők
II. Osztály							
III. Osztály							
ALSÓBBIRODALMAK	HOLDI NÖVÉNYEK						ÁLLATOK
	HOLDI ÁSVÁNYOK						NÖVÉNYEK
	HOLDI III. ELEMENTÁLIS						ÁSVÁNYOK
	HOLDI II. ELEMENTÁLIS						III. ELEMENTÁLIS BIRODALOM
	HOLDI I. ELEMENTÁLIS						II. ELEMENTÁLIS BIRODALOM
	Kívülről						I. ELEMENTÁLIS BIRODALOM

XXXVI. ábra: A Hold Lánc 'termékei'

A XIII. fejezetben említett cikksorozatában G.E. Sutcliffe rámutat, hogy a fenti csoportok mindegyike nyomon követhető mostanáig – kivéve az első, a legfejlettebb csoportot. A *kevésbé* fejlett Szolgálók a Földláncba a negyedik gyökérfaj idején csatlakoztak. Valószínűnek látszik, hogy a *fejlettebb* Szolgálók az ötödik gyökérfaj idején fognak csatlakozni, hogy segítsék e faj *spirituális* csúcspontját elérni. Hangsúlyozandó, hogy ez nem azonos a faj *értelmi* csúcspontjával, mert az a (4) csoport tagjainak feladata. Talán ők azok a „mennyei birodalmakból” alászálló „új utódok”, akikről H.P. Blavatsky beszél a *Titkos Tanításban*. Sutcliffe számításai szerint e csoport testet öltéseinek következő hulláma i.sz. 2000 körül éri el csúcspontját, és azt állítja, hogy ennek már most is kell jeleinek lenniük, amikre bőségesen szolgáltatókat is bizonyítékokat azoknak az új típusú embereknek a megjelenése szerte a világon, akik nyilvánvalóan már az ötödik gyökérfaj hatodik alfajának előhírnökei (lásd erről az LIII. fejezetet). További érdekes gondolatokat erről a témáról az olvasó Sutcliffe rendkívül érdekes cikksorozatában találhat.

Van azonban a jelennel kapcsolatban egy különösen fontos pont, amire érdemes figyelmet fordítani. A fejlettebb fokon álló Szolgálók jellegzetessége, hogy követik „a Bárányt”, vagyis a Világtanítót, bárhová is menjen. Az alacsonyabban fejlett Szolgálók azonban inkább a hatodik gyökérfaj leendő Világtanítóját követik, mert Vele együtt hagyták el a Holdláncot, és azóta is Vele egy időben öltöttek testet.

Egy másik kutató felvetette, hogy mivel az I. csoport olyan hosszú ideje nem öltött már testet, miközben a II. csoport tagjai számos kemény próbatétellel járó földi életet hagytak maguk mögött (például Atlantisz idején), könnyen meglehet, hogy a II. „utolérte” az I. csoportot fejlettségben. Ezért nemsokára a Szolgálók teljes csoportja vállvetve dolgozhat a hatodik gyökérfaj felépítésén

anélkül, hogy a fejlettségükben meglevő csekély különbségek együttműködési zavarokat okoznának.

Még egyszer hangsúlyozzuk, hogy a fentebb felsoroltak valamennyien első osztályú pitrik, akik teljes kauzális testtel rendelkeztek. Utánuk következtek a „kosárfonatú” kauzális testtel rendelkező második osztályú pitrik óriási tömegei. Amikor a Hold közeledett a felbomlás állapotához, álomba merültek asztrális világban, mivel képtelenek voltak ott tovább működni. Amikor az E bolygó lakhatatlanná vált, az asztrális testüket is levetették, és továbbra is magukba mélyedve a soron következő hajórakománnyal együtt a láncközötti területre szállították őket, hogy ott aludjanak, amíg a Földlác harmadik köre a fejlődésükhöz megfelelő színteret nem szolgáltatott, amint azt hamarosan látni fogjuk.

Néhány kosárfonatú természetesen továbblépett a Holdlác magasabb bolygóira, és sikerült teljes kauzális testet létrehozni, és így csatlakozva a felettük lévő osztályhoz, első osztályú pitrivé válni.

A fejlődésben őket követik a harmadik osztályú pitrik, akik fonalas kauzális testtel rendelkeztek. Ők átalusszák a láncközi időszakot, és a Földlácba az első körben lépnek be. Néhányuk azonban egy kicsit tovább maradt még a Holdláccon, átlépett az E bolygóra, ahol kosárfonatúvá vált, és így csatlakozott a fejlettségben addig előttük járó osztályhoz.

Csoport	Név	Melyik körben egyéniesült	Melyik körben állított először emberi testet	Jellemzői a Holdlánc elhagyása idején	Melyik körben lépett be a Földláncra	Meddig jutott a Földláncon	Jelenlegi szintje	Egyéb elnevezések H.P.B. A.P.S.	
Emberen túli	Hold Urai	Holdlánc		Arhat		Barishad Pitrik	Hét Ösvény	Nírvánik vagy Szoláris Pitrik vagy holdi Dhyantik	---
Ember	Első rendű holdi emberek	4 5 6 7	5 6 7 Földlánc	(1) Teljesen Az Ösvényen (2) kialakult Közel az Ösvényhez (3) (4) kauzális (5) test	4. 4. Gyökérfaj	Adeptus Adeptus 4. körben 4-5 gyökérfaj 4. körben 3-5 gyökérfaj	Hét Ösvény Hét Ösvény ²⁸ Közel az Ösvényhez ²⁹ Magas képzett.		1. osztályú Pitrik
	Második rendű holdi emberek			Kosárfonatú kauzális test	3.	4. körben 3-5 gyökérfaj	Alsó közép oszt.		2. osztályú Pitrik
Állat	Holdi állat-emberek			Fonális kauzális test	1.	1. körben teljesen emberek	Szakmunkás	1. osztályú Pitrik	3. osztályú Pitrik
	első osztályú második oszt. harmadik oszt. holdi állatok	Földlánc, 2 3 4 4		Szenvedély term., az értelem hajnala Szenvedély term., ösztönös elme Szenvedély természet csirái	1. 1. 1.	2. körben teljesen emberek 3. körben teljesen emberek 4. körben teljesen emberek	Képzetlen Munkakerülő Megrögzött bűnöző ³⁰	Pitrik: 2. osztályú 3. osztályú 4. osztályú	Pitrik: 4. osztályú 5. osztályú 6. és 7. oszt.
Növény	Holdi növények			Szenvedély- természet, Közelítés az elkülönüléshez	1.	4. körben teljesen állatok	Állat	5. osztályú	Nincsenek besorolva
Ásvány	Holdi ásványok			Kémiai affinitás	1.	4. körben teljesen növények	Növény	6. osztályú	
Elementális birodalmak	Holdi III. elem. birodalom			Törekvés a sűrűbb anyagiság felé	1.	4. körben teljesen ásványok	Ásvány	7. osztályú	
	Holdi II. elem. birodalom				1.	III. elementális birodalom	III. elementális birodalom		
	Holdi I. elem. birodalom				1.	II. elementális birodalom	II. elementális birodalom		
	Új élethullám a Logosztól				1.	I. elementális birodalom	I. elementális birodalom		

I. táblázat: A Holdlánc eredményei

²⁸ E csoport tagjai Morya és Kuthumi Mesterek.

²⁹ Ebben a csoportban vannak a Szolgálók.

³⁰ Ebben a csoportban találunk néhányat azok közül, akik félelem vagy gyűlölet mentén egyéniesültek.

XXVI. fejezet A Földlanc építése

Elérkeztünk ahhoz, hogy megvizsgáljunk néhány tény, amit a negyedik, vagy Földlanc bolygónak építéséről tudunk. Ezt a láncot a hinduk a Hajnal Teste néven ismerik.

E bolygók között 2 alsó mentális, 2 asztrális és 3 fizikai bolygót találunk, az utóbbiak a Mars (C), a Föld (D) és a Merkúr (E).

Emlékezzünk azonban vissza, hogy a Földlanc első körének bolygói ugyanazon a szinteken voltak, mint a Holdlanc hetedik körének bolygói, és csak a második körben ereszkedtek egy síkkal mélyebben az anyagi világba. Ezt a következő fejezetben részletesebben el fogjuk magyarázni.

Ahogy már más korábban megtárgyalt fejlődési ciklusoknál is ismertettük, egy lánc építése átfedi az őt megelőző lánc felbomlását, vagyis az új lánc építése elkezdődik, mielőtt a régi lánc teljesen szétesne és felbomlana. Így a Földlanc A bolygójának építése kezdetét vette, amint a hetedik körben az élethullám elhagyta a Holdlanc a A bolygóját.

Úgy tekinthetünk minden bolygóra, mint egy lény testet öltésére, akit a bolygó szellemeként ismerünk. Ő valószínűleg a dévák egyik osztályához tartozik, amely tagjainak mindenhol a Rendszerben az a feladata, hogy bolygókat építsen.

A Logosztól eredő nagy élethullámok ilyen dévák közreműködésével építik fel a Rendszer atomjait, amelyekből aztán molekulák, majd sejtek, stb. formálódnak ki.

Amikor a Holdlanc A bolygója életét bevégezte, a bolygó szelleme – úgymond – áthelyezte az önmagában levő életet arra a helyre, ahol majd a Földlanc A bolygójának kell megszületnie. Így a bolygó szelleme egy új testet-öltési periódust kezd meg, egy szinttel sűrűbb anyagba ereszkedik, és körülötte megindul az új bolygó felépítése.

Az elpusztult bolygó vagy haldokló lánc lakóinak természetesen várniuk kell addig, amíg az új bolygók felkészülnek a befogadásukra. Ezek az élőlények olyanok a bolygó szempontjából, mint az élősködők a bolygó szellemének test-felületén. Így például a Föld szelleme sem nagyon törődik velük, mi több, valószínűleg nem is tud létezésükről, bár halványan érezheti, ha nagyon mély bányákat ásnak.

Emlékeztetni szeretnénk, hogy a Holdlanc hetedik körében a C bolygóról arhatok egy kis csoportja érkezett, hogy segítsenek az új lánc építésében. Arra a területre érkeztek, ahol az A bolygó volt kialakulóban. Itt találjuk az A és B bolygóról érkezett arhatokat is. Az A bolygó élete az első elementális birodalommal kezdődött, ami a bolygó közepéből tört fel, amit néha a Harmadik Logosz műhelyeként neveznek. Ahhoz hasonlíthatnánk ezt, mint mikor egy artézi kútból minden oldalon túlcordulva feltör a víz. Egyenesen a Lótusz szívéből jött, mint az éltető nedvek a levélhez.

Az arhatok e csoportja, a Barhishad-ok vagy a Hold Urai – ahogy többnyire nevezik őket - csak megfigyelője volt az új világ építésének, a jelek szerint ebben a fázisban tennivalójuk nem akadt.

Korszakokkal később a Holdlanc G bolygójáról egy újabb csapat Barhishad csatlakozott hozzánk, és ők lettek azok, akik az A bolygó első formáit létrehozták úgy, hogy chhâyâ-ikat, árnyékukat adták azokhoz, ahogyan a folyamatot a *Titkos Tanítás* megfogalmazza. Ez után megérkeztek a lények, és elfoglalták az így készített formákat.

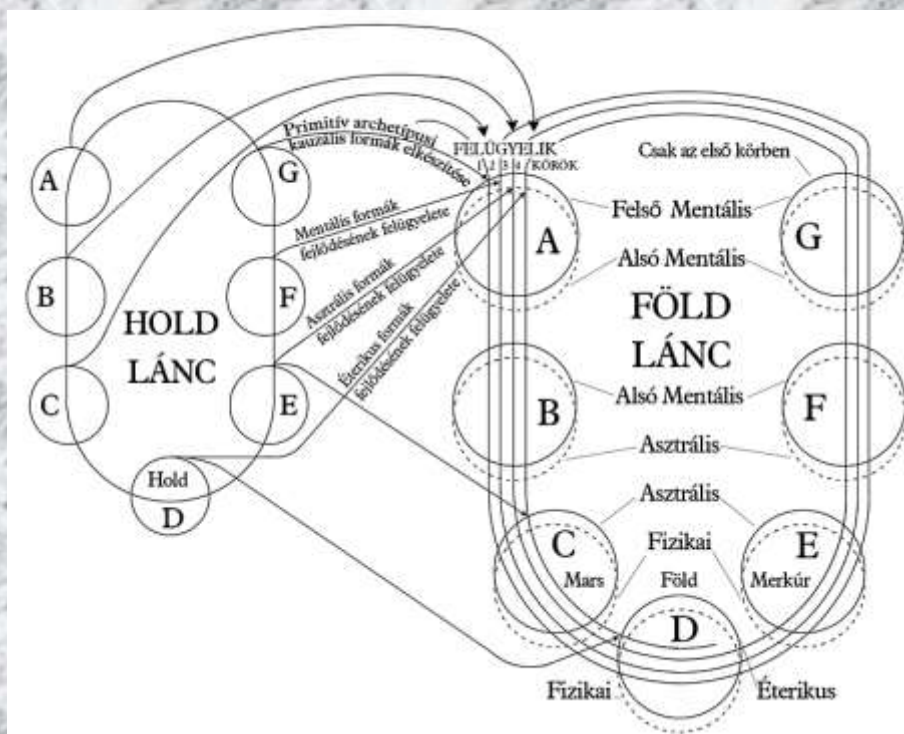
Úgy látszik, az A, B és C bolygókról érkezett fejlettebb Barhishad-ok felügyelték a különböző bolygók építési munkájának részleteit, de ők maguk nem vettek részt aktívan azokban.

A Barhishad-ok G bolygóról érkezett, a kauzális testnél sűrűbbel nem rendelkező legalacsonyabb osztálya készítette a Földlanc A bolygójának kezdetleges, archetípusi formáit az első körben, majd ők vezették az ezek felöltésére, és bennük fejlődésre váró „fonalásokat”.

Az F bolygóról származó következő osztály, amely a mentális testében működött, a második körben felügyelte a formák fejlődését.

Az E bolygóról érkezett harmadik osztály is – asztrális testében működve – hasonló feladatot látott el a harmadik körben.

A D bolygóról (a Holdról) érkezett negyedik osztály a negyedik körben látott el hasonló feladatot.

XXXVII. ábra: A Barhishad-ok munkája a Földláncban

Ezen kívül néhány, az E bolygóról származó Hold Ura a negyedik körben a Marson dolgozott, míg a D bolygóról (a Holdról) érkezők később a Földön váltak aktívvá a negyedik körben.

Az eddigiek megjegyzéséhez segítségül készítettük a XXXVII. ábrát.

A B és C bolygók (egy asztrális bolygó és a Mars) ugyanígy épültek fel a saját szellemük köré, miután azok elhagyták a Holdláncon használt korábbi bolygó-testeiket.

A Föld megformálása akkor kezdődött, amikor a Hold lakói elhagyták a bolygót. Amint szelleme elhagyta a Holdat, megkezdődött annak széthullása, és anyagának túlnyomó része a Föld építőanyagaként szolgált, ahogyan ezt már a VI. fejezetben bemutattuk. Amikorra a Holdat lakói a hetedik körben elhagyták, a Földlánc A, B és C bolygói már készen álltak, de amíg a Holdat szelleme el nem hagyta, a Föld megformálása nem léphetett túl az előkészítő fázisokon.

Talán hasznos lesz némi további információt adnunk a Föld Szelleméről. Ezt idáig azért tartottuk vissza, hogy ne törjön meg a Földlánc építését leíró gondolatok folyamatossága.

A Föld maga is élőlény, és – amint már elmondtuk – egy hatalmas lény fizikai testéül szolgál, aki azonban nem nagyon magasan fejlett lény, hanem inkább valami olyan, aki leginkább egy óriási természetszellemként képzelhetünk el, akinek ma létező Földünk az egyik testet öltése. Ezt megelőző testet öltése természetesen a Hold, vagyis amint tudjuk, az előző lánc negyedik bolygója volt, míg következő testet öltése a Földláncot követő lánc negyedik bolygója lesz. Természetéről és fejlődésének jellegzetességeiről keveset tudhatunk, de nem is kell hogy tudjunk róla, hiszen – ahogyan már rámutattunk – mi gyakorlatilag csak apró mikrobák vagy paraziták vagyunk a testén, akik nem tudnak semmi olyat tenni, ami elég nagyszabású lenne ahhoz, hogy hatással legyen rá.

Számára a Földet körülvevő légkörnek egyfajta aurának kell lennie, vagy talán inkább az éterikus anyag vékony rétegének felel meg, ami az ember sűrű testén túlterjedő vékony burkot alkotja. Tovább víve ezt a gondolatot, ahogyan az emberben végbemenő bármilyen változás vagy zavar kihat erre a vékony éterikus burokra, ugyanígy a Föld szellemében lejátszódó bármilyen állapotváltozásnak is hatással kell lennie a légkörre. Ez az, amit időjárásként ismerünk. Némelyik ilyen változásnak periodikusnak és rendszeresnek kell lennie, mint a be- és kilégzés, a szívverés, vagy más egyenletes mozgás (például séta) által keltett változás a mi testünkben. Másoknak rendszerte-

len, alkalmankénti változásoknak kell lenniük, mint az embernél előforduló hirtelen összerezzések vagy érzelmkitörések. Ezért bármik legyenek is a Föld számára az emberi érzések megfelelői, nagyon is lehetséges, hogy azok kémiai változásokat eredményeznek a Föld Szellemének fizikai testében és hőmérsékleti változásokat is annak közvetlen környezetében. Ezek természetesen szelet eredményeznek, a hirtelen és erős változatok pedig viharokként jelentkeznek. Az említett kémiai változások a Föld felszíne alatt nem ritkán földrengéseket és vulkánkitöréseket okoznak.

Jól ismert, hogy vannak olyan emberek, akik igazán élvezik az esőt, a havazást, a viharos szelet, a zivatarokat, vagy más hasonló jelenségeket. Valószínűleg ez legalább részben annak következménye, hogy a Föld Szellemének aurájában bekövetkező finom változások bizonyos mértékben bennük kellemes érzetet keltenek. A különböző jelenségek emberekre gyakorolt hatása természetesen függ attól, hogy vérmérsékletükben mennyire vannak jelen az elementális esszencia bizonyos típusai, amelyek rezonálnak ezekkel a változásokkal. Ezeket a típusokat a középkori kutatók föld, víz, levegő és tűz típusoknak nevezték. Ezért egy olyan ember számára, aki legkönnyebben a föld jellegű hatásokra válaszol, elsődleges fontosságú az anyaföld, ahol él. Ha egy ember a víz kisugárzására válaszol legkönnyebben, akkor keveset törődik a földdel, számára az fontos, hogy az óceán vagy egy nagyobb tó elérhető közelségében éljen.

Minden kőzet- vagy talajtípusnak megvan a maga jellegzetes hatása, és ezek rendkívül változatosak. Három fő tényező áll ezek a háttérben: a szikla vagy talaj saját élete, az asztrális másának megfelelő elementális esszencia, és az általa odavonzott természetszellemek típusa. Hasonló megfontolások alkalmazhatók azok esetében is, akik különösen a víz sugárzásaira érzékenyek.

XXVII. fejezet A Földlánc első köre

Az előző fejezetben említett ténynek köszönhetően, vagyis hogy az első körben a bolygók ugyanazon a szinten léteztek, mint a Holdlánc hetedik körében, és így egy szinttel magasabban az azt követő körökénél és a jelenlegi szintnél, az élet körülményei az első körben eltértek attól, ami azt követően bármikor is létezett. Ugyanis nemcsak a bolygók anyaga, de maga az élet is minden formájában eggyel magasabb szinten állt.

Például az A és G bolygók ma az *alsó* mentális síkon vannak, az első körben azonban ezek a *felső* mentális világban szolgáltak az élet színpadául. Maguk a bolygók már akkor is alsó mentális anyagból épültek meg, de ez nem volt még olyan állapotban, hogy ugyanezen a szinten létező lények lakhassák, nem volt eléggé összesűrűsödve, vagy nem került még nyugalmi állapotba.

A B és F bolygók bár asztrális anyagból épültek fel, de azokat akkor még kizárólag alsó mentális anyagú formák használták.

A C és E bolygókat (Mars és Merkúr) még nagyrészt gázok és éterikus anyag alkották, és kizárólag *asztrális* testet használó lények éltek ezen a két bolygón.

A D bolygónk (Föld) már jelentős mennyiségű szilárd fizikai anyagot tartalmazott, de a hőmérséklet olyan magas volt, hogy csak olvadt fémekből álló tavak, tengerek, sőt zuhatagok léteztek rajta. Ezért teljesen lehetetlen lett volna, hogy a miénkhez akár csak a legkisebb mértékben is hasonló testtel rendelkező lények ott élhessenek. A Föld akkori lakói azonban csak *éterikus* anyagú testet használtak, így ezek a körülmények őket egyáltalán nem zavarták.

Az első és második kör közötti időszakban a különböző bolygók anyagának volt ideje rendezettebb körülményeket teremteni, és így a második körben már olyan lények népesíthették be azokat, akiknek teste az egyes bolygókéval megegyező típusú anyagból épült fel.

Most következzen a bolygókon az első körben uralkodó viszonyok élénk, érzékletes leírása. „Lüktető, fröcskölő, örvénylő, tüzes anyagot figyelhetünk meg, amely folytonos izzó, üvöltő kavargás közepette lassanként három különböző sűrűségű anyagfajta hét, egyelőre még áttetsző formáivá rendeződik össze. De ezek még alig nevezhetők formának, mert még ha a negyedik, az anyag legalsó szintjén létező bolygóra tekintünk is, csak a Föld első rúpájának (formájának) némi homályos körvonalát észlelhetjük. Nem több ez, mint egy halvány kép az âkâshaban: ritka, áttetsző, tüzes, sugárzó. Ebben a körben a testet öltött túztól eltekintve nincs semmi látható. Hét ilyen bolygót látunk homályosan, amelyek közül a negyedik (ami majd a Földünké válik) a legjobban kivehető. Felette, a leszálló íven három további árnykép – egyik elmosódottabb, mint a másik – sejlik fel a tűzködben, a felemelkedő íven pedig három további tüzes árnykép rajzolódik ki. Óriási lángok ameddig csak a tekintet elhatolni képes, amelyből időnként bolygók alakjai válnak ki, hogy aztán újra eltűnjenek benne. Ellenállhatatlan erő, mindent elsöprő energia, szavakkal leírhatatlan, hatalmas, csodás és lenyűgöző látvány.”

Ezek a furcsa világok így olyanok, mint a tajtékozó örvények. A Mars és Merkúr még nagyrészt éterikus és gáz halmazállapotú, a rajtuk élő lények asztrális testekben élnek. A legszilárdabb bolygó a Föld, forró, iszapos, ragadós, és felszínének nagy része a jelek szerint nem marad tartósan egy helyben. Fortyog, és állandóan változtatja halmazállapotát. Óriási kataklizmák borítják el időről időre a lények hatalmas tömegei tűnnek el a mélyben, de mivel csak éterikus testük van, a felszín alatt keletkezett hatalmas barlangokban és üregekben ugyanúgy élnek tovább, mint a felszínen, vagyis kezdetleges formáikban ez a jelek szerint nem zavarja különösebben őket.

Mivel a Földlánc újonnan kialakult bolygókból állt, kezdetben természetesen nem voltak ezeken olyan formák, amiket az ide érkező lények elfoglalhattak volna. Ezért ezeket a formákat előbb létre kellett hozni a természet valamennyi birodalma számára. Ezt minden lánc első körének kezdetén el kell végezni, de azt követően már soha. Erre a magyarázatot a belső körről szóló XII. fejezet már

megadta, amely szerint még amikor a fő élethullám tovább is lép egy bolygóról a következőre, az elhagyott bolygón a természet valamennyi birodalmából hátra marad a lények kicsi magja.

Ennek megfelelően a Holdlánc emberi lényének legalacsonyabb szinten álló osztálya a Földláncra annak kezdetekor érkezett, és létrehozta az első kör formáit. Őket aztán sorban a lények egyre magasabb fejlettségű osztályai követték, amint azt a maga idején részletesen látni fogjuk.

Itt megismételhetjük, amit egy Manu munkájáról a XVII. fejezetben példaként elmondtunk. A Földlánc első körében az ezért felelős Manu lehozta a lánc egészének valamennyi őstípusát. És bár ezek közül sok egészen a hetedik körig nem fogja elérni a tökéletességet, csiráik mégis már az első kör idején jelen voltak.

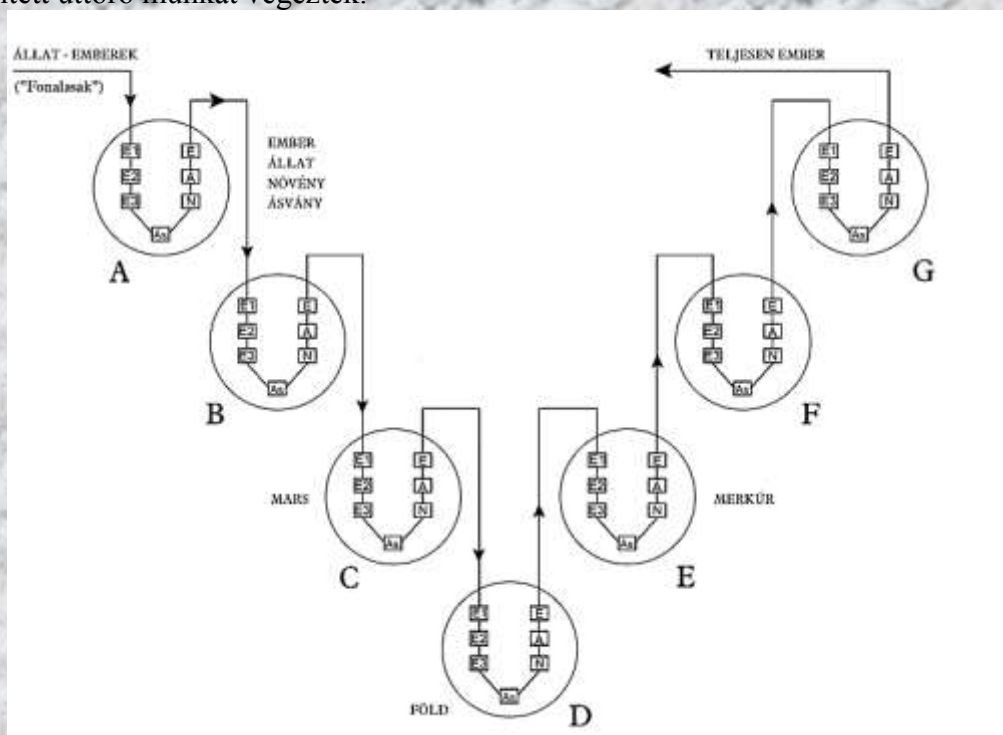
A természet valamennyi birodalma számára kiválasztott bizonyos forma-csoportokat. Ezeket az első kör idején életre kívánta kelteni, hogy a fejlődés későbbi fázisaiban majd belőlük alakulhasson ki minden, amit a Logosz a Földláncból eredményként kíván.

A formáknak ezt a rendszerét a kezelésükhöz szükséges szintű sűrűségig anyagba öltöztetve a Manu átadta Hold Urai vagy Barhishadok egy bizonyos csoportjának, akiket azzal bízott meg, hogy a Földlánc fejlődési gépezetét mozgásba lendítsék. A Holdlánc G bolygójáról érkező Barhishadok voltak ezért felelősek a Földlánc első körében.

Az első kör mind a hét bolygóján elkészítették ezeket a formákat, és amint elkészültek, a Holdlánc állat-emberei azonnal magukra öltötték, megszilárdították, és használni kezdték ezeket, és belőlük maguk is kialakítottak más formákat, amiket a náluk alacsonyabb fejlettségű holdi állatok foglaltak el.

A XVII. fejezetben már ismertetett alapelvnek megfelelően, vagyis hogy a legalacsonyabb fejlettségű lények öltenek testet elsőként egy új bolygón, elfoglalva az addig kifejlesztett legkezdetelesebb formákat, a „fonalas” kauzális testtel rendelkező holdi állat-emberek voltak azok, akik elsőként jelentek meg a Földláncban. Nekik jutottak a lánc úttörő feladatai.

Velük együtt érkeztek az állatok hatalmas tömegei is a Holdlánc D bolygójáról. A hajórakományok nagyjából százezer éves időközökkel egymás után érkeztek, majd a szállítmányok leálltak, és igen hosszú szünet következett az első és második kör folyamán, ami alatt az addig megérkezettek az említett úttörő munkát végezték.

XXXVIII. ábra: A Földlánc első köre

Ezek haladásának megvolt az a különös jellemzője, hogy *nem* onnan folytatták fejlődésüket, ahol azt a Holdláncban abbahagyták, hanem sokszor újra végigjárták annak valamennyi fokozatát. Vagyis a Földlánc első körének minden bolygóján az első elementális birodalomba léptek be, gyorsan át-

szárguldottak rajta, majd továbbléptek a második és a harmadik elementális birodalomba, az ásványi, a növényi és az állati birodalmakon keresztül végül újra elérkeztek az emberi birodalomba, amint azt a XXXVIII. ábra bemutatja.

A fejlődésüket az egyes bolygókon irányító Barhishadok elképzelésének megfelelően mindegyik birodalomban elvégezték a formák kialakításának feladatát. Ezekre a primitív lényekre leginkább talán úgy tekinthetnénk, mint olyanokra, akik befolyanak a vezetőik által készített öntőformákba, és sűrűbb anyagi formába alakítják azokat az öntőformákat, ezzel előkészítve azokat az utánuk jövők számára.

Miután ezt megcsinálták az első kör mind a hét bolygóján, a Földláncban az első kör hetedik bolygóján utolsó alkalommal érték el az emberi szintet. Azóta nem kellett ezt a fajta nehéz munkát végezniük, hiszen a második körben már kezdettől fogva emberekként jelentek meg. Noha a második kör első bolygóra a primitív emberiség szintjén léptek be, de ez annyira kezdetleges szinten állt, hogy előrehaladás alig volt érzékelhető.

A Földlánc különböző köreiben a formák – amelyeket a lények elfoglaltak – fejlődésének alakítói a korábbiak értelmében a Barhishad Pitrik voltak. A Holdlánc G bolygójáról származó legalacsonyabb osztályú Barhishadok készítették a Földlánc első körének kezdetleges, archetípusi formáit. A Holdlánc F bolygójáról származók építették a formákat a Földlánc második köre számára. A Holdlánc E bolygóról érkezettek voltak a Földlánc harmadik köre formáinak építői, míg a Földlánc jelenlegi, negyedik körének formáit a Holdlánc D bolygójáról származó Barhishadok készítették.

Ha számba akarjuk venni azt a keveset, amit az első kör körülményeiről tudunk, azt találjuk, hogy az A (akkor felső mentális) bolygó emberét aligha nevezhetjük embernek – ő még csak egy gondolat. Az, ami egy majd valamikor testet öltő elme lesz, amely talán olyan viszonyban van később kibontakozó lehetőségeivel, mint ahogyan egy egyhónapos magzat teste viszonyul a felnőtt emberi testhez. Ezen a korai szinten még rendkívül alacsony a tudatossága.

A B bolygón, amely akkor alsó mentális volt, a második körtől asztrálissá vált, szinte minden az alsó mentális szinthez kötődött, az asztrális szintre alászállás még éppen csak megkezdődött.

A C (Mars) bolygón az embereknek határozott asztrális testük volt, de azok még tökéletlenek voltak, mert akkor csak bizonyos alsíkok anyagaival rendelkeztek. Az éterikus anyag is halványan megérintette őket, bár csak bizonyos típusú éterikus anyag állt rendelkezésre.

A D bolygón (Föld) az embereknek éterikus testük volt, de kezdetben ezek nem voltak többek sodródó, formátlan, felhőszerű képződményeknél, bár a bolygói periódus vége felé már elkezdtek maguk körül gázokat és éterikus anyagot összevonni. A jelek szerint a táplálékul szükséges anyagokat a környező forró atmoszférából vonták ki.

Úgy tűnik, hogy az egymást követő megtestesüléseiket a megfelelő fajoknak tekinthetjük, és mivel pontosan hét ilyen volt megfigyelhető, ezek mind gyökérfajoknak kellett lenniük. Egy testet öltés – ha egyáltalán testet öltésnek nevezhetjük – minden egyén esetében egy egész gyökérfaj idejére kitartott. Szaporodásuk osztódással történt.

A megfigyelések szerint az akkori bolygói periódusok nagyon sokkal hosszabbak voltak, mint ma, ám az élet fejlődéséről ma alkotott fogalmainkkal még így sem könnyű felfogni, hogy az akkori kezdetleges szinten álló emberek hogyan találtak módot egyáltalán bármilyen fejlődésre.

Az alacsonyabb szintű birodalmakban néhány éterikus testben élő lény megpróbálkozott azzal, hogy növényi álmokképpé váljon, de kevés sikerrel.

Az ásványok éterikus teste ugyan már megformálódott, de mivel e korai szakaszban még csak néhány alsík volt teljesen életre keltve, ezek még nem voltak teljes éterikus testek.

Ezen túl az atomok igen lomhák voltak, mert – mivel ez volt a lánc első köre – csak a spirillák egyetlen sorozata volt aktív.

A világ akkori általános körülményeit már leírtuk, de néhány további részlettel a képet még tovább árnyalhatjuk. Az ásványok valamivel szilárdabbak voltak, mint a Merkúron, mivel túlnyomórészt a Holdról vetődtek át olvadt állapotban a Földre. A hőmérséklet 3500 °C felett bármilyen lehetett, ugyanis a réz gőz-halmazállapotban volt. Szilícium is látható volt, de az anyag nagyobbik része még csak a mai kémiai elemek elődjeként létezett, a mai vegyületek még nagyon ritkán fordultak elő. A Föld hatalmas tömegű gőzbe burkolózott, ami magába zárta a hőt, ezért a bolygó csak

nagyon lassan hűlhetett le. A sarkokon fortyogó, iszapszerű anyag volt, ami fokozatosan megállapodott, majd néhány évezred múltán zöldes foltok jelentek meg rajtuk, amikből később növények alakultak ki.

A bolygói periódus vége felé a hőmérséklet lényegesen csökkent, átlagosan mintegy 550 °C-ig, bár egyes területeken ennél sokkal forróbb maradt, míg máshol egészen a víz forráspontja közelébe hűlt le.

Az E (Merkúr) bolygón szemmel láthatóan csak az éterikus anyag három magasabb változata volt jelen, ellentétben a Földön található négygel. Az emberiség azonban nyilvánvalóan fejlődött, és sokkal élénkebb volt, mint korábban, bár tudatosságuk még ekkor is amőba-szerű volt. Ennek ellenére már ekkor nyilvánvaló volt, hogy az ember megkezdte vakon tapogatózását mind felfelé, hogy tudathordozóit tökéletesítse, mind lefelé, hogy alsóbb tudathordozóit jobban összesűrítse.

Bármilyen kezdetleges is volt minden, mégis minden bolygó nyilvánvaló előrelépést jelentett az azt megelőzőhöz képest. Ezzel együtt úgy látszik, hogy az ember még az anyagi síkok azon alsíkjain sem volt teljesen tudatos, amelyeken éppen akkor dolgozott. Úgy fest, mintha minden alsík további részekre lett volna bontva, és az ember az alsíkoknak csak e töredék szintjeit volt képes használni.

Kevés ismeretünk van az F és G (ebben a fázisban az alsó és a felső mentális síkon létező) bolygókról, eltekintve attól, hogy itt volt először megfigyelhető a korábbiakban említett és ismertetett „kibukás” jelensége³¹.

Természetesen nem szabad megfeledkezni arról, hogy az alsóbb síkok anyaga soha nem vándorol át az élethullámmal együtt az egyikről a másik bolygóra. Csakis az Én-ek települnek át, akik ehhez az új bolygóhoz tartozó anyagot vonják maguk köré, kezdeti fizikai testüket pedig azoktól a kezdetleges testektől kapják, amiket a már az új bolygón élő lények biztosítanak.

Az első körben, amikor a formák először jelentek meg (a Földláncon legalább is), az emberi formák az állatiból emelkedtek ki, pontosan úgy, ahogy azt Darwin evolúció-elmélete hirdeti. Van azonban egy igen lényeges különbség a darwini elmélet és az okkultizmus tanításai között. Ugyanis a véletlenszerű változásokon alapuló természetes kiválasztódás útján várható elképzelhetetlenül lassú haladást az okkultizmus az irányító értelemmel helyettesíti, mind a változások előidézését, mind a kiválasztást illetően. Az okkultizmus azt tanítja, hogy a formák kizárólag azért fejlődnek, hogy alkalmasabb kifejező eszközeivé váljanak a bennük kibontakozó életnek.

A mostani (negyedik) körben azonban az okkultizmus szöges ellentétben áll a darwini elmélettel, mert ahogy azt később látni fogjuk, az okkultizmus azt állítja, hogy a folyamat megfordult, és az emberi forma már a ma általunk ismert emlősök *előtt* létezett a Földön.

³¹ Lásd a XIII. fejezetet. (A ford.)

XXVIII. fejezet

A Földlanc második köre

A második körben a bolygók egy szinttel mélyebbre ereszkedtek az anyagba, így azzá váltak, ahol ma is vannak, vagyis 2 alsó mentális, 2 asztrális, és 3 fizikai bolygóvá.

Ebben körben a D (Föld) bolygó hőmérséklete jelentősen csökkent, és így ekkor a réz már folyékonyra vált, néhány helyen pedig szilárd állapotban is előfordult. A sarkok közelében némi szárazföld is volt, de ha a felszínen lyukak keletkeztek, abból lángok törtek elő.

Mivel az első körben elkészült formák már jelen voltak, nem volt szükség ismételt felépítésükre.

Ebben a körben az ember minden alsík anyagának csak az első és a második alosztályán működött, és így bár testében jelen volt valamennyi sík anyaga, mégis csak a két alsó alsík két alsó alosztálya volt aktív.

A fajok már sokkal határozottabbak voltak és világosan meg lehetett őket különböztetni egymástól. Az emberek ekkor már nem pusztán éterikus anyagból és gázokból álló sodródó felhők voltak, hanem testüket már bizonyos fokig sikerült összesűríteni, megszilárdítani, bár még továbbra is visszataszítóan kocsonya-szerűek és határozatlan formájúak voltak. Kéz és láb helyett megfigyelhető furcsa, alaktalan kitüremkedéseik miatt H.P. Blavatsky „puding zacskóknak” nevezte őket. A kör elején ezeket a kitüremkedéseket még csak átmenetileg nyújtották ki, pontosan úgy, ahogyan egy amőba teszi ezt. Ám a folyamat állandó ismétlődése következtében a kitüremkedések végül állandósultak, és ez egyúttal el is kezdte őket megközelítőleg abba a formába gyúrni, amivé végül majd ki kellett fejlődniük.

Sokan e teremtmények közül olyan könnyűek és ritkák voltak, hogy képesek voltak ide-oda sodródni az akkori sűrű atmoszférában. Mások mászás helyett inkább gurulva változtatták helyüket, de egyikük sem volt képes segítség nélkül álló helyzetben megtartani magát.

Egy a testükre mért ütés helyén horpadás keletkezett, ami lassan újra feltöltődött és eltűnt, hasonlóan a vízkóros ember húsához. A test elülső részén egyfajta szívó szájszerv volt, amin keresztül az ember a táplálékot felvette. Ezzel rátapadt egy másikra, és egy kilyukasztott tojáshoz hasonlóan kiszívta azt, míg végül a kiszívott lény elernyedtt és elpusztult.

A fókáéhoz hasonló uszonszerű kezük volt, és örömeiket vidám csiripelő, kürtölő hangokkal fejezték ki. Ez az öröm egyfajta általános jó érzés volt, míg a fájdalom erőteljes kényelmetlenségként jelentkezett náluk, semmi heves, csak homályos jó és rossz érzések.

A bőr néha recés felületű volt, ami különböző színárnyalatokat mutatott. Később lassan kezdett eltűnni a formátlanság, és valamivel emberibb alakot öltöttek, mozgásuk pedig a hernyókéhoz hasonló mászássá változott. Még később az északi pólust övező szárazföld-darabon a lények elkezdtek kezeket és lábakat kifejleszteni, és bár nem voltak képesek felegyenesedni, de több értelmet lehetett megfigyelni bennük.

Megfigyelték egy, a Holdlanc F bolygójáról származó Barhishad-ot, aki magnetizált egy szigetet, majd odaterelt egy csordára való tengeri tehénre vagy delfinre emlékeztető teremtményt, bár a fejük még nem volt kiforrva. Ezeket megtanították, hogy egymás kiszívása helyett inkább legelésszenek, és amikor mégis egymást ették meg, egyes testrészeket előnyben részesítettek másokkal szemben, ami kialakulóban levő ízlelésre enged következtetni.

A szájként szolgáló horpadás egy tölcészerű képződménnyé mélyült, és kezdett kialakulni a gyomor is, ami azonnal kifordult, ha valami nemkívánatos anyag került bele. Megfigyelték ezek közül egyet, amelyik teljesen kifordította magát, de ettől semmivel sem érezte magát rosszabbul.

A Föld felszíne még mindig nagyon ingató volt, ezért előfordult, hogy ezek a teremtmények megégték vagy részben megfőttek. Ezt láthatóan nem kedvelték, és ha túl erős ilyen hatás érte őket, akkor összeroskadtak.

A szaporodás módja a bimbózás volt. Először megjelent egy kitüremkedés, ami egy idő után levált, és ettől kezdve független életet élt.

Magasabb rendű tudathordozói tekintetében az ember még mindig szánalmasan befejezetlen volt. Volt ugyan neki valami, amit elmének tartott, továbbá valamiféle zsenge asztrális teste, de tudatosága még ködös és homályos volt, gondolatereje pedig csekély, inkább csak ösztönök vezérelték, semmint az értelem.

Egy idő után a testnek az a vége, ahol a tölcészerű nyílás volt, kezdett kissé elkeskenyedni, és egy kicsi központ jelent meg benne, amiből a messzi jövőben majd az agy fejlődhet ki. Egy kisebb kitüremkedés is megjelent itt, és kialakult az a szokás, hogy haladás közben ez a szájat is hordozó rész legyen elől, ezt állandóan ingerek érték, amik segítették a további fejlődést.

Ebben a körben a (fonalas kauzális testtel rendelkező) állat-emberek megtartották és javították emberi fejlettségi szintjüket, és a kör végére az első osztályú állatok is egyértelműen elérték az emberi szintet.

Mint ahogyan az első körben valamennyi ásvány archetípusát teljesen lehozták, bár azok még **nem** voltak kidolgozva, úgy a második körben valamennyi növény archetípusa került le, de még sok időnek kellett eltelnie, amíg ezeket meg is valósították.

A növényi életet a sűrű, fojtó légkör segítette. A fűre emlékeztető növények a meleg iszapban 13 méter magasságot és az ezzel arányos vastagságot elérve egész erdőket alkottak, és hihetetlenül burjánzottak. Valószínű, hogy jelenlegi feketeszén telepeink főként ennek a korszaknak az eredményei.

A kör vége felé a Föld már eléggé megszilárdult, és már csak kellemesen meleg volt. Am még mindig nagy volt a – vélhetően zsugorodásból származó – recsegés-ropogás, és minden domb aktív tűzhányó volt.

A Mars már jobban megszilárdult, és kisebb méretéből eredően gyorsan hűlt, de az élet rajta nagyon hasonló volt a Földéhez.

A második körben a formák építéséért a Holdlánc F bolygójáról érkezett Barhishad-ok voltak a felelősek.

A Holdlánc állat-emberei, akik az első kör idején gyorsan áthaladtak valamennyi birodalmon, a második kör első bolygójára a kezdetleges emberiség tagjaiként léptek be, és ettől kezdve emberi lényekként folytatták fejlődésüket.

A második kör idején a holdi állatok első osztálya is elérte az emberi fejlettségi szintet.

XXIX. fejezet

A Földlánc harmadik köre

A Földlánc harmadik körében már jobban érthető körülmények alakultak ki. Még a kezdeti bolygókon is az emberek a korábbiakhoz képest sokkal emberibb formát öltöttek, bár ez még mindig elég alaktalan és óriási volt, és távoli attól, amit gyönyörűnek nevezhetnénk.

A C (Mars) bolygón néhány állat kezdett továbbfejlődni, habár ezek először inkább esetlen farköknöknek néztek ki. Az idő múlásával viszont ebben a körben elsőként nekik sikerült felismerhetően emberi testet kialakítani, bár az eleinte még mindig csak éterikus volt, és jobban hasonlított valamilyen gyíkszerű majomhoz, mint a ma ismert emberhez.

Még mindig kocsonyaszerű volt, és így ahol megbökték a bőrét, ott egy hosszú ideig megmaradó horpadás keletkezett. Kezdetleges csontozata volt, de talán inkább porcok voltak, mint csontok. Nem volt elég merev ahhoz, hogy állni tudjon, és így csúszkáltak és hemperegtek a folyópartok lágy, meleg iszapjában.

A Mars fizikai állapota nagyon eltért a ma ismerttől, mert a vízhiánynak ekkor még nyoma sem volt. Éppen ellenkezőleg, a felszín háromnegyed részét víz borította, és csak egy negyede volt szárazföld. Ezért nem léteztek a ma ismert csatornák, és az általános fizikai állapotok nagyon hasonlóak voltak a mai Földéhez.

A vidék nagy része szép látványt nyújtott, bár a növényzet elég különös volt. A légkör klórral telített, fojtó, számunkra belélegezhetetlen volt.

Valamennyi állati őstípust lehoztak már ebben a körben, de ezek jó részét nem dolgozták ki egészen a jelenlegi (negyedik) kör közepéig.

A holdi állat-emberek (fonalas kauzális testűek) ekkorra már kifejlesztették a kosárfonatú kauzális testet, bár ez durvább szerkezetű volt, mint amelyet mások korábban a Holdon fejlesztettek. Amikor elérték ezt a szintet, a második osztályú holdi emberek (a kosárfonatúak) is megkezdték a beáramlást. Ezzel párhuzamosan a Magmanu már küldött szállítmányokat a Földre is (lásd az 1., 2. és 3. körről vázlatos áttekintő képet adó XXXIX. ábrát).

Megfigyeltek egy Manut, amint éppen egy rakomány kosárfonatút leszállított a Marsra, ami az embert Noé és bárkájának történetére emlékezteti, valamint a hindu Purâna-k Manujának legendájára, aki átszeli az óceánt hajóján egy új világ magvaival. A Marsra megérkezve a Manu meg is alakította e kosárfonatúak telepét.

Ez a csapat kosárfonatú a Holdlánc G bolygójáról érkezett, és mivel a legkésőbb érték el ezt a szintet, így a kosárfonatúak legkevésbé fejlett osztályába tartoztak.

A Manu úgy alakította a dolgokat, hogy e csoport tagjai a Mars harmadik gyökérfájának legigéretesebb családjában szülessenek meg, majd miután felnőttek, elvezette őket a saját településére, ahol gyorsabban fejlődtek, és belőlük született meg a negyedik gyökérfaj.

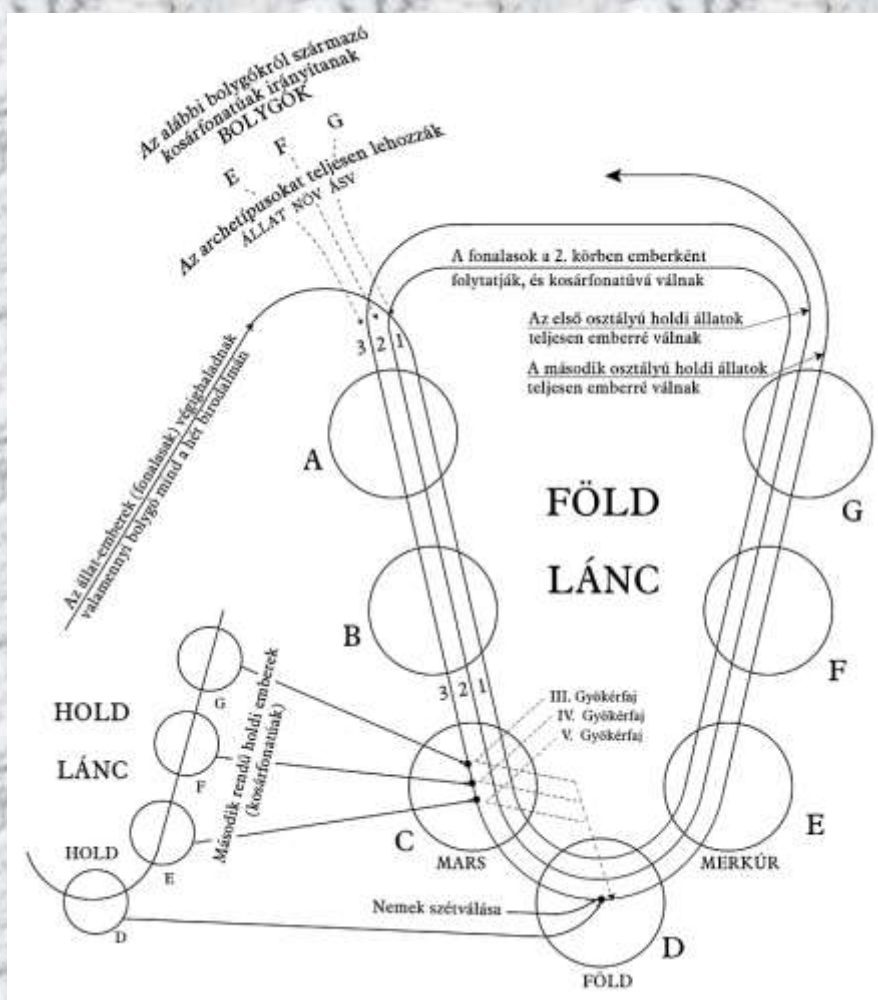
A településen az embereket méhkaptárhoz hasonlóan (lásd *A kauzális test és az Én XII. fejezetét*) egyetlen központi akarat mozgatta, a Manué. Ő küldte ki az erőáramlatokat, és ő irányított mindent.

Egy másik csapat kosárfonatú a Holdlánc F, egy harmadik pedig annak E bolygójáról érkezett. Először az F bolygóról származók érkeztek meg, és ők alakították ki a Mars negyedik gyökérfaját, az E bolygóról származók pedig az ötödiket.

A Manu segítő gondoskodása mellett kifejlesztettek magukban némi szeretetet és értelmet. Kezdetben barlangokban éltek, majd építkezni kezdtek, sőt az őslakókat is megtanították építeni, így a fejlődésnek ezen a szintjén még a kosárfonatúak is vezetőkké váltak.

A kosárfonatúak ugyan hermafroditák voltak, de az egyik nem jellegzetességei általában fejlettebbek voltak, mint a másikéi, és két egyénre volt szükség a szaporodáshoz. A kevésbé fejlettek között más szaporodási módok is léteztek, és akadtak még primitív, hidra-szerű emberek is, akiknél

a bimbózás, mások esetében az izzadás, megint mások esetében a tojásrakás volt a szaporodás módja. Ezek azonban nem fordultak elő a kosárfonatúak körében.

XXXIX. ábra: A Földlánc I., II. és III. köre

A marsi ötödik gyökérfajban a társadalmi berendezkedés megváltozott, ahogyan az értelem magasabb szintre fejlődött. A méh-szerű viselkedés megszűnt ugyan, de még mindig kevés egyéniséggel rendelkeztek, és többnyire együtt, a Manu által terelgetett nyájokban, csordákban mozogtak.

A kauzális test kosárfonata sűrűbb szövésűvé vált, jól szemléltetve azt, mire lehet képes az élet azokban, akik végső soron saját maguk formálói, és nem részesülnek abban a hatalmas serkentő erőben, ami a negyedik körben a Láng Uraitól érkezett. Az ilyen típusú emberek képviselői még napjainkban is nagyon elterjedtek közöttünk, ők a közvélemény rabjai, akik azért vallanak bizonyos nézeteket, mert mások is így tesznek, és akikre a teljes befolyást mindig a „Mit szól hozzá a világ?” gyakorolja. Gyakran egészen jó emberek, de túlnyomórészt a nyájszellem uralja őket, és kibírhatatlanul unalmasak.

Volt a kosárfonatúaknak egy másik, vad típusa is, akik nem közösségekben éltek, hanem párokban az erdőket járták. Fejük hátul csúcsban futott össze, ami ellenpontja volt hegyes álluknak, és e két csúcsban végződő fej meglehetősen furcsa és taszító látvány volt. Fejtetőjükön a csont igen kemény volt, amit bakkecskékhez hasonló módon használva egymásnak rohanva harcoltak.

Létezett még néhány ennél is alacsonyabb rendű típus, fákon élő, különös gyökszerű teremtmények. Ezek nagyobb termetűek voltak és sokkal kevésbé értelmesek, mint a „fonalak”, akiket fel is faltak, ha csak szerét ejthették.

Éltek még a Marson hatalmas, krokodilhoz hasonló húsevő fenevadak is, amik az emberek ádáz ellenségei voltak.

A harmadik kör a Földön sokban hasonlított a Marson tapasztaltakhoz. Az emberek kisebbek és sűrűbb testűek lettek, de a jelenlegi fogalmaink szerint még mindig óriási, gorilla-szerű testük volt.

Már a kezdetektől fogva tömörebbek voltak, és elkezdtek felegyenesedve járni, de még eléggé ingatagon és bizonytalanul, és amint rájuk ijesztett valami vagy üldözőbe vették őket, azonnal ismét négykézlábra ereszkedtek.

Testükön szőrt és sörtéket kezdtek növeszteni, de még mindig laza és petyhüdt volt a testük. Bőrük sötét volt, és furcsán lapított formájú arcukat alig lehetett emberinek nevezni. Szemük apró volt és érdekesen távol ülő, és így oldalra is ugyanolyan jól láttak, mint előre.

Rendkívül erőteljes alsó állkapcsuk volt, míg egy furcsa, kolbászszerű húsredőtől eltekintve a helyén gyakorlatilag nem volt homlokuk, vagyis így az egész fej furesán emelkedett hátrafelé.

Karjaik a miénkhez képest aránytalanul hosszúk voltak, amiket nem lehetett könyökben teljesen kiegyenesíteni, ez a hiányosság a térdek esetében is fennállt.

A kezek és a lábfejek óriásiak és formátlanok voltak, a sarkak szinte olyan messze hátranyúltak, mint amennyire a lábujjak előre, és így az ember éppen olyan gyorsan és biztosan tudott hátrafelé lépkedni, mint az ellenkező irányba. A helyváltogatásnak ezt a szokatlan módját a fej hátsó részén meglevő harmadik szem is lehetővé tette, amelynek elcsökevényesedett maradványa, a tobozmirigy még mindig létezik.

Az emberek még ekkor sem rendelkeztek semmi értelemmel, hanem csak az ösztönök és a szenvedélyek mozgatták őket. Nem ismerték a tüzet, és nem tudtak számolni. Többnyire egy bizonyos nyálkás, gyíkszerű teremtmény volt a táplálékuk, de gyakran valamilyen ősi szarvasgombához hasonlót is kiáltak és megettek, és leszaggatták az óriás páfrányok tetejét is, hogy megegyék róla a termést.

A Föld benépesedésének közepe táján bekövetkezett a nemek szétválása.

Nem sokkal ez után a Holdlánc D (Hold) bolygójáról származó második rendű holdi emberek (kosárfonatúak) megkezdték testet-öltéseiket a Földön. Őket követték a Marsról származó kosárfonatúak, mindkét típus eléggé hasonlított a meglehetősen értelmes gorillákhoz. Kezdetben a már ott élő emberiség tagjaiként születtek meg, de hamarosan egy új típust hoztak létre, amelyre a kisebb, sűrűbb test és világosabb bőrszín volt jellemző, és egészében véve megjelenése sokkal jobban emlékeztetett a ma emberére.

Állandó háborúban álltak a korábbi, óriási testű népekkel, akik, ha alkalmuk adódott rá, elfogták és megették őket. A később érkezetteknek azonban – mivel sokkal értelmesebbek voltak – végül sikerült óriás elődeiken felülkerekedni, és egyfajta rendet teremteni közöttük. Végül gyakorlatilag az egész bolygó az irányításuk alá került, és a korábbi fajoknak vagy be kellett illeszkedniük egy civilizáltabb élet keretei közé, vagy elűzték őket kevésbé vonzó, elhagyatott vidékekre.

Az állatok rendkívül pikkelyesek voltak, és még azokat is tollak helyett inkább pikkelyek fedték, amelyeket madaraknak kell neveznünk. Szinte mindegyikük össze nem illő – félig madár, félig hüllő – darabokból összetákolt selejtnek látszott, és összességében visszataszító volt.

A második osztályú holdi állatok ebben a körben érték el az emberi szintet.

A Föld még mindig messze nem volt olyan nyugodt, mint manapság, mert a földrengések és tűzhányókitörések fájdalmasan mindennapos események voltak, így az élet igazán veszélyes dolog volt. A felszín formája teljesen eltért a maitól, és úgy látszik, a hegyek ma már ismeretlen, elképesztő magasságokba nyúltak. Az óriási vízesések és örvények szintén a mindennapos jelenségek közé tartoztak.

Ezzel együtt a Föld ekkorra már sokkal jobban hasonlított mai világunkra, mint a megelőző bolygók közül bármelyik, tulajdonképpen a legjobban, mióta a Holdat elhagytuk. Valamivel később még városok is épültek.

Ebben a körben a Barhishad-ok, a Hold Urai – akik a Holdlánc E bolygójáról származó arhatok voltak – munkája jobban hasonlított állatidomításra, mint az emberiség fejlesztésére.

A korábbi körökhöz hasonlóan most is bizonyos összetevőkre koncentráltak mind a fizikai, mint a finomabb testek esetében. A fizikai, asztrális és mentális síkok harmadik alsíkjain munkálkodtak, de ez természetesen csak ezen alsíkok harmadik alosztályára értendő.

A Földön akkoriban azok a szaporodási módok voltak jellemzők, amik mára már a természet alacsonyabb birodalmaiba szorultak vissza. Az első és második gyökérfajok teste még nem sűrűsödött meg egészen, ezért esetükben még az osztódás is előfordult, de a harmadik gyökérfajtól kez-

dődően már változatos a kép: a kevésbé fejletteknél hidra-szerű bimbózás, a test különböző szerveiből a sejtek „kiizzadása”, amelyek hasonló szervekké, majd az eredeti egyed kicsinyített másává fejlődtek, a tojásrakás, amelyben az apró emberi lények fejlődtek. Ezek hermafroditák voltak, amelyeknél fokozatosan egyik vagy másik nem uralkodóvá vált, de ahhoz sohasem eléggé, hogy egyértelműen hím- vagy nőneműnek lehessen őket tekinteni.

Mikor az emberi faj továbblépett az E bolygóra, a Merkúrra, egészében határozott fejlődés történt. Sokkal erősebb szeretet jelent meg, és az önzetlenségnek határozott jelei jelentkeztek közöttük, amikor megosztották élelmüket egymással, ahelyett, hogy marakodtak volna rajta, amint azt a korábbi szinteken gyakran tették.

A teljesen kiformált kauzális testű holdi emberek megjelenése erős lökést adott fejlődésüknek, és bár az emberiség zöme még mindig állatias és igen fejletlen volt, az együttműködés és egy kezdetleges civilizáció kialakulásának első jelei ekkor már felismerhetőek voltak.

Az ezt követő F (asztrális) és G (alsó mentális) bolygók viszonyairól semmit sem tudunk.

XXX. fejezet

A negyedik kör A, B és C bolygói

A negyedik kört gyakran az emberi körnek nevezik, mert ennek kezdetekor valamennyi gyökérfaj archetípusát lehozták, és azok megjelentek az A bolygón. Ezen archetípusok vizsgálatából lehetséges meglátni, hogy a jövő embere milyen lesz. Minden tekintetben finomabb tudathordozókkal fog rendelkezni, és határozottan sokkal szebb lesz a megjelenése, kifejezve formáiban a spirituális erőit.

Emlékezzünk vissza arra is, hogy az ásványok a negyedik körben érik el tökéletességüket, vagyis a legnagyobb sűrűségű és keménységű állapotot.

Madártávlatból szemlélve, három lényeges, a korábbi köröktől eltérő jellegzetességet láthatunk. Ezek a következők:

- (1) Az elementális eszencia állapotának megváltozása.
- (2) Az állati birodalom előtt levő ajtó bezárulása és az Ösvényhez vezető ajtó kinyílása.
- (3) Az első három kör gyors megismétlése a negyedik (D, Föld) bolygón.

Ebben a fejezetben az első ponttal foglalkozunk, a másik kettőt pedig későbbi fejezetekben ismertetjük.

A negyedik kör A bolygójának alsó mentális síkján az elme már határozottá vált, ezért azt mondhatjuk, hogy az ember ebben a körben kezdett el gondolkodni igazán. Ennek eredménye azonban eleinte egyáltalán nem volt jó. A korábbi körök idején az ember még nem volt eléggé fejlett ahhoz, hogy nagy mennyiségű gondolatformát alkosson, ezért a bolygók elementális eszenciáira kizárólag a dévák gondolatai hatottak, így minden békés és harmonikus maradt. Most azonban az ember elkezdte a maga önző és diszharmonikus gondolataival alaposan felforgatni ezt a kellemes állapotot. Viszálykodás, békétlenség és disszonancia uralkodott el, az elementálok kezdtek ellenségessé válni az emberrel szemben, hiszen az ő nézőpontjukból az ember már nem egy volt az állatfajok között, hanem független, uralomra törő lény, és mint ilyen, vélhetően ellenséges és erőszakos hajlamú.

Ezen kívül az állati birodalom is egyre jobban elhúzódott az embertől, és kezdett félelmet, gyűlöletet érezni iránta.

Amikor az élethullám elérte a C (Mars) bolygót, ott a megszokott mag-emberiség mellett szembe találta magát egy, a bolygót birtokló másik, igen visszataszító fajjal, amelyet a *Titkos Tanítás* „szörnyűséges és rossz vízi emberek”-ként említ. Ezek nagyon gyenge fejlettségű kosárfonatúak voltak, akik közül néhányan a félelem és a gyűlölet mentén egyéniesültek.

Az előző körből további fejlődésre alkalmatlanságuk miatt hátrahagyottak leszármazottai voltak, akik azóta is természetük gonosz oldalának kifejlesztésével vannak elfoglalva.

Pikkelyes bőrű kétlaki lények voltak, félig hüllők, félig emberszerű majmok, hátborzongató tarantula-pókszerű tekintettel a szemükben, akik számára a sátáni gonoszság és kegyetlenkedés kitűnő mulatság volt. A jelek szerint volt némi alantas jellegű mesmerikus erejük is, egyfajta primitív kiadású malakurumbák voltak, ahogyan azokat H.P. Blavatsky bemutatja a Nilgiri-hegyi törzsekről szóló beszámolójában.

Amikor az élethullám visszatért a Marsra, a visszatelepülő emberiség hamarosan kellően megvetette a lábát ahhoz, hogy megszabadítsa magát e borzalmas vademberek okozta rettegéstől. Az akkori emberiség történelmének első erődítményeit éppen azért emelték, hogy a várható támadások ellen megvédjék magukat. Az első kezdetleges városok is azért épültek, hogy az ezektől kiinduló ellenségeskedéssel a nagy csoportokban együtt élő emberek sikerrel szállhassanak szembe. Kezdetben az építményeket főleg fából és sárból építették, bár néha előfordultak faragatlan kőből készült oszlopok is.

Ekkor, a negyedik gyökérfaj idején a Hold Urai közül néhányan testet öltöttek az akkori emberek között, és sok dolgot megtanítottak nekik, egyebek mellett a tűz használatát is, amit azonban saját

maguk még nem tudták meggyújtani. A nagy Segítőik gyújtották meg számukra, és ők ettől kezdve állandóan őrizték a lángot. Nagyon korán olyan szigorú törvényt hoztak, hogy a közös tüzet állandóan táplálni kell egy erre a célra kialakított épületben, ahol ezt a feladatot legtöbbször a munkára vagy harcra még képtelen fiatal lányok látták el. Kétségkívül ebben gyökerezik a szent tűz elképzelése, amelynek állandó táplálása és őrzése a vesta szüzek vallási kötelezettsége.

Néha azonban előfordult, hogy árvíz, vihar, vagy más természeti csapás következtében nagy területek népessége maradt egy időre tűz nélkül, és ilyenkor az embereknek nagy távolságokat kellett megtenniük, hogy újra beszerezzék ezt a nélkülözhetetlen elemet otthonaik számára. Néhány vakmerő léleknek az az ötlete támadt, hogy ilyen vészhelyzetekben a tüzet tűzhányók kráteréből szerezzék meg, és az ilyen kísérletek időről időre sok életet követeltek.

Ugyancsak a Holdlánc E bolygóról származó Barhishadok, a Hold Urai voltak azok, akik a vízhiány beköszöntével megtervezték a csatornák rendszerét, és a kosárfonatúak voltak azok, akik azt az ő irányításuk alatt megépítették. A marsi tengerek nem voltak sósak, és a sarki jégsapkák olvadásából származott az öntözéshez használt víz, amivel lehetővé vált a föld megművelése és a növénytermesztés.

Az ötödik gyökérfaj fehér bőrű volt, és a nagyot lépett előre a fejlődésben, mert a kosárfonatú kauzális testet teljesen kialakulttá fejlesztette. Alapjában véve jó lelkű, jó szándékú és kedves emberek voltak, bár nem voltak képesek nagyszabású gondolatokra, a szeretet vagy az önfeláldozás mély érzelmeire. Már egy egészen korai szakaszban elkezdtek megosztani az élelmet, ahelyett, hogy harcoltak volna érte, ami bizonyos mértékű közösségi érzést fejlesztett ki bennük.

Viszonylagos fejlettségüknek köszönhetően faragott kövekből építették házaikat, bár kötőanyagot még nem használtak. Büszkék és harcosak voltak, de volt néhány különös hiedelmük, és a jelek szerint semmilyen kezdeményezőkésséggel nem rendelkeztek. Ezért az új dolgokat rémülten fogadták, és minden ilyesmit végtelenül visszataszítónak és erkölcstelennek tartottak.

Nem volt bennük kitartás, de még ennél is kevesebb volt a gondolkodás képessége. Mindent öletszerűen csináltak, és semminek sem volt meg a maga rendes menete, legalábbis akkor, ha az nem újdonság volt. Mégis, ha összehasonlítanánk őket néhány ma élő földi emberfajjal, ebből sok tekintetben ők kerülhetnének ki győztesen.

A hatodik gyökérfaj emberei már sokkal erőteljesebbek voltak, jelentős mértékű akaraterővel és céltudatossággal rendelkeztek. Hamarosan uralmuk alá hajtották az ötödik gyökérfajt, átvéve és messze tovább fejlesztve annak civilizációját. Sikerült meghódítani és egyesített uralmuk alá vonni az egész bolygót, annak ellenére, hogy a népesség óriási többsége az ötödik gyökérfajhoz tartozott.

Ezek az emberek sokkal eszesebbek voltak a többiekénél, és rendelkeztek némi zseniális találgatással is, de az is jellemző volt rájuk, hogy mindent hirtelen nekibuzdulások formájában tettek ahelyett, hogy lépésről-lépésre végigvitték volna, amit kigondoltak.

Volt közöttük némi pszichikus fejlődés is, de ez általában nem állt irányításuk alatt. Ami azt illeti, az ellenőrzés hiánya e marsi civilizáció állandó jellemző volt. Bár az emberek több tekintetben rendelkeztek adottságokkal, mégis minden kiszámíthatatlanul működött.

Amikor eljött az ideje, a hetedik gyökérfaj is magához ragadta a hatalmat, de nem erővel, hanem inkább kimagasló értelmi képességeivel és ravaszságával. Ők nem voltak olyan harcosak, mint a hatodik gyökérfaj, és a számuk is mindig jóval kevesebb volt, de sok tekintetben többet tudtak a hatodik gyökérfajbeli társaiknál.

Képesek voltak befogadni az új elképzeléseket, határozottabb fogalmaik voltak arról, hogy mi helyes és helytelen, szelídebbek és törvénytisztelőbbek voltak, határozott elveket vallottak, és azok szerint is éltek.

Felsőbbrendűségük teljesen intellektuális természetű volt, és a szervezést művészi szintre fejlesztették. Társadalmi együttélésüket némileg hasonlíthatnánk a hangyákéhoz vagy méhekéhez, és több szempontból ők is győztesen kerülnének ki, ha sok jelenlegi földi fajjal összehasonlítanánk őket.

Ennél a fajnál figyelték meg először a szélesebb körben elterjedt írást. Valamennyire ismerték a művészetet, mivel voltak szobraik és képeik is, bár ezek minden tekintetben eltértek a maiaktól. Ez a faj voltak az első, amely vette a fáradságot, hogy utakat építsen.

XXXI. fejezet A Föld első gyökérfaja

Elérkeztünk a negyedik körben a Föld benépesítéséhez, amelynek első gyökérfajával ebben a fejezetben foglalkozunk.

Ahogy az előző fejezetben említettük, a negyedik körben a Földön a korai fajok egyedi és különös jellemzője az, hogy röviden megismétlik az első, a második és a harmadik kört. Ezt kifejezetten azért rendezték így, hogy azok az lények, akik jelentősen lemaradtak a többségtől, e különleges lehetőség és jelentős erőfeszítésük eredményeként utolérhessék a többieket.

Az első gyökérfaj éterikus volt, mivel az első kört ismételte. A második gyökérfaj a második kört ismétlő „pudingzacskó” típusú volt, míg a harmadik kört a harmadik gyökérfaj ismételte meg. A negyedik gyökérfajt úgy tekinthetjük, mint a negyedik kör egészének legjellemzőbb képviselőjét. A továbbiakban ezeket az általános alapelveket fogjuk bemutatni, amikor valamennyi gyökérfajt egyenként részletesen megvizsgálunk és elmagyarázunk.

A negyedik kör kezdetekor szörnyű zűr-zavar uralkodott a Földön, a természet hatalmasokat vonaglott. Hegyek omlottak össze, tűzhányók bömbölve törtek ki, sziklák tömegét magával ragadó szökőárok száguldoztak, a lavinaszerű lávafolyamok akár kisebb hegyeket is játékszerként repítettek a magasba. Mindenhol lángok törtek elő, forgószelek és tornádók tomboltak. Az egész kép az első körre emlékeztet kicsiben, de most a nagyobb anyagsűrűség miatt a katasztrófa és a zűr-zavar sokkal nagyobb mértékű, mint amikor a bolygó anyaga még ritkább volt.

200 millió évig folytatódott ez a vonaglás „megszakítás nélkül, majd ez után periodikussá váltak hosszú szünetekkel” (Kommentárok – idézve a *Titkos Tanításban*).

300 millió éven át a természetszellemek szorgosan dolgoztak: ásványokat, növényeket és alacsonyabb rendű állatokat formáltak meg. Az előző három kör maradványaiból kiválasztották az alkalmasnak ítélt megüresedett formákat, és megpróbálták azokat új, élő szervezetekké formálni. Az eredmény mindenféle különös, hibrid szörnyek keveréke lett – félig állatok, félig emberek. A legkülönbözőbb típusú és fajtájú hullók jelentek meg. Azt mondhatjuk róluk, hogy a „természet gyakorlatlan keze” hozta létre azokat, mert az alacsonyabb rendű dévák, természetszellemek művei voltak, akiket nem segítettek a Hold Urainak irányító erői.

Amikor az állandó zűr-zavar időszaka közeledett a végéhez, néhányan a Barhishad-ok vagyis a Hold Urai közül eljöttek, hogy megvizsgálják, készen áll-e már a Föld az ember teremtésére. Ekkor ezeket az alacsonyabb rendű formákat mind kisöpörték, valószínűleg azért, hogy szabaddá tegyék az utat az ember és általában a magasabb rendű életformák számára.

Egy bizonyos időpontban a hatalmas, háborgó, langyos óceánból fokozatosan kiemelkedett az első szárazföld is, a Meru³² hegy csúcsa. Egyes korábbi forrásokban ezt az Északi Sark csúcsaként említik. Meg kell érteni azonban, hogy ez nem a Föld földrajzi, hanem spirituális pólusának csúcsa. Ez az Elpusztíthatatlan Szent Föld, amely ma a Góbi sivatag területén található. Hívták a Dévák Földjének, Shvetadvîpa-nak³³, a Fehér Szigetnek, Központi Földnek, és néha Jambudvîpa-nak³⁴, ami egyben a Föld egészének is neve.

A párszik Airyana Vaejo-nak nevezik, és joggal tartják úgy, hogy ott született nagy prófétájuk, Zoroaszter.

³² Ez természetesen nem azonos a mai tanzániai Meru vulkánal, itt a hindu mitológiából ismert szent hegyről van szó. Ma úgy tartják, ez egy ismeretlen hegy a Himalájától északra. (A ford.)

³³ Szó szerinti jelentése Fehér Sziget (A ford.)

³⁴ A hindu Purána-kban a bolygó egyik fő területe, és egyben Vishnu birodalma. (A ford.)

A Meru hegy, mint középpont körül hét nagy földrész emelkedett és emelkedik ki, amelyeket néha Pushkara néven említenek, bár pontosabban szólva ez inkább a hetedik földrész neve, amelynek természetesen még ezután kell megjelennie, amikor majd eljön a hetedik gyökérfaj ideje.

Minden emberi gyökérfaj itt születik meg, függetlenül attól, hogy hová vezetik születése után. Az éghajlatát gyönyörű tavasziként írják le.

A folyamat következő szakaszát a *Book of Wisdom* [Bölcsesség Könyve] a következőképpen írja le. Megérkezett a parancs: „A dicső Chohan-ok szólították a légies testű Hold Urait: 'Formáljatok embereket, embereket a ti természetetekkel. Adjátok meg belső formájukat. Ő majd megépíti külső köntösüket. Férfi-nők legyenek. És a Tűz Urai is egyben.' Mindegyikük elfoglalta a számára kijelölt földet. Heten voltak, mind a maga területén. A Hét Ház Ura, az Akarat-szülte Urak, akik az élet-adás Szelleme által vezérelve magukból választottak le embereket, mindegyikük a maga területén. A jövődők emberek hétszer hét árnyéka született meg így, valamennyi a saját színével és fajtájával, valamennyi alacsonyabb rendű, mint Atyja. Az Atyák, mivel csont nélküliek, nem adhattak életet csontokkal rendelkező lényeknek. Leszármazottjaik bhúták voltak, sem formájuk, sem elméjük nem volt, ezért chhâya-nak³⁵ nevezték el őket.”

Ez azt jelenti, hogy a Hold Urai, a Barhishad Pitrik az Elpusztíthatatlan Földre leereszkedve a saját éterikus testmásokból leválasztottak egy chhâya-t vagy árnyékot, egy életmagot, amelyben benne volt a lehetőség, hogy emberi formává fejlődjön.

Akaraterejük megfeszítésével megkészszerzték saját éterikus testüket, vagyis egy második éterikus testmást materializáltak, állandósították azt, majd kiléptek belőle.

A formák óriási, rostos szerkezetű, nem nélküli üres bhúta-k voltak, amik a sűrű légkörben és a forró tengerekben lebegtek. Számunkra ezek hatalmas méretű kísértetnek tűnének. Óriási, határozatlan, egysejtűre emlékeztető formájú, körvonalait változtató, éterikus anyagból álló lényekként lengedeztek és sodródnak tova. Színük holdfényeszerű, változó árnyalatú sárgásfehér volt, és minden forma csíráját tartalmazták, amelyet a Barhishad-ok a korábbi fejlődés során összegyűjtöttek.

Az ezt a munkát végző Barhishad-ok osztályában hét jól elkülöníthető alosztály volt, és ezen alosztályok mindegyike a korábban említett hétből egy-egy földrész benépesítéséhez adta a formákat.

Ezen kívül mind a hét alosztályban – amelyek a fejlődés hét fokát jelképezik – megtalálhatók voltak mind a hét *típus* vagy „sugár” tagjai, amint ezt a Bölcsesség könyvéből vett idézetben a „hétszer hét árnyéka...” szövegrészlet sugallja.

Az így biztosított 49 változat lehetővé tette az ide érkező lények számára a változatos fejlettségi szintjüknek és típusuknak megfelelő tudathordozók megépítését.

Ezek az egysejtű-kinézetű formák a médiumok oldalánál is megfigyelhető kiszűrődéssel (lásd *Az éterikus test* médiumitást tárgyaló fejezetét) megegyező módon váltak ki a Barhishadok éterikus testéből, és ezek szolgáltak az első faj emberei számára testként.

Maguk a formák nem voltak emberiek, de olyan lények vették birtokba azokat, akik emberi lényként fejlődtek.

Ezek az óriás formák tehát érzéketlenül, tehetetlenül sodródtak ide-oda. Mivel a beljük költöző lények tudatossága az átmikus szinten állt, ezért csak nagyon kevés hatást gyakorolhattak ezekre az esetlen testekre. Csak gyenge hallással és a tűz tompa érzékelésével rendelkeztek.

A monádok a formák felett lebegtek, sugaraikkal melegítve tevékenységre serkentették, és a külső világgal kapcsolatteremtésre képes szervekké formálták azokat. Az őket így megérintő magasabb tudat miatt néha az Istenek Fajának is, és a Jóga Fiaiként is nevezték őket, mert a Barhishad-ok jóga-meditáció közben hozták létre a testükként szolgáló chhâya-kat. Hívták még őket ön-szülötteknek is, mert nem emberi szülőktől származtak. Ők a zsidó Szentírások második Ádáma.

Miután a Barhishad-ok átadták saját chhâya-jukat, a saját energiájukkal életre keltették azokat. Maga a Nap is segített azzal, hogy rájuk árasztotta életet adó tűzét, válaszul a természetszemlék urának hívó szavára. [Ebből talán arra következtethetünk, hogy ez azt jelenti, pránát vagy vitalitást

³⁵Az ezoterikus filozófiában használt értelemben a chhâya egy személy (többnyire) asztrális képmása.

vettek fel a Napból.] Ez a három – a Barhishad-ok, a Nap és a természetsellemek – „együttes erőfeszítéssel egy jó rüpa-t (formát) készítettek. Ez tudott állni, járni, futni, feküdni vagy repülni. De ez még mindig csak egy chhâya volt, érzékek nélküli árnyék”. (*Titkos Tanítás*, Anthropogenezis, 4. stanza).

Az első gyökérfaj uralkodó bolygója a Nap volt, vagy inkább az általa képviselt misztikus Uránusz bolygó.

Ezek a lények a számukra kizárólag lehetséges osztódással vagy bimbózással szaporodtak, amint azt a hozzájuk ma leginkább hasonlítható egysejtűek jelenleg is teszik. Méretük növekedni kezdett, majd szétváltak, kezdetben két egyenlő részre, későbbi szinten pedig nem egyenlő részekre. Az így bimbózással levált utód náluk kisebb volt, de önálló növekedésnek indult, majd ismét bimbózott magából egy fiatal.

Bár ennek a gyökérfajnak is volt hét növekedési vagy fejlődési szakasza, de esetében nem beszélhetünk egyértelműen alfajokról.

A halál is ismeretlen volt számukra, mert „sem tűz, sem víz nem tudta elpusztítani őket” (*Titkos Tanítás*, Anthropogenezis, 4. stanza). Ez nem is csoda, hiszen a tűz a lételemük volt, a víz létezésének pedig nem is voltak tudatában.

Korábban már említettük, hogy ők fejlesztették ki a hallást.

XXXII. fejezet A Föld második gyökérfaja

Az első gyökérfaj élettartamának ismeretlen hosszúságú korszakai idején a Föld kezdett nyugodtabb helyé válni, és a kataklizmák már nem általánosak, csak helyiek voltak. Lassan újabb szárazföldek jelentek meg a vizes sivatag felszínén, amelyek az első kontinens szárazulatából kiindulva egy hatalmas patkó alakzatban előbukkant a második, a Hyperboreának vagy Plakshának nevezett kontinens.

Ez a mai Észak Ázsia területét fedte le, összekötve a mai Grönlandot Kamcsatkával, míg dél felől a mai Góbi sivatag terméketlen homokdűnéi helyén akkoriban hullámzó hatalmas tenger határolta. A Spitzbergákkal együtt a mai Svédország és Norvégia területe is részét képezte, és délnyugat felé még a Brit szigeteken is túl terjedt. A Baffin öböl a most ott található szigetekkel együtt akkoriban szárazföld volt.

Az éghajlat trópusi volt, és gazdagon burjánzó növényzet fedte a napsütötte síkságokat. Ezért nem szabad a Hyperborea névvel³⁶ járó képzettársítást erre a földrészre alkalmazni, mert ez a boldogság és túlcseresznyés életöröm földje volt. Az elnevezés gyászos jelentését azoknak a későbbi koroknak köszönheti, amelyekben lakóit elsöpörték a klímaváltozások és a kontinenst darabokra szaggatták a természeti katasztrófák.

A Föld legrégebb ismert szárazulatai közül több a Hyperborea földrész maradványa. Ezek közé tartozik Grönland, Izland, a Spitzbergák, Norvégia és Svédország északi területei, valamint Szibéria legészakibb csücske.

Amikor elérkezett a második gyökérfaj megjelenésének ideje, a természetszellemek egy sűrűbb részecskéjű anyagot építettek a chhâya-k köré, ezzel egyfajta merevebb héjat hoztak létre kívülről, és így „az első külseje a második belsejévé vált” (*Titkos Tanítás*, Anthropogenezis, 5. stanza).

Igy az első gyökérfaj – észrevétlenül átalakulva a második gyökérfajjává – eltűnt a színről, és az előző egyetlen testéül szolgáló chhâya az utóbbi éterikus testmásvá vált.

A második gyökérfaj két jellemző típusra volt bontható, amelyek némileg fogékonyak voltak a buddhikus tudatra. Ezt jól tükrözi a buddhikus tudatszintre jellemző dualitás, amely a fizikai változások eredménye volt, mivel két érzékszervük volt: a hallás és a tapintás, ugyanis az első faj által kifejlesztett hallás kiegészült a tapintással.

Amint a monád átlépett a második gyökérfajba, a fizikai síkon működő érzékei a tapintással bővültek, és elkezdett válaszolni a víz, a levegő és a tűz okozta külső ingerekre.

Gyenge, monoton éneklő hangok hagyták el a leírhatatlan külsejű formákat öltött embereket, nyílt magánhangzókhoz hasonló érthetetlen zajok, amelyek a mélyben rejlő, de már ébredező érzelmek halvány előfutárai voltak.

Ez a tudatosság inkább a magasabb szintekhez tartozott, mint az alsókhoz. Csendes, álomszerű, belülről jövő örömben éltek, és csak kevés fájdalom vagy élvezet ösztönözte őket a külvilágból. A magasabb síkokon felébredő, de az alsókra le nem jutó monádi tudatosság volt ez, a formák pedig csak alig voltak fogékonyak, szinte érzéketlenek, bár fogékonyabbak voltak, mint az első faj formái.

Ezt a fajt kimpurusha-knak, a Nap és Hold gyermekeinek nevezték, „a sárga Atya és a fehér Anya gyermekeinek” (*Titkos Tanítás* Anthropogenezis, 5. stanza), vagyis a tűzé és a vízé, és uralkodó bolygójuk a Brihaspati vagy a Jupiter volt.

A színük aranysárga volt, néha egészen narancsszínbe hajló, máskor meg halvány citrom árnyalatú, és ezek a formák csodás színekben pompázók, rostos szerkezetűek, gyakran fához hasonlóak voltak, némelyikük már közelített az állati külső felé, megint mások félig emberi formát öltöttek. Megjelenésük nagyon változatos volt, amint tovasodródtak, lebegtek, siklottak, másztak, miközben

³⁶A hyperboreai szó egyik elterjedt jelentése: nagyon hideg, fagyott, ill. ilyen vidék lakója (*A ford.*).

fuvolózó hangokkal szólították egymást a szikrázó napsütésben káprázatosan zöldellő trópusi erdőkben, vakító színekben pompázó virágoktól súlyosan csüngő kúszónövények sűrűjében. Mindegyik lenyűgöző színekavalkád, a természet fényességére buja ifjúsága teljében, élettől túláradozó mozgás, egy festő palettáján össze- és túlfolyó színek: vázlat egy óriás kezétől.

A két említett típus közül a korábban kialakultak nem voltak nemi sajátosságai, hanem az első fajhoz hasonlóan bimbózással szaporodott.

Ahogy a formák fokozatosan több és több sűrű anyagba burkolózva egyre merevebbek lettek, ez a szaporodási forma lehetetlenné vált, ehelyett apró utódok lökődtek ki belőlük. Ezeket képszerűen „izzadságcseppeknek” nevezték, mert az utódok nyúlós, áttetsző verejtékcseppeként gyönyöröztek ki az emberi bőrből, majd fokozatosan megkeményedve növekedni kezdtek, és változatos formákká alakultak.

A hindu Purâna-k történeteiben számos utalás található erre a szaporodási módra, ahol azt állítják, hogy valamennyi faj az ősei bőrének pórusaiból született.

Az idők folyamán a nemi jelleg kialakulásának első halvány jelei kezdtek megmutatkozni ebben a „verejték-szülte” második fajban, viszont mindkét nemre jellemző szervek kezdeményeit fel lehetett ismerni bennük, vagyis androgünként beszélhetünk róluk.

A természet napjainkban létező alacsonyabb szintű birodalmait tanulmányozva kitűnik, hogy mindezek a szintek ma is léteznek, és megérthetjük, hogy a természetszellemeket hogyan vezették és vezetik egy egyszerű terv mentén, és bár a részletek terén végtelen a változatosság, az alapelvek mindig ugyanazok.

A második faj „embereiből” származó csírákból ezután a formák óriási változatossága közepette fokozatosan kialakult az emlősök birodalma.

Az emlősöknél alacsonyabb rendű állatokat a harmadik kör idején kidolgozott típusokból kiindulva a természetszellemek formálták meg, néha felhasználva ehhez az emberektől származó összetevőket.

Ne feledkezzünk meg arról, hogy összességében a második faj a második kör gyors megismétlése volt, amelyben a formákat találóan „pudingzacskóknak” nevezték el. A második fajnak ugyanilyen furcsa, formátlan pudingzacskó-szerű megjelenése volt.

Mind az első, mind a második faj fejlődése a Földön az alatt tartott, mielőtt a Mars elnéptelenedett volna, mivel a földi kezdetleges állapotok pontosan megfeleltek e fajok lényei számára, míg a Mars akkori viszonyai túlságosan fejlettek lettek volna nekik.

Ezekbe a fajokba hozták be a Barhishad-ok jónéhány, a Holdlánc D bolygójáról származó, fejlődésben lemaradt lényt, akik mintegy edzői feladatokat láttak el az itteni leszakadók körében. E leszakadók közül sokan meghálálták a különleges figyelmet, és a későbbiek során átléptek a harmadik gyökérfaj első alfajába, annak legalacsonyabb rendű típusaként. Ezeket tojásfejűeknek nevezték, és hamarosan visszatérünk rájuk, amikor a következő fejezetben a harmadik gyökérfaj történetét vesszük sorra.

Az első és a második fajok idején a Föld népessége nagyon korlátozott volt, és az imént említett különleges figyelmet olyan sok állat megkapta, amennyinek csak lehetséges volt, hogy sikerüljön nekik emberré válni, mielőtt a negyedik gyökérfaj közepén „az ajtó bezárul”.

Ezen túl minden lehetségest megtettek azért, hogy siettesék a fejlődést mindazoknál, akiknél ez egyáltalán lehetséges volt, mielőtt a Vénusz Urai megérkeztek a harmadik gyökérfaj közepén.

XXXIII. fejezet

A Föld harmadik (lemuriai) gyökérfaja

Az első három kör fejlődését megismétlő folyamat a (hindu szentírásokban Danáva-knak nevezett) harmadik, lemuriai faj ideje alatt tovább folytatódott, és mindaz, ami a harmadik kör közepén történt, megismétlődött ebben a fajban. Ez tartalmazta az ember testet öltését a fizikai síkon és nemekre történő szétválásukat. Mielőtt azonban a magát a folyamatot részletesen megvizsgálánk, először nézzük meg magának a Földnek fizikai állapotát.

A bolygó lassan megváltozott. „A Nagy Anya vajúdott a hullámok mélyén... vajúdása erősödött a harmadiknál (gyökérfajnál), dereka és köldöke a víz fölé emelkedett. Ez volt az Öv, a szent Himâvat³⁷, amely körülöleli a világot.” (*Titkos Tanítás* Anthropogenezis, 12. stanza).

A Plaksha-tól délre elterülő tenger borította a Góbi sivatag, Tibet és Mongólia területét, és ennek déli részéből emelkedett ki a Himalája hegylánc. Lassanként szárazra kerültek a Himalája körüli területek: Ceylon, Szumátra, Ausztrália, Tasmánia és a Húsvét szigetek, míg nyugat felé Madagaszkár és Afrika egy része, továbbá Norvégia, Svédország, Kelet- és Nyugat Szibéria és Kamcsatka. Ez a hatalmas földrész volt Lemúria (ősi nevén Shalmali), annak a fajnak a bölcsője, amelyben a Földön először jelenik meg az emberi értelem.

Az egyenlítőn végighúzódó lemúriai földrész legnagyobb kiterjedésének idején szinte megszakítás nélkül körülölelte a bolygót. A Sierra Leonei partoktól nem messze található, jelenlegi Zöld Foki szigetektől dél-keleti irányban indulva, Afrikán és Ausztrálián, a Társaság szigeteken és az összes közbenső tengereken át csupán néhány mérföldnyi megszakítással egy kontinens méretű (a mai Dél-Amerikával felérő) szigetig tartott, amelyen át tovább folytatódott a Csendes Óceánon túl egészen a Horn fokig, sőt még Patagónia egy részét is magában foglalta.

Az évmilliók során ez a hatalmas földrész számtalan feldarabolódáson ment keresztül, és nagy szigetekre szakadozott. Norvégia elsüllyedt a tengerben, és eltűnt. 700 000 évvel a harmadkor eocén időszaka előtt egy hatalmas vulkánkitörés szaggatta fel az óceán fenekét, és Lemúria mint kontinens eltűnt, csak töredékei maradtak fenn, mint a mai Ausztrália és Madagaszkár. Alámerült a Húsvét szigetek is, majd később újra a felszínre emelkedett.

Lemúria pusztulását alapvetően a tűz okozta vulkánkitörések formájában. A megszámlálhatatlan tűzhányó torkából ömlő forró hamu és vörösen izzó por harcolt a földfelszín akkoriban jellemző számtalan tóval és mocsárral. Így a lemúriaiak végzetét alapvetően a tűz és a mérges gőzök-gázok okozta fulladás hozta el, ellentétben az őket követő atlantiszi fajjal, amely leginkább vízbefúlással pusztult el. Egy másik jelentős különbség Lemúria és Atlantisz pusztulása között, hogy az utóbbit négy jól elkülöníthető óriási kataklizma okozta, Lemuriát viszont a folyamatos vulkáni tevékenység, a belső tűz fokozatosan emésztette el.

Nagyjából Lemúria létének felénél következett be a nagy éghajlatváltozás, amely a második gyökérfaj maradékának, valamint ezek közvetlen leszármazottainak, a harmadik gyökérfaj korai képviselőinek sorsát megpecsételte. „A Kerék tengelye megdőlt. A Nap és Hold már nem sütött az izzadság-szülték feje fölött. Hó, jég és fagy köszöntött az emberiségre, a növények és az emberek a korábbiakhoz mérten egyaránt eltörpültek.” (*Titkos Tanítás*, Anthropogenezis, 11. stanza). A kárpázatos trópusi színek elenyésztek a fagy leheletétől, átadva helyüket a hat hónapos sarki nappalok és éjszakák váltakozásának. Egy időre Plaksha-n a korábbi népességből csak hírmondók maradtak. Az Elpusztíthatatlan Szent Föld azonban változatlanul megmaradt.

Ha most magára a gyökérfajra és annak hét megkülönböztethető alfajára fordítjuk figyelmünket, azt látjuk, hogy a harmadik körre jellemző számos szaporodási mód jelen van ennél a fajnál is, sőt egy időben működik a bolygó különböző részein. A népesség zöme már átment az egymást követő

³⁷ A megszemélyesített Himalája. (A ford.)

szakaszokon, és végül megállapodott a tojásrakásnál vagy tojás-szülésnél³⁸. Úgy tűnik, hogy a többféle szaporodási mód az ezeket alkalmazó Én-ek különböző fejlettségi szintjével függ össze, és a korábbi időszakhoz tartozó szaporodási módokat a fejlődésben visszamaradtak érdekében tartották fenn, miután az emberiség zöme már túllépett ezeken.

A változások mintegy 16.5 millió éve kezdődtek meg, és a fizikai testek nagyon lassú átalakulása miatt nagyjából 5.5 – 6 millió évet vettek igénybe, mivel a visszafejlődés gyakran megtörtént. Ráadásul a népesség száma alacsony volt, és szaporodásukhoz idő kellett.

A nemek szétválása a kainozoikumban következett be. Ekkorra a harmadik gyökérfaj már 18 millió éves (talán ennél is jóval hosszabb) múltat tudhatott maga mögött, hiszen kezdetei a mezozoikum Jura időszakáig, vagy ahogy azt sokan nevezik, az őshüllők koráig nyúlnak vissza.

Amikor a tojással történő szaporodás megállapodottá vált, következő lépésként a tojás megmaradt a női test belsejében, majd a szaporodás jelenleg is fennálló módja vált uralkodóvá.

Bár a lemúriai testeket a gázok és folyadékok mellett szilárd anyagok is alkották, eleinte nagyobb részben gáz és folyékony összetevőkből voltak az uralkodók, mivel a vázszerkezet még nem szilárdult meg az általunk ismert csontozattá, ezért nem voltak képesek felegyenesedni. Csontjaik valójában a mai újszülöttekéhez hasonlóan hajlékonyak voltak, és egészen a lemúriai kor közepéig tartott, amíg az emberi test merev csontrendszere kifejlődött.

Az első alfaj

Az első alfajnál a szaporodás módja nyúlós, lágy testek – az „izzadságcseppek” – kipréselése volt a bőrből, innen ered az „izzadság-szülte” elnevezés is. Testükben a nemi jellegnek szinte semmi jele nem volt.

Mivel az első alfaj csak az Átmâ-val állt kapcsolatban, ezért tudata egység-tudat volt.

Amint erről már szó volt, a Holdlánc D bolygójáról érkezett Barhishad-ok az első és második gyökérfajba hoztak bizonyos, a fejlődésben visszamaradt lényeket, akik úgymond különleges edzőkként szolgáltak az említett két gyökérfaj még ezeknél is elmaradottabb lényei számára. Néhanan ez utóbbiak közül hasznát látták a képzésnek, ezért átkerültek a harmadik gyökérfaj első alfajának legalacsonyabb fejlettségű típusába.

Tojás alakú fejük volt, egyetlen szemmel annak tetején, homlok gyanánt egy kolbász-szerű redővel, és előreugró állkapoccsal rendelkeztek.

Ez a tojásfejű típus nagyon hosszú ideig fennmaradt, bár a későbbi alfajokban alaposan átformálódott. A nyomait még a hetedik alfajban is fel lehetett ismerni.

Az őket követő időkben – esetleg már ebben az alfajban, vagy valamivel később (a pontos kezdet már nem deríthető ki) – a kosárfonatú kauzális testüket a Marson teljesen kiformált kauzális testté fejlesztő Én-ek nagy tömegei kezdtek beáramlani. Ezek átvették a földi emberiségben a vezető szerepet, előkészítve az utat a Holdláncról hamarosan megérkező még fejlettebb Én-ek számára. Ennek a csoportnak tagjai voltak azok, akik megvívta a csatát a Marson a „szörnyűséges és rossz vízi emberekkel”.

A XL. ábra bemutatja a harmadik gyökérfajt a lények azon nagyszámú csoportjaival, akik testet öltöttek benne.

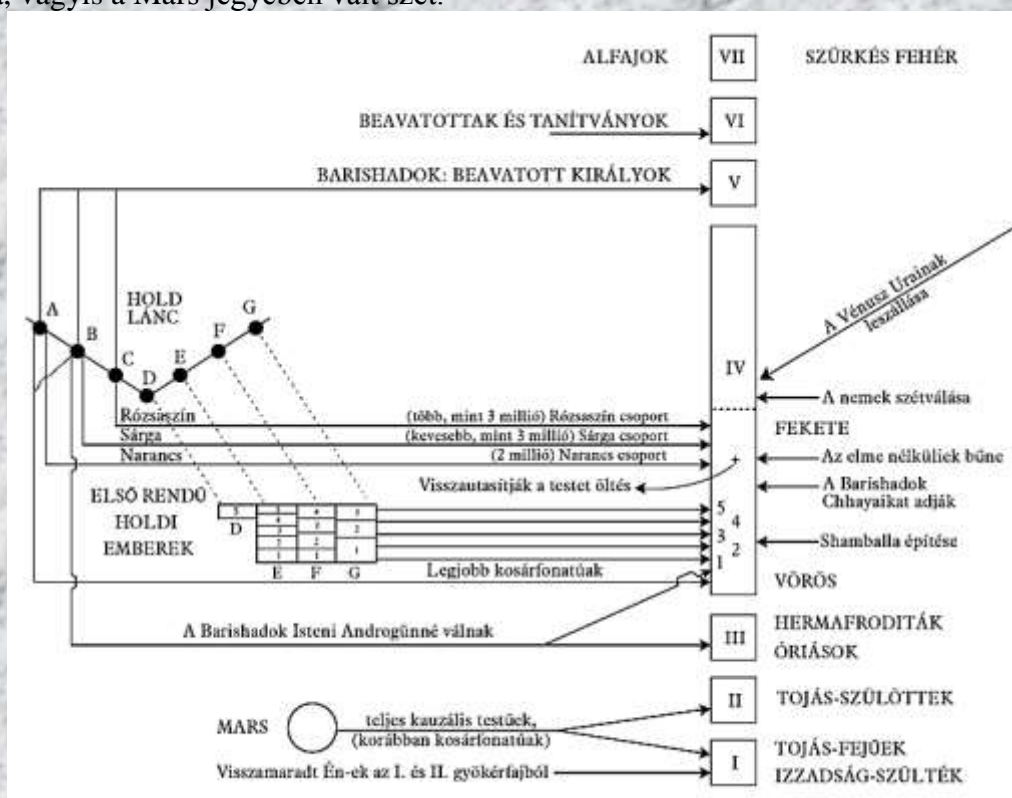
A második alfaj

A második alfajban a kipréselt utódok megkeményedtek: „a cseppek megkeményedtek és kike-rekedtek. A Nap felmelegítette, a Hold lehűtötte és megformálta, a szél táplálta, míg meg nem érett.” (*Titkos Tanítás* Anthropogenezis, 6. stanza). A lágy testek így fokozatosan megkérgesedtek, külső burkolatuk szilárdodott, és tojás alakot öltött, azt a formát, ami egészen napjainkig a születést megelőzően az élet bölcsője. A tojás belsejében a formák fokozatosan határozottan androgün, de felismerhetően emberi formákká alakultak. Őket hívják a passzív jóga fiainak, mivel úgy tűnik, teljesen elfordultak a külső dolgoktól.

³⁸ Az ezt a módszert használók a fajt „bizonyos nedv vagy vitális fluidum kiizzadásával szaporították, amelynek egybeolvadó csöppjei egy tojásszerű gömböt képeztek, s ez az u.n. tojás mintegy kívülálló eszköz volt a benne kifomálódó foetus-nak és gyermeknek.” (*Titkos Tanítás*, Anthropogenezis, 6. Stanza. *A ford.*)

A második alfaj tudatossága már kettősséget mutatott, mert kapcsolatban volt az Átma-buddhival.

A *The Pedigree of Man* [Az Ember származása] c. könyvben az első két alfajt együttesen a „korai harmadikoknak” nevezik. Uralkodó bolygójuk a Shûkra vagyis a Vénusz volt, és ennek hatása alatt fejlődtek tovább hermafroditává. A fajok útja a Kámát, a szenvedély-természetet megtestesítő Lohitanga, vagyis a Mars jegyében vált szét.

XL. ábra: A harmadik (lemuriai) gyökérfaj

A harmadik alfaj

A harmadik alfaj fejlődése során a kialakuló lények egy ekkorra már kemény, de egyre vékonyabbá váló burokból fejlődtek, és mindkét nem nemi szervét kifejlesztették. Amikor a héj feltörését követően megszülettek, napjaink csirkéihez hasonlóan teljesen kifejlettek voltak, járni, sőt futni is képesek voltak.

Hermafroditák voltak, később az egyik nem jellegzetességei uralkodóvá váltak mindegyikükben. Még később egynemű lényekké fejlődtek.

A harmadik alfajt – a negyedik alfajjal együtt – a Bölcsesség Urainak hívják, ez a név azonban valójában a Barhishad-ok egy bizonyos osztályát illeti, akik – amint máris látni fogjuk – beléjük költöztek, és tudathordozóiként használták őket azért, hogy a harmadik alfaj legjobbjaiból a negyedik alfajnak megfelelő testeket kifejlesszék, amelyben a nemek majd határozottan szétváltak.

A harmadik alfaj tudatossága háromszoros volt, mivel az átmâ-buddhi-manasszal állt kapcsolatban.

A mai méretekhez képest a Földön akkoriban létező minden formához hasonlóan a harmadik alfaj embere óriási volt. A pterydactilusok és megalosaurusok és más óriási állatok kortársaként kellett megállnia közöttük a helyét.

A látószervek a harmadik alfajban fejlődtek ki, először egyetlen szem volt a homlok közepén – később ezt nevezték harmadik szemnek –, és ez után jelent meg a két szem. Ezt a két szemet a harmadik gyökérfaj embere azonban a hetedik alfajig csak kevéssé használta, és nem is váltak a látás fő szervévé egészen a következő, a negyedik gyökérfajig.

A monád hatására kifejlesztett „harmadik” szem a látás sokkal hatékonyabb képességével rendelkezett, mint a két később kialakuló, vagy pontosabban szólva kevesebb akadályt állított a monád

érzékelő képessége elé. De ahogyan a monád fokozatosan visszahúzódott az értelem elől, a fizikai érzékek felülkerekedtek, és a látás két fejletlen – ma szemnek nevezett – szerve fokozatosan kifejlődött. Mert igaz ugyan, hogy ezek nagyobb akadály jelentettek a monád érzékelő képessége számára, de mégis pontosabb képet adtak a tárgyi környezetről, és ilyen értelemben a korábnál élelőbb látást tettek lehetővé.

A „harmadik” szem a fizikai környezetet általános jellemzőiben, összképként adta vissza, és átmeneti bezáródása volt a tisztább látáshoz vezető út.

A harmadik gyökérfaj emberei, akik a „harmadik” szemmel rendelkeztek, bár külsőleg vadembereknek látszottak, nem kevésbé voltak intuitívek, és nagyon gyorsan válaszoltak a (hamarosan bemutatandó) Isten Királyoktól származó készletésekre.

A harmadik szem elcsőkevényesedett maradványát a ma tobozmirigyként ismerjük. Most ez a szerv kizárólag az asztrális látás központja, de a lemúriaiak számára ez volt nemcsak az asztrális, hanem a fizikai látás fő központja is. Ez a fajta pszichikus látás az emberi faj jellemző tulajdonsága maradt nemcsak a teljes lemúriai időszakban, hanem még a jó darabig a negyedik, atlantiszi gyökérfaj idejében is.

Mivel az első és a második gyökérfajok nem voltak fizikaiak, nem volt szükségük hangsorozatok létrehozásához ahhoz, hogy gondolataikat átadják, amikor azonban az ember a harmadik gyökérfajban fizikai lényé vált, nem maradhatott sokáig néma. Azok a hangok, amelyekkel a primitív emberek gondolataik kifejezésére használtak, kizárólag magánhangzókból álltak. Az első két alfajnál ezek csak a fájdalom vagy gyönyör, a szeretet vagy harag kifejezésére szolgáló kiáltások voltak. A harmadik alfajban elkezdtek egy szótagból álló szavakat használni, és valójában a Lemúria nem is jutott ezen a szinten túl, bár a mássalhangzók használata fokozatosan terjedni kezdett. A mai kínai nyelv a lemúriai beszéd egyetlen nagy egyenes leszármazottja, noha „abban az időben az egész emberi faj egy nyelvet beszélt” (*Titkos Tanítás Anthropogenezis*, 9. stanza).

A negyedik alfaj

Most elérkeztünk a negyedik alfajhoz. Az olvasónak azonban meg kell értenie, hogy egy alfaj kifejlődése az előzőből fokozatosan, hosszú korszakokon keresztül lezajló folyamat, ezért gyakran nehéz határozott választóvonalat húzni egy alfaj és az azt követő között.

Emlékezzünk arra is, hogy a harmadik alfaj fejlődésében érkezett arra a pontra, ahol szaporodásához tojásokat rakott le. Ez a nemek teljes szétválási folyamatának egy jól meghatározható lépéscsőfoka volt, és ez a folyamat – mint már említettük – mintegy 5,5-6 millió évet vett igénybe.

A tojások közül néhány nagyon különleges kezelésben részesült. A Hold Urai magukhoz vették, majd állandó hőmérsékleten tartva gondosan magnetizálták azokat egészen addig, amíg az akkor még hermafrodita emberi forma feltörte a tojás héját. Ettől kezdve különleges táplálást és gondos nevelést kaptak, és amikor készen álltak, a Hold Urai elfoglalták őket. A fizikai síkon dolgozni kívánó Barhishad-ok közül sokan így öltöttek testet, és ezeket a gondosan előkészített testeket használták hosszú időn keresztül. Úgy tűnik, ez csak néhány évszázaddal előzte meg a nemek szétválását.

A negyedik alfaj végére a tojásból kikelt fiatal teremtmény már nem tudott járni, mivel fokozatosan egyre magatehetetlenebbé vált.

Az emberi magzat még ma is megismétli a most leírt fejlődési szinteket. Megfigyelhető rajta az első faj amőba-szerű formája, majd a második gyökérfaj rostos szerkezetű felépítése. A nemi jelleg nélküli szakaszt az androgün állapot követi, majd lassanként a férfi vagy női jelleg kerekedik felül, meghatározva a születendő ember nemét, amint az a harmadik gyökérfajnál történt. Azt se feledjük, hogy a nemi kettősség jelei még felnőtt korban sem tűnnek el teljesen, hiszen a férfiakban is felismerhetők a női nemi szervek kezdeményei, mint ahogyan a nőkben is a férfiúi.

Ezek a különböző szaporodási módok megmaradtak néhány hindu mítoszban. Így például Daksha áldozatának leírása említ olyanokat „akik tojásból születtek, gözből, sarjadzásból, bőrpóru-sokból jöttek elő, és csak a legutolsók születtek méhből” (*Titkos Tanítás Anthropogenezis*, 8. stanza, Daksha áldozatának leírása a Vâyü Purâna-ból).

Miközben az eddig tárgyalt tojásból szülötteknek nevezettek adták a fejlődés gerincét, vélhetően a Holdlánc A és B bolygóiról származó legjobb kosárfonatóiak is megérkeztek. Őket hamarosan követte a Holdi emberek első rendjének (akik a Holdon teljesen kialakult kauzális testet fejlesztettek) legkevésbé fejlett csoportja. A legfejlettebb kosárfonatóiak és legkevésbé fejlett teljes kauzális testtel rendelkezők között alig volt különbség.

A teljes kauzális testtel rendelkezők 5 külön hajórakománnyal, avagy szállítmánnyal érkeztek a következő megoszlásban:

- (1) A Holdlánc G, F és E bolygóiról származók, akik zömét a G bolygóról érkezett, a három csoport közül a legkevésbé fejlettek adták.
- (2) Döntő részben a G bolygóról, egy kisebb rész az F, és egy még kisebb rész az E bolygóról származókból állt.
- (3) A G bolygó legjobbainak csoportja, néhány viszonylag jól fejlett egyed az F és további néhány ilyen az E bolygóról.
- (4) Az F bolygó legjobbjai és a legjobbak kivételével mindenki az E bolygóról.
- (5) Az E bolygó legjobbjai és még néhányan a D (Hold) bolygóról.

Ezeket a csoportokat nem típus, hanem fejlettségi szintek alapján válogatták össze, hiszen igazából mindegyik típus megtalálható volt bennük. Megfigyeltek közöttük olyat is, aki a félelem mentén egyéniesült. Összességében néhány százezernyi Én öltött testet a tojásból szülöttek között.

Korábban már említettük, hogy a Barhishad-ok közül néhányan fizikai testet öltöttek a Földön. Céljaik eléréséhez a rendelkezésre álló legsikerültebb formákat választották ki abból a körből, amit a *The Pedigree of Man* [Az ember származása] a harmadik „közepének” nevez, vagyis a harmadik és negyedik alfajokból. Ezeket a testet öltött Barhishad-okat nevezték az Isteni Androgüneknek vagy az Isteni Hermafroditáknak. Testüket isteni szépségű toronymagas óriásokká gyúrták át, gyönyörű alakkal és arcvonásokkal rendelkeztek. Az ő érkezésük és az ezt követő nemek szétválása volt a Föld Satya Yuga korszakának záróakkordja.

Ezeknek az Isteni Androgüneknek pompás arany-vörös színű bőrük, leírhatatlan sugárzó és nagyszerű megjelenésük volt, és a már így is lenyűgöző hatást tovább fokozta a homlokuk közepéből mint egy foglalatból gyémánt módjára vakítóan villogó egyetlen szemük. A nemek szétválását követő első férfiak és nők agyagvörös, durván összetakolt, esetlen formái ezekkel az Isteni Androgünekkel összehasonlítva igencsak kiábrándító látványt nyújtottak.

Gigászi magasságuk és az ehhez illő szélességük olyan óriási erő és hatalom benyomását keltette, ami annyira haladja meg korunk emberének képességeit, mint amennyire ezen isteni lények késői kortársaként élő anoplatheridák és palaeotheridák ereje meghaladja ezek mai leszármazottai, az ökor, a szarvas, a sertés, a ló, a tapír és az orrszarvú erejét.

Az őket követő, csapott homlokkal, lapított orruk felett tompa vörösen égő szemmel és előreugró állkapoccsal rendelkező emberek mai ízlés szerint igazán riasztó látványt nyújtottak.

A harmadik szem emléke természetesen fennmaradt az egyszemű küklopszokról – ahogy az egyszeműeket később nevezték – szóló régi görög legendában, és a negyedik gyökérfajhoz tartozó Odüsszeuszról, aki elpusztította a harmadik gyökérfajt képviselő egyszemű küklopszokat.

Az Isten Királyokként uralkodó Isteni Androgünök irányítása alatt ez az alfaj hatalmas városokat és óriási méretű, robusztus templomokat épített, amelyek töredékes maradványai a mai napig fennmaradtak. Ők építették meg magát Shamballát is, a Szent Várost, a Szent Lakóhelyet, ami ma is rendületlenül áll, annak a szakértelemnek bizonyosságául, amely megtervezte és annak az erőnek, amely megépítette.

Körülbelül 10-11 millió évvel ezelőtt – amint már mondtuk – a nemek szétválásának folyamata teljesen befejeződött, és az emberi test formájának külső jegyei többé-kevésé állandósultak. Több különleges erőfeszítésre volt még szükség az akkori megbízott vezetők részéről annak érdekében, hogy az addig elért eredményeket állandósítsák, és visszafordíthatatlanul elindítsák az emberiséget a rá váró magasabb rendű spiritualitás felé vezető úton, amit a lánc felemelkedő ívén kell végigjárnia. Ne feledjük, hogy az egész lánc fejlődésének középpontja pontosan a következő – a negyedik –

gyökérfaj közénél lesz, így azt látjuk, hogy a felemelkedő ívre való áttérésre az előkészületek már valamivel a fordulópont előtt megkezdődtek.

Ezen előkészületek első lépéseként megismétlődött a Hold Urainak chhâya-kat megalkotó tevékenysége, amit az első gyökérfajjal foglalkozó fejezetben írtunk le. Miután átadták az első gyökérfajnak a chhâya-kat, a Barhishad-ok elhagyták a Földet, egy időre a Mahâloka-ba emelkedve. „A Nemzők, miután kivetítették árnyékukat, és egy elemből (az éterből) megteremtették az embert, újra felemelkedtek a Mahâlokába, ahonnan rendszeresen leszállnak, valahányszor a világ megújul, és új embereknek adnak életet.” (*Titkos Tanítás* Anthropogenezis, 4. stanza). A korábbiakhoz hasonlóan most is heten voltak – „mind a maga területén” –, hogy tudathordozókat hozzanak létre a hét fő típus vagy sugár emberei számára.

Az alacsonyabb szintű fajok fizikai szintre épp hogy lehozott egyedei mohón lecsaptak ezekre az éterikus „árnyakra” vagy tudathordozókra, beléjük költöztek, és megpróbálták használni azokat. De mivel még nem szokták meg őket, ez nem ment könnyen nekik, és állandóan kicsúsztak belőlük. Amint ez megtörtént, egy másik lény azonnal megragadta az éterikus testet, és magára öltötte, mintha egy télikabát lett volna, de csak addig, amíg ő is ki nem csúszott belőle, ami lehetőséget adott egy újabb lénynek, hogy megragadja azt.

A jelenet emlékeztet a régi görögök elképzelésére arról, hogy az istenek kacagva teremtették a világot, hiszen valóban mulatságos látvány lehetett, ahogy az Én-ek küzdöttek a formákért, de amikor megszerezték, nem tudták kezelni azokat. Ez volt az „anyagba leszállás” döntő mozzanata, az emberi test anyagiasulásának, az ember „végső bukásának” befejeződése.

Sok ilyen éterikus testmás készült, és a kevésbé fejlett emberek fokozatosan hozzászoktak új „bőr kabátjukhoz”, megtanultak folyamatosan abban élni, és így a további anyagiasulás folyamata folytatódhatott.

Ilyen módon fokozatosan elkészültek azok a testek, amik arra szolgáltak, hogy kifejezzék a hét fő típust és azok altípusait, az emberek pedig beléjük költöztek, és folyamatosan szaporítani kezdték azokat.

A világ különböző részein a szaporodás eltérő módjai még hosszú ideig léteztek, az egymást követő szintek a fejlődési folyamatban lévő nagy különbségek miatt nagymértékben átfedték egymást.

A korai szaporodási módokat használó törzsek fokozatosan terméketlenné váltak, miközben a valódi férfiak és asszonyok nagy számban szaporodtak, míg végül az általunk ma ismert emberiség az egész világon elterjedt.

Az Én-ek újabb osztályai – akik más körökből származtak, és nem öltöttek testet az első és a második gyökérfajban a Földön – folyamatosan érkeztek meg, és öltöttek testet.

Ezen a szinten 5 emberi osztály volt, egymást kényszerítve, hogy egyre jobb emberi formákra tegyenek szert. A legfejletlenebbel kezdve a felsorolást, ezek az alábbiak voltak:

- (1) Akik éppen ekkor emelkedtek ki az állati birodalomból.
- (2) A fonalas kauzális testűek, akik ekkor már egy ideje jelen voltak a Földön.
- (3) A Marsról származó kosárfonatúak.
- (4) A legfejlettebb kosárfonatúak a láncközi Nirvánából.
- (5) A korábban már ismertetett 5 osztály, akik a Holdlánc G, F és E bolygóiról érkeztek, és akik teljesen kiformált kauzális testtel rendelkeztek.

A Hold Urai által levetett formák eléggé szemrevalóak voltak, de mivel anyaguk éterikus volt, könnyedén alakíthatók is voltak, és a beléjük költöző Én-ek jelentősen eltorzították azokat. E lények gyermekeinek teste egyáltalán nem hasonlítottak atyáikéhoz, hanem kifejezetten visszataszítók voltak. Valószínűleg a testeket használók gondolatait folyton a tojásformájú fej és kolbász alakú homlok képe uralta, így ezek a külső jegyek újra megjelentek. Ettől függetlenül bizonyos típusok kialakultak, és bár a formák jelentősen torzultak, azért még lakhatóak maradtak.

Az éterikus formák anyagi tartalommal feltöltését követően sok generációnyi folyamatos emberi fejlődés következett, ami után a Barhishad-ok lehozták a Holdlánc A, B és C bolygóin egyéniesült Én-eket, hogy birtokba vegyék az így kiformált testeket.

A következő három szállítmánnyal érkeztek: (1) A több mint 2 milliós narancsszínű csoport az A bolygóról, (2) a valamivel kevesebb, mint 3 milliós sárga színű csoport a B bolygóról, (3) a valamivel több, mint 3 milliós, a C bolygóról származó rózsaszínű csoport. Vagyis nagyjából összesen 9 millióan érkeztek. Őket a világ különböző részeire irányítottak azzal a céllal, hogy törzseket alapítsanak.

Ekkor azonban furcsa dolog történt. „Egyharmad visszautasította, kétharmad elfogadta.” A narancsszínű Én-ek csoportja – meglátva a nekik felkínált testeket – nem volt hajlandó beléjük költözni. Nem gonoszságból, hanem tiszta büszkeségből, mert méltóságukat sértőnek érezték a visszataszító külsejű formákat, és talán a szexuális egyesülés iránt érzett ősrégi utálatuk is felderengett bennük.

A sárga és rózsaszínű csoportok azonban engedelmesebbek voltak, elfogadták, és fokozatosan javítani kezdték az általuk lakott testeket. Így született meg a negyedik lemuriai alfaj. Ez volt az első, amely az embrionális szakasztól eltekintve minden értelemben emberinek tekinthető, és eredetét a Barhishad-októl kapott formák megalkotásának idejére tehetjük.

A *Titkos Tanításban* erről a negyedik alfajról H.P. Blavatsky a „sárgákként” beszél, vélhetően a beléjük költözött, a Holdlánc B bolygójáról érkezett sárga Én-ekre utalva. Az alfaj maga fekete bőrű volt, és ez a jellegzetesség a későbbi alfajokban is visszatért, amint azt hamarosan bemutatjuk.

E szörnyszülöttek leszármazottai a hosszú évszázadok során méretükben egyre zsugorodtak, és fizikailag sűrűbbé váltak, ami a miocén korszak egyik emberszabású majom fájában érte el csúcspontját, és e faj leszármazottai a mai emberszabású majomfélék. Ezekkel a majmokkal az atlanti-sziak (negyedik gyökérfaj) – ekkor teljes felelősséggel – ismét elkövették az „elme nélküliek bűnét”, és ennek eredményei a ma általunk ismert emberszabású majmok (lásd: *Titkos Tanítás* Anthropogenezis, 9. stanza).

Úgy tűnik, az emberszabásúak a következő, hatodik gyökérfajban fognak emberi testbe születni, kétség kívül az akkor létező legalacsonyabb rendű fajokban.

Így a narancsszínű csoport számára kijelölt terület lakatlan maradt. A testeket, amelyeket nekik kellett volna felöltetni, boldogan ragadták magukhoz az állati birodalomból éppen kiemelkedő lények, az emberi faj legalsóbb típusa. Ennek következménye azt lett, hogy a sok-sok erőfeszítés árán kidolgozott formák nemhogy továbbfejlődhettek volna, hanem épp ellenkezőleg, még a korábbiaknál is alantasabb szintre süllyedtek. Ezeket a formákat elfoglaló primitív emberek még néhány állati formával is kereszteződtek, ami – tekintve a köztük levő csekély különbséget – egészen természetesnek tűnt számukra, hiszen maguk is éppen hogy kiemelkedtek azok közül.

Ez volt az, amit H.P. Blavatsky az „elme nélküliek bűnének” nevezett, és ennek eredménye volt az emberszabású majmok különféle típusainak kialakulása.

A *Dzian Könyve* szemléletes módon írja le ezt az epizódot:

„A harmadik idején a csont nélküli állatok növekedtek és változtak. Csontos állatokká váltak és chhâya-juk megszilárdult.”

„Az állatok szétválasztották az elsőt. Szaporodni kezdtek. A kétszeres ember is szétvált. Így szólt: 'Legyünk olyanok, mit ők. Egyesüljünk és teremtsünk lényeket'. És úgy tettek.”

„És azok, akikben nem volt Szikra, hatalmas nőstény állatokat vettek magukhoz. Nemzetek nekik néma fajokat. Ők maguk is némák voltak. De az ő nyelvük megeredt. Leszármazottaik azonban némák maradtak. Szörnyetegeket szültek. Göndör, vörös szőrrel fedett, négykézláb járó szörnyetegek fajtát. Egy néma fajt, hogy a szégyen kimondatlan maradjon.”

„Ezt látva a Lha-k, akik nem építettek embereket, sírva szóltak:

‘Az Amanasa [elme nélküliek] bemocskolták jövőnk lakhelyünket. Ez Karma. Költözzünk másokba. Tanítsuk meg őket a jóra, nehogy még rosszabb történjen.’ Így tettek.”

„És akkor minden embernek megadatott az elme. Meglátták az elme nélküliek bűnét.”

A világ benépesítésében általuk betöltendő szerep visszautasítása miatt a narancsszínű csoport Én-einek karmája az lett, hogy később, amikor már nem kerülhették el a testet-öltést, sokkal alacsonyabb rendű és durvább testeket kellett felöltetniük, mert a Hold Urai addigra már más munkájuk miatt távoztak a Földről. Így egy visszamaradott fajjává váltak, ravaszak, de rosszak, és sok kellemetlen tapasztaláson mentek keresztül. Számuk a fennálló renddel való állandó összeütközések miatt

folyamatosan csökkent, és az idők során – többnyire súlyos szenvedések árán – jóra való embereket faragtak belőlük.

Néhány erős, gátlástalan, megbánást nem ismerő ember közülük Atlantiszban a Sötét Arc Urai között tűnt fel (ezt akkor fogjuk látni, amikor a negyedik gyökérfajjal fogunk foglalkozni). Néhányat az észak-amerikai indiánok között láttak viszont kifinomult, de kemény arcvonásokkal. A mai napig találkozhatunk képviselőikkel, akiket „féktelen, agresszív, független, elkülönülő, elégedetlen és változást követelő” természetükről ismerhetünk fel. Ők a pénzvilág kíméletlen királyai, olyan államférfiak, mint Bismarck volt, olyan hódítók, mint Napóleon volt. De fokozatosan eltűnnek, mert tanulnak a sok keserű leckéből.

Mindazok, akik folyton követelőznek, ellenségeskednek, akik mindig és mindennel szembeszegenek, végül mind formába préseltetnek. Nagyon kis részük a fekete mágianál köthet ki, de a többség számára az állandó nyomás ellenállhatatlannak bizonyul.

Az ötödik alfaj

A Holdlánc A, B és C bolygóiról való Barhishad-ok ekkor testet öltöttek, hogy segítsék a Manut az ötödik, a hatodik és a hetedik alfaj létrehozásában. Ezekben a későbbi alfajokban a Barhishad-okból lettek a királyok, a mítoszok Isten Királyai, amely mítoszok gyakran közelebb állnak az igazsághoz, mint a történelem tanításai.

Egy-egy ilyen Isten Király maga köré gyűjtött néhány embert, akikkel egy törzset hozott létre, majd megtanított a törzs tagjainak bizonyos civilizációs mesterségeket, valamint irányította és segítette őket abban, hogy várost építsenek. Egy nagy város épült ilyen irányítás mellett a mai Madagaszkár szigetén, és még számos másik is a lemúriai szárazföld más részein. Az építészeti stílust küklopszi volt, ami óriási méreteivel lenyűgöző volt.

Hosszú korszakok így teltek el, és közben a lemúriaiak fizikai megjelenése lassan megváltozott. A fej felső részén elhelyezkedő középső szem – mivel elveszítette funkcióját – visszahúzódott a fej belsejébe, és a mai tobozmiriggyé alakult át. Közben pedig a – kezdetben a fejen oldalt elhelyezkedő – két szem aktívvá vált. A küklopszokról szóló görög legenda – amint már említettük – nyilvánvalóan a korai lemúriai korszakból származó hagyomány.

Megkezdődött az állatok házasítása, amelyek között akadtak pikkelyes szörnyetegek is, majdnem olyan visszataszító külsővel, mint gazdáik.

Mindenféle állatot nyersen faltak fel, némelyik törzs még az emberhúst sem vetette meg. Mai fogalmaink szerint leginkább meztelen- és házas csigákra, férgekre emlékeztető, de mai elkorcsosult leszármazottaiknál sokszorta nagyobb méretű teremtmények számítottak fura ízlésük szerint a legfinomabb csemegének.

Általában véve elmondható, hogy a harmadik kör embere elég nagy hasonlóságot mutatott a lemúriai ötödik alfajjal. Gyakran a tojásfejű emberekként beszélnek róluk, így utalva koponyájuk és egy keskenyedő részével felfelé álló tojás közötti hasonlóságra. Még mindig alig volt valami homlokunk nevezhető rajtuk, és amint említettük, a szemek a tojás tetejének közelében kaptak helyet.

Színük fekete vagy barnásfekete volt.

Az ötödik, a hatodik és a hetedik lemúriai alfaj már valamennyi elődjénél sokkal közelebb került ahhoz, amit ma embernek hívnánk.

Következzen itt egy késői (véltetően ötödik) lemúria alfajból származó ember rövidített³⁹ leírása. „Óriási termetű volt, valahol 3,5 és 4,5 méter között. Bőrszíne sárgásbarna árnyalatú, nagyon sötét. Hosszú alsó állkapocs, fursán lapított arc, apró de átható tekintetű szemek, amelyek különös mód távol helyezkedtek el egymástól, és így oldalra és előre is nézhetett, miközben a fej hátsó részén levő szem lehetővé tette számára, hogy abba az irányba is kitekintsen. Homlok helyett egy húsredő volt, a fej pedig hátra és felfelé keskenyedett. Karjai és lábai, de különösen a karjai arányában sokkal hosszabbak voltak a miénknél, és nem lehetett azokat a térd és könyök ízületeknél kiegyenesíteni. Keze és lába hatalmas volt, sarkai pedig hátrafelé kinyúltak. Az egész alak valamilyen laza bőr köpenybe volt burkolva, ami leginkább az orrszarvú irhájához hasonlított, ám pikkelyesebb volt. Rövid hajjal fedett feje köré egy másik bőrdarabot csavart, amihez ríktó vörös, kék és más

³⁹Az eredeti, teljes leírás az Atlantisz és Lemúria legendája c. könyvben található (A ford.)

színű bojtokat erősített. Bal kezében egy 3,5-4,5 méteres kihegyezett karót tartott. Jobb kezében egy kúszónövényből készített hosszú kötél összecsavart végét fogta, amin egy hatalmas, ocsmány, leginkább Plesiosaurus-ra emlékeztető hullót vezetett. Ennek az embernek – aki saját korának átlagos külsejű példánya volt – az egész megjelenése kellemetlen érzetet keltett, de mégsem volt teljesen civilizálatlan.” Akadtak sokan, akik még ennél is kevésbé tűntek embernek.

A hatodik alfaj

A hatodik alfaj embereinek legszembetűnőbb sajátága a bőrszín volt. Ők már nem feketék vagy barnásfeketéek voltak, mint az ötödik alfaj, hanem kékesfeketéek, amely a faj végére kékes hamuszürkévé fakult.

Még rajtuk is felismerhetők voltak a tojásfej nyomai, leginkább a hátrafelé dőlő homlok árulkodott erről.

Miközben a hatodik alfaj fejlődése folytatódott, nagyszámú beavatottat és tanítványait küldték le a láncközi nirvánából a Földre, hogy segítsék a negyedik gyökérfaj Manuját munkájában, magukra öltve az általa addig kidolgozott legjobb testeket. A létező legjobb testeket azok kapták, akik már ledolgozták összes karmájukat, mert így elfoglalóik képesek voltak azokat feljavítani, és kihozni belőlük mindazt, amit csak lehetséges volt. Ezek az arhatok és tanítványaik a Barhishad-ok, valamint a harmadik és a negyedik gyökérfaj Manuinak irányítása alatt dolgoztak, és a hetedik alfajt már az ő segítségükkel fejlesztették ki.

A hetedik alfaj

A hetedik alfaj kezdetben szürkés-kék bőrszíne az idők folyamán a szürke több árnyalatán keresztül eljutott a szürkésfehérig. A típus arcáról elég jó elképzelésünk lehet az általuk emelt szobrok alapján, mert ezek közül néhány a Húsvét Szigeteken még ma is megtalálható. E szobrok legtöbbször mintegy 8 méter magas, vállban 2,5 méter széles, és valószínűleg hűen tükrözi készítőik arcvonásait és méreteit egyaránt, vagy talán azok őseiét, mert valószínű, hogy ezeket a szobrokat a késői lemúriai-atlantiszi időkben emelték. Az arc hosszú, lópofo formájú volt, az orrhegy kezdetben az arc középvonala fölött, a faj vége felé már pontosan a középvonalon volt.

A homlok még mindig csak egy csontredő volt, bár az alfaj vége felé már egy kissé magasabbá vált.

A hatodik alfajhoz hasonlóan még rajtuk is mutatkoztak a tojásfej-forma nyomai a hátrafelé dőlő homlok következtében.

Vastag, durva ajkuk és széles, lapos orruk kissé szelídebb formában a mai napig fennmaradt ma élő, valószínűleg legközelebbi leszármazottaik, a negroid embertípusok körében.

Termetük idővel észrevehetően kisebb lett, a kezek, a lábak és combok formája már eléggé hasonló volt a mai negroid emberfajoknál megfigyelhetőhöz.

A késői hatodik és a hetedik alfaj emberei a maguk durva küklopszi módján nagyszerű építészek voltak, emellett már volt némi kezdetleges elképzelésük a művészetről is. Nagy jelentőségű és hosszú ideig fennálló civilizációt fejlesztettek ki, és évezredek át uralkodtak a hatalmas lemúriai földrészt benépesítő más törzsek legtöbbszörén. Sőt, amikor napjuk már leáldozóban volt, és a fajon a hanyatlás jelei kezdtek mutatkozni, további hosszú haladékokat nyertek az első atlantiszi alfajjal, a rmoahal-okkal kötött vegyes házasságaik útján. Bár leszármazottaiknak számos harmadik gyökérfajbeli sajátossága volt, valójában már a negyedik fajhoz tartoztak, és így friss erőt nyertek a további fejlődéshez. Ha eltekintünk bőrük ma már ismeretlen, furcsa kékes árnyalatától, külsejük ekkor már nem különbözött nagyon némely mai északamerikai indiánétól.

Az első városok a mai Madagaszkár szigetét is magában foglaló, nagy kiterjedésű, hegyes vidékén épültek fel. Egy másik nagyszerű város leírását a *Titkos Tanítás* Anthropogenezis 11. Stanzájában találjuk. A város e leírás szerint nagyjából a mai Húsvét Szigetektől 30 mérföldnyire nyugatra teljes egészében látatömbökből épült fel, majd a sorozatos tűzhányókiterések az idők során elpusztították.

Tiszta vérvonalú lemúriai faj ma már nem létezik, bár Közép-Afrika pigmeusai a jelek szerint a negyedik alfaj régóta elzártan élő utolsó leszármazottai. Az időközben eltelt évmilliók alatt azon-

ban, a haldokló fajok utolsó maradványainál megfigyelhető különös törvényszerűségnek köszönhetően testméretük az eredeti töredékére zsugorodott.

A legtöbb mai negroid emberfajban már van egy jó adag negyedik, atlantiszi fajbeli vér. A zulusok például általános testfelépítésükben és magatartásukban nagy hasonlóságot mutatnak a második atlantiszi alfajjal, a tlavatlikkal, miközben bőrszínük és némelyikük arcvonásai lemuriai örökségek.

A harmadik gyökérfaj torzult jegyei felismerhetők még az ausztrál őslakók, az Andaman szigetek lakói, egyes indiai hegyi törzsek, az afrikai busmanok és több más bennszülött faj embereiben is. A ma ezeket a testeket használó lények minden bizonnyal a jelenlegi lánc állati birodalmából emelkedtek ki.

Lemuriában létezett egy Beavatottak Közössége, de az nem elsősorban a lemuriaiak érdekét szolgálta. Igaz ugyan, hogy azokat a lemuriaiakat, akik elég fejlettek voltak ehhez, Adeptus guruk tanították, de ez nem ment túl egyes fizikai jelenségek magyarázatán, mint amilyen a Föld keringése a Nap körül, vagy hogy miért látszik másnak egy tárgy, ha felváltva fizikai, majd asztrális látással szemléljük. Ez a Közösség elsősorban a Vénuszról érkezettek szolgálatában állt, és amely a Föld fejlődésének segítése mellett egyúttal saját fejlesztésén is dolgozott.

XXXIV. fejezet A Vénusz Urainak érkezése

Elérkeztünk ahhoz, hogy leírjuk a Föld történetének legdrámaibb mozzanatát, a Láng Urainak eljövetelét, egy olyan eseményt, amelyet hosszas előkészületek előztek meg.

A Barhishad-ok és a harmadik faj Manuja egyaránt minden lehetségest megtettek azért, hogy az alkalmas lényeket arra a szintre emeljék, ahol elméjük csírájának növekedése meggyorsítható, és az Én leszállhasson beléjük. Valamennyi lemaradottat felzárkóztatták, így az állati birodalomban már nem maradtak többen olyanok, amelyek képesek lettek volna az emberi birodalomba felemelkedni. Az „ajtó bezárulása” a további feltörekvők előtt csak akkor következett el, amikor már nem volt a láthatáron több olyan jelölt, aki a hamarosan várható, de minden fejlődési rendszerben csak egyszer – annak pontosan a közepén – alkalmazható óriási lökés megisméltése nélkül képes lett volna az emberi fejlettségi szintet elérni.

Egy nagyszerű asztrológiai esemény bekövetkezését tüzték ki az esemény időpontjául, amikor a bolygók igen különleges együttállásba kerültek, és a Föld mágneses jellemzői a lehető legkedvezőbbek voltak. Ez 16,5 millió évvel ezelőtt történt. Már semmi tennivaló nem maradt – eltekintve attól, amit csak Ők végezhettek el.

És akkor „a mérhetetlen magasságokból történő gyors leereszkedés miatt fülrepesztő dübörgés, az egész eget betöltő vakító tűzvihar és hatalmas lángnyelvek közepette száguldott át a légen a Tűz Fiainak szekere, a Láng Uraié, akik a Vénuszról érkeztek. Végül a Góbi tenger Fehér Szigete felett lebegve megállt. A sziget zöldellve, illatos virágok tömegétől ragyogott: új Királyát üdvözlendő a Föld így kínálta fel a tőle telhető legjobbat és legszebbet”. E nagy Lény Sanat Kumâra volt, a Világ Királya, és vele érkezett három helyettese, valamint segítőinek csapata.

Segítőit a XIX. fejezetben már bemutattuk, és azt is, amennyit tudunk a Királyról és e világban végzett munkájáról. Ezért itt csak arra szorítkozunk, hogy átismételjük és kihangsúlyozzuk a már elmondottakat, elsősorban a most tárgyalt időszakhoz kapcsolódó sajátos összefüggéseket.

A *Titkos Tanítás* – amint láttuk – úgy írja le Őket, hogy Ők vetítették bele az elme szikráját az értelem nélküli emberekbe, felébresztve így bennük az értelmet. Ezt úgy kell érteni, hogy magnetikus serkentőerőként működtek, úgy sugároztak szét az emberekre, ahogyan a Nap sugárzik a virágokra, és maguk felé emelték őket, így tették lehetővé a bennük szunnyadó szikra fellobbanását, és az ezt követő egyéniesülést.

H.P. Blavatsky megemlíti, hogy az „elme fiai” közül néhányan maguk is testet öltöttek azok között, akiknek segíteni igyekeztek. A Láng Urai maguk ilyen szó szerinti módon nem öltöttek testet, H.P. Blavatsky itt a Barhishad-okra utalt, akik valóban emberi testbe költöztek, és így egy időre maguk is a faj részeivé váltak.

E nagy Vezetők önzetlen segítsége nélkül a világ bizony ma nagyon másként festene. Nélkülük nemcsak az a sok millió mai ember, aki az Ő ösztönzésükre vált emberré, még mindig az állati birodalomba tartozna, de az emberiség többi része is messze járna még attól a fejlettségi szinttől, ahol ma áll.

Mivel a negyedik körben a fő feladat az ember számára a vágy-princípium kifejlesztése, csak a következő, az ötödik körben kellett volna erőfeszítéseinket az értelem kifejlesztésének szentelnünk. A Láng Uraitól kapott ösztönzésnek köszönhetően azonban az értelem fejlődése máris jelentősen előrehaladt, vagyis segítségükkel fejlődésünk egy teljes körrel előrébb tart ahhoz képest, ahol enélkül lennie kellene.

Korábban már azt is láttuk, hogy Ők hozták magukkal a Földre a méheket, hangyákat és a búzát.

A Láng Urainak megérkezéséig a láncközi Nirvánából a hajórakományok vagy szállítmányok egyesével, elkülönülten érkeztek. Ettől kezdve azonban a termékenység minden máshoz hasonlóan gyors növekedésnek indult, és flottányi új Én-re volt szükség ezen új testek belakásához. Ez folya-

matosan így is történt, miközben az alacsonyabb fejlettségűek az érkezőkor már az értelem szikrájával bíró, akkor egyéniesült állati testeket vették birtokba. Így történt, hogy a Láng Urai egy pillanat alatt milliókkal tették meg azt, amit mi manapság hosszú neveléssel, gondoskodással érünk el.

A Láng Urai nagyjából a harmadik gyökérfaj közepén, a nemek szétválásának végeztével érkeztek meg. A XL. ábra bemutatja az Érkezőt és annak viszonyát az akkori eseményekhez.

A Logosz tervének része az is, hogy fejlődésének egy bizonyos fokán az emberiség ne támaszkodjon tovább más fejlődési rendszerekből származó lények segítségére, hanem a maga kezébe vegye sorsának irányítását. Ezért, miután a Vénusz Urai más világokra távoznak majd, minden jövőbeli Buddhának, Manunak és Adeptusnak a mi emberiségünk tagjának kell lennie.

Ezzel kapcsolatban talán megemlíthetjük, hogy a világ fejlődését segítő, fizikai testüket is megtartó Adeptusok vagy Mesterek száma jelenleg összesen nem több 50-60-nál.

XXXV. fejezet

A negyedik (atlantiszi) gyökérfaj: a rmoahal

Sok forrásból szerezhetők ismeretek a negyedik vagy atlantiszi gyökérfajról. A számunkra ebben a témában klasszikusnak számító mű W. Scott-Elliott-tól a *The Story of Atlantis and Lost Lemuria* [Atlantisz története és az elveszett Lemúria]. Ez a könyv négy térképet is tartalmaz, amelyek nagyjából a következő időszakokat mutatják be:

- I. térkép: kb. 1 000 000 – 800 000 évvel ezelőtt,
- II. térkép: kb. 800 000 – 200 000 évvel ezelőtt,
- III. térkép: kb. 200 000 – 80 000* évvel ezelőtt,
- IV. térkép: kb. 80 000* – i.e. 9564 évvel ezelőtt

* A pontos időpont: Kr.e. 75 025.

Az első térkép által bemutatott időszak idején Atlantisz Izlandtól néhány foknyira keletre kezdődött, és nagyjából a mai Rio de Janeiro területéig terjedt. Magába foglalta Texast és a mai Mexikói öblöt, az Egyesült Államok déli és keleti államait, továbbá a Labrador szigetektől a mai Írországon és Skócián át Anglia északi részét. Délen pedig Brazíliától egészen Afrika Arany Partjáig⁴⁰ nyúlt el keleti irányban.

A második térkép a nagyjából a miocén korban, 800 000 évvel ezelőtt bekövetkezett első nagy katasztrófát követően mutatja a szárazföldek kiterjedését. Ekkor az északi szárazföldek jelentős része víz alá merült, a kontinens többi része pedig darabokra szakadozott. A növekvő amerikai földrészt egy mély árok választotta el Atlantisz többi részétől, amely akkoriban a mai Atlanti óceán medencéjét az északi szélesség 50. fokától az Egyenlítőn túl néhány fokig elfoglalta. A világ más részein is jelentős területek süllyedtek el vagy emelkedtek ki az óceánból. Ilyen volt például a mai Brit szigeteket, a Skandináv félszigetet és Franciaország északi partvidékét, továbbá valamennyi közbeeső és sok ezek körüli, tengerrel borított területet magába foglaló hatalmas sziget.

A harmadik térkép által bemutatott időszak a szárazföldeket a körülbelül 200 000 évvel ezelőtti második nagy katasztrófát követően ábrázolja (megjegyzendő azonban, hogy ez a második sokkal kisebb hatású volt, mint az első). Ekkor a tulajdonképpeni Atlantisz földrésze két nagy darabra, az északi Ruta és a déli Daitya nevű szigetre szakadt szét. A majdani Észak- és Dél-Amerika elváltak egymástól, Egyiptom víz alá került, és a Skandináv sziget összekapcsolódott a majdan Európává alakuló szárazfölddel.

A negyedik térkép a szárazföldek elhelyezkedését az i.e. 75 025-ben történt döbbenetes erejű megrázkódtatást követően mutatja be. Daitya majdnem teljesen eltűnt, Ruta pedig az aránylag csekély méretű, körülbelül az Atlanti óceán közepére eső Poseidonis szigetévé zsugorodott. A szárazföldek körülbelül megegyeztek a ma ismerttel, bár a Brit szigetek még összekapcsolódtak Európával, a Balti tenger pedig még nem létezett, és a mai Szahara sivataga területén még az óceán hullámzott.

Végül i.e. 9564-ben Poseidonis is elsüllyedt.

A Yucatán félszigeten egykor élő mayák által kb. 3 500 éve készített, és Le Plongeon által lefordított Troano Kézirat⁴¹ a következőképpen számol be Poseidonis elsüllyedéséről:

„Kan 6. évében, Zac hónapjának 11. Muluc-ján szörnyű földrengések kezdődtek, amelyek megszakítás nélkül egészen a 13. Chuen-ig folytatódtak. A sárdombok országa, Mu földje áldozatul esett. Miután kétszer magasba emelkedett, egyetlen éjszaka alatt hirtelen eltűnt, miközben medencéjét folyamatosan vulkanikus erők rázták. E koncentrált erők hatására a felszín több alkalommal és

⁴⁰A mai Guinea és Sierra Leone Atlanti óceáni partvidékéről van szó. (A ford.)

⁴¹A Troano Kézirat ma a londoni British Museum-ban található. (A ford.)

különböző területeken magasba emelkedett, majd lesüllyedt. Végül a föld megadta magát, és darabokra szakadva semmivé foszlott tíz ország. Nem voltak képesek már ellenállni a rázkódások erejének, és 8060 évvel e könyv írását megelőzően elsüllyedtek 64 millió lakójukkal együtt.”

A most említett négy nagyobb katasztrófán kívül még számos kisebb is történt.

A „jó törvényt” követő beavatott királyok és papok már jóval azok bekövetkezése előtt tudtak a közelgő elemi csapásról. Ezért mindegyikük egy-egy prófétai figyelmeztetés hirdetőjévé, végül pedig egy-egy kivándorló kolónia vezetőjévé vált.

A hét alfaj nevei a következők voltak:

- 1) Rmoahal
- 2) Tlavatli
- 3) Tolték
- 4) Turáni
- 5) Ős-sémita
- 6) Akkád
- 7) Mongol

Az első kettőt kivéve a nevek az etnológusok által e népek fellelt maradványainak, vagy azok egy részének adott neveket tükrözik. Az első kettő pedig azonos azzal, ahogy ezek a népek önmagukat nevezték.

Az első alfaj: a rmoahal

A Hierarchia vezetője, Sanat Kumâra érkezését követően szinte azonnal megkezdte az előkészületeket a negyedik gyökérfaj megalapítására. Ennek megfelelően a negyedik faj Manuja kiválasztotta a legkisebb, legsűrűbb testű és legfejlettebb lemúriaiakat (a negyedik alfaj tagjai közül?) akkor, amikor az Isten Királyok irányítása alatt álltak, és intézkedett, hogy megfelelő Én-ek öltsek fel az így kiválasztott testeket.

A jelek szerint számos nehézséggel kellett megbirkózni, olyan törzseket kellett szétszakítani, amelyek tagjai között már hosszú ideje megszokott volt a vegyes házasság, ehelyett soraikból a legjobbakat kiválasztva azokat össze kellett párosítani egy másik elkülönített csoport legjobbjával. A Manu és tanítványai maguk is testet öltöttek annak érdekében, hogy a fizikai típusokat jobbjátsák.

Emlékezzünk vissza, hogy a láncközi nirvánából a beavatottak és tanítványaik egy csoportja érkezett, és a hatodik lemúriai alfaj testeit felöltve azokat jelentős mértékben tovább fejlesztették. A Manu ezeket a javított testeket is felhasználta céljaira, így a fejlett lények nagyszámú csoportja vette kezébe az irányítást, és a dolgok gyorsan haladtak előre.

Végül a Manu a hetedik (kékesfehér bőrszínű) lemúriai alfaj testeit – amit a beavatottak azok használatával fejlesztettek tovább – vette alapul első alfajának, a rmoahal-nak a megformálásához. Először csak a beavatottak e csoportja és ezek tanítványai költöztek be ezekbe a testekbe, mivel azok közül senkit nem vettek át, akik már korábban is a Földláncon fejlődtek.

A hetedik alfaj tagjainak egy csapatát letelepítették a mai Ashanti és Nyugat-Nigéria területén levő földön, amely akkoriban a Jóreménység Fokát és Nyugat-Afrika egy részét is magába foglaló sziget-kontinens észak-nyugati részén elterülő fennsík volt. A közösséget hosszú időn át elzárták az alacsonyabb fejlettségű típusokkal való keveredéstől, és számban folyamatosan gyarapodott, amíg készen nem állt egy újabb fizikai vérfrissítésre, amelyet a Manu feladata volt elindítani.

A Manu eltüntette a kékes színt népének bőréből úgy, hogy a bőrszínük előbb bíbor, majd vörös lett, ez után pedig a hetedik lemúriai alfaj kékesfehérjét hordozó vér bekeverésével megkapta a rmoahal-típust, amely már teljesen emberinek kell neveznünk, és tagjait el tudnánk képzelni közöttünk élőknek.

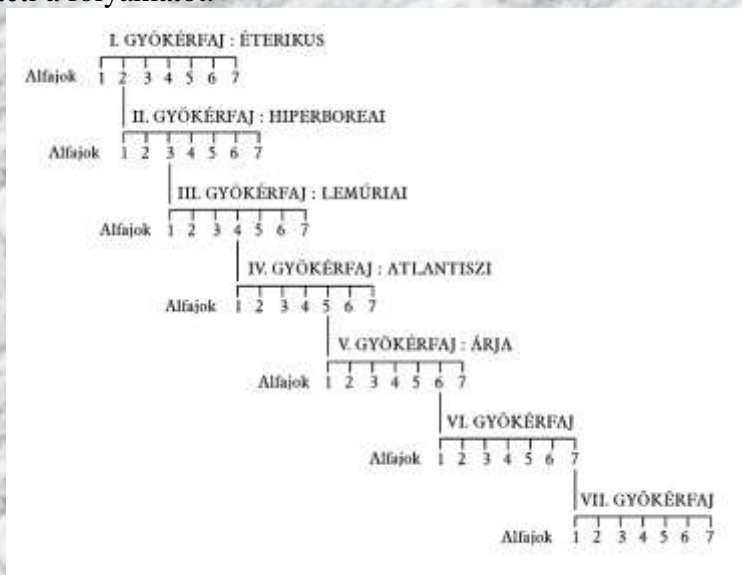
Körülbelül egymillió évig tartott a faj típusának megformálása, hihetetlen alapossággal és aprólékosággal elérve a Manunak átadott mintához való nagyfokú hasonlóságot. Ekkorra mondható el, hogy a Manu véglegesen megalapította a fajt, és ekkor ő is testet öltött közöttük, majd tanítványait is lehívta, hogy saját családjának tagjaiként maguk is öltsenek testet, így a faj az ő leszármazottaitól eredt. Végső soron tehát egy faj Manuja a szó legszorosabb értelmében annak Őse, mert az egész faj fizikai eredete hozzá vezethető vissza.

Bár a környező népekhez képest sokkal jobb volt a megjelenésük, de még a Manu közvetlen lezármazottai sem voltak valami vonzó külsejűek. Kisebb termetük volt azokénál, de nem volt említésre méltó idegrendszerük, asztrális testük pedig alakatlan volt. A Manu maga formálta saját fizikai testét asztrális és mentális teste mintájára, és alakította bőrének színösszetevőit, amíg az egyre jobban megközelítette a faj számára célként kitűzött szint.

Sok ilyen emberöltő telt el, amíg végül a fiatal faj birtokba vette földrészét, Atlantiszt, de ettől a ponttól kezdve megkezdődött az Én-ek folyamatos beáramlása a láncközi nirvánából, hogy elfoglalják a negyedik gyökérfaj testeit.

Itt megjegyezhetjük, hogy a negyedik gyökérfaj Manuja egy, a Vénuszról származó Adeptus volt.

Hasznos lehet ennél a pontnál bemutatni azt a módszert, ahogyan egy gyökérfaj az elődjéből ki-fejlődik. Úgy tűnik, az általános elv az, hogy minden gyökérfaj az előző gyökérfaj neki megfelelő sorszámú alfajából fejlődik ki. Így egy lánccsal *negyedik* gyökérfajának e szabály értelmében a *harmadik* gyökérfaj *negyedik* alfajából kell kifejlődni. Az *ötödik* gyökérfaj a *negyedik* gyökérfaj *ötödik* alfajából fejlődött ki, míg a *hatodik* gyökérfaj az *ötödik* gyökérfaj *hatodik* alfajából fog kifejlődni. A XLI. ábra szemlélteti a folyamatot.

XLI. ábra: Gyökérfajok kialakulása alfajokból

A negyedik gyökérfaj esetében azonban úgy tűnik, hogy egészen a lemúriai faj *hetedik* alfajáig tartott, amíg az emberiség testileg elég fejletté vált ahhoz, hogy véglegesen kiválaszthassák azokat az egyéneket, akik az új gyökérfaj szülőivé válhattak.

A rmoahal alfaj kb. 4-5 millió évvel ezelőtt indult útjára. Lemúria nagy része akkor még mindig létezett, és Atlantisz területe még nem volt olyan nagy kiterjedésű, amilyenné a későbbiekben vált. A rmoahal alfaj bölcsője nagyjából az északi szélesség 7. – nyugati hosszúság 5. fokánál volt, ami nagyjából a mai Ashanti⁴² partra esik. Forró, párás éghajlatú, nádas mocsarakkal szabdalts és füledt őserdőkkel borított területein hatalmas, özönvíz előtti állatfajok éltek. E korszak növényzetének fosszilis maradványai alkotják mai kőszéntelepeinket.

A faj kezdetben mahagóni-fekete bőrű volt, és mintegy 3-3,5 méter magas termetük az évszázadok múlásával fokozatosan zsugorodott. Végül Atlantisz déli partvidékeire vándoroltak át, ahol megküzdöttek a hatodik és hetedik lemúriai alfajokkal. Némelyek közülük letelepedtek, és összeházasodtak a fekete bőrű lemúriaiakkal. Mások eljutottak északkelet felé, egészen a legtávolabbi, a mai Izlandot magába foglaló partokig. Ezeknek bőre fokozatosan egyre világosabbá vált, míg végül úgy egymillió évvel ezelőtt már fehér bőrűeknek lehetett tekinteni őket.

Ezeknek az északi területeknek a meghódítása nem volt folyamatos, mert az embereknek időről időre délebbre kellett húzódnuk a jégkorszakok miatt. Egy-egy kisebb jégkorszak minden 30 ezer

⁴²Ma ez a terület Elefántcsontparthoz tartozik. (A ford.)

évben bekövetkezik, de ezek mellett vannak nagyobb eljegesedési korszakok is. Egy ilyen jégkorszak volt körülbelül 3 millió évvel ezelőtt.

Mivel egy új faj gyermekei voltak, a rmoahal-ok nem voltak képesek maguktól stabil kormányzati rendszer működtetésére, és civilizációjuk nem is ért el olyan fejlettséget, mint a lemúriai hatodik és hetedik alfajoké. Ezért maga a Manu, vagy más Adeptusok vagy Isten Királyok kormányozták őket.

A brachycephalous vagy „kerekfejű” (furfoozi emberként ismert) emberfaj fossziliái alapján elég jó átlagos képünk lehet a rmoahal-okról fajuk alkonyának idejéről.

A mai lappok – némi idegen vér bekeveredésétől eltekintve – e faj szétszóródott, leromlott maradványainak leszármazottai.

Az imént említett kormányzati berendezkedés eredményeként egykori Isten Királyuk emlékezete fennmaradt, és a rmoahal-ok idővel valóban istenként kezdték tisztelni. Mivel volt némi pszichikus képességük is, így ez a nép olyan vallást hozott létre, amely ugyan nem volt kifejezetten filozófiai indíttatású, mégis volt benne magasztosság. A későbbi korokban ezek a vallási tételek lassan átalakultak az ősök vallásos imádatán alapuló hitrendszeré.

A rmoahal-ok a tudományokat és művészeteket csak rendkívül kezdetleges fokon művelték.

XXXVI. fejezet

A második atlantiszi alfaj: a tlavatli

Ez az alfaj Atlantisz nyugati partvidéke mentén fekvő egyik szigeten alakult ki, ahonnan azután az egész földrészen elterjedt, fokozatosan a mai Grönlanddal határos északi partokig.

Bőrszínük vöröses barna volt, természetük erőteljes, keménykötésű, bár nem érte el a rmoahal-ok magasságát, akiket idővel még északabbra szorítottak vissza. Főként a későbbi Poseidonis területén elterülő hegyes vidéken telepedtek meg.

Törzseiket vagy nemzetségeiket olyan főnökök illetve királyok vezették, akiket az emberek azért választottak meg, mert őket tartották a legerősebbnek, vagy a legkeményebb harcosnak. Végül jelentős közös birodalmat alakítottak ki, egyetlen királlyal az élén, bár ez az uralkodó inkább csak névleges jogkörökkel rendelkezett valódi hatalom helyett.

Telepeseik minden irányban szétrajzottak. Ennek és a későbbi harmadik, tolték alfajnak a keveredéséből származó faj meghódította a későbbi amerikai kontinens részévé váló nyugati szigeteket, és elérték az akkori legdélebbi, ma Rio de Janeiro környékén levő területeket is. Mások a keleti partokon levő Skandináv szigetet foglalták el, míg egyes csoportjaik elérték Indiát is, ahol elkeveredtek a hanyatlóban levő lemúriaiakkal, és ebből alakult ki a dravida faj.

Valamivel később elfoglalták Dél-Amerika déli részét is, így a mai patagóniaiak valószínűleg a tlavatlik távoli leszármazottai.

A rmoahal-okhoz hasonlóan ennek az alfajnak is napvilágra kerültek a maradványai Közép-Európa negyedkori kőzetrétegeiből, és a dolichocephalous-t, vagy a Cro-Magnon-i embert ezen alfaj átlagos példányának tekinthetjük az alfaj hanyatlásának idején, míg – a Svájcban megtalált maradványaikból ítélve – a „tavi emberek” az alfaj egy korábbi, és nem egészen tiszta vérű ágának képviselői voltak. Az egyetlen ma élő népcsoport, amelyben a tlavatlik még viszonylag tiszta vérű leszármazottait megtalálhatjuk, Dél-Amerika egyes területeinek barna bőrű indiánjai, míg a burmai és sziámi őslakosok a tlavatlik és az ötödik (árja) gyökérfaj egyik alfajának keverékei.

A tlavatlik körében tovább élt a Manu áhítatos tisztelete és imádata, de velük Adeptus tanítóik már megértették, hogy létezik egy magasztos, mindenképp felett álló lény, akinek jelképe a Nap. Így alakítottak ki egyfajta Nap-imádat kultuszt, amihez szentélyként dombok tetején, kör alakban felállított monolit kőtömbök szolgáltak. Ezeket úgy állították fel, hogy jelképezzék a Nap útját az égen az év folyamán, de egyben csillagászati megfigyelésekhez is használhassák őket. Ez utóbbihoz a kőtömböket úgy helyezték el, hogy ha a megfigyelő a főoltár mögött állt, akkor a téli napfordulókora a nap az egyik kőtömb felett kelt fel, majd az év haladtával a tavaszi napéjegyenlőség idején a következő felett, és így tovább. A kőköröket távoli csillagképekkel kapcsolatban ennél összetettebb csillagászati megfigyelésekre is használták.

A Manu lehozott a tlavatli alfajba néhány, a Holdlánc D (a Hold) bolygójáról származó lényt, akik a Holdlánc negyedik és ötödik körében egyéniesültek.

A művészeteket és a tudományokat a tlavatlik is csak igen kezdetleges színvonalon művelték.

XXXVII. fejezet

A harmadik atlantiszi alfaj: a tolték

Ez az alfaj Atlantisz nyugati partvidékén, körülbelül az északi szélesség 30. foka környékén emelkedett fel. A környező területek egésze és a nyugati partvidék nagyobbik része a fennhatóságuk alá tartozott. Később még tovább terjeszkedtek, keresztülszelve az egész szárazföldet, amíg végül a keleti partvidéken levő fővárosukból az uralkodó szinte az egész akkori világra kiterjesztette uralmát.

Ezek az emberek élénk vöröses barna bőrűek voltak, vörösebbek, mint a tlavatlik, már inkább réz-színűek. Az első három alfajt „vörös”, a négy utánuk következőt pedig „sárga” fajokként szokás említeni.

A toltékok felemelkedésük idején magas – átlagosan 2.5 méter körüli – termetűek voltak, ami később a ma megszokott magasságra zsugorodott. A típus az előző két alfajjal összehasonlítva jelentősen javult, vonásai jól formáltak és kiegyensúlyozottak voltak, meglehetősen hasonlóak az ókori görögökéhez.

Ez az alfaj hatalmas előrelépést jelentett, a legnagyobb és leginkább uralkodásra teremtett az atlantiszi népek közül. Anyagi bőségben és pompában uralkodtak egész Atlantisz felett évezredekig. Annyira dominánsak és olyan életerősek voltak, hogy a későbbi alfajokkal kötött vegyes házasságukból született gyermekek is gyakorlatilag toltékok maradtak. Tulajdonképpen még sok százezer évvel később is megtaláljuk őket a Mexikót és Perut nagyszerűen kormányzó uralkodókban, még jóval azelőtt, hogy elkorcsosult utódaikat az északról betörő vad aztékok leigázták volna.

Kezdetben népük sok jelentéktelen királyságra oszlott, amelyek állandó harcban álltak egymással és a délen élő lemuriai-rmoahal keverék néppel. Végül, úgy egymillió évvel ezelőtt egy nagy háborút követően a külön álló királyságok egyesültek egy közös uralkodó vezetése alatt.

Ezen uralkodók sorában a második maga a Manu volt, aki megalapította az Arany Kapuk Városát, az elsőt az e nevet viselő városok hosszú sorában. Arról is gondoskodott, hogy ez idő tájt a Holdlánc D bolygójáról (a Holdról) származó, teljesen kialakult kauzális testtel rendelkező Én-ek is testet öltsenek, akik a holdi negyedik és ötödik körben egyéniesültek.

Kiváló tulajdonságaiknak köszönhetően akkoriban a toltékok voltak az uralkodó faj, és leigázták a világ többi részét. Az alacsonyabb osztályok viszont nem voltak tiszta toltékok. Még az Arany Kapuk Városában is csak az arisztokrácia és a középosztály tagjai voltak toltékok, az alsóbb osztályoknak keveredett felmenőik voltak, általában a háborúk idején a toltékok által foglyul ejtett, majd szolgásként kényszerített nőktől és férfiktól származtak.

Ekkoriban érkezett meg a „szolgálók” egy csoportja is (lásd a XXV. fejezetet), akik között a *Lives of Alcyone* (Alcyone életei) című műben megismert alakok közül megtaláljuk Szíriuszt, Oriont és Leót. Néhányat közülük jövőbeli terveire gondolva mindjárt „megjelölt” magának az ötödik gyökérfaj Manuja, Vaivasvata Manu.

Ezért beszél H.P. Blavatsky arról, hogy az ötödik gyökérfaj megalapítása egymillió évvel ezelőtt történt, noha valójában csak i.e. 79 997-ben vezették ki őket Atlantiszról.

Az imént említett szolgálókból alakult ki az a csoport, amelynek tagjai átlagosan 1000-1200 évenként öltöttek testet.

Az 1200 éves ciklusú csoportban volt két olyan Én, akik később angol testekben érték el a Mester fokozatot: Sir Thomas More és „Philalethes”, vagyis Thomas Vaughan.

A másik, a 700 éves ciklusú csoport csak 400 000 évvel később érkezett meg a Földre.

Az Isteni dinasztia évezredekig uralta Atlantisz nyugati területeinek szigeteit és a földrész déli részét egészen a keleti partvidékig. Általában az uralkodó hatalmát fiának adta át, és ha erre szükség volt, a dinasztiát új tagokkal egészítették ki a Beavatottak Páholyából.

Ez volt a toltékok aranykora, amikor az uralkodók a birodalmat az Okkult Hierarchiával összhangban kormányozták. A kormányzati rendszer ennek megfelelően mindenki számára igazságos és előnyös volt. Virágozott a művészet és a tudomány is, ez utóbbi ráadásul az okkult tudás segítségével hallatlan eredményeket ért el. A vallásos érzület és a szertartások ekkor még viszonylag tiszták voltak. Mindent figyelembe véve ez volt az atlantiszi civilizáció fénykora.

Mintegy 100 ezer aranykori év után megkezdődött a hanyatlás. Több, a császárnak alárendelt uralkodó, sok pap és más emberek is elkezdtek képességeiket és adottságaikat személyes előnyök érdekében használni, vagyon, befolyás megszerzése, ellenségeik megalázására és tönkretételére és mindenféle önző, ártó szándékú célok elérésére. Mindez végül a „varázslósághoz”, és az Okkult Hierarchiával fenntartott kapcsolat megszakadásához vezetett.

A pszichikus képességek és a tudományos eredmények e megszenteltelenítése önző célok érdekében, ami létrehozta a „varázslást”, az pedig a „fekete művészetet”, gyorsan elterjedt. Mivel a magasabb rendű szellemi irányítás visszahúzódott, a negyedik gyökerfajban a dolgok természetes menetének megfelelően a káma (vágy) princípium csúcsára ért, és egyre jobban eluralkodott.

A bujaság, a durvaság és a kegyetlenség elterjedt, és az állati természet annak legalantasabb formájában fejeződött ki.

Végül a „fekete művészet” követői felkelést robbantottak ki, és ellencsászárt választottak, aki hosszú küzdelem és súlyos harcok után elűzte a fehér császárt a birodalom fővárosából, az Arany Kapuk Városából, és saját maga lépett a trónra.

A fehér császár északra vonult, rendezte sorait, és egy, a hegyes vidéktől délre eső városban, egy hozzá hű tolték királynál rendezte be székhelyét. A szemben álló felek állandó harcai és a hadseregek pusztító erejének varázslattal való megtámogatása miatt a fehér császár támogatói egyre fogyatkoztak.

Így jutottunk el körülbelül 850 ezer évvel ezelőtre, amikor az emberek egyre nagyobb része ismerte meg és gyakorolta a „fekete művészeteket”. Az Arany Kapuk Városa ekkorra a romlottság fészkévé vált, és a dolgok állása a rossztól a rettenetes felé haladt.

Az északon uralkodó császár és a beavatott papok az egész földrészen már jó ideje tökéletesen tisztában voltak a közelgő katasztrófával. Ezért mindegyikük próféta figyelmeztetések központjává, végül egy-egy kivándorlási hullám vezetőjévé vált. A későbbiek során az ország uralkodói nagyon megharagudtak a papok által vezetett kivándorlásokra, mivel ezek országaikat kezdte elszegegyíteni, területeiket elnépteleníteni, ezért végül már éjjelente titokban kellett a hajókra felszállni.

Mintegy 800 ezer évvel ezelőtt történt az első nagy katasztrófa, ami a földrészt darabokra szaggatta. Szökőárak egész tartományokat söpörtek el, és változtattak néptelen mocsárvidékké, még az Arany Kapuk Városa is megsemmisült. Így a fekete császár és dinasztíája elbukott, és többé nem is tértek vissza.

Ez a kegyetlen lecke hatott, és a varázslás egy időre visszaszorult. Ezzel együtt ekkortájt az egész időszak általános jellemzője volt a varázslásra való törekvés, ami fokozatosan egyre erősebbé vált.

Ebben az időszakban történt, hogy a később Julius Caesar néven ismertté vált Corona az Arany Kapuk Városából érkezve meghódította azt a tlavatlí törzset, amelyben a korábban említett csoport néhány tagja megszületett. Jóságosan bánt a törzssel, segítette őket, végül beolvasztotta a törzset a tolték birodalomba.

Én-ek tömegei érkeztek folyamatosan, amelyek között a fő különbség a jelek szerint az egyéniesülés módja volt (lásd *A kauzális test és az Én XIV.* fejezetét), amelynek következménye a testet öltések közti időtartamok eltérése. Ugyancsak elkülönültek egymástól a holdi emberek és az állat-emberek, mint ahogyan a kosárfonatúak csoportjai is.

Ahogy korábban elmondtuk, a 700 éves születési periódusúak első csoportja nagyjából i.e. 600 000 körül érkezett meg, és a tlavatlík körében öltött testet. Közöttük volt a törzs főnöke, Surya, felesége, Merkúr, legidősebb fiuk, Mars és egyik lányuk, Herkules. Később Mars lett a törzs főnöke, és ekkor szerezte első földi uralkodói tapasztalatait.

Ugyanekkor, kb. 600 ezer éve a Hierarchia vezetője úgy rendezte, hogy testet öltön 105 olyan Én is, akik a Vénuszon a Láng Urainak kedvenc állatai voltak, majd gazdáik iránti erős szeretet mentén a Vénuszon egyéniesültek, és valamennyien az első vagy a második sugárhoz tartoztak.

Egy másik kis létszámú csoportot a harmadik körből a Merkúrra küldtek, hogy különleges kezelést kapjanak az ötödik gyökérfajra való előkészületekkel kapcsolatban. Ők is ez idő tájt érkeztek vissza a Földre, rájuk utalt H.P. Blavatsky, amikor a Merkúrról a Földre érkezettekről beszélt.

Ettől kezdve a 700 és 1200 éves születési periódusú csoportok létrehozták azt, amit a „Családnak” nevezünk, és általában együtt maradtak. Amikor Mars volt a király, az egész Család egyszerre öltött testet az Arany Kapuk Városában, és így történt Peruban is, amikor ő volt az uralkodó, a Fehér Sziget közelében elterülő szárazföldön a Manu szolgálatában, valamint a második és harmadik alfaj kivándorlásai idején is, hogy csak néhányat említsünk a számos alkalomból. Napjaink Teozófiai Társulata⁴³ a Család tagjainak egy újabb találkozási színtere.

Körülbelül 220 ezer évvel ezelőtt az Arany Kapuk Városában Mars viselte a megelőző korszakok beavatottjaitól örökölt „Isteni Uralkodó” címet, és Merkúr volt a Főpap. Ők ketten minden alkalommal együtt érkeztek, egyikük az Uralkodó volt, másikuk a Főpap vagy Tanító feladatát látta el. Úgy tűnik, hogy Mars mindig férfi volt, míg Merkúr néhány alkalommal nőnek született.

Ebben az életben történt, hogy Ulysses saját élete feláldozásával megmentette Vajra, Mars fiának életét. Mars a következő szavakkal búcsúzott el a haldokló Ulysses-től: „A vér erejénél fogva, melyet én értem és fiamért ontottál, a közöttünk fennálló kötelék soha sem fog elszakadni. Költözz el békességben, hű szolga és barát”. Ez a Mester és tanítványa közötti kötelékké vált, amely eltéphetetlen marad mindörökké.

A toltékok fénykorának idején Atlantisz szárazföldje valószínűleg olyan sűrűn lakott lehetett, mint Anglia vagy Belgium most, mivel a világ népessége akkoriban 2 milliárd körül volt, szemben a mai 1,2-1,5 milliárddal.⁴⁴

Főként nyugati irányú hódításaiknak köszönhetően a toltékok szétszóródtak, és virágzó kultúrákat teremtettek a mai Dél- és Észak-Amerika területein. A mintegy 14 ezer évvel ezelőtti, az Inka uralkodók időszakában tündöklő Perui Birodalomra úgy tekinthetünk, mint az atlantiszi anyakontinens egykori tolték birodalma aranykorának pontos, ám halovány mására.

A toltékok legközelebbi ma élő képviselői Észak- és Dél-Amerika vörös bőrű indiánjai, de természetesen össze sem lehet hasonlítani őket a tolték fénykor emberével.

A toltékok adták az Egyiptom őslakóival elkeveredő, majd az országot befolyásuk alá vonó kivándorlók első hullámát. Mintegy 400 ezer évvel ezelőtt a saját hazájukban egyre terjedő „fekete művészetek” térhódítása miatt az addig elszigetelt és gyéren lakott Egyiptom földjére vándorolt a Beavatottak Közösségének egy csoportja, és ott közel 200 ezer éven át végezte munkáját.

Körülbelül 210 ezer évvel ezelőtt az Okkult Páholy megalapította Egyiptom első Isteni Dinasztiáját és egy birodalmat, majd ennek céljaira behozta a telepések első nagy csoportját.

Ettől kezdve úgy 200 ezer évvel ezelőttig épült meg a két nagy Gizehi piramis, amiket egyrészt állandó beavatási helyszíneként másrészt kincstárként és szentélyként használtak erős talizmánok őrzéséhez, amelyekre az országnak a beavatottak által ismert, hamarosan bekövetkező víz alá merülése idején lesz szükség.

Joggal feltételezhető, hogy a Nagy Piramis hatalmas kötömbjeinek mozgatásához és felemeléséhez okkult erőket használtak fel. Sok ezer évvel később Kheopsz rávésette a nevét az egyik piramisra.

Körülbelül 200 ezer évvel ezelőtt Egyiptom víz alá merült, és hosszú ideig tenger borította. Amikor újra kiemelkedett a vízből, az egykor Abesszínia hegyei közé menekült régi lakóinak leszármazottai azonnal benépesítették, és érkeztek új atlantiszi telepések is az akkori világ különböző vidékeiről. A betelepülők jelentős részét a hatodik (akkád) alfajból származók adták, és ez segített az egyiptomi típus átformálásában. Ez volt Egyiptom második Isteni Dinasztiájának időszaka, amelyben az uralkodók ismét a beavatottak Adeptusok voltak.

⁴³A könyvet Powell az 1920-as évek végén írta. (A ford.)

⁴⁴Az 1920-as évekre vonatkozó adat. (A ford.)

A fekete mágia terjedése végül elvezetett az i.e. 200 000 körül bekövetkezett második nagy katasztrófához, amikor a hatalmas földrész két szigetté, Daityává és Rutává zsugorodott.

Az ezt követő 100 ezer évben Atlantisz virágzásnak indult, és népei lenyűgöző, ám végletekig fényűző civilizációkat építettek fel. A főváros újra az Arany Kapuk Városa volt, és Ruta szigetének nagy részén ismét egy tolték dinasztia uralkodott, amelynek tagjait szintén megfertőzte a fekete mágia.

Meg kell említeni viszont, hogy az i.e. 9564-ben történt, Poseidonis pusztulásával lezárult végkifejletig mindig volt egy beavatott császár vagy király, de legalább a sziget kisebb-nagyobb részére befolyással bíró valaki, aki a „jó törvényt” képviselte, irányította a „fehér” kisebbséget, és amennyire lehetett, ellensúlyozta a gonosz varázslókat. A későbbi korokban ezeket a „fehér” királyokat törvény alapján a papok választották meg.

A „Család” tagjai időnként „fekete művészettel” fertőzött családokba születtek, és néha maguk is flörtöltek, máskor pedig szakítottak azzal. Az alábbiakban röviden összefoglalunk egy ilyen különösen érdekes esetet.

Körülbelül 100 ezer évvel ezelőtt Corona volt a fővárosban a Fehér Császár, Mars az egyik hadvezére, akinek Herkules volt a felesége. Hatalmas lázadás volt készülöben, amelynek vezetője Oduarpa volt, egy különös, nagy tudású, de gonosz ember, az egyik „Sötét Arc Ura”, aki „Pán birodalmából” a görög mitológiából ismert szatírok eredetijének tekinthető félig ember, félig állat lényekkel szövetkezett. Oduarpa az Éjféli Nap Császáráként hatalmas hadsereget gyűjtött maga köré. Olyan vallást alapított, amelynek központi bálványá ő maga volt, és amely érzéki és kicsapongó volt, és az embereket az állatias kielégülés rabjaivá alacsonyította. Az Arany Kapuk Városának Fehér Beavatási Barlangjával szemben létrehozták mélyen a föld alatt Pán, a Föld Istene misztériumainak sötét barlangját.

A fortélyos és nagyravágyó Oduarpa állt a Fehér Császárral szembeszálló, a birodalom peremvidékein elterülő királyságok szövetsége élén. Az alvilág lakóival kötött egyezsége révén természetellenesen meghosszabbította saját életét, és teste köré egy fémes védőburkolatot materializált, amely sebezhetetlenné tette lándzsa vagy kard döfésekkel szemben.

A fekete praktikáktól és azok orgiáitól ösztönösen viszolygó Alcyone-t egy Cygnus nevű leány csábításával mégis sikerült rávenni, hogy egy ilyen alkalomba bekapcsolódjon. Részezes, eszevesztett tivornya következett. A föld gyomrából vad külsejű, szőrös, két karmos lábon járó, hosszú karú, állatfejű és sörényes szörnyetegek sorjáltak elő, nem emberi lények, de mégis rémisztően emberiek. A tivornyázók ezektől italokat és valami kenetet kaptak, amelyektől kábultan és érzéketlenül a földre roskadtak.

Az össze-vissza heverő ember-kupacokból állati formák pattantak ki, asztrális materializációk, állatként vadak és gátlástalanok, emberként kegyetlenek és ravaszak, amelyek szennyes vágyakkal telve viczorogva és tombolva rászabadultak a külső világra, majd orgiájuk végeztével visszatértek emberi formáikba.

Az ilyen szertartások segítségével Oduarpa keményen kézben tartotta az embereket, és nagy hatalommal rendelkezett az ember alatti birodalomban is. A saját testőrségének tagjai is ilyen fizikai testté materializált vágy-formák voltak, amelyeket a csatában rászabadított az ellenségeire, ahol azok fogakkal és karmokkal harcolva rémülettel töltötték el az ellenfél tömegeit, majd az elesettek holttesteit felfalták.

A Fehér Erők elleni döntő ütközetet az Arany Kapuk Városa mellett vívták meg, amelyben Marsot maga Oduarpa ölte meg, míg Herkulest elfogták, és darabokra tépték a szörnyűséges állatok.

Oduarpa lett az Arany Kapuk Városának császára, de nem sokáig. Vaivasvata Manu hatalmas sereggel támadt rá, elpusztította a mesterségesen teremtett Pán-állatokat, szétszórta Oduarpa hadait, és a saját kezével végzett Oduarpával.

A Fehér Császár uralmát helyreállították a megtisztított Arany Kapuk Városában, de a gonosz lassan új erőre kapott, és az újraszületett Oduarpa ismét megtámadta, és legyőzte a fehér erőket, és újra a trónra lépett. Ekkor a Hierarchia Vezetője kimondta az Okkult Kommentárban idézett ítélet szavait, amiket a „Vakító Arc Nagy Királya” – a Fehér Császár – küldött uralkodó testvéreinek: „Készüljete. Ti, a Jó Törvény követői, kerekedjete fel, és vágjatek át a földrészen, amíg még szá-

raz.” A „Négyek Pálcája” – a Kumârák – felemelkedett. „Ütött az óra, a sötét éj készen áll.” A „Dicső Négy szolgálói” figyelmeztették az embereiket, és közülük sokan megmenekültek. „Királyaik vimâna-ikon (repülőgépeiken) elérték őket, és a tűz és fém földjére (vagyis keletre és északra) vezették őket”.

Gázrobbanások, áradások és földrengések elpusztították Daitya és Ruta szigeteit, csak Poseidonis maradt meg. Ez volt az i.e. 75025-ben bekövetkezett katasztrófa.

Ebben a katasztrófában Egyiptom ismét víz alá merült, de ekkor csak egy átmeneti időre. Az emberek a piramisok tetején próbáltak menedéket találni, de az oldalak simasága miatt ez nem sikerült nekik. Amikor a víz visszahúzódott, a Manetho⁴⁵ által is említett harmadik Isteni Dinasztia kezdte meg uralkodását, amelynek első királyai idejéből a Karnaki templom és sok más, az ősi Egyiptomtól ránk maradt, még ma is álló építmény származik. A két nagy piramis kivételével Egyiptom egyetlen építménye sem idősebb 80 ezer évesnél.

Ebben a katasztrófában a Himalája valamivel magasabbra emelkedett, az Indiától délre levő területek Egyiptommal együtt a víz alá merültek, ahol csak a piramisok maradtak meg. Az Egyiptomot a mai Algériával és Marokkóval összekötő földnyelv eltűnt, és a két terület szigetként emelkedett ki a partjaikat mosó Földközi és Szahara tengerből. A Góbi tenger kör alakúvá vált, és a mai Szibéria területe kiemelkedve elválasztotta azt az északon elterülő Sarki óceántól. Közép-Ázsia megemelkedett, és az özönvízszerű esőzések okozta vízfolyások mély árkokat vájtak a puha talajba.

Még egy szökőár söpört végig Egyiptomon, amikor i.e. 9564-ben Poseidonis is a hullámokba merült. Ez is csak átmeneti volt, de Egyiptom Isteni Dinasztiáinak a végét jelentette, mert a Beavatottak Páholya ekkor más vidékre tette át székhelyét.

Poseidonis népessége vegyes volt, két királyság és egy nyugati kis köztársaság osztozott a sziget területén, amelynek északi részén egy beavatott király uralkodott. Az egykori öröklődésen alapuló uralkodó-kiválasztást a sziget déli részén is felváltotta az emberek általi választás. A tiszta fajú dinasztiák napja leáldozott ugyan, de a királyok tölték vérrel az ereikben időről időre még mindig hatalomra kerültek mind az északi, mind a déli részen, ámbár a déli királyság folyamatosan növelte területét az északiak rovására.

⁴⁵Manetho az i.e. 3. században, I. és II. Ptolemaios fáraók uralkodása idején élt pap volt. Neve Aegyptica (Egyiptom története) című műve által maradt fenn.

XXXVIII. fejezet

Atlantisz civilizációja

Az olvasó könnyen megérti, hogy az atlantiszi faj történelmében az árja gyökérfajéhoz hasonlóan váltakoztak a fellendülés és a hanyatlás időszakai. Virágzó kultúrájú időszakokat a barbárság követte, amikor minden tudományos és művészeti eredmény elveszett. De ezeket az időszakokat egy újabb fellendülés követte, és az új civilizáció még az előzőnél is magasabb szintre fejlődött.

A következő leírás ezért természetesen egy ilyen virágzó korszakra vonatkozik, és bár semmiképpen nem korlátozható egy bizonyos alfajra, mégis elsősorban a valamennyi atlantiszi társadalom csúcspontjának tekinthető tolték civilizációról szól.

A kormányzati rendszer egyeduralmon alapult, és az Isten Királyok vezetése alatt az emberek semmilyen más rendszerben sem lehettek volna ennél boldogabbak. E rendszert nem egy szűk csoport alakította ki saját előnyeiket szem előtt tartva, hanem a bölcsék, mindenki legnagyobb hasznára. Ezért az általános jólét mérhetetlenül magasabb szinten volt, mint a mai modern civilizációkban. A tartományi kormányzók felelősek voltak tartományuk lakóinak jólétéért, boldogságáért, a bűnözésre vagy az éhezésre pedig a hanyagságuk vagy alkalmatlanságuk következményeként tekintettek. A vezetőket főként a magasabb társadalmi osztályokból választották, de nem a származás, hanem inkább a rátermettség számított. Az állami hivatalok betöltésében semmit nem számított, hogy nőről vagy férfiről volt szó.

Ismerték és játszották a zenét, de nagyon kezdetleges szinten, és a hangszerek is primitívek voltak. Minden atlantiszi kedvelte a színeket, és házaikat kívül-belül élénk színekkel díszítették. Bár készültek bizonyos fajta rajzok és festett képek, de a festészet művészete soha nem fejlődött ki igazán. A szobrászatot viszont széles körben gyakorolták, és kiváló alkotások születtek.

Szokás volt, hogy mindenki, aki csak megengedhette magának, elhelyezte saját képmását valamelyik templomban. Ezek többnyire fából vagy kemény, fekete, bazalthoz hasonló kőből faragott szobrok voltak, de előfordult sárgaréz, aranyból vagy ezüsből készült is. Az eredmény eléggé hasonlított a modellhez, sőt néha megdöbbentő hasonlóságot ért el.

A legszélesebb körben alkalmazott művészeti ág az építészet volt, épületeik arányaikban erőteljesek, óriási méretűek voltak. A házakat még a városokban is egymástól elkülönítve építették, vagy néha úgy, hogy négy háztömb közrefogott egy központi udvart, amelynek közepén egy szökőkút állt.

A tolték házak jellemző tulajdonsága volt az épület valamelyik sarkán, vagy valamelyik háztömb közepéből kiemelkedő torony. Felső szintjeire egy a tornyon kívül épült csigalépcsőn lehetett feljutni, és felül hegyes kupola zárta le azt. Ezeket a tornyokat gyakran csillagászati megfigyelőpontként is használták.

Egyes házakat faragásokkal, freskókkal vagy festett mintázatokkal díszítettek. Az ablakokat üveghez hasonló, de annál kevésbé átlátszó anyaggal fedték be. A belső terekben használtak ugyan bútorokat, de ezek nem voltak különösebben kidolgozottak. Ettől függetlenül az élet a maga módján kifinomultan civilizált volt.

A templomok óriási csarnokok voltak, még az egyiptomiaknál is hatalmasabbak. A mennyezetet négyszög, esetenként kör keresztmetszetű oszlopok tartották. A hanyatlás időszakában az oldalhajókat számtalan kis kápolna szegélyezte, bennük a fontosabb személyek szobraival, és az e célra szerződött papok a képmások előtt istentiszteletet tartottak. A templomoknak is megvolt a maguk tornya és kupolája, amelyeket rituális Nap-imádatra és csillagászati megfigyelésekre használtak.

A templomok belső tere arany berakásokkal, sőt néha teljes egészében arany vagy egyéb nemesfém burkolattal díszítették. Ezeket a fémeket transzmutációval állították elő olyan magánvállalko-

zások, ahol alkimistákat foglalkoztattak. Mivel az aranyat többre tartották az ezüsthöz, az előbbi sokkal nagyobb mennyiségben állították elő.

Díszítésre és háztartási eszközök anyagaként aranyat, ezüstöt és sárgarézet használtak leginkább. A szertartásokon és felvonulásokon kizárólag látványosság céljára szolgáló páncél öltözeteket is csodálatos gazdagon díszítettek nemesfém berakásokkal, gyakran az egész páncélzatot nemesfém-ből verték. Arany sisakok, mellvérték, lábszárvédők csillogtak a harsogó – élénkvrös, narancssárga és ragyogó bíborszínű zubbonyok és harisnyák felett.

Az adásvételi ügyletek négyszemközt történtek, kivéve a városokban, közterületeken megrendezett nagyszabású vásárok esetét.

Úgy 800 000 évvel ezelőttig a tolték volt az általánosan ismert és használt nyelv, bár távoli vidékeken a rmoahal és a tlavatl nyelv beszéd formájában továbbra is fennmaradt. Minden atlantiszi nyelv agglutináló⁴⁶ volt. A tolték nyelv túlélte a sok évezredet, a perui és mexikói idők csekély módosításaitól eltekintve viszonylag tiszta formájában maradt fenn.

Minden iskolát az állam tartott fenn, és az alsó fokú oktatásban kötelező volt részt venni, de a paraszti vagy kézműves munkát végzők számára az olvasást és az írást nem tekintették szükségesnek. A rátermett gyermekeket 12 éves korban magasabb iskolába írták, ahol egyéni képességeiknek megfelelően a mezőgazdaság, gépészet, halászat, vadászat, stb. területéhez tartozó ismereteket tanítottak nekik. A növények jellemzőivel és gyógyító tulajdonságaikkal foglalkozó tantárgyat rendkívül fontosnak tartották. Nem léteztek a szó mai értelmében vett orvosok, viszont minden ember tudott valamennyit az orvosságokról és a magnetikus gyógyításról is.

Kémiát, matematikát és csillagászatot is tanítottak, ezek oktatásának elsődleges célja azonban a tanuló pszichikus képességeinek fejlesztése és a természet rejtett erőinek megismertetése volt.

Ebbe a témakörbe tartoztak a növények, fémek és drágakövek okkult jellemzői és az alkímiai transzmutáció is. Az idő haladtával érdeklődésük középpontjába egyre inkább a személyes képességek kifejlesztésével foglalkoztak, azokkal, amelyeket Bulwer-Lytton *vril*-nek nevezett, és amelyek működését meglehetősen pontosan írt le a *The Coming Race* [Az eljövendő faj] című művében.

A hanyatlás kezdetétől az uralkodó osztályok a természetadta készségeket semmibe véve az oktatási rendszert kisajátították maguknak.

Mivel az atlantisziaknak nem volt absztrakciós készségük, így nem voltak képesek általánosítani. Például nem volt szorzótáblájuk, és a számtan a számukra varázslatos rendszer volt, amiben a gyerekeknek körülményes szabályokat kellett megtanulni anélkül, hogy valaha is felfogták volna az egész okát. Így a négy alapművelet (összeadás, kivonás, szorzás és osztás) rejtélyes szabályait be kellett magolniuk 1-től 10-ig minden számhoz.

A legtöbb számításhoz azonban abakuszt, vagy a japánok és kínaiak által használthoz hasonló számoló keretet használtak.

Ugyanakkor az atlantisziak nagyon értettek a tények, adatok összegyűjtéséhez, és bámulatos memóriájuk volt.

A tisztánlátás gyakori képesség volt, és ez lehetővé tette számukra a természet ma legtöbbünk számára rejtett működésének megfigyelését. Így a tudomány messzire jutott, és számos, hasznos iparművészeti alkalmazása volt.

Olyan ismereteik voltak a természet erőiről, amik mára elvesztek. Ezen erők egyikét használták mind a léghajók, mind a vízi járművek hajtására, egy másik segítségével a gravitáció vonzását taszítóerővé változtatták, és így gigantikus kőtömböket rendkívül könnyedén emeltek óriási magasságokig. Ezen erők közül a finomabbakat nem a gépekhez használták, hanem az akaraterőn keresztül az emberi test alaposan megismert és kifejlesztett működési elvét alkalmazva.

A mezőgazdaságnak igen nagy figyelmet szenteltek, és komoly kísérleteket végeztek mind a növények, mind az állatok keresztezése terén. A búzát például földi eredetű fűfélékkel keresztezve létrehozták a zabot és más mai gabonaféléket. Nem voltak ilyen sikeresek viszont azok a próbálkozások, amelyeknek eredményeként a méhekből darazsak, a hangyákból pedig természetek születtek. Egy hosszúkás, maggal teli, alig valami hússal rendelkező dinnyeféléből ők nemesítették a banánt.

⁴⁶ A ragokat, képzőket a szó gyökeréhez illesztő – ilyen a magyar nyelv is. [A szerk.]

A háziállataik között voltak apró, tapirhoz hasonló, gyökereken, zöldféléken vagy bármi egyéb útjukba kerülő dolgon megélő állatok, amik hasonlóak voltak a mai sertésekhez. Voltak továbbá nagytestű macskaszerű, valamint farkashoz hasonló állataik, ez utóbbiak a mai kutyák elődei.

Kordéikat a mai tevékhez hasonló állatokkal húzták, valószínűleg ezek késői leszármazottai a mai perui lámák. A települések körüli dombokon pedig az ír jávorantilop őse kóborolt még félvad állapotban, de azért már emberi felügyelet alatt.

A különböző állatfajták keresztezéséhez és tenyésztéséhez, a folyamat meggyorsítására színes fényeket és mesterséges fűtést használtak. Elsősorban kétéltűekkel és hullókkal kísérleteztek, mert ezek már többé-kevésbé befejezték fejlődési útjukat, és közel álltak a fejlettebb madár vagy emlős forma felöltéséhez. Mivel minden típus továbbfejlődése a Manutól ered, vele együttműködve megformálták a háziállatokat, mint például a lovat is. Amikor azonban az Aranykor végeztével beköszöntött a vizsály és háborúskodás kora, és az emberek elkezdtek egymás nyakán élösködni, az állatok megfelelő gondoskodás híján az emberekhez hasonlóan egymást kezdték pusztítani. Némelyiket közülük éppen az emberek tanították meg vadászni, és így alakult ki a félig háziasított macskaféléből a mai jaguár és leopárd. Úgy tűnik, az oroszán nem vérengző fenevad, hanem az ember kocsik húzására szánt erőteljes segítőtársa lett volna, ha azok hűen elvégezték volna a Manutól kapott feladatot. Valójában ha az emberek elvégezték volna minden ilyen feladatukat, akkor nagyon is elképzelhető, hogy talán nem is léteznének hűsevő emlősállatok.

A parkerdőkkel övezett Arany Kapuk Városa a keleti parton, nagyjából az északi szélesség 15°-nál feküdt, és a város körüli ligetekben szétszórva álltak a tehetősebb osztályok udvarházai. Nyugat felé egy hegyvonulat látszott, ahonnan a város vizét nyerték. A város egy körülbelül 150 méterrel a környező síkság fölé magasodó domb oldalaira épült. A domb tetején az uralkodó palotája és kertjei álltak, amelynek közepén egy vízforrás tört fel, ami ellátta a palotát és a kertek szökőkútjait, majd négy irányban lépcsősen lefolyt az egész területet körülvevő csatornába.

Ebből négy további csatorna szállította a vizet a négy városnegyedbe, ahonnan a víz újabb víz-esésen keresztül egy másik körkörös csatornába ömlött. Összesen három ilyen koncentrikus, kör alakú csatorna volt, a legalsó még mindig a síkság szintje felett volt. A legalsó szinten egy negyedik, de már négyszög alaprajzú csatorna gyűjtötte össze a megmaradt vizet, és elvezette a tengerbe (lásd a XLII. ábrát). A város egészen a legkülső csatornáig terjedt, amely nagyjából 17 x 20 km volt.

A várost így felosztó három övezet közül a legfelsőben egy kör alakú versenypálya és közparkok kaptak helyet, valamint itt álltak az udvari hivatalnokok házai és az „Idegenek Háza”. Ez utóbbit az átutazó idegenek számára építették, akik a kormány vendégeiként addig maradtak, ameddig kedvük tartotta.

A további két övezetben a város lakóinak házai és a különböző templomok álltak.

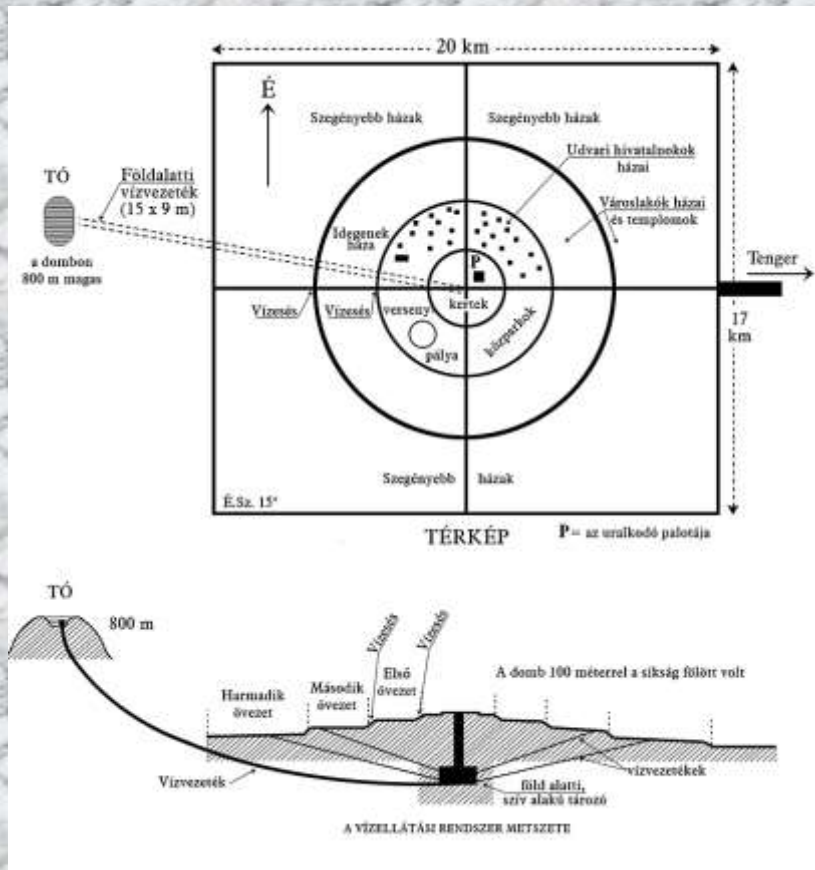
A toltékok fénykorában nem létezett valódi szegénység, még a háztartási alkalmazott szolgák is jól öltözöttek és jól tápláltak voltak. Azért akadtak viszonylag szegényesebb házak az alsó övezet északi részén, valamint a legkülső csatorna és a tenger közé eső területen, ahol az emberek főleg hajózással foglalkoztak, és házaik egymáshoz jóval közelebb épültek.

Fénykorának idején az Arany Kapuk Városának több mint 2 millió lakója volt.

Csodálatos vízellátása miatt, ami egyébként nagyszerűbb volt, mint bármi hasonló, amit az azóta eltelt korszakban építeni megkíséreltek, a Vizek Városaként is ismerték. A vizet nyugati irányból, egy körülbelül 800 méterrel a tenger szintje felett elterülő tóból nyerték, amit egy ovális, 15 x 9 méter keresztmetszetű földalatti vízvezetéken vittek egy szív alakú, óriási, mélyen a palota alatt levő víztározóba. Innen mintegy 150 méter mély, merőlegesen lefelé a sziklába vájt kürtön át tört a felszínre a víz a palota kertjében. A központi víztározóból még további vezetékek is kiágaztak a város különböző részei felé, hogy ivóvizet szolgáltatassanak, és táplálják a szökőkútakat. Az egyes részek ellátását szelepekkel szabályozták.

Mivel a víznyomás óriási volt, így a vízvezetékek építéséhez használt anyagok teherbírásának rendkívül nagyok kellett lennie.

A síkságon épült többi várost hatalmas, vastag fémlemezekkel borított földsáncok védték, amelyek a lándzsák és a nyilak ellen áthatolhatatlan védelmet nyújtottak.

XLII. ábra: Az Arany Kapuk Városa

Megj.: Mind a térkép, mind a metszet természetesen csak vázlatos

A gazdagabb osztályok tagjai kettő, hat vagy nyolc személyt is szállítani képes léghajókat használtak. Később, a háborúskodás korszakában tengeri csatahajókat meghaladó méretű, akár 50-100 harcost szállító hatalmas léghajókat is építettek.

A korai példányok még vékony, impregnált falemezekből épültek, amiben az impregnáló anyag nem növelte lényegesen a súlyt, ám rendkívül megnövelte a fa szilárdságát. A későbbiekben kétféle fehér és egy vörös fémről álló ötvözetet használtak, ami egy alumíniumhoz hasonló, de még annál is kisebb sűrűségű anyagot adott. Ezt a fémötvözetet kovácsolással a vázszerkezethez alakították, majd a szükséges helyeken összehegesztve végül egységes, tökéletesen sima felületet kaptak, ami a sötétben halványan fénylett, mintha világító festékekkel vonták volna be.

Alakjuk hasonló volt egy fedélzettel ellátott (vízi) hajóhoz, de mindkét végükön volt meghajtó- és kormány szerkezetük.

A léghajókból mérges gázokkal töltött bombákat dobáltak – az erre való utalások megtalálhatók a hinduk Purâna-iban és hősi eposzaiban.

A korai időszakban a hajókat még a személyes erő – a *vril* – segítségével mozgatták, amit később valamilyen ismeretlen módon és működési elven keltett erővel váltottak fel. Az erő éterikus jellegű volt, és a forrásául szolgáló generátort egy nehéz fémládában, a hajó középpontjában helyezték el. Az erőt két vastag hajlékony cső vitte a jármű két végére, és további nyolc kiegészítő cső szállította a fedélzeti felépítmény elé és mögé is, ez utóbbiak egyik részének kimeneti nyílása lefelé, a másiké felfelé irányult.

A hajó felemeléséhez a csövekből a végüket lezáró változtatható keresztmetszetű nyíláson át az erőt lefelé irányították, ami a földnek ütközve elegendő erőt adott az emelkedéshez, miközben a levegő támasztékként szolgált.

A hajó előre mozgatásához az erőt 45°-ban lefelé irányították, így az egyszerre fenntartotta a magasságot, és előre mozgatta a hajót. A kormányzást is az említett csövekből irányítottan kiáramló erővel végezték.

A legnagyobb elérhető sebesség 170 km/óra körüli volt, a jármű mozgása pedig a függőleges sík mentén hosszú, hullámszerű pálya mentén történt. Nem nagyon emelkedtek 100 méter fölé, mert nagyobb magasságokban a ritkuló levegő már nem adott elég támasztóerőt a meghajtáshoz. De körülbelül 300 méter magas dombok felett még képesek voltak átrepülni.

Más hajók elleni küzdelemben is a meghajtáshoz használt erőt alkalmazták, azzal kibillentve egyensúlyából az ellenséges hajót.

Voltak a léghajókéhoz hasonló meghajtást használó tengeri hajók is, de a leghatékonyabb erő-áramlat sűrűbb formában jelent meg, mint a léghajók esetében.

Elég sok bonyolult gépezetet is használtak, igaz, mai szemmel legtöbbször esetlennek, durvának mondanánk.

Korlátaik érdekes nyoma megmutatkozik a vallás terén, amit az egyiptomiak e korszakból örökölték. Nevet adtak a legtöbb típusú elementális eszenciának és természetsellemnek, mindegyikhez tartozott egy egyedi varázsigé is, amivel irányítani tudták azokat. Ezeket mindig alaposan megtanulták, de soha nem jöttek rá, hogy a varázsigé mögött minden esetben az emberi akarat volt, ami ugyanolyan hatékonyan működhetne bármilyen varázsigé nélkül is. A *Halottak Könyve* sok ilyet tartalmaz, ezekből csak azokat helyezték el egy-egy halott mellé a sírban, amikről úgy gondolták, hogy az elhunytak majd szüksége lesz rá.

A többnejűség különböző időszakokban valamennyi alfaj körében elterjedt volt. A toltékok körében a törvény két feleséget engedélyezett, de az egy feleség meglehetősen szokatlan dolog volt. A nőket minden tekintetben a férfiakkal egyenrangúnak tartották, és a *vril* erő használatában sok nő túltett a férfiakon. A nemeket az oktatásban sem választották szét, és a nők a kormányzatban is szerepet játszottak, néha az Adeptus Uralkodó helyi képviselőiként is.

Vékony, porcelánfehér felületű fémlemezre írtak, amelyeket úgy sokszorosítottak, hogy egy még üres fémlemez valamilyen folyadékba merítették, majd az eredeti írott példányra fektették.

Az atlantisziak ettek húst, de ők azokat a részeket dobták el, amiket mi általában megeszünk, és azokat ették (pl. a belsőségeket), amiket mi nem fogyasztunk. Ugyancsak szokás volt vért inni, gyakran az állatból kifolytatott még meleg vért, és voltak vérrel készült főtt ételeik is.

Halat is ettek, bár ezt gyakran a hal már oszladozó állapotában tették. Ettek továbbá kenyeret és gabonából készült sült tésztaféléket is, csakúgy, mint tejet, gyümölcsöt és zöldségeket, és a gyümölcslé is gyakran fogyasztott italuk volt.

Az Adeptus királyok és uralkodók, valamint a beavatott papok azonban teljesen vegetáriánusok voltak, bár az udvari tisztségviselők némelyike titokban evett húseteleket.

Egy időben valami rendkívül erős erjesztett italt is elterjedten fogyasztottak, de ezt később törvénnyel betiltották.

A rmoahal-ok és a tlavatlik kardokat, lándzsákat, íjat és nyilat használtak a hosszú szőrű, gyapjas mamutok, az elefántok és vízilovak vadászatához. Abban az időben az élővilág bővelkedett erszényesekben, valamint félig hulló, félig emlős, illetve félig hulló, félig madár állatokban.

A későbbi időszakokban a robbanóanyagok előállítását a tökéletességig fejlesztették. Voltak ütésre robbanók, és használtak időzített robbanószerkezeteket is, de a pusztítást nem a lövedék becsapódása okozta, hanem valamilyen mérges gáz képződése. Ezeknek az eszközöknek olyan erős pusztító hatása volt, hogy egész harcoló századokat öltek meg a mérges gázzal töltött bombákkal, amit valamilyen hajítógéppel föléjük dobtak.

Voltak továbbá lángoló végű nyilak kötegeit kilövő fegyverük, és még sok másfajta is, ezeket olyan emberek készítették el, akik nagy jártasságra tettek szert a tudományok magasabb régióiban. A hinduk ősi könyveiben sok ilyennek a leírása megtalálható, amikről azt állítják, hogy valamilyen magasabb rendű lénytől kapták. Az elkészítésükhöz szükséges tudást soha nem tették közzé.

Az első három alfaj idején az állami pénzverés intézménye ismeretlen volt, ehelyett billogozott, közepükön kilyukasztott fém vagy bőrdarabkákat használtak pénz gyanánt, amiket övükre fűzve tartottak. Minden ember maga készítette ezeket a zsetonokat (de csak annyinak készítésére volt jogosult, amit bármikor be tudott cserélni a birtokában levő értékekre), és úgy használták őket, mint ma az ígérvényeket. Ezek a zsetonok nem forogtak a pénzhez hasonló széles körben, ugyanakkor az elfogadók tisztánlátás segítségével – amivel akkoriban kisebb-nagyobb mértékben mindenki ren-

delkezett – pontosan meg tudták ítélni bárki valós fizetőképességét, akitől ilyen zsetont kaptak. A későbbi időkben Poseidonis-on már a mai pénzermékhez hasonló rendszert használtak, ezekre a nagy déli fővárosból látható hármass hegycsúcs látképét verték.

Mivel a rmoahal-ok és a tlavatlik főleg vadászból és halászból éltek, nem volt szükségük földbirtok rendszerre sem, bár a tlavatlik falusi keretek között már megművelték a földet.

A népesség növekedése és a civilizáció térhódítása már a korai tolték időkben szükségessé tett egy földbirtokosi rendszert, de jórészt e rendszer kiválóságának köszönhetően a szegénység és nyomor nem létezett. Az egész földterületet, annak termékeit és a nyájakat, csordákat is az uralkodó tulajdonának tekintették. Az egyes országrészek királya vagy alkirálya volt felelős a területén a föld megműveléséért, az aratásért, legeltetésért és a mezőgazdasági kísérletekért. Mezőgazdasági tanácsadói járatosak voltak a csillagászatban, és teljes mértékben felhasználták az okkult módszereket a növény- és állatvilág befolyásolására. Akaratukkal képesek voltak esőt támasztani, sőt részben még egy jégkorszak hatását is ellensúlyozni tudták.

Itt zárójelben megjegyezhetjük, hogy a mintegy 850 ezer évvel ezelőtt, a toltékok felemelkedésének időszakában volt egy jégkorszak, ami Atlantisz legnagyobb részét elnéptelenítette. Télen az északi részek lakói messze délre, a jéghatáron túlra voltak kénytelenek vándorolni, hogy aztán nyáron visszatérjenek táborhelyeikre vadászni.

Visszatérve a mezőgazdasághoz, minden tevékenységhez pontosan kiszámították a megfelelő napot, és minden részletet gondosan felügyeltek. Bár előfordult a termények cseréje, de általában minden országrész a saját termékeit fogyasztotta.

Miután a termés egy kis részét elkülönítették az uralkodó és a központi kormányzat céljaira, az egész terület termését felosztották az országrész lakói között. A helyi alkirály és tisztségviselői kapták a nagyobb részt, de mindenkinek jutott elegendő munkaképességének és jólétének biztosításához. A többlettermelésből – legyen szó mezőgazdasági vagy ásványi termékről – mindenki egyenlő arányban részesedett.

Ez a rendszer hosszú időn át sikeresen működött, de idővel a hanyagság, az önérdkek hajszolása és fényűzésre való vágyakozás elterjedése miatt hanyatlásnak indult. Az elégedetlenség egyik fő forrása az volt, hogy a legfelsőbb társadalmi osztály, amelyben a pszichikus készségek megfelelően kifejlődtek, továbbadta alacsonyabban képzett alárendeltjeiknek a felsőbb szintű gyakorlati oktatásban résztvevő gyermekek kiválasztásának feladatát. Ez pedig számos hibát eredményezett, így sok ember egész életében nem neki való, hozzá nem illő munkát volt kénytelen végezni.

Poseidonis késői korszakában a földbérleti rendszert felváltotta a föld magántulajdona, ami korrunkra is jellemző.

Az eredeti földbérleti rendszer maradványai egészen 14 000 évvel ezelőttig, az ősi perui Inka Birodalom korszakáig fennmaradtak. Minden föld termésének tulajdonjoga az Inkára szállt, de egyik felét a földet megművelőnek utalták ki, a másik felét egyenlő arányban megosztották az Inka és a Nap-imádó vallást gyakorló papság között.

A neki jutó részből tartotta fenn az Inka a hadsereget, az utakat és az egész kormányzati gépezetet. Ez utóbbi egy külön osztály kezében volt, amelynek tagjai kultúra és civilizáltság tekintetében messze a népesség döntő része előtt jártak.

A nekik jutó – a „Nap földjein” termett – negyed részből a papság fenntartotta saját magát, a közösségek vallási életét, működtette a teljes oktatási rendszert jelentő iskolákat és diákokotthonokat, a betegek és munkaképtelenek ellátásának feladatát, továbbá a gondoskodott minden 45 év feletti ember nyugdíjáról, mert úgy tartották, e kortól már jár az embernek a pihenés és a szórakozás.

A toltékok idején egy Adeptus császár uralkodása alatt kialakult egy beavatott papi rend, ami jelentős számú, okkult tudással rendelkező testvért tartalmazott, és akik ekkor megkezdték a haladást az okkultizmus Ösvényén. Természetesen számuk viszonylag csekély volt a teljes népességhez képest, mivel szellemi fejlettség tekintetében a tömegek messze elmaradtak tőlük. A Nap-imádatot vették fel, a spirituális beállítottságú emberek a Napot jelképnek tekintették, a tudatlan tömegek azonban nem láttak mást, csak a jelkép külsőségeit. Fenséges templomokat emeltek Atlantisz-szerte a Nap- és a tűzimádat vallásai számára, de leginkább az Arany Kapuk Városában. Az Istenséget nem volt szabad képen ábrázolni, kivéve az egyetlen elfogadhatónak tartott napkorongot. Az arany

korongot legtöbbször úgy helyezték el, hogy a tavaszi napéjegenlőség vagy a nyári napforduló napján ezekre essenek a felkelő nap első sugarai.

Ez a rendszer a japán shinto vallásban még ma is megtalálható, bár Atlantisz lenyűgözően díszített templomait a shinto templomok remekművé, de minden faragást, festést vagy egyéb díszítést nélkülöző famunkái váltották fel.

A későbbi korszakokban az emberi őstípus képmását helyezték el a templomokban, és ezt az Istenség legmagasabb rendű megjelenéseként imádták.

A gonoszság napjai azonban, amikor a faj az önzése által megnyitott szakadékba hullva meg fog semmisülni, egyre közeledtek. Az erkölcsi ideálok felbomlottak, ami a spiritualitás meggyalázásához vezetett. Minden ember saját magáért küzdött, és tudását önző célokra használta fel. A *Dzsan Könyve* szemléletesen írja le ezeket az állapotokat: „És akkor a Negyedik gögijében felfuvalkodott. 'Mi vagyunk a Királyok. – mondták – Mi vagyunk az Istenek' ... Hatalmas városokat építettek. Ritka földanyagból és fémekből építettek. A kiokádott tüzekből, a hegyek fehér köveiből és fekete kövekből kifaragták saját képeiket, saját méretükre és hasonlóságukra, és azokat imádták.”⁴⁷ Az önimádat megdicsőülése már nem is volt tovább fokozható.

A papság a Nap mellett más jelképeket is ismert, és őrzött, ezek egyike az Egységbe foglalt Hármasság volt. A Hármasság legszentebb jelentését soha nem fedték fel a köznép számára, de a turániak idejében valamilyen rendellenes módon mégis megjelent a köztudatban a Hármasság a Teremtő, a Megtartó és a Pusztító kozmikus erők megszemélyesítéseként. Ezt az elképzelést az ős-sémíták még alacsonyabb szintre süllyesztették, és megszületett a szigorúan emberi képmásra megformált Atya, Anya és Fiú Hármassága.

Volt egy másik fejleménye is a turáni időknek. A varázslás gyakorlásán keresztül sokan szereztek tudomást a nagy erejű elementálok létezéséről, amiket saját erős akaratuk keltett életre, és irányított. Az emberek annyira lealacsonyodtak, hogy végül a saját gonosz gondolataik által életre keltett félig tudatos lényeket kezdték imádni. A szertartásokat kezdettől fogva vérrel mocskolták be, és minden újabb áldozat tovább fokozta ezeknek a vámpírszerű teremtményeknek az életerejét, amelyek közül néhányan akkora erőre tettek szert, hogy még napjainkban is léteznek, azóta is kényyszerítve járandóságukat a védtelen falusi közösségektől.

Az ilyen véres szertartások a turániakon kívül más alfajoknál nem terjedtek el, bár az emberáldozat nem volt ismeretlen az ős-sémíták körében sem.

A nagy tolték birodalom napjaiban Mexikóban a Nap-imádat volt a nemzeti vallás, és jótevőként tisztelt Istenségük, Quetzalcoatl számára csakis virágokat és gyümölcsöket áldoztak. A vad aztékok bejövételüket követően hadistenük, Huitzilopochtli tiszteletére bevezették az emberáldozatot, és turáni őseik Atlantisz idejéből eredő elementál-imádata köszönt vissza abban, amikor a Teocali hegy csúcsán szertartásosan kitépték áldozataik szívét.

Az atlantisziak körében a szív kiemelkedően fontos jelkép volt, mert több jelentése között megtalálható volt az emberi szívhez hasonló lüktetést mutató atom és a napfolt-tevékenység ciklikus megnyilvánulásai miatt maga a Nap is.

Azt is gondolták, hogy a Föld maga is lélegzik, valamint mozog, és ez igaz is, a tudósok nemrég fedezték fel, hogy a Föld felszíne napi ciklikussággal tágul és zsugorodik, amit bizonyos szempontból légzésnek tekinthetünk.

Az olvasó már tisztában van azzal, hogy mivel az atlantiszi gyökérfaj a negyedik, a közép- vagy fordulópontot is jelenti a szellem anyagba történő leereszkedéséből és kiemelkedéséből álló ciklusban. Azt is tudja, hogy a káma, vagyis az ember vágy természete e negyedik gyökérfaj idején éri el csúcspontját. Ennek következtében azt láttuk, hogy a káma felerősödésének eredményeként eluralkodtak az alantas állati vágyak és kegyetlen szenvedélyek, és a némi fejlődést mutató elme vagy manasz csak ezen érzéki vágyak minél teljesebb kielégítését szolgálta.

Mindezeket túl a magasabb rendű dolgok iránti érzékenységüket az anyagba alászállás még nem tompította el egészen, így az említett visszataszító tulajdonságok még figyelemre méltó pszichikus képességekkel és istenekhez méltó intuícióval párosultak.

⁴⁷A Titkos Tanítás, Anthropogenezis, X. stanza-jának fordítása.

A fejlett keveseket leszámítva nem rendelkeztek az elvont gondolkodás képességével, de a konkrét elméjük kitűnően működött. Így a mindennapi élet gyakorlati dolgaiban magas fejlettségre tettek szert, különösen amikor a pszichikus képességeiket is ugyanazon célok érdekében használták.

Természetesen fokozatosan ezek a pszichikus képességek elvesztek, és az emberek mélyre süllyedtek az önzésben és az anyagiságban.

Bár a korábbi fajok már elkezdtek harcolni egymás ellen, azonban az atlantisziak dolgozták ki először a szervezett hadviselést. Valójában a viszálykodás a negyedik gyökérfaj lételeme és alapvető jellegzetessége volt, és az egész atlantiszi korszakban a szárazföldön és tengeren vívott háborúk a mindennapok részei voltak. A harc az emberi természet olyan mélyen gyökerező jellemzőjévé vált, hogy még az árja (ötödik) gyökérfaj legfejlettebb értelemmel rendelkező tagjai is a mai napig készek háborúzni egymással.

Az ember e harcoss természete megdicsőülésének árulkodó jele, hogy a királyok és az uralkodók ma is illőnek vagy szükségesnek tartják állami ünnepek alkalmával valamely fegyveres testület egyenruhájában megjelenni.

Az atlantiszi gyökérfaj szent szava a Tau volt, míg az árja gyökérfajé az Om. Úgy tartják, hogy a gyökérfajoknak adott szent szavak az egyetlen magasztos szó egymást követő szótagjai, ami az igazi, a szent Név.

A mai napig létezik az eredetileg atlantiszi Adeptusok által alapított, beavatásra felkészítő tanításokat végző okkult Páholy, amely ma is ugyanazokat a hajdani rítusokat mutatja be, és még az eredeti, sok ezer évvel ezelőtt használt, szentnek és titkosnak tekintett atlantiszi nyelvet is tanítja. E Páholy vezetői voltak a XIX. századi spirituális mozgalmak megalapítói. Ezzel kapcsolatban az olvasó figyelmébe ajánljuk *Az asztrális test XXI.* fejezetében írtakat.

XXXIX. fejezet

A Tolték Birodalom maradványa, az ősi Peru i.e. 12 000-ben

A nagyjából i.e. 12 000 körüli Peru nagyon hasonlított a Tolték Birodalomra annak fénykorában, valójában tudatos kísérlet volt arra, hogy – bár természetesen sokkal kisebb méretekben, de – újra felépítsék a toltékok eredeti civilizációját. Ezért a perui társadalmi rend bizonyos jellemzőinek leírása egyben példaként szolgálhat az atlantiszi civilizációra általánosságban. Az itt következő leírás a *Man: Whence, How and Whither?*⁴⁸ című könyv X-XI. fejezeteinek erősen rövidített változata.

A kormányzati rendszer önkényuralmi volt, mivel az Uralkodó – vagy maga a Manu, vagy valamelyik megbízottja, egy messze magasabb fejlődési szinten álló Adeptus – volt az egyetlen, aki valódi tudással rendelkezett, ezért neki kellett mindennek az irányítását kézben tartani. A rendszer alap gondolata a felelősségvállalás volt. Mindenféle elkerülhető rosszra – például, hogy egy ember ne tudjon megfelelő munkát találni, egy gyermek betegségére, vagy az elvárható figyelem hiányára – úgy tekintettek, mint az irányításon esett szégyenfoltra, a királyság gyalázatára, az uralkodó személyes becsületén esett sérelemre.

A birodalmat tartományokra osztották, amelyeket tovább osztottak városokra vagy kisebb kerületekre, majd ezeket még tovább 100 családot magukba foglaló csoportokra, amiket tovább osztottak 10 családból álló csoportokra. Minden ilyen egység vezetésével erre alkalmas kiválasztott felelősöket bíztak meg, akiknek megbecsültsége az általuk vezetett csoportok tökéletes elégedettségétől és jólététől függött. Az éberséget és kötelességtudatot nem a külső törvények kényszerítették rájuk, hanem a kormányzó osztály tagjai körében általános érzés, olyasmi, mint egy mai úriember számára becsületé. A kötelességeit elhanyagoló emberre úgy tekintettek, mint egy civilizálatlan lényre, és ahhoz hasonló rémülettel és sajnálattal kezelték, mint a kiátkozottakat a középkori Európában.

Ilyen körülmények között a törvényekre szinte semmi szükség nem volt, és börtönök sem léteztek. A Birodalom minden lakója úgy tekintett az életére, mint az egyetlen olyan életre, amit élni érdemes. Ha valaki nem teljesítette a kötelességét, a felelős hivatalnok feddésben részesítette. Ha a kötelességszegés folytatódott, az csak egyetlen büntetéshez vezetett: a száműzéshez.

A tisztségviselőket „Atyák”-ként ismerték el. Gyakorlatilag nem léteztek általuk betartandó törvények, de vitás esetekben ők voltak a döntőbírók. A tisztségviselők könnyen elérhetőek voltak, és rendszeresen végigjárták az általuk vezetett körzetet, személyesen meggyőződve arról, hogy minden rendben megy, és hogy bárki beszélhessen velük, ha úgy kívánta.

A születéseket, a házasságkötéseket és a halálozásokat aprólékos pontossággal feljegyezték, és ezekből statisztikai kimutatásokat készítettek. Minden Centúrió egy-egy kis táblácskára – a modern kártyarendszer ősiére – feljegyezte területe valamennyi lakójának nevét, és életének minden jelentősebb eseményét.

Azon túl, hogy a földet gondosan felmérték és kipurcellázták, még az összetételét is megvizsgálták annak érdekében, hogy a legjobban hasznosítható legyen. A föld felosztása gyakorlatilag megegyezett a XXXVIII. fejezetben leírttal. Minden város vagy falu a lakosság számával arányos nagyságú földterületet kapott művelésre. A termény fele az eltartandó személyek arányában a földet megművelőket és családjaikat illette, a másik fele a közösségé volt. A kormányzat mindig kész volt felvásárolni a többlet gabonatermést, amit éhínség vagy más vészhelyzet esetére nagy gabonatarlóknak raktároztak.

A közösségnek járó fél rész felét (azaz a termés negyedét) a Nap földjén természetették, amit elsőként kellett megművelni. Ezt követően dolgozhattak az emberek a saját földjükön, míg az utolsó negyedrészt a királynak járt. Ugyanez a sorrend vonatkozott az öntözésre is.

A kézművesség és bányászat termékeire is a földműveléshez hasonló felosztás volt érvényben.

⁴⁸ Magyar fordítása *Az emberiség múltja, jelene és jövője* címen letölthető a www.teozofia.hu honlapról.

A neki járó negyedrészből tartotta fenn a király a teljes kormányzatot, folyósította a fizetéseket és fedezte a költségeket. Ugyancsak ebből építtetett és működtetett minden közösségi eszközt, mint az utakat, hidakat, vízvezetéseket és gabonátárolókat, ahol az egész lakosság ellátásához két évre elegendő gabonát tartottak. Ebből fedezte a hadsereg kiadásait is.

A Nap földjének termékeiből a papok tartották fenn a káprázatos Nap-templomokat az egész birodalomban, amelyekhez foghatóakat még csak közelítőleg sem építettek azóta a Földön. Az általuk működtetett rendszer ingyenes oktatást biztosított a birodalom minden fiataljának, beleértve a műszaki képzést húsz éves korig, sőt akár azon túl is. Ugyancsak teljes körű gondoskodást kapott tőlük minden beteg ember, akiket a „Nap vendégének” tekintettek. Ha pedig a beteg ember kenyérkereső volt, az általa eltartottak is a „Nap vendégei” lettek egészen addig, míg ő rendbe nem jött. És végül a papok biztosították a teljes körű létfenntartást minden 45 év feletti embernek, kivéve a tisztségviselői kar tagjait.

A tisztségviselők és papok ugyanis nem vonultak nyugdíjba 45 évesen, hacsak nem voltak betegek, mert úgy tartották, hogy az általuk összegyűjtött tapasztalatok túl értékesek ahhoz, hogy kihasználatlanok maradjanak. Így többnyire halálukig dolgoztak.

Az eddigiek alapján nyilvánvaló, miért élvezett elsőbbséget a Nap földjének megművelése, hiszen az így megtermelt rész biztosította a vallás, az oktatás, valamint a betegekről és az idősekről való gondoskodás fenntartását.

Az egész rendszer olyan kiválóan működött, hogy a szegénység ismeretlen, a nyomor lehetetlen volt, a bűnözés pedig gyakorlatilag nem létezett. A legsúlyosabb büntetés a száműzetés volt, de még a határok mentén élő barbár törzseket is beolvasztották a rendszerbe, amint képesek voltak megérteni velük annak lényegét.

Vallásos imádatuk tárgya a Nap volt, de a fizikai Napot csak jelképnek tekintették, amely mindennek a forrása.

Úgy tűnik, nem voltak világos ismereteik az újraszületésről, de abban biztosak voltak, hogy az ember halhatatlan, és úgy tartották, hogy halálával visszatér a Nap Szelleméhez. Vallásuk alapján véve örömteli volt, a gyászt és a szomorúságot gonosz és háládatlan viselkedésnek tekintették. A halál számukra ünnepélyes és fennkölt örömmel társított esemény volt. Az öngyilkosságra a legmélységesebb megvetéssel néztek, mint a legnagyobb arcátlanságra, és szinte ismeretlen volt.

Naponta tartott nyilvános szertartásaikon magasztalták a Nap Szellemet, de nem imádkoztak hozzá. Hódolatuk jelképeként gyümölcsöket és virágokat kínáltak fel a Szellemelemnek. A szertartások egyszerűek voltak, amelyeken gyakran használtak képeket és példabeszédeket. Azt tanították az embereknek, hogy amit a Nap tesz a testükért, ugyanazt megteszi a lelkükért is, és mindkettőt folyamatosan teszi. Az embereknek törekedniük kell a tökéletes egészségre mind fizikailag, mind lelkileg, és így maguk is egy kisebb nappá válva erőt, életet és boldogságot sugározhatnak a környezetükre. Pontosán ismerték azt a tényt, hogy a jó egészségnek örvendő ember életerőt sugároz magából.

Az írás, az olvasás és egy sajátos számolási rendszer tanításán felül az oktatás tananyaga tartalmazta a mindennapi élet szabályait és a mindenkit érintő ismereteket is, ezért bármely 10-11 éves gyermeknek volt arról némi fogalma, hogyan készülnek a létfenntartáshoz szükséges dolgok, és miként kell a legalapvetőbb munkákat elvégezni. A tanárok és gyerekek a legteljesebb szeretet légkörében működtek együtt.

Az iskolai foglalkozások sokáig tartottak, de a tevékenységek olyan változatosak voltak, hogy túlterhelésről szó sem lehetett. Minden gyermek megtanult főzni, megismerte, hogyan lehet megkülönböztetni a mérgező gyümölcsöket a táplálóaktól, megtanultak élelmet és menedéket találni az erdőben, megtanulták a famunkákhoz szükséges egyszerűbb szerszámok használatát, az építés és mezőgazdaság alapjait, tájékozódni a csillagok és a Nap járása alapján, valamint elképesztő ügyességgel mászni, ugrani, úszni és kenuval bánni.

Megtanították nekik az elsősegélynyújtást és gyógynövények ismeretét is. Az oktatás egésze gyakorlatias volt, és így a gyerekek kifejezetten jól képezték és ügyessé váltak.

Bár megtanulták országuk rendjét, és a szokások, szabályok mögötti okokat is, de kizárólag saját nyelvüket ismerték, ezt viszont tökéletes pontossággal és tisztasággal, amit nem a nyelvtani szabá-

lyok megtanulásával, hanem inkább gyakorlással érték el. Semmit nem tudtak az algebráról, a geometriáról vagy a történelemről, és saját országukon kívüli területeket tekintve még a földrajzról sem. Nem ismerték a kémiát, de a gyakorlati higiénéről sokat tudtak.

Úgy 12 éves kor körül minden gyermek számára egyértelműen kijelölték az életpályát, ezt követően egy annak megfelelő szakiskolába irányították, ahol a következő 9-10 évét töltötte. Az oktatás itt is inkább gyakorlati, mint elméleti jellegű volt.

Minden gyermeknek megvolt a lehetősége, hogy olyan oktatást kapjon, ami a kormányzó osztályokba emeli, de ennél a követelmények olyan szigorúak, az elérendő szint pedig olyan magas volt, hogy a túljelentkezés soha nem okozott nehézségeket.

Az oktatás középpontjában a mezőgazdaság tudománya állt, de tanultak kézművességet, fém-megmunkálást, gépészetet és építészetet is.

A Mezőgazdasági Minisztérium kiterjedt és igen alapos kutatásokat végzett, amelyek minden eredményét gondosan feljegyezték, majd közhasználatra szánt kivonatát nyilvánosságra is hozták. A találmányokat és felfedezéseket a kormányzat bőkezűen jutalmazta, és azoknak költségeit is felvállalva mindig kész volt a szükséges vizsgálatokat elvégeztetni. A szennyvízkezelési eljárásuk ugyanolyan hatékony volt, mint bármelyik ma használatos módszer.

Gépeik durvábbak, egyszerűbbek, kevésbé pontosan illesztettek voltak a mieinknél, de hatékonyak voltak, és ritkán romlottak el. Sok gépet a víz nyomása működtetett, elsősorban az öntözéshez használtak voltak ilyenek. A dombos vidékeket a megművelhetőség érdekében teraszossá alakították.

Növénytani ismereteik széleskörűek, de ezek is csak szigorúan gyakorlatiasak voltak. A növények csak annyira érdekelték őket, amennyire azok hasznosak voltak gyógyszerként, élelemként vagy festékként.

Hasonló volt a helyzet a kémiával is, fogalmuk sem volt az atomokról vagy a molekulákról, de sokat tudtak az anyagok gyakorlati felhasználásáról a terméseredmények fokozásában, az ipari folyamatokban és hasonló területeken.

A csillagászatot inkább vallásnak, mint világi dolognak tekintették. Tudásuk nem volt valami nagy, de amit tudtak, az megfelelt a valóságnak. Tudták, mi a különbség a csillagok és a bolygók között, milyen a Föld alakja, ismerték a forgását és az évszakok váltakozásának okát. Az üstökösöket más nagy lények által a Naphoz küldött hírnököknek tartották.

A nap- és holdfogyatkozásokat egy hagyományos képlet segítségével pontosan előre tudták jelezni. A dél időpontját az árnyékok megfigyelésével határozták meg, és ugyanezt a módszert használták a téli és nyári napfordulók meghatározásához is, amelyekkel kapcsolatban különleges vallási szertartásaik voltak.

Építészetüket az óriási méretek és a dísztelenség jellemezte, az épületek nem annyira a szemnek, mint inkább használatra készültek, a mai ízléssel aránytalanak tekintenénk azokat. Az alkalmazott oszlopok vaskosak, gyakran egyetlen tömbből faragottak voltak.

Úgy tűnik, a boltívet nem ismerték, bár nyílások befedéséhez használtak vastag, félköríves alakra hajlított fémlemezeire épített lezárásokat, de a szilárdságot elsősorban különlegesen erős ragasztó cementjüktől nyerték. Ezt forrón öntötték a résekbe, és megszilárdulása után a kovakököz hasonló lett, erősebb, mint a kő, amit összetartott. Hatalmas kötőmböket vágtak ki és illesztettek össze olyan pontossággal, hogy az illesztési rés alig volt észlelhető, mégis sikerült az illesztékekbe cementet önteni.

A házak többségét vegyi úton kezelt nagyméretű agyagtömbökből építették, amelyek szilárdsága alig maradt el a kőtől.

A falak rendkívül vastagok voltak, és a házakat egy központi udvar köré építették. A külső részekben nagyon kevés díszítést alkalmaztak.

A bejárat mindig valamelyik sarkon volt, az ajtót hatalmas, gyakran finoman kidolgozott díszítésű kötőmb zárt le, amit ellensúlyokkal kiegyensúlyozva úgy használtak, mint egy mai tolóablakot. Később a kötőmböket fémlemezek váltották fel. Néhány helyen a súlyos ajtók csapágyakon fordultak el.

A nagyobb épületeket jobban díszítették, ehhez véseteket és széles fémszalagokat egyaránt használtak. Olyan robusztusak voltak, hogy gyakorlatilag örök életűeknek számítottak.

A szinte teljesen lapos tetőt legtöbbször súlyos kötömbökből vagy fémlapokból készítették. Fát a tűzveszély miatt alig használtak a házak építéséhez.

Állványozást nem használtak, ehelyett földdel töltötték fel az épülő házat a falak felső szintjéig, majd a tetőként szolgáló kötömböket rájuk fektetve a réseket cementtel öntötték ki. A cement megkötése után a földet kihordták, és készen állt a gyakorlatilag egy tömbből álló épületszerkezet.

Szinte minden ház csak egy emeletes volt, bár néha építettek furesa, teraszos kiképzésű épületeket, amelyek alsó szintje például 100 m² volt, és ez a méret egyre csökkent a tizedik szinten levő 10 m²-es teraszig, ami egy kis szentélyként szolgált a Nap számára. Az összkép olyan volt, mint egy lapos, széles lépcsőkkel emelkedő piramis. Az egyes teraszok szintjéről termek nyíltak, az alsó terasz középpontjában épült földalatti kamrákba pedig egy alagút vezetett, itt tárolták a gabonát és egyéb szükséges holmikat.

A Nap Templomai hatalmasak és tömörek voltak, de mai szemmel nézve túl alacsonyak a hosszúságukhoz képest. Belsejüket gyakran szó szerint beborították az akár fél centi vastag arany és ezüst lemezek, amelyek vastagságuk ellenére visszaadták a kőbe vésett domborművek finomságát.

A legszegényebbek házainak kivételével valamennyi lakóház belsejét is fémlemezek fedték, ahogyan ma kitapétázzuk házainkat. A király és a főkormányzók palotáinak belső tereit a templomokéhoz hasonlóan színarannyal burkolták be, a többi ember pedig nagyon szép ötvözeteket használt, amelyek alacsony költség mellett is igen mutatósak voltak.

A birodalom határai mentén erődítmények láncolata épült, óriási vastagságú és magasságú, felfelé vékonyodó falakkal. A falak belsejében kamrák és titkos átjárók épültek, az itt felhalmozott készletekkel a védők minden nehézség nélkül kiállhattak egy hosszú ostromot is.

Az utakat is nagy léptékkel méretezték, könnyedén lesöpörve a természet által támasztott nehézségeket. Az egész útfelületet lapos kövekkel burkolták, két oldalát pedig fákkal és illatos cserjékkel szegélyezték. A hidakat tartó konzolok hordozták, vagyis minden újabb szint túlnyúlt az alatta levőn. Mivel nem ismerték a keszonkamrát vagy bűvárharangot, így elterelték az egész folyót, vagy terelőgátat építettek, amíg a híd elkészült. Ezért jobban kedvelték a töltésépítést a hidépítésnél.

Öntözőrendszerük csodálatosan tökéletes volt. Útjaik és öntözőcsatornáik valószínűleg a világ valaha készült legnagyobb mérnöki remekművei voltak. Minden munkát fizetett munkások vagy a hadsereg tagjai végeztek el.

Mivel fegyvereik egyszerűek voltak, a katonáknak kevés kiképzésre volt szükségük, így a hadsereg ideje nagy részében közműveken dolgozott, vagy közszolgáltatásokat végzett. Soraikból kerültek ki a hírvivők, akik a hivatalos és magán üzeneteket és leveleket hozták-vitték, és ők végeztek minden közmunkát is, de az új építkezésekhez külső erőket is bevontak.

Ha nagy ritkán háborúba keveredtek a kevésbé civilizált törzsekkel, vezérelvük az volt, hogy „soha nem szabad kegyetlenkedni az ellenséggel, mert holnap ő lesz a barátod”. Ilyenkor a lehető legkisebb számú áldozatra törekedtek, mert az volt a céljuk, hogy lehetővé tegyék más törzseknek is a birodalomhoz csatlakozást.

A harchoz lándzsát, kardot és íjat használtak, továbbá egy bola nevű eszközt, ami két kő- vagy fémgolyó volt kötéllel összekapcsolva. Ezt, ha ügyesen dobták el, rácsavarodott az ember vagy ló lábára, és a földre döntötte. Erődítményeiket úgy építették, hogy hatalmas sziklatömböket tudtak a támadókra gördíteni.

Használtak ugyan vasat, de nem tudtak acélt készíteni belőle. Többre becsülték a rezes és a bronz különféle változatait, mert ezeket a már említett kitűnő cementjükkel ötvözve hihetetlen szilárdságot értek el. Ezzel a módszerrel még a csak rézből készített fegyvernek is olyan élt tudtak készíteni, mint a mai legjobb acéloké, de egyes ötvözeik szilárdabbak voltak, mint bármilyen ma ismert fém. A vas viszont nem keveredett olyan jól a cementjükkel, ezért nem volt számukra igazán hasznos.

A fémmegmunkálást szinte a tökéletességig kifinomulttá tették. Némelyik áttört ötvösmunka annyira finom és fátyolszerű volt, hogy csak légfúvatással lehetett tisztítani, mert a szokásos porta-

lanítási és fényesítési módszerek tönkretették volna. Volt olyan vésett díszítésük – a mai szemünk számára legalábbis – már szinte kivehetetlenül finom volt.

Cserépedényeiket vegyi úton kezelt agyagból készítették, ami mély karmazsinvörös színt adott ezeknek, majd az edényt hihetetlenül finom vonalakkal, arany és ezüstberakásokkal díszítették. Másfajta színeket is használtak, és az agyagot cementjükkel összekeverve a legtisztább üveghez hasonló átlátszó anyagot kaptak, de annál sokkal kevésbé törékenyet. Tudtak vékony porcelánt is készíteni, amit meg lehetett hajlítani anélkül, hogy eltört volna.

Fát nagyon keveset használtak, ezt a nagyrészt a fémekkel és az agyaggal helyettesítették.

A festészet eléggé elterjedt volt, de a képeket szilikátszerű, finom krémfehér felületű lapokra készítették, amelyek hajlíthatók voltak, vastagságuk pedig a jegyzetpapírétól a merev kartonlapéig változott.

Festőecsetet egy rostos növény szükséges hosszúságúra szabott darabjaiból készítettek, ennek végét puhára kalapálták, és éles háromszög formára vágták. Az így készült ecsettel a legvékonyabbtól a legvastagabbig minden vonalat meg tudtak rajzolni.

Valamilyen hordozóval kevert por alakú festékeket használtak, amiktől az azonnal megszáradt, ezért az egyszer felvitt ecsetvonáson már nem lehetett változtatni. A színek tisztasága és finomsága minden ma használatos festékén túltett. Fémpor bekeverésével igen gazdag díszítő hatást értek el, bár az eredményt mai ízléssel némiképp barbár stílusnak mondanánk.

A távolságok érzékeltetése helyes, a rajzolatok pontosak voltak. Az elkészült képre gyorsan száradó impregnáló szert hordtak fel, amiktől a kép védetté vált a napsugárzás, víz és az idő okozta károsodásokkal szemben.

Könyveket is a festményekéhez hasonló módon írtak – vagyis inkább festettek – ugyanarra a krémfehér anyagra. A könyvek sok vékony lapból álltak, amelyek leggyakrabban kb. 45x15 cm méretűek voltak, és amiket egy drótra fűztek, vagy egy 8-12 cm mély dobozban tároltak. A több-kevesebb díszítéssel ellátott dobozok legtöbbször egy platinához hasonló fémből készültek.

Úgy tűnik, a könyvnyomtatást nem ismerték, bár egy stencil laphoz hasonló eszközt használtak a hivatalos iratok és hasonlók sokszorosítására. A könyvekhez való viszonyuk nagyon hasonló volt a középkori szerzeteséhez, így egy könyvről másolatot készíteni komoly érdemnek számított.

Irodalmuk elég korlátozott volt. Volt néhány vallási vagy erkölcsi témájú értekezés, és egy-két misztikus írás, de a kedvencek a közvetlen gyakorlati témájúak voltak. Létezett egy misztikus könyvük, ami nagyon hasonló volt a kínai *Classic of Purity*-hoz.

Minden foglalkozásnak – legyen az kézműves vagy művészi – megvolt a maga szakmai kódexe vagy kézikönyve, amit új és újabb függelékekkel frissítve napra készen tartottak. Így egy perui monográfia bármilyen témában az adott téma gyakorlati ismereteinek gyűjteménye volt, és sűrített formában tartalmazott mindent, ami arról az adott időpontban ismert volt.

Volt továbbá egy erkölcsi tanulságokkal szolgáló gyűjtemény jobbára olyan történetekkel, amik leírták, hogyan birkózott meg a király vagy valamelyik tisztségviselője egy vészhelyzettel. Ezek közül sok közzsájon forgott, és gyakran idézték azokat, úgy fogadták el őket, mint igaz történeteket, bár némelyikük valószínűleg kitalált történet volt.

Néhány történet jó sok izgalmas, de nehezen hihető kalandot tartalmazott, de szerelmi történeteik nem voltak. Néhány történetben volt humor is, bár a szó valódi értelmében vett vígjáték ekkor még ismeretlen volt. Nem ismerték a költészetet sem, de a ritmikus, zengzetes hangon előadott aforizmák már ekkor is széles körben ismertek és gyakran idézettek voltak.

A zenéhez használt eszközük a hárfá és egy fúvós, a legkedveltebb pedig egy a harmóniumhoz hasonló hangszer volt. Ennek írógépéhez hasonló billentyűzete egy ötletes mechanikus szerkezeten keresztül levegőt fúvatott egy fémnyelvre, ami rezgésbe jöve a hangot adta.

A perui zenei-hang skála megegyezett az atlantiszival, de nagyon más volt, mint a miénk. Nem voltak előre megírt darabok, hanem minden előadó maga rögtönözte darabjait.

Szobrászatukra a merészség, lendületesség és hatékonyság volt a jellemző, a kecsesség vagy kifinomultság azonban már kevésbé. Durván kimunkált szobraik hatalmas méretűek voltak. Kifinomultság a domborműveken volt megfigyelhető, ezeket általában fémmel burkoltak be.

A fiatalok nem házasodhattak, de a felnőtt kort elérve ez elvárt dolog volt, kivéve, ha alapos érv szólt a házasodás ellen. Minden esküvőt évente egyetlen napon tartottak, amikor a kormányzó egy egyszerű nyomtatvány szerint néhány kérdést tett fel, majd a házasulandókat férjnek és feleségnek nyilvánította. Ezután a megváltozott körülményeknek megfelelően megtörtént a földkiutalás.

Az állatok húsát nem ették meg, hanem burgonyát, yam gyökeret, kukoricát, rizst és tejet fogyasztottak. Fő tápláléknak a kukoricaliszt és néhány más kémiai anyag keverésével kapott, óriási nyomással magas koncentrációjú tápanyaggá préselt kekszféleség számított. Összetevőinek köszönhetően ez önmagában is teljes értékű tápanyag volt, és az ember így hosszú utazásokra is könnyedén magával vihette ételmét.

A nyalókához hasonlóan lassan szopogatva fogyasztották, vagy változatos módon főzve, sütvé készítették el. Mivel önmagában alig volt valami íze, gránátalmával, vaníliával, narancssal, guavával és egyébekkel ízesítették.

Olcsón és óriási mennyiségben készítették, és sok ember alig evett ezen kívül egyebet, pedig akadt elég sok másféle ennivaló is.

Kedvelték a kis házállatokat, az apró majmok és a macskák voltak a legelterjedtebbek, amelyek számos mutatót változtatás kitenyésztették. A macskák esetében sikerült egy különleges, élénk kék színű változatot létre hozniuk.

Sokan kedvelték a madarakat is, és elképzelhető, hogy az amazonasi őserdők élénk színű madárfajainak némelyike az ő tevékenységük eredménye. A gazdagabb hölgyek közül többeknek hatalmas, aranydrótból készült röpdéi voltak, és sok időt szenteltek kedvenceik odaadásának és értelmi képességeinek fejlesztésére.

A nemzeti viselet laza, lebegő, kevés anyagból készített egyszerű ruha volt, általában élénk színű szövetből. Ünnepi alkalmakkor a perui tömeg káprázatos látványt nyújtott. A nők kedvence általában a kék köntös volt, hasonló ahhoz, amiben a középkori festők Szűz Máriát ábrázolták. E viselet legtöbbször pamutból készült, bár a láma vagy vikunya finom gyapjából szőtt darabok is előfordultak. Rendkívül erős szövetet vegyileg kezelt maguey⁴⁹ rostokból készítették.

A számoláshoz abakuszt vagy egy másik, a modern japánokéhoz hasonló számolókeretet használtak. Ezeknek egy olcsóbb változata volt egy sor csomózott zsineg, ami valószínűleg az évezredekkel később, a spanyol hódítók által megtalált, még akkor is használatban levő quipu őse volt.

Általánosságban nézve, fizikai életük kétségtelenül rendezettebb és nyugodtabb volt, mint bármelyik általunk ismert időszakban azóta. Az önzetlen munka és kötelességteljesítés terén – amelynek felhasználója a kormányzat volt – azóta sem adódtak jobb lehetőségek. A kevésbé intelligens osztályok tagjaitól azonban nem vártak semmilyen szellemi erőfeszítést vagy küzdelmet, bár minden ilyen alkalmat gazdagon jutalmaztak.

A közérkölcshő színvonala akkoriban magasabb, a kötelességtudat pedig erősebb volt, mint manapság. De nem szabad megfélemedkeznünk arról, hogy az általunk vizsgált népcsoport egy olyan faj kései leszármazottja volt, amely ekkorra már régen túl volt fénykorán. Mi pedig egy viszonylag fiatal faj vagyunk, és idővel még az atlantisziakénál is magasabb szintet fogunk elérni.

Az atlantisziak nem ismertek semmi olyat, amit okkultizmusnak hívhatnánk, és fogalmuk sem volt az Univerzum hatalmas tervéről, amint azt a modern teozófia élénk tárja. Ezért mire a mi ötödik gyökérfajunk eléri életének ugyanezt a szintjét, fizikai életünk körülményeinek ugyanolyan jóknak kell lenniük, mint az atlantisziaké voltak, míg értelmi és spirituális fejlettségünknek meg kell haladnia mindent, ami az ősi Peruban, Atlantisz e 14 ezer évvel ezelőtti maradványában lehetséges volt.

⁴⁹Az agavé cserje egy változata. (A ford.)

XL. fejezet

A negyedik atlantiszi alfaj: a turáni

A negyedik vagy turáni alfaj a kontinens keleti részéről, a tlavatlik által lakott hegyektől délre eső területekről indult útjára. Legtöbbük Atlantisz középső részén, a tlavatliktól délre és nyugatra eső területeken lakott, megosztozva ezeken a toltékokkal.

Az anyakontinensen soha nem váltak uralkodó fajjává, bár némely törzsük és családfajuk jelentős hatalomra tett szert. Mindig új területek meghódítására törekedtek, sokuk kelet felé vándorolt.

A 800 ezer és 200 ezer évvel ezelőtti időszakban a déli régiókban éltek, ott, ahol ma Marokkó és Algéria található. Ők népesítették be a Közép-Ázsiai tenger keleti és nyugati partvidékeit is. Egy részük még keletebbre vándorolt, velük a mai kínaiak mutatják a legnagyobb hasonlóságot. Egy kisebb csoportjukból alakult ki a kegyetlen aztékok népe, akik végül leigázták és felváltották a toltékok utolsó nagy birodalmát.

Egyfajta feudális rendszert alakítottak ki, amelyben minden helyi törzsfő a legfőbb hatalom megtestesítője volt, és a király pusztán *primus inter pares*⁵⁰ volt közöttük, akit egyébként a tanács tagjai néha meg is gyilkoltak, hogy maguk közül egy másikat ültessenek a helyére.

Ennek következtében felforgató, törvényeket el nem ismerő, kíméletlen, kegyetlen emberek voltak. Egyes időszakokban női ezredek is részt vettek a háborúikban.

Mivel az óriási számbeli fölényben levő toltékoktól a háborúban állandóan vereséget szenvedtek, a népességnövelés érdekében törvénnyel mentették fel a férfiakat családjuk eltartásának közvetlen felelőssége alól, és az állam minden gyermeket sajátjának tekintett és gondoskodott róluk. Ez a népszaporulat megnövekedéséhez vezetett, a házassági kötelék pedig feleslegessé vált. A családi élet és szülői szeretet kötelékei elszakadtak, így végül az egész rendszert eltörölték, mint működésképtelent. Másféle szocialisztikus megoldásokkal is próbálkoztak gazdasági problémáik megoldására, de azok is hasonlóképpen működésképtelenné bizonyultak.

A turáni volt az első a négy későbbi „sárga” alfaj sorában.

Nyelvük alapjait a tlavatliktól vették át, de végül annyira megváltoztatták azt, hogy az eredmény egy teljesen más nyelv lett.

Egy alkalommal a demokráciát is létrehoztak, és még képtelenebb végletekig vitték a dolgot, mint azt modern történelmünk legszélsőségesebb demokrácia-hívei valaha is hirdették. Az eredmény annyira elviselhetetlen volt, hogy az egész alfaj életét káoszba és anarchiába döntötte. Kína a mai napig viseli az ezt követő heves reakciók jegyeit, amiknek eredményeként a következő, arisztokratikus kormányzási mód meghonosodott.

A turániaknak nagyon erősen fejlett állati szenvedélyeik voltak, és sok tekintetben nem voltak éppen kellemes emberek.

⁵⁰ Első az egyenlők között (*A ford.*)

XLI. fejezet

A turáni társadalom maradványa: Káldea i.e. 19 000-ben

Mintegy 30 000 évvel időszámításunk előtt élt Káldeában egy turáni eredetű, egymással civakodó kisebb törzsekből álló nemzet, amely kezdetleges földművelésből élt, és szinte semmit sem tudott építészetéről vagy bármiféle kultúráról.

Hozzájuk érkezett meg keletről egy – a Manu által kormányzónak küldött – vezető, bizonyos Theodorus. Az ő leszármazottai adták az ősi Káldea uralkodóházát, amelynek tagjai erőteljes arcvonásaikkal, bronzbarna bőrszínükkel és mélyen ülő, villogó szemükkel élesen elütöttek alattvalóiktól. Erről a királyi típusról elég jó elképzelésünk lehet a későbbi babilóniai szobrok alapján, bár akkorra már szinte az egész alfajt átjárta az árja vér.

Az itt kialakuló civilizáció ugyanolyan figyelemre méltó volt, mint az i.e. 14 000-ben létrejött perui, bár teljesen különbözött attól. Káldeában a kormányzati rendszer semmi különlegességet nem mutatott. A hangsúly a valláson volt, amely olyan mértékben átítatta és uralta az emberek mindennapi életét, hogy azt ma már csak az indiai brahminokéhoz hasonlíthatnánk.

A káldeaiak vallásos hite komor és misztikus volt, telve a hatalmas Csillag Angyalok – akiket Bolygói Logoszoknak kellene neveznünk – imádását célzó bonyolult szertartásokkal, amikkel együtt járt egy átfogó, alaposan kidolgozott asztrológiai rendszer is.

Az asztrológiával kapcsolatos felfogásuk gyakorlatilag megegyezett azzal, amit könyvünk XVI. fejezetében röviden leírt alapelveknek megfelelően a modern teozófia tanít. A tudás a papokhoz valószínűleg a természet nagy törvényeit első kézből ismerő, eredeti nagy Tanítóktól töretlen hagyományok útján jutott el, bonyolult matematikai módszereket igényelt és rendkívül részletes volt.

A Naprendszer egyetlen hatalmas Lénynek tekintették, amelynek fizikai összetevői adták a Lény fizikai testét, asztrális részeinek összessége az asztrális testét, és így tovább.

Az anyag minden egyes osztályát a hét nagy típus vagy sugár együttesen alkotta, amint azt a XVI. fejezetben elmagyaráztuk. A káldeusok úgy tartották, hogy az említett hét sugárból álló, ma általunk elementális esszenciának nevezett tömeg bármelyik sugárhoz tartozó része bizonyos mértékig egy külön tudathordozót hoz létre, szinte egy külön lényt. És mivel minden emberben van az összes sugárhoz tartozó anyagból, ebből következik, hogy ezeket az anyagokat irányító nagy központokban vagy lényekben bekövetkező bármilyen változás vagy cselekedet hatással van az emberre is, olyan mértékben, amennyivel az adott sugárhoz tartozó anyaggal az ember rendelkezik.

A Naprendszerben levő mind a hét ilyen nagy központnak megvan a maga óriási méretű befolyási köre és bizonyos rendezett periodikus változási mintázata is, a szívveréshez hasonlóan. Ezek a periodikus változások eltérő gyakoriságúak, együttesen egy bonyolult hatásmechanizmust eredményeznek, és a megfigyelések szerint a fizikai bolygók állása bármely időpontban kapcsolatba hozható a központok hatásköreinek helyzetével. A káldeusok úgy tartották, e nagy hatáskörzetek kereszteződési pontjaiban keletkező örvények határozzák meg a fizikai bolygók helyét.

Papjaik, miközben felismerték, hogy ezek a különböző hatások alapvető befolyással vannak az emberekre, mégis messze voltak attól, hogy fatalisták legyenek. Azt vallották, hogy az ilyen hatások a legkisebb mértékben sem uralhatják az ember akaratát, csak a körülményektől függően nehezebbé vagy könnyebbé tehetik számára, hogy bizonyos dolgokat megtegyen, vagy ne tegyen meg. Egy igazán erős akaratú embernek semmi szüksége arra, hogy tekintettel legyen arra, milyen hatások erősödnek fel éppen, de a legtöbb átlagember jól teszi, ha megfontolja, hogy ilyen vagy olyan hatást melyik pillanatban lehet a legelőnyösebben kihasználni.

Maguk a hatások az elektromossághoz hasonlóan nem tekinthetők sem jónak, sem gonosznak, mégis, ha éppen elektromossággal van dolga, a bölcs ember figyelembe veszi a légkör elektromos viszonyait, és úgy választja meg az időpontot, hogy azok a munkájához a legmegfelelőbbek legyenek.

Vegyünk egy egyszerű példát: azt tartották, a Mars az asztrális anyagra a szenvedélyeken keresztül hat, ezért amikor a Mars hatása különösen erős, az ember nagyobb *valószínűséggel* van ki téve annak, hogy szenvedélyei felerősödnek, vagy elragadják. Egy másik hatás felerősíti az idegi izgalmakat, és ilyenkor a megszokottnál nagyobb eséllyel alakulnak ki viták, az emberek pedig hétköznapi, jelentéktelen bosszúságok miatt is könnyen elveszíthetik önmérsékletüket.

A papok e hatókörök helyét és tevékenységét kiszámítva útmutatást adtak az emberek mindennapi élete számára. Előrejelzéssel nem foglalkoztak, hanem minden év elején összeállítottak egyfajta hivatalos évkönyvet, ami az egész nép életének menetét nagymértékben szabályozta. Meghatározták a legkedvezőbb időpontot a mezőgazdasági munkák számára, a növények és állatok szaporításának idejét, az orvosságok alkalmazásának idejét, stb.

Követőiket a mai modern asztrológiában használt kifejezéssel élve „vezérbolygók” szerint osztályozták. A naptárak olyan figyelmeztetéseket tartalmaztak, mint pl. „a hetedik napon azoknak, akik Mars hívei, különösen ügyelniük kell az ingerültségre”, vagy hogy „a tizenkettediktől a tizenötödik napig szokatlanul veszélyesek a vonzalmakkal kapcsolatos elhamarkodott cselekedetek, különösen a Vénusz hívei számára”, és ezekhez hasonlók.

A Nap látszólagos mozgása által meghatározott bizonyos órákban tartott imákat mindenki tiszteletben tartotta. Napkeltekor, délben és napnyugtakor a papok meghatározott himnuszokat vagy verses imákat énekeltek a templomokban, és aki megtehetette, részt vett a szertartásokon, a távolmaradók pedig néhány versszaknyi imát vagy dicsőítést mondtak el.

Ezeket a mindenki által tiszteletben tartott alkalmakon túl minden embernek megvoltak a saját imáik ahhoz az Istenséghez, akihez születésük kapcsolták. A számukra megfelelő időpontok a bolygók mozgásának megfelelően változtak. A legkedveltebb az volt, amikor a vezérbolygó keresztezte a meridiánt, az ezt követő legnépszerűbb alkalmak pedig annak kelése és nyugvása voltak. Valójában bármikor meg lehetett szólítani a vezérbolygót, ha az a látóhatár felett volt, sőt vész helyzetben még akkor is, ha a látóhatár alatt járt, csak éppen egy egészen más szertartással.

Talán leginkább különleges kalendáriumnak vagy egy adott időszakra szóló imakönyvnek hívhatnánk azokat a kiadványokat, amelyekből minden bolygóhoz készült egy-egy, és minden ember igyekezett a neki megfelelőt beszerezni. Ezeknek a kalendáriumnak bizonyos varázserőt is tulajdonítottak, ezért az emberek magukkal hordozták azokat.

Bármilyen órában, vagy bármilyen lehetetlen körülmények között, amikor elérkezett az ima vagy vallásos meditáció ideje, minden hívő hűségesen elvégezte azt. Úgy tartották ugyanis, hogy butaság és hálátlanság lenne nem élni a lehetőséggel, amikor az ő Istenségük ilyen különleges alkalmat kínál arra, hogy áldásában részesüljenek.

Káprázatos nyilvános szertartásokat is tartottak. Minden egyes vezérbolygóhoz évente legalább két nagy ünnepnap tartozott, a Naphoz és Holdhoz pedig kettőnél jóval több. Az ország minden részében megvolt valamennyi bolygó szellemének a maga temploma, amelyet annak a bolygónak a hívei tartottak fenn, de a nagyobb ünnepek idejére hatalmas tömegek gyűltek össze a főváros közelében épült fenséges templom-együttes körül.

E templomok elrendezése olyan volt, hogy megfelelő léptékben arányosan jelezte a bolygók méretét és Naptól mért távolságukat. A templomok különböző kialakításúak voltak, de feltehetőleg a legapróbb részletüknek is megvolt a maga jelentősége. Valamennyinek a tetejét ragyogó színű, félgömb alakú kupola fedte, amelynek átmérője arányos volt az adott bolygó nagyságával.

Ebben a templom-rendszerben azt a helyet, ahol a Földet képviselő templomnak kellett volna állnia, a Hold temploma foglalta el. Közel hozzá volt a Földet jelképező, pilléreként álló, fekete márványból készült kupola, ebben azonban nem volt szentély.

A Mars és Jupiter közötti mérethelyesen kiszámított területen nem voltak templomok, volt viszont számos, apró félgömb alakú kupolában végződő oszlop, ezek valószínűleg az aszteroidákat jelképezték. A bolygók holdjait méretarányos mellékkupolák jelezték, és még a Szaturnusz gyűrűit is egyértelműen ábrázolták.

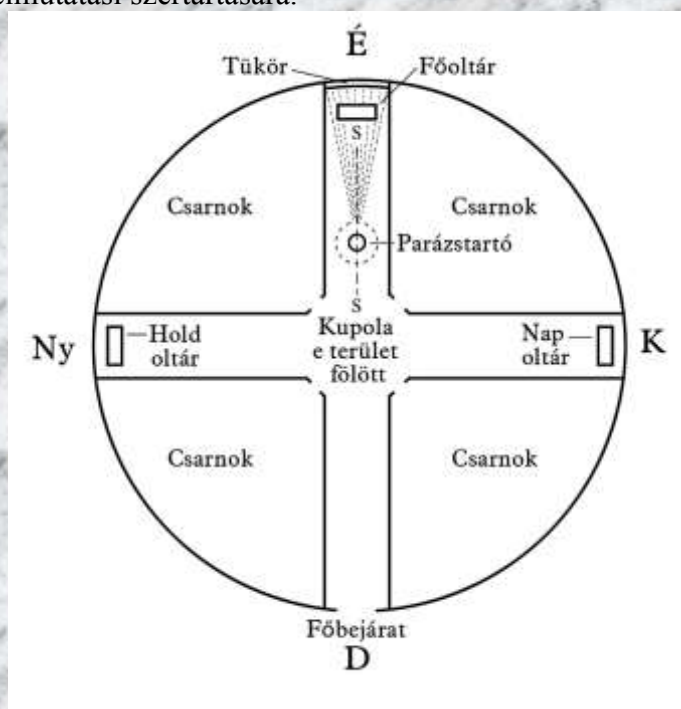
Bármely adott bolygó legfontosabb ünnepein a bolygó hívei a bolygónak szentelt árnyalatú, élénk színű lepleket és palástokat viseltek. A bolygók színei a következők voltak:

Nap: finom selyem, aranyszálakkal átszöve, mintha arany szövet lett volna, de olyan puha, mint a muszlin.
 Vulkán: lángszínű, nagyon feltűnő és tündöklő.
 Merkúr: ragyogó narancsvörös, némi citromsárga beütéssel.
 Vénusz: tiszta égszínkék, világoszöld szálakkal átszöve, ami különleges színjátszó hatást keltett.
 Hold: fehér, ezüstsálakkal átszöve, ami bizonyos megvilágításban halvány ibolyaszín árnyalatúvá vált.
 Mars: ragyogó skarlátvörös, erős karmazsinvörössel átszöve, ami bizonyos megvilágításban uralkodó színné vált.
 Jupiter: ragyogó liláskék, apró ezüstös pöttyökkel tarkítva.
 Szaturnusz: napnyugtakor látható zöld szín, gyöngyszürke árnyalattal átszöve.
 Uránusz: sötét, mélykék, a déli Atlanti óceán kékje.
 Neptunusz: egyszerű indigókék, de erős fényben meglepően gazdag árnyalatú.

Az így felsorakozott és virágkoszorúkkal, szalagokra hímzett versekkel és feliratokkal díszített hívek menete a templomokhoz vonult, miközben zengő hangon énekeltek.

A Napisten ünnepei jelentették a legnagyobb látványosságot, ekkor mindenki összegyűlt, és minden egyes ember a saját bolygója színeiben pompázva vett részt a Naptemplom ünnepélyes körmenetében, amelyben minden bolygó hívei a bolygónak megfelelő távolságban köröztek a Naptemplom középpontja körül.

A Nap temploma a XLIII. ábrán látható alaprajz szerint épült, ami nem sok magyarázatot igényel. A főoltár mögötti hatalmas, fényesre polírozott homorú tükör fémből, vélhetően ezüsből készült, pormentesen és ragyogó fényesen tartása vallási kötelezettségnek minősült. Az S -- S jelű vonal mentén egy keskeny rés volt a tetőn, és így egy pontosan a delelőpontján levő csillag fénye a tükörrre vetült, ami ezt arra a helyre fókuszálta, ahol a rajz a parázstartót jelöli. A parázstartóba illatos füstölőanyagot dobva a csillag képe a létrejövő halványszürke füstben lebegve világított. A hívők meghajtották fejüket, és felcsendült a papok éneke, az egész jelenet nagyon emlékeztetett egy katolikus templom úrfelmutatási szertartására.

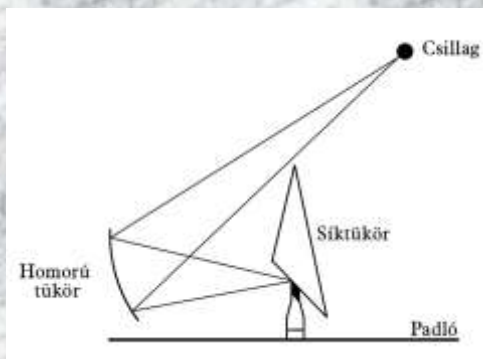

XLIII. ábra: A káldeai templom alaprajza

Néha a parázstartó felett felfüggesztett síktükört eresztettek a homorú tükör fókuszpontjába azért, hogy a bolygó képét felfogva, azt a templom padlójának egy bizonyos pontjára vetítsék. Erre

a pontra olyan betegeket fektettek, akik bajára szerintük a bolygó jótékony hatással volt. A XLIV. ábra vázlatosan mutatja ezt az elrendezést.

A nyugati oltáron állandóan égett az úgynevezett „Hold-tűz”, amelynek csak a tavaszi napéjgyenlőséget megelőző éjszakán volt szabad kialudnia. Az ezt követő reggel a Nap sugarai a keleti oltár felett vágott nyíláson át egy vízzel töltött üveggömbre estek, ami egy pontba koncentrálna a sugarakat, és így a Nap maga lobbantotta lángra újra a Hold-tüzet, ami ettől kezdve újabb egy évig égett.

XLIV. ábra: A tükrök elrendezése a káldeai templomban

A kupola belső felületére az éjszakai égboltot festették, és egy bonyolult mechanikus szerkezet mozgatta a fő csillagképeket rajta, pontosan úgy, ahogy a valóságban is mozogtak. A bolygókat fénylő testek jelképezték, amiket eredetileg Adeptus tanítók által készített materializációk voltak, és szabadon mozogtak a levegőben. A későbbiekben ezeket elmés mechanikus szerkezetekkel cserélték ki.

A kupola külső felületét vékony rétegben arany borította, amire különös pettyes benyomást keltő mintát vittek fel, nyilvánvalóan azért, hogy a Nap sugarait fűzlevél- vagy rizsszem alakkal jelképezzék.

A templom alatti sírboltot kizárólag a papok használták, meditációra és önfejlesztésre. Ha szükség volt rá, a fényt kizárólag valamilyen kristályszerű anyagból készült vastag, különféle színű lapokon át engedték be ide, és meghatározott csakrákra irányítva segítették a jövőbelátás, tisztánlátás és intuíció képességeinek kifejlődését.

A görög misztériumokból ismert, elektromossággal vagy élet tűzével töltött thyrsus-t vagy üreges rudat használták itt is.

A káldeusok számára az „egy Bolygó szelleme” elnevezés három különböző fogalmat takart. Először a bolygó elementális eszenciáinak összességéből álló „bolygói elementált”, egy alacsony fejlettségi szinten álló, félig tudatos, de különlegesen erős, óriási méretű lényt, amely nagyjából az ember asztrális testében a vágy elementálnak felelhet meg. A bolygói elementálok hatását vagy magnetizmusát próbálták meg a beteg emberekre fókuszálni, illetve talizmánokba zární.

Másodszor egy Bolygó szelleme a Logoszból az adott bolygón keresztül kiáramló tízféle eszencia egyikének képviselője volt, és egyben a Logosz saját testének egyik központja. Ebben az értelemben egy bolygói szellem a Naprendszerben mindenütt jelenlevő, minden emberen, bizonyos növényeken, ásványokon, stb. keresztül ható lény volt, aki ezeknek sajátos jellemzőiket kölcsönözte. Asztrológiai figyelmeztetéseikben is erre az emberben jelen levő bolygói szellemekre utaltak.

Harmadszor a bolygó szellemére úgy tekintettek, mint a szellemek egy egész hierarchiájának vezetőjére, aki elsősorban maga A Bolygó Szelleme, vagy a Csillag-Angyal. Valahogy úgy tekintettek rájuk, ahogyan a keresztények a nagy Arkangyalokra, „az Úr trónusa előtt álló hét Szelleme”, mint a Logosz isteni erejének hatalmas közvetítőire. Azt mondták, amikor egy csillag képe ki-rajzolódik az illatos füstben, a tisztánlátók megláthatják a Csillag-Angyalt, amint csillagának képe a homlokán ragyog.

Tanításaik egyike azt mondta, hogy meditációval és áhítatos odaadással ritkán ugyan, de lehetséges volt elérni, hogy az ember a következő életében az általa imádott Csillag-Angyal bolygóján szülessen meg, és a templomi feljegyzések között voltak olyanok, amelyek ezt alá is támasztották.

Azt mondták, hogy a történelem folyamán egyszer-kétszer ez még magasabb rendű, a Naprendszeren kívüli állócsillagok Istenségeivel kapcsolatban is megtörtént.

Az „imádat” kifejezés a káldeusokkal összefüggésben talán kissé félrevezető. A bennük levő érzelmet inkább a mély vonzalom, a hódolat és a lojalitás jellemezte, valami olyan, mint amit mi érünk a Bölcsesség Mesterei iránt.

Vallásuk kétségkívül nagyon sokat jelentett a káldeusok számára. A papok a saját területükön igen nagy tudással rendelkeztek. Részletesen tanulmányozták a történelmet és a csillagászatot, és a kettőt egyetlen tudományba olvasztották. Elég jól ismerték a kémiát is, és azt fel is használták szertartásaik során. Például a pap egy adott bolygó asztrológiai jelét valamilyen fényesen foszforeszkáló anyaggal rajzolta fel maga elé a kövezetre.

Egyes papok a gyógyításra szakosodtak, a gyógyszereket tanulmányozták, hogy elkészítésük csillagállásai hogyan befolyásolják hatásukat és jellemzőiket. Mások a mezőgazdaságra szakosodtak, vizsgálták a talaj összetevőit, a talajjavítás módszereit és a színes fények alkalmazását a növényeken és így tovább. Megint mások egyfajta időjárás előrejelző szolgáltatást végeztek, és nagy pontossággal előre jeleztek viharokat, ciklonokat és felhőszakadásokat. Ez később a kormány hatáskörébe került, és a pontatlan előrejelzéseket adó papokat elbocsátották.

Hatalmas jelentőséget tulajdonítottak a szülés előtti időszakban az anyát ért hatásoknak. A várandós nőket a szülést megelőző és az azt követő időszakban is szinte kolostori körülmények között tartották.

Az oktatásért nem a papok voltak felelősek, bár számításaik és néha tisztánlátói képességeik segítségével ők határozták meg, hogy egy gyermek melyik bolygóhoz tartozott. Mindegyik bolygóhoz külön iskola tartozott mind a tanulók, mind a tanárok számára. A képzés ezekben jelentősen eltérő volt, és azt célozta, hogy kifejlesszék az előnyös tulajdonságokat, és ellensúlyozzák az adott típusra jellemző gyengeségeket.

Az elsődleges cél a jellemformálás volt, az ismeretek átadását teljesen másodlagosnak tekintették. A hieroglifákat alkalmazó írást és az elemi számtani műveleteket megtanították minden gyermeknek, de ezeken túl nem volt semmilyen mai értelemben vett tantárgyuk. Egy „Mars fiától”, egy „Vénusz lányától”, stb. elvárt viselkedésformákat leíró vallási vagy erkölcsi szabályokat kívülről meg kellett tanulnia mindenkinek. Az irodalom egyetlen témája is ezek vég nélküli magyarázata volt, és a gyermekeknek megtanították, hogyan értékeljék az ezekben a történetekben szereplő hősök tetteit.

Éveket töltöttek azzal, hogy megismerkedjenek ennek a *Kötelességek Könyve* című, nehezen emészthető mű elméleti és gyakorlati vonatkozásaival, miközben a gyermekeknek el is kellett játszaniuk a történetek különböző szerepeit, úgy, mint egy színházban.

Az iskolai tananyagának nem volt része a történelem, a matematika, a mezőgazdasági ismeretek, a kémia vagy az orvoslás oktatása, de az iskola befejeztével bármelyik fiatal bármelyik kiválasztott területet ismerő pap tanítványául szegődhetett.

Az irodalom nem volt szerteágazó. A hivatalos feljegyzéseket nagyon gondosan vezették, a földek átruházását bejegyezték, és a visszakereshetőség érdekében a király rendeleteit archiválták. Az ezekhez kapcsolódó történelmi eseményeket azonban nem rendezték össze. Szóban tanították ezeket, illetve bizonyos eseményeket a csillagászati ciklusokhoz kapcsoltak, és rendeztek táblázatba.

A szóban terjesztett költészetet szent könyvek sorozata – amely a világok és az emberiség teremtését rendkívül szimbolikusan mesélte el –, és a legendák hőseinek tetteit dicsőítő balladák képviselték.

Hosszú időn át tartó tündöklés és jólét után a hatalmas Káldeai Birodalom lassan hanyatlani kezdett, és bomlásnak indult, amíg fanatikus barbárok hordái végleg lerombolták, és puritanizmustól fűtött dühükben fenséges templomainak még a nyomait is eltüntették. E pusztítókra később ugyanilyen sors várt az északról érkező, hatodik alfajbéli akkádok kezétől. Ők adták a gyökereit – elkeveredve a régi faj maradványaival és más turáni törzsekkel – a sumér-akkád nemzetnek, amely később felépítette a Babilóniai Birodalmat.

Ez a nemzet aztán egyre több árja vérral keveredett, először az arab vagy sémita, majd az iráni alfajokkal, míg végül az általunk történelminek nevezett időkre már szinte semmi turáni jellegesség sem ismerhető fel az asszírok idejében készült szobrokon és mozaikokon látható arcokon.

Ez utóbbi faj megpróbálta feleleveníteni a régi idők vallását, amely a mai napig megvan a hagyományaikban, de törekvésük szerény eredménnyel járt, mert a Csillag Angyalok eredeti fenséges kultuszának csak halvány másolatát sikerült létrehozniuk.

Visszatekintve az olyan civilizációkra, mint Káldeáé és Perué, amelyekben egész nemzetek éltek boldog és vallásos életet, nem szenvedtek a tudatlanságtól és gyötrő nélkülözéstől, hajlamosak lehetünk azt gondolni, hogy az emberiség azóta egyáltalán nem fejlődött, hanem inkább visszafejlődött. Csakhogy a fejlődés is törvényszerűen periodikus változások eredménye, és e törvény értelmében a személyiségek, a fajok, a birodalmak és a világok megsemmisülnek, minden forma – legyen bármilyen gyönyörű is – elpusztul azért, hogy a benne működő élet növekedhessen és kiteljesedhessen. Mire az ötödik gyökérfaj eléri fejlődésének csúcspontját, az atlantiszi faj által elértnél sokkal nagyobb magasságokba kell emelkednie.

A Káldea civilizációjáról többet megtudni vágyó tanulmányozók *Az emberiség múltja, jelene és jövője* XII. fejezetében további részleteket találhatnak. Ez a fejezet az ottaniak rövidített változata.

XLII. fejezet

Az ötödik atlantiszi alfaj: az ős-sémita

Az ötödik alfaj, vagyis az ős-sémita a mai Skócia, Írország és az ezeket körülvevő tenger területén egykor elterülő hegyes vidéken született meg. Atlantisz e kevesek által vágyott területén bőségben és nyugalomban éltek, és az agresszív déli királyságok ellen is sikeresen őrizték meg függetlenségüket, egészen addig, amíg elérkezett az idő, hogy szétrajzzanak, és gyarmatosítani kezdjenek.

Nyughatatlan, elégedetlen, szomszédaikkal állandóan harcban álló nép volt, különösen az őket követő alfaj, az akkádok erősödő hatalmával szálltak szembe.

Hajlamosak voltak patriarchális típusú kormányzat kialakítására, és többnyire nomád telepeseik körében szinte kizárólag ez a forma volt használatos. Ettől függetlenül az i.e. 800 000 – 200 000 közötti időszakban jelentős birodalmat építettek ki, és még az Arany Kapuk Városát is elfoglalták. Végül az akkádok kiszorították őket, az utolsó csapást mintegy 100 000 évvel ezelőtt mérve birodalmukra.

A 800 000 – 200 000 évvel ezelőtti időszakban nyugat és kelet felé is elterjedtek. Nyugat felé oda, ahol a mai Amerikai Egyesült Államok található, és ez magyarázatul szolgál egyes indián törzsekben felismerhető sémita jegyekre. Kelet felé pedig a kontinens északi partvidékére, amely magába foglalta mindazt, ami Európából, Észak-Afrikából és Ázsiából akkoriban szárazföld volt. Az ősi Egyiptom és más szomszédos országok népeit a sémita vér bizonyos mértékig módosította. A zsidóktól eltekintve az egyetlen viszonylag tisztán fennmaradt faj az Algéria hegyei közt élő világos bőrű kabilok népe.

Ezen a szokásos népvándorláson túl volt egy Manu által szervezett kivándorlás is, mivel ez volt az ötödik alfaj, így a sémitáknak különleges feladata volt a manasz, vagyis az elme fejlesztése, és közülük lettek kiválogatva az ötödik gyökérfaj kialakításához szükséges magok. Az így elkülönített törzsek a Közép-Ázsiai tenger déli partjaira vándoroltak, ahol megalapították az első nagy árja királyságot.

Bár a sémiták a négy későbbi „sárga” alfaj közül a másodikok voltak, bőrszínük mégis összességében viszonylag világos volt.

Nyelvük a toltékokén alapult, de azt megváltoztatva végül egy saját nyelvvé formálták át.

XLIII. fejezet

A hatodik atlantiszi alfaj: az akkád

A hatodik vagy akkád alfaj a 800 000 éve lejátszódott nagy katasztrófa után, Atlantisz keleti részén emelkedett fel, nagyjából ott, ahol ma Szardínia szigete fekszik. Rövid idő multával azonban uralmuk alá vonták az akkorra már összezsugorodott kontinenst. Szárazföldön és tengeren is harcoltak a sémitákkal, ennek során mindkét fél hatalmas flottát vonultatott fel. Úgy 100 000 évvel ezelőtt végül legyűrték a sémitákat. Uralkodói dinasztiájuk székhelyeül a régi sémita fővárost választották, és sok évszázadon keresztül bölcsen kormányozták a birodalmat. Nagyszerű kereskedők, tengerészek és telepések voltak.

Allandó településeken, törvénytisztelő népként éltek, és oligarchikus kormányzati rendszerrel irányították a népet. A későbbi Spártához hasonlóan két király uralkodott egyetlen városban, és jelentős eredményeket értek el mind a csillagászatban, mind az asztrológiában.

Kelet felé terjeszkedve megtelepedtek a későbbi levantei partvidéken, sőt elérték Arábiát, Perzsiát, és részt vettek Egyiptom benépesítésében is. A korai etruszkok és föníciaiak – beleértve a karthágói és sumér-akkád népet is – ennek az alfajnak oldalági leszármazottai voltak, míg a mai baszkok valószínűleg döntő mértékben akkád eredetűek.

Úgy 100 000 évvel ezelőtt, a korai akkád időkben a beavatottak egyik csoportja alapította meg Stonehenge-et azon a vidéken, ami akkoriban Európa skandináv partvidéke volt. Ezek a papok és követők az akkádok egy korai ágához tartoztak, magasabbak, világosabb hajúak voltak, és koponyájuk hosszúkásabb volt, mint e terület korábbi lakóinak, akik kevert származásúak voltak ugyan, de főként a rmoahal-ok leromlott jellegzetességeit mutatták. Stonehenge szándékoltan durva egyszerűsége tiltakozás volt az akkori Atlantisz templomainak pazar, eltúlzott díszítése ellen, amelyekben az emberek saját képmásaikat imádták.

A későbbi négy „sárga” alfaj közül a harmadik akkád az ős-sémitákhoz hasonlóan szintén viszonylag fehér bőrű volt.

A tolték nyelvből kiindulva ők is addig módosították azt, amíg egy saját nyelvet hoztak létre belőle.

Az összes atlantiszi nyelv agglutináló volt. Az ötödik gyökérfajban a sémiták és akkádok leszármazottai fejlesztették ki a flektáló⁵¹ nyelvet.

⁵¹ A flektáló nyelvekben a szótó a ragozás, képzés során megváltozhat. (A szerk.)

XLIV. fejezet

A hetedik atlantiszi alfaj: a mongol

Úgy tűnik, a hetedik vagy a mongol alfaj volt az egyetlen, amelynek nem volt kapcsolata az anyakontinenssel. Kelet-Szibéria tatárisztáni síkságain, az északi szélesség 63. és a keleti hosszúság 140. foka környékén emelkedtek fel. A turáni faj közvetlen leszármazottai, akiket fokozatosan egész Ázsia területéről kiszorítottak. Rendkívül gyorsan szaporodtak, és így még napjainkban is a Föld népességének nagyobbik része valójában ennek az alfajhoz tartozik, bár sok népcsoport esetében a korábbi alfajokkal történt keveredésük oly mértékűvé vált, hogy már alig különböztethetők meg azoktól.

A mongolok nomádok voltak, és az elődeiknek számító kegyetlen turániakhoz képest jelentős előrelépést tettek, mivel vallásosabbak voltak, és fejlettebb pszichikus készségekkel rendelkeztek. Az általuk bevezetett kormányzati rendszerben szükség volt egy legfőbb fejedelemre, aki egy személyben uralkodó és főpap is volt.

Bármilyen hatalmasak voltak is a tatár puszták, a mongol törzsek több alkalommal kirajzottak Észak-Ázsiából a Bering szoroson át Amerikába. Az utolsó ilyen kivándorlási hullám a kitanoké volt mintegy 1300 évvel ezelőtt, ennek nyomait az etnológusok is felfedezték néhány észak amerikai indián törzsnél. Egy adag árja vérral nemesítve ugyan, de a magyarok is ennek az alfajnak a leszármazottai. A malájok egy másik oldalát képviselnek, náluk azonban a hanyatló lemúriai fajjal való keveredés következett be.

A mongol az utolsó atlantiszi alfaj, amely még ma is erejének teljében van, sőt valójában még nem is érte el fejlődésének csúcspontját, a japán nemzet még újabb lapokat fog megtölteni a történelemkönyvekben.

A mongolok a turániakhoz hasonlóan sárga bőrszínűek voltak.

XLV. fejezet

Az ötödik (árja) gyökérfaj kezdetei

A XXXVII. fejezetben említettük, hogy az ötödik gyökérfaj Manuja, Vaivasvata Manu kiválasztott egy csoportt Én-t, beleértve az 1200 éves születési periódusú csoportot is, amelyből az új gyökérfajt kívánta kialakítani, és akikkel ettől fogva fenntartotta a kapcsolatot. Ez nagyjából egymillió évvel ezelőtt történt. 400 000 évvel később a valószínűsíthető jelöltek között további szűrést hajtott végre.

A gyökérfaj megalapítása felé az első, döntő lépés azonban körülbelül 100 000 évvel ezelőtt következett el, amikor az ötödik atlantiszi alfaj, az ős-sémíták egyik fehér bőrű törzsét elkülönítették a Ruta sziget északi részének hegyei között. Ez az alfaj a hegyes vidékekhez vonzódott, jelenlegi legközelebb megfelelők az Atlasz hegységben élő kabilok.

Vallásuk eltért a síkságon élő toltékokétól, és ezt a tényt a Manu ki is használta az elszigeteltség biztosítására. Ezt követően a Bodhiszattva, a későbbi Buddha egy új vallást alapított, ennek követőit utasította, hogy tartsák távol magukat más törzsektől, és tilos volt a velük kötött házasság.

Azt hirdették az embereknek, hogy egy fizikailag megismerhetetlen Király és Úr irányítása alá tartoznak, és hogy majd elvezetik őket az „ígéret földjére”. A zsidó történetek egyes részletei (bár nem az összes) valószínűleg ezekből a tényekből erednek.

I. e. 79 797-ben már közel volt az az idő, hogy az ötödik alfajt a Sötét Uralkodó befolyása alá vonja. Ekkor a Manu embereivel áthajózott a Szahara tengeren, majd onnan szárazföldön vezette tovább népét Arábiába. Erre a célra egy 30 hajóból álló flottát állítottak össze, amelynek egyik hajója sem volt nagyobb 500 tonnásnál. Esetlen tákolmányok voltak, hátszéllel elég jól haladtak, de az oldalszéllel nehezen birkóztak meg, és evezőket is használtak. Három fordulóval körülbelül 9000 embert szállítottak át néhány állattal együtt, ami a bivaly, az elefánt és a sertés keveréke volt, leginkább a tapírhoz hasonlított.

A 9000 ember 5/6-a az ötödik alfajhoz tartozott, 1/12-e akkád volt, 1/12-e pedig tolték, valamennyien fajuk legjobbjai.

Ebben az időben Egyiptomban egy ragyogó tolték civilizáció virágzott, és amikor a kivándorlók áthaladtak az országon, az egyiptomiak megkísérelték vesztegetéssel rábírnivali őket, hogy maradjanak náluk. Néhányan engedtek a kísértésnek, és maradtak, megtagadva ezzel a Manu parancsát, ők később a toltékok rabszolgáivá váltak.

A többiek a Manuval az élen a mai Szuezi-csatorna vonalát követve elérték az Arábiai fennsíkot. Az itteni völgyek öntözés mellett termékenyek voltak, és a vidéket csak szörványosan népesítette be egy fekete bőrű faj.

Az egyik völgyben a Szolgálók 1200 és 700 éves csoportjának tagjai nagy számban telepedtek le. Ezek a Manu olyan fanatikus hívei voltak, hogy magukra vonták az egyiptomiak haragját, akik megtámadták, és lemészárolták őket, igaz, végül Vaivasvata Manu kiüzte onnan az egyiptomiakat.

Ezután a telepések egy ideig békességben éltek, és különféle, Atlantiszból hozott vetőmagokat használva földjeiket művelték. Körülbelül 2000 év alatt létszámuk néhány millióra nőtt. A világ többi részétől egy széles homoksáv választotta el őket, amelyen egyetlen, füvet és vizet kínáló út vezetett keresztül, nagyjából arrafelé, ahol ma Mekka áll. A legkevésbé kíváncsi típusokat kivándorlásra küldték, egy ilyen csapat Palesztina déli része felé indult, egy másik pedig Egyiptom déli része felé. Az egyik településen fejlesztették ki a lovat. Hogy az embertípust tovább javítsa, alkalmanként maga a Manu is testet öltött.

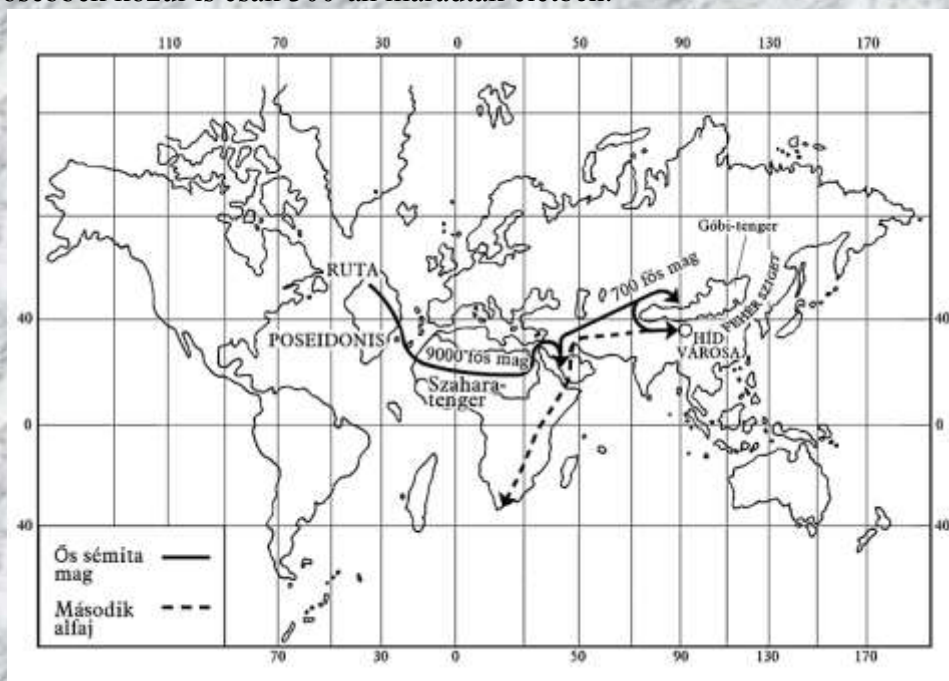
A földműveléssel és pásztorkodással foglalkozó nép létszáma végül úgy megnőtt, hogy területük túlszűfoltta vált, amire megoldásként egy rendkívül nagyszámú csoportot küldtek Afrikába letelepedni. Ez a kolóniát később elpusztították.

Néhány évvel az i.e. 75 025-ös katasztrófát megelőzően a Hierarchia Vezetőjének utasítására a Manu kiválasztott mintegy 700 főt saját leszármazottai köréből, és az akkor elfogadottól eltérő nézeteket valló, szigorú szabályok szerint élő szektává szervezte őket, majd karavánt alakítva észak felé indult velük (lásd a XLV. ábrát). Szabad átvonulást kért és kapott a mai Törökország ázsiai területeit, Perzsiát és más még távolabbi országokat is magában foglaló Sumér-Akkád Birodalom uralkodójától.

Turkesztánban megegyezett az akkor Tibetet is magába foglaló, Turáni feudális Államok Szövetségével, így engedélyt kapott az áthaladásra. Néhány év múltán a karaván elérte a Góbi-tengert, ahol az attól északra elterülő dombok között haladt tovább oda, ahonnan a hatalmas, sekély tengernek egy északi irányú nyúlványa volt. Ekkorra a Lemúriai Csillag már annyira széttöredezett, hogy legközelebbi pontja mintegy 1700 kilométerre volt innen észak felé.

A Manu elhelyezte néhány követőjét egy északkelet felé néző magaslaton, míg a többséget egy krátterszerű, termékeny mélyedésben telepítette le. A délkeleti irányban fekvő Fehér Sziget innen nem volt szembetűnő, csak később, fenséges templomok sokaságával borítottan vált azzá.

Ez maradt a telepések lakhelye egészen a már küszöbön álló nagy katasztrófa bekövetkezése utáni időkhöz. A geológiai képződmények olyanok voltak, hogy hacsak az egész felszínt fel nem darabolják, a földrengések nem okozhattak jelentősebb károkat. Amikor a földrengések elkezdődtek, a közösséget nem veszélyeztette a hatalmas hasadékok keletkezése vagy a felszíni átalakulások, bár az embereket alaposan megrémítették az ismétlődő földrengések, és bénító rettegéssel töltötte el őket az a gondolat, hogy a légkörbe került finom por felhői miatt egy egész évig nem látható Nap talán már örökre kihuny. Szakadatlan, özönvízszerű esőzések zúdultak a tájra, az eget gőz és porfelhők takarták el. Semmilyen növény sem volt képes megnőni, ezért az embereknek súlyos nélkülözéseket kellett átélniük. Végül az eredeti 700-ról időközben mintegy 1000 főre növekedett településen a legerősebbek közül is csak 300-an maradtak életben.

XLV. ábra: Az ötödik gyökérfaj és az első elvándorlás (második alfaj)

Megjegyzés: A XLV, XLVI és XLVII ábrákon látható térképeket köszönettel A. Schwarz: *Vade Mecum to Man: Whence, How and Whither* című csodálatos könyvecskéjéből kölcsönöztük.

Öt év múltán új települést alapítottak, és a földrengések által felszínre vetett szűz termőtalajon, a meleggé vált éghajlaton újra meg tudták művelni a földet.

Az akkorra már nagyon idős Manu azt az utasítást kapta, hogy vezesse a népét a Fehér Szigetre. Itt megmutatták neki a jövővel kapcsolatos, több tízezer évet felölelő terveket, amelyek szerint népe a Góbi tenger partvidékén fog élni, ahol nagygyá és erőssé fejlődik. Az új gyökérfajt majd a Fehér

Szigeten alapítják meg, és a vele szemközti parton egy nagyszerű város fog felépülni, amelynek terveire is javaslatot tettek.

A Góbi tenger partjától 35 kilométernyire egy heglánc húzódott, ennek lábaitól a tengerpartig alacsony dombok terültek el, közöttük négy egymástól teljesen elkülönülő völgy nyúlt le a tengerig. A Manu azt az utasítást kapta, hogy mindegyik völgyben telepítsen le néhány kiválasztott családot, és négy eltérő alfajt kialakítva belőlük, majd szét fognak küldeni a világ különböző részeibe. Saját népe közül néhányan majd a külvilágban fognak megszületni, és majd onnan visszatérve be fognak házasodni az ő családjába, hogy tovább fejlesszék a fajt. Utoljára pedig ő maga fog testet öltetni, és megerősíteni a tökéletesített típust.

Így összesen öt típust kellett kialakítani, az eredeti alaptípust és a négy alfajt.

I. e. 70 000 körül a Manu utasította a népét, hogy telepedjen le és építtessen falvakat a szárazföldön, Itt éltek majd és sokasodtak néhány évezreden keresztül. A királyukként elismert Manu székhelye Shamballa volt.

Néhány év múltán a Manu utasította Jupitert, Corona-t (aki későbbi életében Julius Caesar lett), Marsot és Vajra-t (a jövőbeni H.P. Blavatsky-t), hogy a legrátermettebb gyermekek közül válasszanak ki néhányat, és küldjék őket Shamballába. Ezek a gyermekek Uránusz, Neptunusz, Súrya, Brhaspati, Szaturnusz, Vulkán és Vénusz voltak, ők azóta már valamennyien Mesterré váltak.

Nem sokkal ez után a turániak lerohanták a közösséget, és sorozatos rajtaütéseikkel végül teljesen elpusztították azt.

A megmentett gyermekek leszármazottai azonban végül egy újabb népes és virágzó civilizációt építettek, amely a korábbinál is magasabb szintre fejlődött. A Szolgálók közül sokan részt vettek ebben, akik bár gyakran ostobák voltak, és hibákat követtek el, mégis szoros kötelék fűzte őket azokhoz, akiket teljes szívvel és hűséggel szolgáltak.

A vad turáni törzsek állandó zaklatásai elleni védekezésékként házaikat nagyméretűre, valóságos erődítménnyé építették, és hasonló erődítmény volt minden falu és város is.

Idővel ismét egy kisebb nemzetté váltak, de a turániak újra lecsaptak rájuk, és lemészárolták őket. Ez alkalommal is csak néhány gyermek és dajkáik maradtak életben, akiket Shamballába menekítettek. Ily módon a gyökérfaj alaptípusa érintetlenül megmaradt, és a Manu, valamint tisztségviselői is, amint lehetett, testet öltöttek benne, hogy tovább közelítsenek az elérendő mintához.

Érdemes megemlíteni, hogy még a vérszomjas turániak is mély tisztelettel tekintettek a Fehér Szigetre, és nem próbálták megtámadni.

Ha egy pillanatra visszatérünk azokhoz az emberekhez, akiket a Manu Arábiában hátrahagyott, amikor a 700 kiválasztottat Közép-Ázsiába vezette, érdemes megjegyezni, hogy ezek leszármazottai lettek a zsidók. E nép történetét egy későbbi fejezetben fogjuk bemutatni.

XLVI. fejezet A Híd Városa

Az előző fejezet végén leírt második pusztítást követően a Manu elküldte Marsot, hogy öltson testet Poseidonis-on az egyik legjobb tolték családban, és amikor 25 éves lett, visszahívta. Ekkor Mars feleségül vette a Manu leányát, ezáltal biztosítva az új gyökérfaj számára szükséges pótlólagos tolték vért. Ezt a nagyjából i. e. 60 000 körüli időpontot tekinthetjük az árja gyökérfaj kezdetének, ami valóban sikeres alapítás volt, mert ettől kezdve többé soha nem pusztították el.

A Manu leszármazottai a szigeten maradtak, amíg el nem érték a nagyjából 100 főt. Ekkor áttelepültek a szárazföldre, és megkezdték a Város építését, amit Manu az új gyökérfaj fővárosának tervezett.

A város legyezőszerűen terült szét a partvonal mentén, felkapaszkodva a dombokra is 35 kilométernyi távolságig. A széles utcák mind a Fehér Sziget irányába mutattak. A város részletes tervei már 1000 évvel azelőtt készen álltak, hogy majdani lakói megszülettek volna. A dombok között találtak fémeket és különféle színű – fehér, szürke, vörös és zöld – követ, valamint gyönyörű, bíbor árnyalatú gránitot. Az építők egyetlen családként, örömmel dolgoztak, mert tudták, hogy annak az óhaját teljesítik be, aki egyszerre volt atyjuk és királyuk.

Az általuk használt kövek még a Karnaki temploménál is nagyobbak voltak. Görgökön gurították gépezetek segítségével a néha 50 méteresnél is hosszabb tömböket. Hogy a helyükre lehessen emelni azokat, a Manu és tisztségviselői okkult erőiket használva könnyítettek a kövek súlyán. Az épületek méretükben az egyiptomiakat idézték, de azoknál jóval könnyedebbek látszottak. Ez különösen igaz volt a Fehér Szigeten, ahol a kupolák talapzatuknál kiszélesedve fent csúcsban futottak össze, mint egy még zárt lótusz bimbó, amelyben a levelek egymást keresztező, ellentétes irányú spirálvonalak mentén csavarodtak. A hatalmas épületek alsó része rendkívül tömör volt, amire karcos tornyok és csodásan kecses boltívek épültek, majd az egészet a tündérien szép, lótusz bimbót mintázó kupola koronázta meg.

Az építkezés évszázadokig tartott, de amikor elkészült a Fehér Sziget, csodálatos látványt nyújtott. A sziget felszíne egy pont felé emelkedett, amelyen teljes tömegében fehér márványból épült, arannyal díszített, lélegzetelállító látványt nyújtó templomok álltak. Ezek egyetlen Szent Várost formálva az egész szigetet lefedték, középen pedig a hatalmas központi templom állt. Ennek kupolája egy központi csarnok fölé magasodott, ahol különleges alkalmakkor megjelent a Négy Kumára.

Az utcák sugárirányban voltak elrendezve, és a központi templomnál futottak össze, így a város valamennyi utcájának végéről, akár 15 kilométer távolságról is fenséges látvány tárult a szemlélődő elé. Észak-nyugat felől nézve az egész egy hatalmas szabadkőműves Nagy Szem jelképnek látszott, amelyben a perspektíva miatt az ívek körnek látszottak, a város sötétebb vonalai pedig pupillaként szolgáltak.

A templomokat kívül-belül ellepték a domborművek és faragványok, sok közülük szabadkőműves szimbólumokat tartalmazott. Volt egy faragvány-sorozat, amely a fizikai és kémiai atomokat mutatta be, míg más atomokat és részecskéket (pl. az életerőét) domborműveken ábrázoltak.

Ez a főváros 1000 esztendeig épült egy birodalom-alapító nép számára. Rengeteg aranyat használtak fel hozzá, különösen fehér márvány díszítéséhez. Drágaköveket is gyakran használtak díszítésként, valamint kalcedon tömböket és egy, a mexikói onyxhoz hasonló ásványt. Az egyik kedvelt összeállítás a zöld jade kőből és bíborszínű gránitból állt.

Festményeket vagy sík felületre készített rajzokat nem készítettek, és nem használtak perspektívát sem. A domborművek homlokzati díszítései mesteriek voltak, és az alakokat gyakran be is festették.

A Fehér Szigetet a szárazfölddel egy masszív, de gyönyörű híd kötötte össze, ez után nevezték el a várost a Híd Városának. Konzolos tartószerkezetű híd volt, rendkívül kecses, és népes szoborcso-

portokkal díszítették. A rajta átvezető út köveinek hossza 48 méter volt, a szélessége pedig ezzel arányos.

I. e. 45 000-ben élte a város fénykorát. Ez volt a Tibettől a partvidékig, Mandzsúriától Sziámig egész Kelet- és Közép-Ázsiát magába foglaló óriási birodalom fővárosa, amely fennhatóságát még Japánra és Ausztráliára is kiterjesztette. A kitörölhetetlen árja vér jegyei még ma is, és még az olyan primitív népeknél is felismerhetők, mint a Japán északi területein élő szőrös ainus-ok, és az ausztrál őslakók.

A küklopszi jellegű épületek befejező munkálatait kifinomult pontossággal végezték el, és a felületek nagy részét fényesre polírozták. Azt mondják, hogy még gigantikus romjaik is kivívják azok csodálatát, akik Shamballában napjainkban látják azokat. A híd a mai napig áll, bár ma már csak a sivatag futóhomokja áramlik át alatta.

Ilyen volt a Vaivasvata Manu által tervezett és gyermekei által megépített hatalmas Város. Sok nagyszerű városa volt Ázsiának, de a Híd Városa mindegyiket túlragyogta. És mindig örködtek fellette azok a hatalmas Lények, akiknek akkor és azóta is a szent Fehér Sziget a földi lakhelyük, és akik valamennyi város közül éppen ezt tüntették ki közvetlen jelenlétük folyamatos jótéteményével.

XLVII. fejezet

Az első árja alfaj: a hindu (i. e. 60 000)

Az i. e. 60 000-ben elvetett apró magocska a Góbi tenger környékét sűrűn benépesítő királysággá nőtt, amely fokozatosan a környező népekre is kiterjesztette befolyását, beleértve a véreskezű turániakat is, akik egykor oly kegyetlenül lemészárolták elődeiket.

Ez a nemzet volt az eredeti faj alapja, amelyből a későbbiekben valamennyi ág vagy alfaj kinőtt, majd szétrajzott a világban. Az eredeti fajt általában az első alfajnak tekintik, és ebben az esetben az első alfajt hindunak vagy hindu-árjának nevezik, amivel pontosabban leírjuk a később Indiába vándoroló csoportokat. Ugyanis számos nagy hullámban zajlott le a népvándorlás India földjére, fokozatosan meghódítva és birtokba véve annak területét. Az alap faj hátramaradottainak utolsó csoportjai csak nem sokkal Poseidonis i. e. 9564-ben történt elsüllyedését megelőzően keltek útra, és csatlakoztak a korábbi kivándorlókhoz, akkor is azért, mert utasítást kaptak erre, hogy elkerüljék a hatalmas katasztrófa miatt bekövetkező pusztulást.

Amint hamarosan látni fogjuk, a szülőnek tekinthető faj legalább négy kivándorlási hullámot indított útjára nyugat felé: az elsőből keletkezett a második alfaj, a másodikból a harmadik, és így tovább.

Az i. e. 60 000 – i. e. 40 000 közötti időszakban a szülő faj óriási fejlődésen ment keresztül, és népessége is nagyon megnőtt. Fénykorát i. e. 45 000 körül érte el, ekkor meghódította a főként a hetedik atlantiszi alfajhoz tartozó mongolok lakta Japánt és Kínát, és addig törtek tovább észak és kelet felé, amíg a hideg útjukat nem állta. Ugyancsak a birodalomhoz csatolták a mai Tajvan és Thaiföld területét is, amelyeket akkor a turániak és a tlavatlík (a negyedik és második atlantiszi alfaj) laktak. Betelepültek az akkor még kevésbé felszabdalt Szumátra és Jáva szigeteire is. Az esetek nagyobb részében szíves fogadtatásban volt részük, mivel e területek lakói a fehér arcú idegeneket inkább hódolatot érdemlő isteneknek tartották, semmint betolakodóknak, akikkel harcolniuk kell.

Borneótól keletre, Celebesz szigetén még ma is él egy toala nevű hegyi törzs, amelynek tagjai az itt akkoriban megtelepedő egyik csoport közvetlen leszármazottai. Kirajzottak a maláj félszigetre is, valamint a Fülöp szigetekre, a keleti és nyugati Csendes óceán szigetvilágára, Új Guineára, az Ausztrália felé útba eső szigetekre, és magára az akkor lemúriaikkal még mindig sűrűn benépesített Ausztráliára is.

Az egész birodalmat, benne a sok-sok királysággal, a Manu tartotta irányítása alatt. Függetlenül attól, hogy épp fizikai testben tartózkodott vagy nem, a királyok az ő nevében uralkodtak, és ő időről időre utasításokat adott az elvégzendő feladatokkal kapcsolatban.

Érdeemes kissé elidőzni a faj és civilizációjának általános jellemzői felett. A több százezer évnyi atlantiszi civilizációnak, majd saját Manujának uralma alatt Arábiában és Észak-Ázsiában eltöltött több évezrednek köszönhetően a faj semmilyen értelemben nem volt primitív.

Az egész népesség tudott írni és olvasni. Bármilyen is volt az, minden munka becsületbeli ügynek számított, mivel azt a Manuért végezték. Különösen ápolták a faj tagjai közötti testvériség, valamint a nemes egyenlőség és a kölcsönös tisztelet érzését. Miközben a személyes érdemeket maradéktalanul elismerték, általános volt a nagy emberek iránt érzett tisztelet és hála, míg a kíméletlen önérvényesítés teljesen ismeretlen volt. Az emberek megbíztak egymásban, és a másik részéről mindig jó szándékot feltételeztek, ezért nem is civakodtak. Nagyon más volt ez, mint a nagy atlantiszi civilizáció, ahol mindenki a saját kényelmét kereste, csak magának akart elismerést kivívni, ahol az emberek bizalmatlanul, kölcsönös gyanakvással közeledtek egymáshoz. Az árjáknál elég volt az adott szó, árjához méltatlan lett volna az, aki megszegi azt.

Úgy látszott, hogy mindenki nagyon sok másikat ismert, és igaz, ami igaz, ez egyik feltétele is volt annak, hogy valaki hivatali tisztséget töltsön be.

A testvériség érzése azonban nem terjedt ki a nem-árja népekre, mint például a nagymértékben különböző jellemzőkkel és kultúrával rendelkező turániakra, mert ezek fortélyosak, dörzsöltek voltak, és nem lehetett megbízni bennük. Ezek iránt az árják hangsúlyozott és méltóságteljes távolságtartást mutattak, de nem voltak ellenségesek az idegenekkel szemben, és nem gyűlölték őket. Más népek tagjainak csak az árja házak külső udvarába volt szabad belépni, és a nagyon kevés idegen elszállásolására külön házak és udvarok szolgáltak.

Más nemzetek felett uralkodva bár nem voltak kegyetlenek vagy elnyomók, de eléggé szigorúak és kemények voltak.

Ha valaki árja volt, akkor „nemes ember” is volt egyben, és ez a tény bizonyos elvárt viselkedésformák betartását követelte meg. A Manu gyermekei a szó szoros értelmében vett arisztokraták voltak, büszkék nemes származásukra, és teljes mértékben elfogadták az ebből eredő kötelezettségeiket. Számukra „A nemesség kötelez” mondás nem holmi üres frázis volt.

Kultúrájuk könnyed és boldog volt, sok zenével, tánccal és vidám mulatsággal, vallásukban pedig a dicsőítés és hálaadás voltak a fő elemek. Az emberek rendszeresen énekeltek dicsőítő himnuszokat, és tudták, hogy a természet erői mögött a dévák állnak. Minden reggel dicsérő énekkel köszöntötték a Hajnal Leányait, és a Nap Szelleme volt vallásos imádatuk központja.

A négy Kumârát istenként tisztelték, és a jelenlétüket bizonyára megérezte az a nép, amely olyan közel élt a természethez, hogy érzékennyé és pszichikai képességűvé vált. A Vénusz bolygó is vallásos tiszteletük tárgya volt, talán azon hagyomány miatt, amely szerint a Láng Urai a Vénuszról érkeztek. Magát az égboltot is tisztelték, sőt az atomot is, mint minden dolgok eredőjét, az istenség megnyilvánulását a legapróbb részletben.

Legnagyobb vallásos ünnepeikre jó példát jelenthet a következő, évente ismétlődő szertartás bemutatása.

A Híd Városában minden évben a nyári napfordulón tartották a Szent Tűz ünnepeit. Férfiak, nők és gyermekek tömegei vonultak végig kora hajnalban a Híd előtti félhold alakú térséghez öszszefutó utcákon. A házakon zászlókat lengetett a szél, az utakat virágok borították, és az illatos füstölők fűszerezte levegőben menetelő emberek színes selyemruháit virágfüzérék, koszorúk, korallfüzérék, sőt gyakran súlyos ékkövek díszítették. A menetet fémtányérok csattogtatása és dudák bűgása tette hangulatosabbá.

A Hídon már csendben haladtak át, és a központi Csarnokba mentek. Ott állt a hatalmas trón, egyetlen sziklatömbből kifaragva, arannyal és drágakövekkel gazdagon ékítve, és aranyozott jelképekkel borítva. Előtte állt a magasra tornyozott illatos fahasábokkal megrakott oltár, felette pedig a falból kivetített, félgömb alakú óriási Nap. Magasan a csarnok légterében a Vénusz bolygót jelképező test lebegett.

Amikor az emberek mind összegyűltek, hivatali palástjában belépett a három Manu. A Mahâguru (a későbbi Gautama Buddha) Vaivasvata Manu mögött állt, mögötte pedig Sûrya (a később Maitreya), míg a Három Kumâra közvetlenül a trón mellé állt. Felette a levegőben félgömb alakban káprázatos lila és ezüstszínű dévák lebegtek, vigyázóan és szolgálatra készen.

A trón körül állók halkán énekeltek invokációikkal hívni kezdték a Királyt, hogy csatlakozzon hozzájuk. Ekkor ezüstös hang csendült fel, az arany Nap lángra gyúlt, majd közvetlenül alatta és egyben a trón felett fényes csillag gyúlt ki: a Hierarchia Legfőbb Ura megjelent, helyet foglalt a trónon. Mindenki arcra borult, hogy elfedje szemét az Ő jelenlétének vakító fényessége előtt.

A Király csökkentette ragyogásának fényét, hogy mindenki láthassa őt, Sanat Kumârat, az „Örök Szület” ősidők óta változatlan fiatalságának teljes szépségében. (Megjegyzendő, hogy a szanszkrit nyelvből „szűkén” fordított fogalom e nyelvben határozottan férfias értelmezésű.)

Ekkor Ő kinyújtotta kezét az oltár fölé, amire azon fellobbant a láng. Ez után Ő eltűnt, a csillag kihunyott, a nap félgömbje pedig már alig izzott, csak a tűz lobogott tovább. Majd a papok az oltárról fedeles tartókba parázsdarabokat gyűjtöttek, és adták át a különböző templomok oltárai és háztartások vezetői számára.

A menetek újra összeálltak, és nagy örömezzel visszatértek a városba. A szent tüzet a családi oltárookra helyezték, és az elkövetkező egy év során gondosan őrizték. E családi oltárok tüzeiből vett parazsat pedig továbbadták azoknak, akik maguk nem tudtak részt venni a szertartáson.

Néhányan elmélyülten tanulmányozták az okkult tudományokat, és nagy tudásra tettek szert azokban annak érdekében, hogy bizonyos területeken a közösség szolgálatának szenteljék tudásukat. Tisztánlátókká váltak, hatalmat szereztek a különböző természeti erők felett, megtanultak gondolatformákat alkotni, és elhagyni fizikai testüket, ha úgy akarták. Emlékezve az atlantiszi idők gonoszságaira, a tanítók rendkívüli gondossággal választották ki tanítványaikat, és a Manu egyik tisztségviselője felügyelte az osztályokat.

Újságok helyett a tisztánlátók szereztek be minden szükséges információt a birodalom bármely részéről, ahogyan mi rádióhullámok vagy kábelek segítségével tesszük.

Esetenként, ha a Manu nem tudta utasításait valamely távoli kormányzója elméjének átadni, egy erre kiképzett tanulót kért fel, hogy hátrahagyva fizikai testét utazzon el asztrális síkon a kormányzóhoz, majd megérkezve materializálja magát, és adja át az üzenetet neki. Így lehetett a Manu a tulajdonképpeni uralkodó az egész birodalomban.

Az írás különböző felületekre történt. Például egyik ilyen eljárás során éles eszközzel viaszos felületre írtak, majd gyorsan utána megszilárduló folyadékkal töltötték ki a karcolatokat.

Gépezeteik egyszerűbbek voltak, mint Atlantiszban, és több munkát végeztek kézzel. A Manu nyilvánvalóan igyekezett elkerülni az atlantiszi túlzott fényűzést.

I. e. 40 000 körül a birodalom hanyatlani kezdett, a szigetek és a külső tartományok függetlenítették magukat, és barbárságba süllyedtek. A Manu időnként még ekkor is testet öltött, de általában csak a magasabb síkokról irányított. A központi királyság azonban még további 25 000 évig megőrizte nagyszerű kultúráját, miközben a későbbi alfajok a világ minden tájára betelepültek.

XLVIII. fejezet

A második árja alfaj: az arab (i. e. 40 000)

A négy elkülönült völgyben (lásd a XLV. fejezetet) a négy új alfaj kifejlesztése ekkorra elkezdődött. A nagyszerű árja civilizáció keretei közt fejlődő Szolgálók csapatából a Manu kiválasztott néhány családot, akik vállalták az úttörő szerepet. Ezek elhagyták a Híd Városát, és a vadon felé vették útjukat, hogy megalapítsák az ő új települését. A kiválasztottak legtöbbször a Teozófiai Társulat mostani vagy egykori tagjai köréből került ki, akik mindig ilyen úttörő jellegű munkát végeznek, ami lehet ugyan hálátlan feladat, mégis szükséges, sőt sokak számára vonzó is.

A telepések leszármazottai harmadik generációjának tagjai között Mars, Merkúr és még néhány más nagy ember is teste öltött, hogy a típusnak megadják sajátos jellemzőit. Amikor a magasán fejelett Én-ek testet öltöttek benne, a típus akkor teljesebbé válik, és éri el aranykorát. Ez után fiatalabb Én-ek érkeznek meg, de ők érthetően nem képesek ezt a magas színvonalat fenntartani.

A Híd Városában maradók a völgybe kitelepülőket bolondnak tartották, hiszen a városban a civilizáció igen magas színvonalú volt, és számukra teljesen értelmetlennek látszott elvonulni valami istenháta mögötti völgybe egy másikat felépíteni. Ráadásul ott volt a völgylakók új vallása is, ami szintén teljesen feleslegesnek és a megszokott valláshoz képest alacsonyabb rendűnek látszott.

Néhány évszázad alatt a völgylakók száma megnőtt, a gondos típusfejlesztés tovább folytatódott, amíg i. e. 40 000-ben a Manu úgy döntött, hogy elindítja őket a külvilágba (lásd erről a XLV. ábrát). Mars vezénylete alatt őseik lábnyomát visszafelé követve megtették az utat Arábiáig azzal a céllal, hogy az arabokat árjásítsák, mert valamennyi atlantiszi faj közül ezek mutatták a legnagyobb hasonlóságot az új alfaj jellemzőivel.

Később a Manu személyesen is átvette a vezetést a csapat felett, és az akkor Perzsia és Mezopotámia területét uraló erős, baráti hatalomtól engedélyt kapott, hogy egy gondosan őrzött folyosón keresztülhaladhasson népével az országon.

Ez a vándorló csapat kb. 150 000 harcképes korú férfiből és nagyjából 100 000 nőből és gyermekből tevődött össze.

Két évvel ezt megelőzően hírnökei útján a Manu már felkészítette érkezésére az arabokat. Némi ellenkezést és akadályozást követően az arab főnök engedélyezte a látogatóknak, hogy területe határán egy tágas, elhagyatott völgyben letelepedjenek.

Rövid idő múltán a telepések a völgy közepén folyó patak adta lehetőséget kihasználva az egész völgyben öntözéses gazdálkodást vezettek be. Egy éven belül a megművelt föld jó termést hozott, három éve múltán pedig már virágzó, önfenntartó közösség voltak.

Az arab főnök féltékeny lett, és megkísérelte rávenni a Manut, hogy egy szomszédos ellenségét közösen támadják meg. A Manu visszautasította, mire az arab főnök addigi ellenségével szövetségbe lépett, hogy megtámadja a jövevényeket, hogy kiirtsa őket. A Manu azonban mindkettejüket legyőzte, és megölte, majd magát tette uralkodóvá az így egyesített országok felett. A legyőzött népeknek hamarosan sokkal jobban ment a soruk a Manu alatt, aki azonnal meg is kezdte az árjásításukat. Királysága virágzott, és egyre erősebbé vált, amint egyik törzset a másik után olvasztotta be, általában azok hozzájárulásával, vérontás nélkül.

Negyven évvel később, a halála előtt már Arábia felső fele az Ő uralma alatt állt. Az alsó fele különálló volt egy Alastor nevű – ahogyan a *Lives of Alcyone* nevezi – vallási fanatikus miatt, aki nézeteit a Manu évezredekkel korábban adott utasítására alapozta, ami megtiltotta nekik, hogy idegenekkel házasságot kössenek. A déli törzseket így saját korábbi, most azonban új testben élő vezetőjükkel való szembenállás egyesítette, és zászlójukon az Ő egykori, a faj tisztaságát megőrzendő parancsa szerepelt.

A Manu igyekezett e régi követőinek leszármazottait is árjásítani, de a hitük, hogy ők egy kiválasztott nép, olyan erős volt bennük, hogy minden közeledését elutasították. Emlékeztetjük az olvasót, hogy a zsidók e nép leszármazottai lettek, ahogyan ezt hamarosan részletesebben is bemutatjuk.

E hosszú küzdelem alatt jött el a Mahâguru (az eljövendő Gautama Buddha) a második alfajhoz, hogy átadja nekik azt a vallást, amit Egyiptomban már elterjesztett az addig egyeduralkodó ősi hitvilág reformjaként.

Ebben az időszakban, i. e. 40 000 körül Egyiptom egy atlantiszi birodalom része volt, és rendkívül magas szintű civilizációt épített ki, hatalmas templomokkal, díszes szertartásokkal és alaposan kidolgozott vallási tanításokkal. Az egyiptomiak mélyen vallásosak voltak, és pszichikus képességekkel rendelkeztek. Látványos vallási menetek során az emberek tömegei a valóságban is szenvedélyesen átélték Ozirisz halála feletti mélységes gyászukat, és őszintén könnyörögtek, hogy térjen vissza halottaiból.

Ehhez a néphez érkezett a Mahâguru, mint Tehuti vagy más néven Thoth, akit később a görögök Hermész néven tiszteltek. Tanításának lényege a Belső Fényről szólt. A negyedik evangélium soraiban: „A Fény az igazi világosság, amely minden embert megvilágosít.” az Ő szavai visszhangznak. „Én vagyok az a Fény” – ismételtette velük. „Az a Fény én vagyok. Az a Fény az igazi ember... A Fény ott van mindenben, jelen van minden sziklában és kavicsban... A Fény az ember élete. Lehetnek fényes szertartások, és bár sokat tehet a pap is, hogy segítsen az embernek, mégis ez a Fény minden ember számára közelebb van bármi egyébnél, mert a saját szívében lakozik. A Valóság mindenkire közelebb áll, mint bármilyen szertartás, hiszen csak magába kell tekintenie, hogy meglássa a Fényt. Ez a célja minden szertartásnak, és nem is kell azokat elhagyni, hisz' én nem azért jöttem, hogy romboljak, hanem hogy beteljesítsek. Ha az ember tud, már túllép a szertartáson, egyenesen Oziriszhez, magához a Fényhez, a Fény Amon Ra-hoz, akitől minden elindult, és akihez minden vissza fog térni.”

Továbbá: „Ozirisz a mennyekben van, de Ozirisz ott van mindannyiunk szívében is. Amikor a szívben lakozó Ozirisz összekapcsolódik a mennyekben lakóval, az ember Istenné, az egykor feldarabolt Ozirisz ismét eggyé válik”.

Az uralkodó fáraónak a következő jelmondatot adta: „Keresd a Fényt,” mert csak az a király lehet jó uralkodó, aki minden egyes emberének szívében felismeri a Fényt. A népnek pedig ezt: „Ti vagytok a Fény. Engedjétek hát ragyogni.” Ezt a jelmondatot vésték a templom oszlopára, a házak ajtóira, és a templom oszlopának nemesféméből vagy éppen agyagból készült makettjeire is. „Kövesd a Fényt” – mondta egy másik kedvelt jelmondat, amiből később „Kövesd a Királyt” lett. Ez terjedt nyugat felé, és lett a Kerek Asztal jelmondata. Az emberek halottaikra azt mondták: „Elment a Fénybe.”

Ahogy mondtuk, a Mahâguru Arábiába ment, hogy tanításait a második alfajjal is megismertesse.

Visszatérve a második alfaj történetéhez, néhány évszázaddal később egy nagyra törő uralkodó került a trónra, hadaival az óceánig vonult, és kinevezte magát Arábia Császáranak.

A déliek egy fanatikus szektája azonban egy durva, de tüzes lelkű próféta vezetésével tiltakozott a szerintük a gonosz győzelmét jelentő esemény ellen, és meghódított szülőföldjüket elhagyva az ellenkező oldalon levő szomáliai partvidéken telepedett le. Itt éltek és sokasodtak néhány évszázadon át, amíg egyszer komoly viszály lobban ki közöttük. A kormányzó próféta belehabarodott egy fiatal néger leányba, és arcátlanul kijelentette, hogy ez nem a más fajúakkal kötött házasság tilalmának megsértése, mivel a feketék csupán rabszolgák, vagyis árucikkek, személyes ingóságok, mint sem feleségek.

Egy elég jelentős kisebbség fellázadt erkölcstelen papjuk átlátszó mesterkedése ellen, szerveztek maguknak egy karavánt, és az Ádeni öblöt megkerülve a Vörös tenger partján észak felé haladva végül egyiptomi területre értek. Történetük tetszett a fáraónak, aki egy távoli vidéket nekik adományozott, hogy ott letelepedjenek.

Egy későbbi fáraó további adókat és kényszermunkát követelt tőlük. Ez ellen lázadva ismét vándorútra keltek, ezúttal Palesztinába, és ekkortól zsidókként ismerjük őket, akik még mindig fenntartják meggyőződésüket, hogy ők kiválasztott nép.

A Manu visszautasításának karmikus terhe azóta is elkülönülő fajjá teszi a zsidókat, és soraikban ugyanazok az Én-ek öltének testet újra és újra, ahelyett hogy a megszokott módon fajról fajra tovább haladnának. Az is lehet, hogy tudat alatt bár, de ugyanez állhat a háttérben más fajoknak a zsidósággal szemben tanúsított viselkedésében. Annak is lehet némi szerepe, hogy a hagyományaikban tovább él a tény, miszerint ők voltak a Manu eredeti kiválasztottjai, és emiatt – némiképp hasonlóan a brahmanákhoz – kissé úgy érzik, hogy magasabb rendűek a világ többi népénél.

Eredetileg a beduin arabokhoz hasonló nomád törzsként, többnyire rablással és fosztogatással tartották fenn magukat, istenségük pedig bevallottan csak egy törzsi isten volt, aki állandó harcban állt más népek isteneivel, miközben szakadatlanul azzal kérkedett, hogy hatalmasabb a többiekénél. Az általa megkövetelt véráldozatok pedig rangja szerint őt megillető járandóságok voltak.

E fegyelmezetlen nép egy részének babilóniai fogságba hurcolása a legjobb dolog volt, ami történhetett velük, mert így történelmük során először kapcsolatba kerülhettek egy magasan civilizált fajjal, és megismerhették a legfelső, az Egyetlen Isten fogalmát. Megpróbálták saját törzsi istenükkel azonosítani ezt a Legfelső Lényt, és ezzel rengeteg bonyodalmat okoztak. Amikor visszatértek a fogságból, újraírták vallási tanításaikat, és bizonyos mértékig beleszórták azokba egy legfelső istenségről alkotott emelkedettebb elképzeléseiket.

Mivel a kereszténység alapítója zsidó testben született meg, és a vallásnak minden korábbi tanítója is zsidó volt, átkerült a kereszténységbe egy összeegyeztethetetlen jellemzőkkel rendelkező istenség eszméje. Számos zavar elkerülhető lett volna a keresztény egyházak történetében, ha elhagyták volna a primitív zsidó istenségképet, és csak Krisztus tanításaira alapoztak volna, aki Istent a Mennyei Atyaként írta le.

A Szomália földjén hátramaradt többség, miután a rabszolga-kereskedők állandó zaklatása miatt több ezer életet veszített, feladták otthonaikat, és az öblön átkelve visszatértek Arábiába. Itt barátságosan fogadták őket, és hamarosan elkeveredtek az ottani népezzel. Bár mind közül ők voltak erre a legkevésbé érdemesek, „igazi araboknak” nevezték magukat. Még ma is él az a hagyomány, hogy az igazi arabok Ádennél szálltak partra, majd onnan észak felé terjeszkedtek. Arábia déli területeinek hamiarita arabjai között még ma is láthatók a sok-sok ezer évvel ezelőtti, negroid fajjal történt keveredés jegyei. Van egy olyan legenda is, amely szerint Arábia északi területének mostarab arabjai hosszú időre elvándoroltak Perzsián messze túl Ázsiába, és visszatérésükkor az idegen földön eltöltött hosszú idő számos jelét hozták magukkal.

A második alfaj évezredekén át szaporodott és erősödött, és Egyiptom területét kivéve uralmát szinte egész Afrikára kiterjesztette. Később Egyiptomot is lerohanták és elfoglalták, majd egy rövid ideig a Hyksos dinasztia királyaiként uralkodtak felette. Fénykorukat azonban akkor élték, amikor a nagy Algériai szigetet uralták, és a keleti partok mentén egészen a Jóreménység fokáig nyomultak, ahol megalapítottak egy királyságot, amely magába foglalta a mai Zimbabwe és a Dél-Afrikai Köztársaság területéből a Matebele fennsíkot, Transvaal-t, valamint a Lorenzo Marques területet.

Számos arábiai testet öltést követően a Szolgálók bekapcsolódtak a Dél-Afrikai Birodalom építésébe, amelynek uralkodója Mars volt. A kedvelt robusztus típusú épületekkel és óriási templomokkal városokat építettek, és civilizációjuk vitathatatlanul figyelemre méltó volt. De a bennszülött afrikaiak és az arab hódítók közötti szakadék áthidalhatatlan volt, így az afrikaiak megmaradtak kétkezi munkásnak és háziszolgának, és mindvégig alárendelt szerepre kárhoztattak.

Az arabok Afrika nyugati partvidékén is letelepültek, de itt összeütközésbe kerültek Poseidonis lakóival, és végül teljesen visszahúzódtak onnan.

A déli birodalom erői Madagaskárt is megtámadták, és megpróbálták elfoglalni azt, de csak rövid időre sikerült a sziget partvidékének egy részén településeiket megtartani.

Amikor Perzsia, Mezopotámia és Turkesztán nagy sumér-akkád birodalma széthullott kicsi államokra, és káoszba süllyedt, egy arab fejedelem húszévi küzdelem után a mezopotámiai síkság és a Khorasszan tóig (amely helyén ma sivatag van) terjedően szinte az egész Perzsia urának mondhatta magát. Kurdisztán hegyeit és az ottani hegyi törzsek népeit azonban nem tudta elfoglalni.

Halálát követően a fia inkább megszilárdította a birodalmat, mint megpróbálta volna tovább növelni azt. Néhány évszázadon keresztül egyben maradt, de utódlási harcok törtek ki Arábiában, és

az akkori arab király unokatestvére, Perzsia kormányzója függetlennek nyilvánította magát. Az így általa alapított arab dinasztia szüntelen háborúskodás közepette mintegy 200 évig volt hatalmon.

Ezután ismét a felfordulás és a kis törzsek időszaka következett, amit a közép-ázsiai vad, nomád törzsek gyakori támadásai kísérték. Az egyik arab király, akit megkísértett India mesés gazdagsága, egy támadó flottát küldött ki, de a hajóhadat elpusztították, és a katonákat megölték, vagy foglyul ejtették.

Perzsia és Káldea arab birodalmának végső összeomlása után sok évszázadnyi vérontás és zűrzavar következett, és egész országok néptelenedtek el. Így a Manu úgy döntött, hogy közbelép a megmentésük érdekében, és elküldte hozzájuk harmadik alfaját, amely ezután megalapította a nagy Iráni Perzsa Birodalmat.

Az arab alfajt néha sémitának nevezik, bár ez a név eredetileg az ötödik atlantiszi alfajhoz kapcsolódott.

XLIX. fejezet

A harmadik árja alfaj: a perzsa (i. e. 30 000)

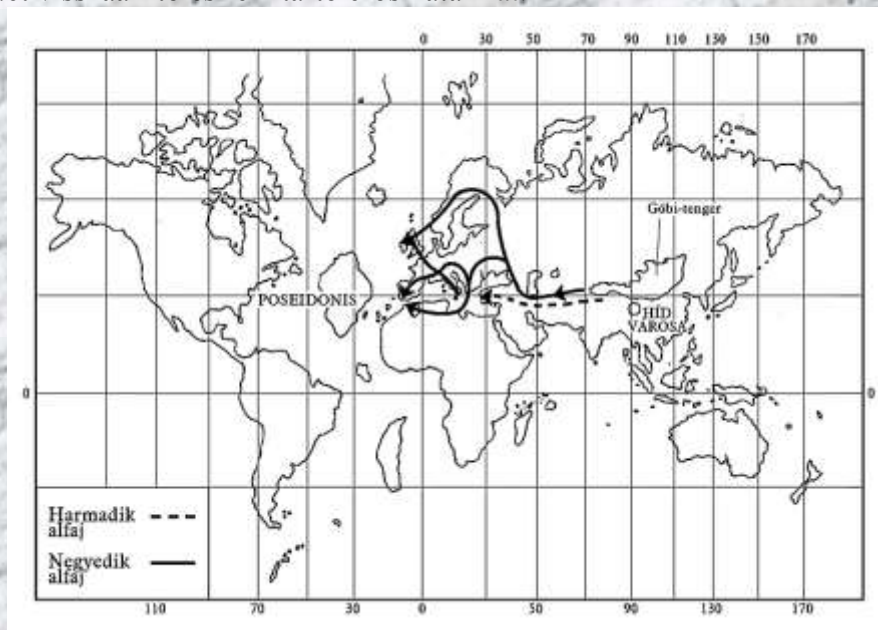
A második alfaj útnak indítását követően tízezer év telt el, mielőtt a Manu kiküldte a harmadikat. Ezzel elérkeztünk az i. e. 30 000. évhez. A Híd Városa ekkor még mindig ragyogott, bár fénye már kissé elhalványult.

A négy völgy egyikében a külvilágtól elzárta a harmadik alfaj embereinek megformálása több évszázadon keresztül folytatódott, amíg határozott sajátosságok nem jelentek meg rajtuk. Még Atlantiszon, az eredeti kivándorlást megelőzően a Manu kiválasztott egy kis csoportot a hatodik atlantisi alfaj, az akkádok közül, és most munkájában felhasználva azokat a családokat, akik leginkább megőrizték akkád vérvonalukat, elküldte úttörői egy csoportját testet ölteni ezekben a családokban. Néhányukat még messzebbre küldte azzal a céllal, hogy a távolabbi nyugati országokból friss akkád vért hozzanak visszatérésükkor.

A szaporodó létszámú ifjú harmadik alfaj emberei hatalmas birkanyájaikkal, marhacsordáikkal és méneseikkel inkább állattartók voltak, mint földművelők.

A Manu, aki ez alkalomra megjelenését lényegesen megváltoztatta, az alfaj ötödik generációjában született meg, és körülbelül 2000 évig engedte növekedni a népet, amíg rendelkezésre nem állt egy kb. 300 000 fegyverforgató férfiból álló hadsereg. Ekkor elküldte testet ölteni Marsot, Coronát és még másokat is, akik serege kipróbált vezérei lettek, amelyet élre állva ő maga vezetett, a nőket és a gyermekeket pedig hátrahagyták a völgyben.

A vándorlás útvonala (lásd a XLVI. ábrát) nehéz terepen át vezetett, többek között a Tiensan hegység hágóin keresztül, majd a Kashgari terület felé fordulva 2800 méteres magasságig emelkedett. Az út egyes részein egy folyó medrét követték, amely völgyeken és vízmosásokon keresztül vezetett. Kitűnő seregével a Manu előzönlötte Kashgart, ahol könnyedén legyőzte azokat a nomád hordákat, amelyek megkockáztatták, hogy megtámadják, miközben áthaladt sivatagos területükön. A katonák fegyverzete hosszú és rövid dárdából, rövid, erős kardból, parittyából és íjból állt. A rablástól, fosztogatástól és öldökléstől már rengeteget szenvedett falvakban sok helyen örömmel fogadták a rendet visszaállító és fenntartó erős hatalmat.

XLVI. ábra: A harmadik és negyedik alfaj vándorlása

Két év múlva Perzsiát különösebb nehézségek nélkül lerohanták, majd Mezopotámiát is leigázták. Egymástól viszonylag sűrűn katonai helyőrségeket létesítettek, és a Manu az országot felosz-

totta főemberei között. Erődök épültek, eleinte földből, majd kőből, amíg végül elkészült egy egész Perzsiát behálózó erődítményrendszer, hogy a hegyekből érkező betörésektől megvédjék az országot. Nem próbálkoztak a harcos hegyi törzsek leigázásával, de azok gyakorlatilag be voltak zárva saját erődítményeikbe, és többé nem engedték meg nekik, hogy a síkságok békés lakosságát fosztogassák.

Az északon húzódó kurdisztáni hegyektől a déli végeken elterülő sivatagig a teljes területet meghódították. Amikor az ország végre stabilizálódott, és néhány éve már béke honolt, a Manu hívására útnak indult a völgyben hátrahagyott asszonyok és gyermekek hatalmas karavánja.

Az ezt követő 50 éven át a Manu saját közvetlen kormányzása alatt tartotta az új birodalmat, többször személyesen is meglátogatta, és családjának tagjait nevezte ki kormányzóknak. Halála után Mars vette át szerepét, és Corona lett Perzsia független királya.

Ettől kezdve a harmadik alfaj hatalma gyorsan növekedett, és néhány száz év múltán ők uralták egész Nyugat-Ázsiát a Földközi tengertől a Pamír hegységig, illetve a Perzsa öböltől az Aral tengerig.

Perzsiában és Mezopotámiában történt letelepedésük idején a harmadik alfaj körülbelül egymillió főből állt, de ez a szám gyorsan növekedett, és az alakuló nemzet részévé vált a területet a megérkezésük előtt szórányosan benépesítő lakosság is.

Bizonyos változtatásokkal birodalmuk egészen i. e. 2200-ig fennmaradt, bár természetesen ez a 28 000 év sok bukást és felemelkedést látott.

Perzsiának és Mezopotámiának általában külön uralkodója volt, és közülük hol az egyik, hol a másik volt a névleges főkirály. Néha mindkét ország sok kisebb államra bomlott fel, amelyek egyfajta laza feudális szövetség keretében egy közös királynak tartoztak hűséggel. Egész történelmük során állandó nehézségeik voltak egyfelől a nomád mongolokkal, másik oldalról Kurdisztán és a Hidukus hegység hegyi törzseivel. Az irániak hol visszaszorították e vad törzseket, hol visszavonultak előlük.

Egy időben még Kisázsia nagy részét is uralmuk alá vonták, és átmeneti településeket építettek ki több, a Földközi tenger partvidékén osztozó országban is, valamint átmenetileg birtokba vették Ciprus, Rodosz és Kréta szigetét is. Összességében azonban az atlantiszi birodalom a világnak ebben a részében túl erős volt számukra, így azzal inkább elkerülték az összecsapásokat.

A nyugati vidékeken több alkalommal is összeütközésbe kerültek az erős szkíta és hettita szövetségekkel. Egy alkalommal ugyan meghódították Szíriát is, de mivel hasznavehetetlennek találták, kivonultak onnan. Kétszer is összecsaptak Egyiptommal, de annak ellenében nem sokat teherelték.

E hosszú korszak legnagyobb részében magas szintű civilizációban éltek, és nagyszerű építészetük számos maradványa fekszik eltemetve a sivatag homokja alatt. Különböző dinasztiák emelkedett ki soraikból, és tarka történelmük során sok különböző nyelv alakult ki.

Mivel hatalmas vad vidék, egyfajta senki földje terült el közöttük, Indiával elkerülték az elleneskedést. Arábia sem okozott sok fejfájást nekik, mivel egy jótékony sivatagöv húzódott közöttük.

Kitűnő kereskedők és kézművesek voltak, mivel a második alfajhoz képest sokkal jobban kedvelték a letelepedett életmódot, és vallási elképzeléseik is határozottabbak voltak. A mai párszik legjobb egyedei alapján elég jól elképzelhetjük megjelenésüket. Perzsia jelenlegi lakóiban is még mindig jócskán felismerhetők jegyeik, bár nagymértékben elkeveredtek az arab hódítókkal. A kurdok, az afgánok és a beludzok is jórészt az ő leszármazottaik, csak különböző fajkeveredéssel.

I. e. 29 700-ban a Mahâguru (a későbbi Gautama Buddha) eljött a harmadik alfajba az első Zoroaszterként, és megalapította a tűz vallását. A Coronát követő tizedik király, Mars második fia, Merkúr lett kiválasztva arra, hogy a Legfőbb Tanítónak, a Bodhiszattvának átadja testét. Sûrya (a későbbi Maitreya) volt abban az időben a főpap és az addigi államvallás vezetője, ami a természet- és a csillag-imádat keveréke volt. Belőle részben hivatalának, részben királyi gyökereinek köszönhetően ellenállhatatlan erő és tekintély áradt. Merkúr felkészítését dicső feladatára már gyermekkorától megkezdték.

A Mahâguru finomabb testében érkezett meg Shamballából, és birtokába vette Merkúr testét. Népes menet indult a királyi palotától a város főtemplomához. A király aranyozott napvédő alatt a jobb oldalon haladt, a főpap pedig drágakövekkel díszített napvédő alatt a bal oldalon. A herceget aranyozott széken, vállmagasságban vitték kettőjük között. A három főalak a templom bejáratához vezető lépcsők előtt megállt, majd mindhárman felmentek a lépcsőn, középen a herceg, aki ekkor már a Mahâguru volt.

Itt Surya kinyilatkoztatta, hogy aki most itt áll előttük, már nem a herceg, hanem a Legfelsőbb Lény és a Tűz Fiainak hírnöke, akik a távoli keleten élnek, ahonnan egykor ősapáik útra keltek. Majd az államvallás vezetőjeként alázatosan meghajolt előtte.

A Mahâguru ekkor beszélt a küldetéséről, amellyel a Tűz Fiai bízták meg, és hogy hozott magával egy jelképet, ami mindig eszükbe juttatja majd Őket. Elmondta nekik, hogy a tűz a legtisztább az elemek közül, és egyben minden dolgok megtisztítója, ezért mostantól ez legyen számukra a Legszentebb jelképe. A tűz a Napban testesül meg, és bár rejtve, de mégis ott lángol az ember szívében is. A tűz hő, fény, egészség és erő együttesen, benne és általa létezik minden élő és minden mozgás. Elmagyarázta, hogyan ismerjék fel minden dologban a rejtetten jelenlevő tüzet.

Jobb kezével egy rudat emelt fel, amelyből minden irányba villámok lövelltek szét. Majd a rúddal kelet felé mutatva valamilyen ismeretlen nyelv szavait kiáltotta, amire az egész égbolt lángba borult. Tüzeső záporozott a fával, illatos füstölőkkel és gyantával megrakott oltárra, és a Mahâguru feje felett egy csillag ragyogott fel. A papok és a nép arcra borultak, a király és Sûrya pedig alázatosan meghajoltak.

Ezután a menet visszatért a palotába, az emberek pedig hazavitték a virágokat, amik a tüzeső elmúltával hulltak az égből, és örökségként adták tovább leszármazottaiknak.

A Mahâguru jelentős ideig a városban maradt, és naponta ellátogatott a templomba, hogy útmutatást adjon a papoknak. Azt tanította nekik, hogy a tűz és a víz minden más dolog megtisztítója, ezeket soha nem szabad beszennyezni, hogy a tűz még a vizet is megtisztítja, és hogy a tűz és víz két szellem, a tűz az élet, a víz pedig a forma, és még sok egyebet is.

Lehetséges, hogy ebből nőtt ki a későbbi tanítás Ormuzdról és Ahrimánról. Vannak olyan források, amelyek szerint Ahrimán eredetileg nem a gonoszság hatalmának megtestesítője volt, hanem az anyag volt, míg Ormuzd a szellem.

A Mahâguru körül egy Mesterekből és más, kevésbé fejlett emberekből álló magasztos csoport volt, akikre távozását követően tanításainak továbbvitelét bízta.

Távozása az első megjelenéséhez hasonlóan drámai volt. Amikor a nagy szószékről utoljára beszélt, bár az emberek nem tudták, hogy ez az utolsó alkalom, emlékeztette őket a tudás megszerzésének és a szeretet gyakorlásának kötelességére, majd felszólította a népet, hogy kövessék Sûrya-t, akit maga helyett tanítóként hagy hátra velük. Végül bejelentette, hogy elmegy, megáldotta őket, majd a keleti égbolt felé kitérve karjait hangosan felkiáltott. Az égből ekkor örvénylő tűzfelhő ereszkedett le oda, ahol állt, beburkolta, majd még mindig örvénylő mozgással a magasba szökkent, és a Mahaguruval együtt eltűnt kelet felé.

Útján a Szent Nagyokhoz vele tartott Merkúr is – aki finomabb testeiben állandóan mellette maradt –, és egy ideig békében pihent.

Távozása után a csillag-imádat nem szűnt meg azonnal, az emberek ugyanis tanításait nem a régít felváltónak, hanem reformnak, kiegészítésnek tekintették, ezért a Hold, a Vénusz, a csillagjegyek és bolygók továbbra is vallásos imádatuk tárgyai maradtak. De a tűz számukra a Nap szent jelképévé vált, és az új vallás nem kiszorította, hanem inkább keretbe foglalta a régít. A tűz vallása fokozatosan egyre erősebbé vált, és a csillag-vallás Perzsiából visszaszorult Mezopotámiába, ahol uralkodó hit maradt, és kifejezetten tudományos formát öltött.

Itt érte el az asztrológia a csúcspontját, és tudományosan irányította az emberek hivatalos és magánügyeit. Papjai komoly okkult tudással rendelkeztek, és a mágus bölcsessége ismertté vált az egész keleti világban.

Perzsiában a tűz vallása győzedelmeskedett, a későbbi próféták tovább folytatták a nagy Zoroaszter munkáját, és felépítették a zoroasztriánus vallást és annak irodalmát, amely napjainkig fennmaradt.

L. fejezet

A negyedik árja alfaj: a kelta (i. e. 20 000)

I. e. 20 000 táján a nagy közép-ázsiai faj már jó ideje a hanyatlás korszakát élte, de a Manu gondoskodott róla, hogy a méltóságot, az erőt és az energiát átvigye a negyedik és ötödik alfaj magvaiba, amelyeket sokféle különleges képzésben részesített. A négy völgy egyikében a Város legkifinomultabb családjai közül elkülönített néhányat, és a településen egyúttal bevezette a népesség osztályokra bontását. A Manu célja ugyanis az volt, hogy bizonyos új jellegzetességeket fejlesszen ki bennük, hogy felébressze a képzelőerőt és a művészi hajlamot, a fogékonyságot a költészet, a szónoklat, a festészet és a zene szépsége iránt. Azok az emberek, akik ezekre fogékonyak voltak, nem végezhettek földműves vagy egyéb nehéz kétféle munkát.

Bárki, aki művészi tehetség jeleit mutatta, ennek megfelelő különleges bánásmódban részesült és képzésbe kellett bekapcsolódnia. A Manu megtanította nekik a lelkesedést és a vezetőik iránti odaadást is. Ez az évszázadokon át tartó munka annyira sikeresnek bizonyult, hogy a kelták e különleges jellemzői a mai napig fennmaradtak.

A völgyet gyakorlatilag önálló államként működtették, és a művészetek minden formáját változatos módokon gyakorolták.

Az idő múlásával az alfaj kissé beképzeltté vált, úgy tekintettek a királyság népének többi részére, amit mai szóhasználatnál kispolgárinak nevezhetnénk. Hiúságuk nem volt alap nélküli, hiszen kifejezetten jó megjelenésűek és kulturáltak voltak, kifinomult ízléssel és fejlett művészi hajlammal.

A Szolgálók nem vettek részt a negyedik és ötödik alfajok megalapításában, mert sok más országban volt munkájuk, amint ezt a *Lives of Alcyone* ismerteti.

I. e. 20 000-ben, vagyis tízezer évvel a harmadik alfaj kirajzását követően a negyedik alfaj azt az utasítást kapta, hogy a Perzsa királyság északi határa mentén haladva (lásd a XLVI. ábrát) induljon útnak, és foglalja el otthonát a mai Kaukázus hegységben, ami akkoriban vad, rabló hegyi törzsek által uralt vidék volt.

A Manu a perzsa uralkodóval megegyezett, hogy szabad átvonulást és élelmezést biztosít a hatalmas tömegnek, és abban is, hogy erős hadsereget ad melléjük kíséretül, amely segít a hegyi törzsek leigázásában. A feladat még így sem volt könnyű, mert bár a szabályos ütközetekben könnyen legyőzték a törzseket, de a gerilla hadviselésben azok már sokkal keményebb ellenfélnek bizonyultak.

Végül mégis letelepedtek a mai Jereván környékén, a Szevanga tó partjai mentén. Létszámban gyorsan szaporodva az ottani törzseket vagy kiirtották, vagy behódolásra kényszerítették, amíg végül az egész mai Grúzia és Mingrelia az ő kezükbe került. A következő 2000 év során elfoglalták Örményországot és Kurdisztánt, valamivel később pedig Frigiát is, végül pedig a Kaukázust és szinte egész Kisázsiaát ők uralták. Hegyvidéki otthonukban megerősödtek, és hatalmas nemzetté váltak.

Országuk területe annyira felszabdalt volt, hogy az akadálytalan kapcsolattartás lehetetlen volt, ezért nem birodalmat alakítottak ki, hanem egy törzsi szövetséget. Még azután is, hogy elkezdtek meghódítani a Földközi tenger partvidékét, otthonukként tekintettek vissza a Kaukázusra, ami valójában e nagyszerű feladatokra hivatott alfaj második bölcsője volt.

I. e. 10 000-re folytatták nyugati irányú terjeszkedésüket egyes törzsekként haladva, így végül viszonylag kis hullámokban érkeztek meg végső rendeltetési helyükre, Európába.

A törzsek sok tagjukat otthon hagyták, hogy folytassák a földek megművelését. Ezek más fajok tagjaival vegyes házasságokat kötöttek, és némi sémita vérkeveredéssel az ő leszármazottaik lettek a mai grúzok. Néhány esetben azonban az egész törzs útra kelt új otthona felé.

A Kisázsziából Európába érkező első csoport az ókori görögök voltak – nem a mi „ókori történelmünk” görögjei, hanem ezek ősei, akiket néha pelaszgoknak neveznek. Platón *Timaeus* és *Critias* című műveiben megemlíti, hogy az egyiptomi papok beszéltek egy későbbi görög hallgatójuknak arról a nagyszerű népről, amely az övét megelőzően élt ott. Elmondták, ez a nép hogyan verte vissza egy erős nyugati hatalom hatalmas támadását, amely minden más népet leigázott, amíg ezek a görögök szét nem zúzták erejét. Ezekhez képest a mi történelmünk görögjei csak törpék. Tőlük származtak a görögökkel szembeszálló trójaiak, és a kisázsiai Agádé városának lakói is az ő utódaik voltak.

Hosszú időn át az ő kezükben volt Kisázsia tengerparti része valamint Ciprus és Kréta szigete, a világ e részének tengeri kereskedelme pedig az ő hajóikkal folyt. Krétán évezredekig fennmaradó fényes civilizációt építettek fel, amely még i. e. 2800-ban is virágzott. Elsődleges alapítója Minos volt, egyike e régi görögöknek, még az i. e. 10 000-t megelőző időkből.

A végső ok, amiért Európába irányuló vándorlásuk agresszív jelleget öltött, Poseidonis császára volt. A Földközi tenger partvidékén és a szigetein évszázadokon keresztül sok kisebb nemzet osztozott, elsősorban etruszok, akkádok de néhány sémita is akadt, ezek általában békés kereskedő népek voltak. Poseidonis császára azonban úgy döntött, hogy birodalmához csatolja ezeket a területeket, és egy hatalmas flottával és sereggel megindult ellenük. Leigázta a nagy Algériai szigetet, végigdúlta a spanyol, portugál és olasz partvidékeket, és népeiket behódolásra kényszerítette. Mivel nem volt megfelelő flottája, amivel szembeszálljon vele, Egyiptom is a behódolást fontolgatta.

A levantei görög tengerészek azonban szembeszálltak vele. Noha flottájának csak felével rendelkeztek, ezt látva a császár megtámadta őket, és hajói ahhoz hasonló módon veszték oda, ahogyan a spanyol Armada az Anglia elleni invázió alkalmával. A görög hajók kisebbek és gyorsabbak voltak, alacsonyabb volt a merülésük és könnyebben irányíthatóak voltak, mint az esetlen atlantiszi hadihajók. Ráadásul az időjárás is a görögöknek kedvezett, így a császári flotta veresége megsemmisítő erejű volt.

Ezt követően az atlantiszi flotta megmaradt fele ismét támadott, de újra vereséget szenvedett, bár ekkor a görögök is súlyos veszteségeket szenvedtek. Az császár azonban megmenekült, és Szicíliában partra szállt, ahol is csapatainak egy része állomásozott. A flotta pusztulásának híre azonban felbátorította a leigázott népeket, azok fellázadtak ellene, és a császárnak Itália teljes hosszán át kellett verekednie magát, hogy hazatérhessen. Útban hazafelé magával vitte a helyőrségek katonái, mégis a Rivierára alig néhány kimerült követőjével ért el. Franciaországon át már álruhában menekült, és végül saját királyságának földjére egy kereskedelmi hajón érkezett meg.

Bár a császár bosszút esküdött a görögök ellen, de az elégedetlen törzsek már a saját szigetén is lázadoztak ellene, és soha többé nem volt lehetséges külföldi katonai támadást vezetni.

A görögök sikere nagymértékben megerősítette helyzetüket a Földközi tenger medencéjében, és a következő évszázad során a partvidék számos helyén alapítottak településeket.

I. e. 956-ben a Poseidonis elsüllyedését kísérő iszonyatos szökőár elpusztította a legtöbb görög települést, és a megmaradtakat is súlyosan megrongálta. A katasztrófát hihetetlen erejű földmozgások kísérték, ekkor vált szárazföldd a Góbi tenger és a Szahara területe is.

Sürgős segélykérő üzeneteket küldtek a kaukázusi szülőföldön maradtakhoz, ahol a pusztításnak csak mérsékelt hatása volt, és innen a segítséget hamarosan útnak is indították.

A görög települések mind a tenger partján voltak, és bár a szárazföldön beljebb élők tiszteletben tartották a görögöket, de nem voltak mindig barátságosak. Amikor a görögök nagy részét elpusztította a szökőár, a néhány túlélőt gyakran üldözték, sőt még rabszolgasorba is kényszerítették a szárazföldön élő törzsek.

Amikor a Szahara tenger feneke felemelkedett, vize az Egyiptom és Tunisz közötti területen – ahol ma Tripoli áll – át zúdult a Földközi tengerbe. A parttól távolabbi területeket ez kevésbé sújtotta, de a görögök tengerparti településeit elpusztította az ár. A nagy Algériai sziget összekapcsolódott a fő kontinenssel, a Szahara lassan újra visszasüllyedt, és az új szárazfölddel együtt kialakult az Észak-Afrika partvidékének ma általunk ismert képe.

Szinte a teljes hajópark elpusztult, de olyan nagy volt a görögök energiája, hogy néhány év múltán Kisázsia valamennyi kikötője ismét üzemképes állapotban volt, és újonnan épített hajók soka-

sága rajzott szét, hogy ismét felépítsék a görög településeket, és felszabadítsák rabságban sínylődő társaikat. Kisajátították az új partvidék valamennyi jobb kikötőhelyét is, és mivel Egyiptom tengeri kereskedelmének nagyobb része is az ő kezükben volt, a Földközi tenger évszázadokra gyakorlatilag görög uralom alá került. Kereskedelmüket kelet felé is kiterjesztették, egy expedíciójuk egészen Jáva szigetéig jutott, ahol meg is telepedtek, és ezzel a településsel hosszú ideig fenntartották a kapcsolatot.

Később meg kellett osztozniuk a kereskedelmen a karthágóiakkal és föníciaiakkal. Ez utóbbi negyedik gyökérfajhoz tartozó nép az ős-sémíták és az akkádok (az ötödik és a hatodik alfajok) keverékeinek leszármazottaitól eredt. A karthágóiak szintén akkád eredetűek voltak, amit arab és némi negroid beütés színezt.

A negyedik alfaj Európába vándorlása szinte folyamatos volt, és így elég nehéz az egymást követő hullámokat megkülönböztetni. Ha a görögöket számítjuk első hullámnak, akkor az albánokat tekinthetjük a második, az itáliai fajt pedig a harmadik hullámnak, mindkettő azon a területen telepedett meg, ahol ma is élnek.

Némi szünetet követően megindult a negyedik, csodálatosan életerős hullám, és ezek azok a népek, amelyekhez a néprajzkutatók a „kelta” jelzőt társították. Ők lettek az uralkodó népcsoport Itália északi részén, Franciaország, Belgium és a Brit szigetek egész területén, Svájc nyugati részén, illetve Németország Rajnától nyugatra eső területein.

Az általunk ismert „ókori görögök” már kevert nép volt, amely a kelták első hullámának, a második, a harmadik és a negyedik hullám leteleplőinek, valamint az ötödik alfaj északról érkező beáradásának keveredéséből származott. Ez utóbbiaktól ered a görögök között időnként előforduló ritka és sokat csodált arany színű haj és kék szemek.

Az ötödik hullám gyakorlatilag elveszett Észak-Afrikában, és már olyan mértékben elkeveredtek az ős-sémítákkal (ötödik atlantiszi alfaj) és az arabokkal, hogy csak nyomokban fedezhetők fel a berberék, a mórok és a kabilok, sőt még a Kanári Szigetek guancsai között is, bár az utóbbi esetben a tlavatlíkkal is összekeveredtek.

Az ötödik hullám elvegyült a negyedikkel a Pireneusi félszigeten, és egy későbbi korszakban, csak mintegy 2000 éve ők adták az utolsó összetevőt ahhoz a sokszínű keverékhez, ami az ír népet megalkotta. Ennek egy korábbi eleme a Spanyolországból beözönlő miléziaiaktól származott, (ez a nép alapította a Franciaországot kormányzó miléziai királyok dinasztiáját) akik – amint ezt hamarosan bővebben ismertetjük – különleges mágiával verték béklyóba a népet.

De e nép egyik sokkal finomabb alkotórésze a Kisázsziából elinduló hatodik kelta hullámmal már korábban megérkezett Írországba. Ők északnyugat felé tartva addig nyomultak előre, amíg elérték a Skandináv félszigetet, ahol bizonyos mértékig elkeveredtek az ötödik, teuton alfajjal, majd észak felől hatoltak be Írországba, és a történelem a Tuatha-de-Danaan-ként ismeri őket, az ír néphagyomány azonban inkább isteneknek tekinti őket, mint embereknek.

A Tuatha-de-Danaan emberek ovális arcukkal, világos bőrükkel, többnyire sötét hajukkal és mélykék, néha már ibolyaszínű szemükkel kifejezetten szépek voltak. Előfordult világos hajszínű szürke szemmel is, de az előbbi típus volt a leggyakoribb, és napjaink ír parasztjain pontosan ugyanezeket a jellegzetességeket láthatjuk.

A Tuatha-de-Danaan emberek értelmi képességekben és spiritualitásban is messze felette álltak az akkori Írországot benépesítő kevert fajnak, és uralkodásuk időszakát a hagyomány egyfajta aranykorként tartja számon. Írország kétségtelenül magas szintű civilizáció és filozófiai központ otthona volt, miközben Angliát sűrű erdők borították, és viszonylagos barbárságban volt.

A Spanyolországból betörő és a Tuatha-de-Danaan-okat legyőző miléziaiak hozzájuk képest sokkal gyengébb faj volt, de megvolt bennük a fiatalság nyers ereje, és alapos ismereteiket voltak az alacsony szintű mágia terén is. Kerek fejű, darabos, gyakran kifejezetten csúnya külsejű emberek voltak, többnyire fakó, de néha rikítóan vörös hajjal. Ez a típus még ma is szinte érintetlen tisztasággal megtalálható az Írország déli részén élő parasztok körében.

Óriási a különbség a hidegvérű angolszászok és a képzeletgazdag, költői írek között. Az átlagos angol paraszt szinte kizárólag a fizikai síkon éli életét. Az ország déli és nyugati részeinek átlagos ír

paraszta leginkább asztrális síkon él. Gondolatai rendszerint messze, az ősi legendák körül, vagy a szentek, az angyalok és a tündérek világának történetei között járnak.

A politikusok által gyakran vitatott kérdésektől teljesen függetlenül van egy másik oka is az íreknél tapasztalt szegénységnek és általában boldogulásuk nehézségeinek. A miléziaiak megbabonázták a fajt, aminek eredményeként egy nagyszabású káprázat áldozatává vált. Papjaik az egész ország területét behálózták erőteljesen magnetizált helyekkel, amelyek a mai napig erős hatást sugároznak. A természetszellemek egy bizonyos csoportjának tagjai pedig ellenállhatatlanul vonzódnak ezekhez a helyekhez, ahol maguk is átítatódnak a sugárzással, és tudattalanul szolgálóivá válnak, terjesztve azokat az egész országban, amerre csak járnak. A káprázat maga kétféle hatású volt: a széthúzás és a reménytelenség átkát tették rájuk. Célja az volt, hogy az írek soha ne legyenek képesek hatékonyan együttműködni, ehelyett állandóan veszekedjenek egymással, és hogy reménytelenségükben ellenállás nélkül alávéssék magukat azok akaratának, akiknek kezében van, vagy akik öröklik ezt a magnetikus hatalmat. Tudatosan vagy tudatlanul, a Római Katolikus Egyház lett ennek örököse, és ki is használta mindazt, ami még megmaradt a régi káprázatból, hogy az érintett területeken még csak meg se lehessen kérdőjelezni uralmát.

Összességében a negyedik alfaj emberei kerek fejűek, barna vagy fekete hajúak és szeműek voltak, és általában nem voltak magasak. Belső tulajdonságaik tisztán tükrözték a Manu évezredekkel korábbi erőfeszítéseinek eredményét, mivel élénk képzelőerővel, ékesszólással, költői és zenei készségekkel rendelkeztek, képesek voltak híven és lelkesen követni vezetőjüket, és bár kudarc esetén hajlamosak voltak a gyors elkeseredésre, bátorságuk legendás volt. Úgy tűnik azonban, hiányzott belőlük az, amit üzleti érzéknek nevezhetnénk, és nem sokat törődtek a valósággal.

Az i. e. 9564-es katasztrófa után a régi görögök egy része Hellász területén telepedett le, és elfoglalták az országot. A mai Athén területén az első város i. e. 8000-ben épült fel. (Az általunk ismert Athén kb. i. e. 1000-ban kezdett épülni, a Parthenont i. e. 480-ban emelték.)

A Mahâguru ide jött el hozzájuk Orfeuszként, az orfikus misztériumok megalapítójaként, amelyekből a későbbi görög misztériumok származtak. I. e. 7000 körül öltött testet, főleg az erdőben élt, és tanítványait is oda gyűjtötte maga köré. Egy dalnokként jelent meg, aki rajong a természetben zsongó életért, és idegenkedik a városoktól és az emberek által sűrűn látogatott helyektől.

Énnekel tanított, az emberi hang és hangszerek muzsikájával, egy öthúros hangszert használva (valószínűleg Apolló lantjának eredetijét), és pentaton skálát használt. A hangokkal alakította tanítványai asztrális és mentális testét, megtisztítva és kitágítva azokat. Ugyancsak a hangokkal választotta el finomabb testeiket a fizikaitól, így téve szabaddá azokat a magasabb világokban.

Zenéje teljesen más volt, mint azok a monoton, újra és újra ismétlődő hangsorozatok, amelyekkel az első alfaj ugyanezt az eredményt érte el, és amit később Indiába is magával vitt. Orfeusz ugyanis dallamokkal dolgozott, mindegyik éterikus csakra vagy központ felébresztéséhez és aktívvá tételéhez az annak megfelelő dallamokat játszotta.

Tanítványainak a zenével megteremtett élő képeket mutatott, és a görög misztériumokban ezzel ugyanígy dolgoztak, vagyis a hagyomány közvetlenül tőle ered. Azt hirdette tanítványainak, hogy a hangok mindenben jelen vannak, és ha az ember harmóniába hozná magát, akkor az Isteni Harmónia megnyilvánulna rajta keresztül, és az egész Természetet boldoggá tenné.

A róla szóló mondák messze földön ismertté váltak. Ő lett a Nap Istene, Phoebus-Apolló, az északi népeknél pedig a Gyönyörű Baldur.

Így a Mahâguru az egyes alfajokhoz sorrendben Vyâsaként, Hermészként, Zoroaszterként, és Orfeuszként jött el, és tanításai sorban a Napról, a Fényről, a Tűzről és a Hangokról szóltak, miközben ezek mindegyike az Egyetlen Élet – Egyetlen Szeretet egyetemes üzenetét hordozta.

Hellászból néhány tanítványa Egyiptomba ment, és ott barátságot kötött a Belső Fény tanítóival, mások pedig egészen Jáva szigetéig eljutottak.

Csaknem 7000 évvel később a Mahâguru utoljára jött el ősi népéhez, és ekkor érte el a végső megvilágosodást, és Buddhává vált.

LI. fejezet

Az ötödik árja alfaj: a teuton (i. e. 20 000)

Visszatekintve i. e. 20 000 körülre azt látjuk, hogy az ötödik alfaj létrehozása párhuzamosan történt a negyedikével, bár eltérő módon. Az alfajt elkülönítették a Híd Városától messze, a Góbi tenger északi részén található völgyben. A Manu ide telepített néhányat a harmadik alfaj legjobb tagjai közül, akiket Perzsiában alaposan felkészítettek, és néhány ős-sémítát Arábiából.

Elsősorban magas, szőke hajú férfiakat válogatott ki, és amikor ő maga is testet öltött közöttük, e jellegzetességeket a teste szembevetően képviselte. Az olvasó visszaemlékezhet, hogy a Manu nem csak a gyökérfajt, de minden egyes alfajt is saját maga úgy indít útjára, hogy maga is testet ölt benne, és az általa választott testforma nagyban meghatározza az alfaj külsejét.

Az ötödik alfaj erős és energikus volt, jóval nagyobb termetű, mint a negyedik. Magas, világos bőrű, hosszúkás fejformájú, szőke hajú és kék szemű emberek voltak, akiknek jellemvonásai is jelentősen különböztek a keltákétól. Makacsságukkal, kitartásukkal nem igazán hasonlítottak a negyedik alfajra. Erényeik nem művészi típusúak voltak, hanem inkább a józan észben és az üzleti érzékben mutatkoztak meg, gyakran a durvaságig szókimondó, de mindig az igazságot és a valóságot szem előtt tartó emberek voltak, akik a konkrétumokkal, és nem a költészettel törődtek.

A negyedik és ötödik alfajok i. e. 20 000-ben egyszerre hagyták el a maguk völgyeit, és együtt is keltek át Perzsián (lásd a XLVII. ábrát), de tulajdonképpen úticéljuk egészen más volt.

Az akkor még kis létszámú ötödik alfaj a Kaszpi tenger partjai mentén haladva jutott el a mai Dagesztán területére, ahol le is telepedett. Itt népessége évezredekken keresztül lassan növekedett, közben a Kaukázus északi oldalának lejtőin terjeszkedtek, elfoglalva Terek és Kubán vidékét. Idővel több, jól megkülönböztethető típus alakult ki közöttük, majd közel 1000 évvel az i. e. 9564-beli nagy kataklizmát követően megkezdték nagy menetelésüket a világlobalom felé.

Ekkorra Közép-Európa mocsarai lakhatóvá váltak, és a kivándorlók útja északnyugat felé, a mai Lengyelországba, Krakkó környékére vezetett. Mivel a lápvidék még nem volt elég száraz a biztonságos letelepedéshez, soraikat betegségek ritkították, ezért néhány évszázadra meg is álltak itt.

Végül Krakkó környéke lett az a terület, ahonnan a végső szétáradás megtörtént. Az első hullám a mai szláv népeké volt, Egy rész keleti és északi irányba indult, nagyrészt belőlük lettek a mai oroszok. A másik csoport inkább dél felé vette az útját, és tőlük származnak a mai horvátok, szerbek és bosnyákok.

A második hullámot a lettek jelentették, bár ők nem mentek messzire. Tőlük származnak a lettek, a litvánok és a poroszok.

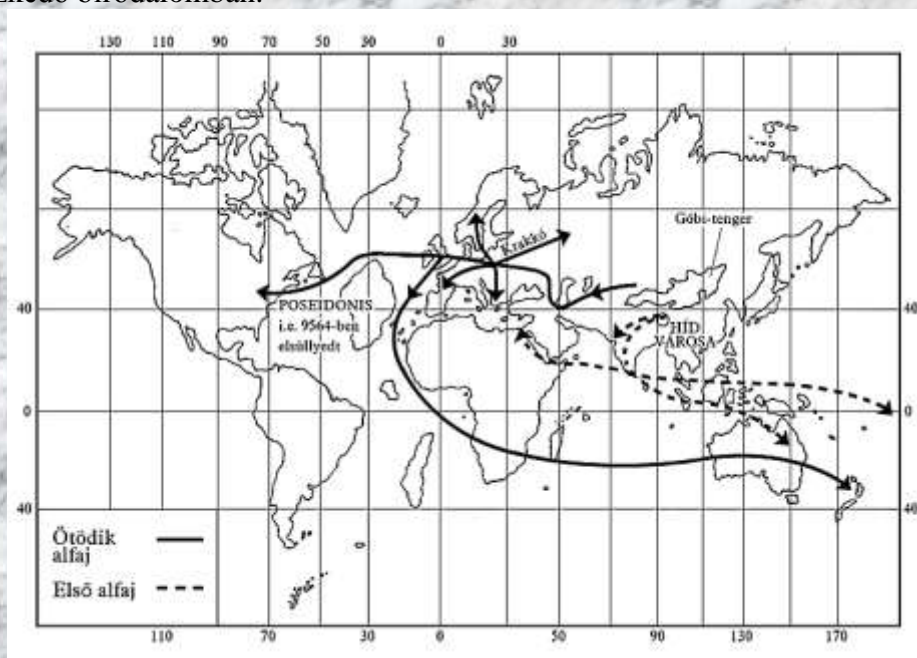
A harmadik hullám a germánoké volt, vagyis azoké, akiket a történelmünk teutonokként ismer. Egy részük Németország déli részén telepedett le, más csoportjaik észak felé folytatták útjukat, és belőlük lettek a gótok és a skandináv népek.

A modern történelemből ismerjük, hogy a skandinávok észak felől Normandiát, a gótok Dél-Európát szállták meg, és az ötödik alfaj elterjedt Ausztráliában, Észak-Amerikában és Dél-Afrikában is, sőt, a saját gyökereit jelentő faj által lakott Indiát is gyarmatosította⁵².

Az ötödik alfajnak még az elődeihez hasonlóan fel kell építenie a maga világbirodalmát, bár ez valójában már elkezdődött. Az észak-amerikai gyarmatokat a XVIII. században Nagy Britanniától elszakító baklövést ilyen vagy olyan formában helyre lehet hozni a szétszakított részek újraegyesítésével. Lehetségesnek tűnik az is, hogy egy ehhez hasonló szövetség alakuljon ki a teuton alfaj másik jelentős részét képviselő Németországgal, ami egy szövetségi alapokon nyugvó birodalomba tömörítené az alfaj nagyobbik részét. A Terv szerint ugyanis rövid időn belül megvalósítandó feladat a teuton alfaj különféle ágainak egyesítése. Az utóbbi idők történései arra utalnak, hogy India is

⁵²A könyv az 1920-as évek végén íródott, amikor India még a Brit Birodalom része volt. (A ford.)

fel fog emelkedni, és elfoglalja az öt megillető helyet ebben a keleten és nyugaton egyaránt jelen levő és terjeszkedő birodalomban.

XLVII. ábra: Az ötödik és az első alfaj vándorlása

Amint az elkövetkező évszázadokban ez a világbirodalom csúcspontjára ér, elérkezik az idő, amikor a XXV. fejezetben említett holdi emberek első rendjébe tartozó lángelmék testet fognak ölteni benne, hogy a második, harmadik és negyedik árja alfajok által felépített, de már letűnt arab, perzsa és római birodalmakat is túlszárnyalva a tudomány és a művészetek soha nem látott magasságaiba emeljék az ötödikét, olyan magasságba, amely az Atlantiszi Birodalom legfényesebb időszakát is elhomályosítja majd.

Napjainkban nagyszerű lehetőség kínálkozik az angolszász nemzet és az egész teuton alfaj számára, feltéve, ha félreteszik rivalizálásukat és irigykedésüket, és élnek vele. Ha sajnálatos módon mégis eljártsszák e lehetőséget, már kiválasztásra került egy másik nemzet, amely megkapja a stafétabotot, ami kiesik az előbbiekből. Az ilyen kudarcok némi késedelmet okoznának, amíg az új nemzetet gyors ütemben felfejleszténék a szükséges szintre, de néhány évszázad elteltével az eredmény pontosan ugyanaz lenne. A célkitűzés teljesülni fog, és bár a közreműködők számára nagyon is sokat számít, hogy ebben kié lesz a vezető szerep, a világ fejlődésének egésze szempontjából ez teljesen mindegy.

Ahogy az atlantiszi gyökérfajnál említettük, az árja gyökérfaj szent szava az Om, az atlantiszi pedig a Tau. Az egyetlen szent Nevet alkotó szótagokat a gyökérfajok egymás után kiejtett szavai adják.

Mindegyik gyökérfajnak megvan a maga meghatározott, kifejlesztendő képessége. Az ötödik gyökérfaj számára ez a *manasz*, vagyis az elme, az a fajta értelem, ami megkülönböztet, ami felismeri a dolgok között a *különbséget*. Amikor tökéletesen kifejlődött, az értelem nyugodtan megvizsgálja a különbségeket, de csak azért, hogy megértse azokat, és megítélje, melyik a legjobb. A félig fejlettség szintjén, ahol most tartunk, a legtöbb ember nem annyira azért keresi a különbségeket, hogy megértse, hanem hogy szembeszálljon velük, gyakran még üldözi is azokat, akik az övéktől eltérő nézeteket vallanak. Ezt a kezdetleges állapotot természetesen idővel kinőjük. Az árja gyökérfajt kevésbé uralják érzékeinek szenvedélyei, viszont nyitottabb a *manasz* befolyására, és így alaposabb ismereteket és szélesebb körű tudást szerez meg. Így az ötödik gyökérfaj az Isteni természetnek azt az aspektusát fejleszti, amit a hinduk Chit-ként, mi pedig értelemként ismerünk.

LII. fejezet

Az ötödik gyökérfaj első alfaja és India elfoglalása (i. e. 18 800)

Az i.e. 40 000 – i. e. 20 000 közötti időszakban a Nagy Birodalom már hanyatlóban volt. Ez idő alatt a Manu és közvetlen csoportja főként az alfajokkal dolgozott, és ezekben testet is öltöttek. A Híd Városát körülvevő királyság ekkorra már alaposan összezsugorodott, a mongol és a turáni fajok függetlenné nyilvánították magukat. Az emberek már nem építettek, csak tovább éltek ősapáik munkájának romjai között. A fejlettebb Én-ek az alfajokban öltöttek testet, és így az anya-államban a tanultság szintje folyamatosan süllyedt. A kereskedelem szinte teljesen megszűnt, az emberek pedig földművelőkké és állattenyésztőkké váltak.

I. e. 18 800-ban, mivel az alfajok létrehozása megtörtént, a Manu az eredeti fajt a további fejlődése számára kiválasztott területre, Indiába akarta juttatni. Indiában atlantiszi civilizáció volt, de ekkorra már túlságosan fényűző és elerőtlenedett, a tolték uralkodó osztályok kötelességeit elhanyagolva a saját érdekeiket hajszolták. Sok megmaradt azonban az egykor nemes irodalomból és megvolt a nagy hagyományokkal rendelkező okkult tudás, a jövő érdekében pedig mindkettőt meg kellett őrizni. Az ország gazdagságát pazar díszítések hirdették, a harcok szellem viszont kihalt.

A teljes faj kivonása Közép-Azsiából három ok miatt volt szükséges: (1) biztosítani kellett Shamballa magányát, (2) Indiát árja fennhatóság alá kellett vonni és (3) az egész fajt ki kellett vonni a közegő, egész Közép-Ázsiát jelentősen átformáló kataklizma hatása alól.

Az alapfajon belül szakadás következett be, mivel voltak olyanok, akik a tatárokkal házasságot kötöttek. Ezeket a szakadárokat az északi hegyekbe űzték, ahol Mars volt a királyuk. Miután álmában megtudta a Manu tervének egy részét, Mars i. e. 18 875-ben népét Indiába vezette (lásd a XLVII. ábrát). Az úton némi harcra is sor került, mert bár ő sosem támadott meg senkit, őt gyakran megtámadták. Egy ideig Viráj vendégszeretetét élvezték, aki ekkor Podishar királyként Észak-India nagyobbik részének uralkodója volt, és ezt a szövetséget szorosra fűzte Mars leányának és Podishar fiának házassága is.

Dél-India akkoriban egyetlen nagy királyság volt, amelynek ura Huyaranda vagy Lahira király néven Szaturnusz, a főpap pedig Byarsha néven Sûrya volt. A király már jó előre értesült Mars népének érkezéséről, amit ennek megfelelő szívélyességgel fogadtak, majd le is telepítettek az országban. Sûrya azt is kijelentette, hogy a „magas orrú, északról jött idegenek” papi pályára alkalmasak, és hivataluk öröklődéssel száll utódjukra. Az ezt elfogadók papok a külön kasztba tartozó dél-indiai brahminok ősei lettek, és külön osztályban éltek.

Mások összeházasodtak a tolték arisztokrácia tagjaival, így fokozatosan árjásították az egész ország felsőbb osztályait. Így egész Dél-India békésen árja fennhatóság alá került, mivel a trón megüresedésekor Mars második fiát választották királlyá.

Ettől a népvándorlástól kezdődően – mivel az egész gyökérfaj, az ősi alapfaj átvándorolt Indiába – a bevándorlókról mint első alfajról beszélünk.

Körülbelül i. e. 13 500-ban a Hierarchia Vezetőjétől a Manun keresztül kapott utasításnak megfelelően a dél-indiai királyságból egy expedíció indult Egyiptomba. Mars vezetése alatt útvonaluk Ceylonon át a Vörös tengerhez vezetett, ami akkor még csak egy keskeny öböl volt, ahonnan a magasan fejlett kultúrával rendelkező Egyiptomba utaztak tovább. Sûrya volt Egyiptom főpapja, és azt tanácsolta a fáraónak, hogy fogadja szívesen a bevándorlókat. Később pedig azt javasolta a fáraónak, hogy a lányát adja feleségül Marshoz, és őt nevezze meg utódjának is. Így is történt, és így a fáraó halálát követően egy árja uralkodóház került Egyiptom élére. E dinasztia uralkodásának dicsfénye évezredekken át bearanyozta Egyiptom történelmét, egészen Poseidonis elsüllyedéséig, amikor az ország lakóit Egyiptom földjének víz alá merülése a magasabban fekvő dombos vidékekre kényszerítette. A víz azonban viszonylag hamar visszahúzódott, az ország pedig gyorsan talpra állt.

A Manetho által leírt történelem nyilvánvalóan ezzel az árja uralkodóházzal foglalkozik. Írásai-
ban az ötödik dinasztia utolsó királya, Unas uralkodását i. e. 3900-ra teszi, de az okkult kutatások
szerint ez i. e. 4030-ban volt. Az árja fáraók időszakában az egyiptomi iskolák még az addiginál is
híresebbé váltak, és hosszú időn át a világ oktatásában vezető szerepük volt. Egyiptomból az árja
vér átkerült több más észak-afrikai törzsbe is.

A Manu ugyanakkor telepéseket küldött ki a dél-indiai királyságból Jáva szigete, Ausztrália és a
Polinéziai szigetvilág területére is, ez magyarázza a barna bőrű polinéziaiknál még ma is megfi-
gyelhető árja jegyeket, amelyek megkülönböztetik őket a melanéziaiaktól.

Időközben az eredeti gyökérfaj egy újabb hulláma érkezett és telepedett le a mai Pandzsáb tar-
tomány területén, egy másik pedig Asszám és Bengál északi területét vette birtokba. Egy újabb
népvándorlási hullám i. e. 17 520-ban indult útnak, ennek egy része Mars i. e. 18 875-ben követett
útján haladva biztonságban megérkezett céljához, míg egy kisebb része odaveszett, amikor meg-
próbált átkelni a Khyber hágón.

I. e. 17 455-ben Mars egy újabb csapattal indult útnak, amely a létező legerősebb és legszívósabb
férfiakból állt. Az asszonyokat és gyermekeket egy Jammu és Gujranwala között megépített erő-
dítményben hátrahagyva Mars seregével a majdani Delhi felé vette az irányt, és felépítette az első
várost a későbbi birodalmi főváros helyén, amit Ravipûr-nak, a Nap Városának nevezett el. Miután
a város felépült, az asszonyokat és a gyerekek őrzőikkel együtt áthozták oda, és ezzel kezdetét vette
Delhi, a főváros történelme.

I. e. 15 950-ben az egyik legnagyobb népvándorlás indult el. Három hadsereget alakítottak ki
Mars főparancsnoksága alatt. A bal szárny Tibetben és Bhutánon áthaladva Bengálba tartott, ami
egyben az egész hadjárat végcélja is volt. A középben haladó sereg Mars vezetésével és Merkúrral, a
helyettesével Tibetben és Nepálon áthaladva érkezett meg Bengálba. A jobb szárny Corona vezeté-
sével Kasmíron majd Pandzsábon és a ma Egyesült Tartományok néven ismert területen haladt vé-
gig. Corona negyven évet töltött azzal, hogy egy saját királyságot alapítson, és csak akkor érkezett
meg Bengálba, amikor a már ott uralkodó Mars öreg ember volt. Az Asszámiban már hatalmát
megszilárdító Vulkan segítségével Mars sikeresen uralma alá vonta Bengált, és a fővárost az ország
közepén jelölte ki. Ebben a hosszú népvándorlásban tízen is részt vettek azok közül, akik ma már
Mestereké váltak: Mars, Merkúr, Vulkan, Jupiter, Brhaspati, Ozirisz, Uránusz, Szaturnusz, Neptu-
nusz és Virâj. Ebben a feladatban a Szolgálók közül is sokan részt vettek.

Ettől kezdve Közép-Ázsiából folyamatosan vándoroltak be Indiába az emberek, néha csak ki-
sebb csoportok, néha egész hadseregek egyszerre. A korábban érkezett telepések gyakran ellensé-
gesek voltak velük szemben, az újonnan érkezők pedig fosztogatták elődeiket. Az évezredek során a
bevándorlások hullámai egymást követték Indiába.

Néhány árja tanulmányozni kezdte a toltékok filozófiáját, akiket néha nâgáknak neveztek. Az at-
lantisziak alacsonyabb osztályait, leginkább a barna bőrű tlavatlikat dâsya-eknek hívták, míg a fekete
bőrű lemúriaikat daitya-eknek és takshak-oknak nevezték, és utálattal tekintettek rájuk.

Nagyjából i. e. 9700-ra a közép-ázsiai királyságot valamennyi lakója elhagyta. Az i. e. 9564-ben
bekövetkező hatalmas földrengések romba döntötték a Híd Városát, és elpusztították a Fehér Sziget
templomainak nagy részét is. A kivándorlók utolsó csoportjai csak nehezen érték el Indiát, mert
mintegy 2000 évig Afganisztánban és Balukisztánban rekedtek, és sokukat lemészárolták a portyázó
mongol csapatok. Végül a még életben maradtak lassan megtalálták az utat és megérkeztek az ad-
digra már sűrűn lakott indiai síkságra.

Megakadályozandó, hogy az árja vér felhígulva elveszen az atlantiszi és kevert atlanti-
szi-lemúriai fajok hatalmas tengerében, a Manu i. e. 8000 körül ismét megtiltotta a vegyes házassá-
gokat, és ennek biztosítására kialakította a kasztrendszer. Először csak három kasztot alapított: a
brahmint vagy tisztát, fehér bőrű árját, a radzsit, a vörös bőrű árja és tolték keveréket és a visht, va-
gyis a sárga bőrű árja és mongol keveréket. Innen eredt a kasztrendszer eredeti varnas (színek) el-
nevezése is. Később mindazok, akik egyáltalán nem voltak árják, a shûdra nevet kapták, de még itt
is megjelent egy kis árja vér. A hegyi törzsek közül sokan részben árja eredetűek, egyesek pedig –
mint a siaposh és a cigány törzsek – teljesen azok.

A kasztrendszer kiépítésében a Manut a Barhishad Pitrik négy osztálya segítette:

(1) A Holdlánc A bolygójáról Bhrigu fiai, a Somapâ, Kavya és Saumya Barhishadok, akik aktív kauzális testtel rendelkeztek. Ők chhayâ-ikat vagy éterikus formáikat adták az akkor testet öltésre felkészült lefejlettebb Ên-ek sùkshma sharîra-inak, vagyis finomabb testeinek megformálásához, akik ez után készen álltak a brahmin kasztban való testet öltésre.

(2) Angiras fiai, a Havishmatok, a Holdlánc B bolygójáról, akik aktív mentális testtel rendelkeztek. Ők adták chhayâ-ikat a kshatrijáknak, vagyis a harcosok kasztjának.

(3) Pulastya fiai, az Ayapâ-k a Holdlánc C bolygójáról, akik aktív asztrális testtel rendelkeztek. Ők adták chhayâ-ikat a vaisáknak, vagyis a kereskedők kasztjának.

(4) Vashista fiai, akiket néha Daksha fiaiként is említenek, a Sukâlin-ok a Holdlánc D bolygójáról, akiknek aktív éterikus testtel rendelkeztek. Ők adták chhayâ-ikat a shudráknak. Azt mondták, a tisztánlátó számára minden kaszt esetében a sùkshma sharîra anyagának relatív sűrűségével összefüggő jellemző színe azonnal felismerhető volt.

Visszatérve az eredeti gyökérfaj vándorlásának történetéhez, azzal kell folytatnunk, hogy egy törzsi csoport saját elhatározásából elszakadt a fősodortól, és a Susamir-terület egyik völgyében telepedett le, ahol a világ által elfeledve az egyszerű pásztorok életét élte sok évszázadon át.

Kb. i. e. 2200-ban a mongol törzsek közül egy rendkívül tehetséges katonai vezető lépett színre, aki végigdúlta Ázsia minden olyan területét, ahová csak eljuthatott, és egyebek között végleg elpusztította a Perzsa Birodalom maradványát is. Végül ezt a tatár vezetőt legyőzték, és hordáit szétoszták, de addigra már csak elnéptelenedett országok maradtak utána.

Úgy száz évvel ezt követően az imént említett völgyben élő árja törzs útra kelt Perzsia felé. Ezek zend nyelvet beszéltek, és Perzsiába érkezésük viszonylagos késői időpontja megmagyarázza az országnak még az utolsó Zoroaszter idején is tapasztalható, érthetetlenül rendezetlen viszonyait. A harmadik alfaj mongol megszárlástól megmenekült tagjai visszatértek és elvegyültek ezzel a törzsszel, és ebből a kezdődött meg az utolsó, történelmünkben is ismert Perzsa Birodalom kifejlődése.

LIII. fejezet A hatodik árja alfaj

Az ötödik gyökérfaj hatodik alfaja már gyors ütemben kialakulóban van Ausztráliában és Amerikában, illetve elszigetelt képviselői megjelentek az óvilág országaiban is. A legutóbbi háborúban⁵³ megöltek közül sokan már újra megszülettek, bár eddig semmi jele annak, hogy korábbi hazájukat elhagynák, hogy az újabb országokban jelenjenek meg. Az új alfaj azon tagjainak, akik korábbi országukban maradnak, a régi elvek és megcsontosodott szokások miatt valószínűleg több nehézséggel kell megbirkózniuk.

A jelenlegi Teozófiai Társulat tagjai közül sokan majd az új alfajban születnek meg, míg mások inkább korábbi helyükön maradva segítik az ötödik alfaj tökéletesedését. Megint mások az ötödik gyökérfaj fejlődésének csúcspontja idején majd testet öltő nagy lángelmékkel tartanak. Lehetséges, hogy a hatodik alfaj pályája delén képes lesz arra, hogy az ötödik alfajt úgy befolyásolja, hogy a történelem során először egy faj elérheti a nyugodt és méltóságteljes hanyatlást, a termékeny és tisztelettel övezett aggkort. Ez lehet a jutalma a sötétség erőivel megvívott küzdelemnek, és olyan lehetőségek feltárásának, amelyeket eddig egyetlen faj sem vitt végbe.

A test formáját, az érzelmeket és az elmét természetesen át kell alakítani az új alfaj céljainak megfelelően. Ennek érdekében a Manu elméjének és akaratának megformáló képessége a magasabb síkokon már megkezdte a munkát, módosítva az új korszak gyermekeinek a fizikai jellemzőit (bárhon legyenek is az erre fogékonyak), míg a Testvériség fizikai világban működő néhány fiatalabb tagja feladatuk kapta, hogy amikor lehetséges, ezek a gyermekek megkapják az új típushoz illő tanítást és képzést. Bár ez a munka jelenleg még nem jelentős, de eljön az idő, amikor majd óriási méreteket ölt, végül néhány évszázad múlva a hatodik alfaj jól felismerhető és csodálatra méltó eredményeket felmutató csoporttá alakul, miközben a világ tovább folytatja az ötödik alfaj tökéletesítését, amíg az el nem éri fejlődésének csúcspontját.

Az új alfajnak természetesen az ötödik alfajból kell kiágaznia, és a szükséges új jellemzőket tagjaiban egyesével kell kifejleszteni az érintett Én-ekben. Ez a felkészítési folyamat hosszadalmas, és könnyen lehet, hogy több életet is felölel.

Az új alfaj még fénykorában sem lesz egységes megjelenésű. Főként dolichocephalous⁵⁴ faj lesz, de lesznek közöttük szőke és barna hajú, valamint kék és barna szemű emberek. Bár az asztrális és mentális adottságok a fontosabbak, de gyakran csak a fizikai jegyek alapján lehetséges a felismerésük. Talán a legszembetűnőbb fizikai jellegzetességük a finom, szép formájú kezek és lábak, vékony ujjakkal és ovális körmökkel. A kéz ujjainak vékonysága különösen szembetűnő oldalról nézve. Bőrük felülete tiszta és finom, soha nem durva. Három arctípus létezik:

- (1) kifejezetten ovális formájú, magas homlokkal,
- (2) valamivel kevésbé hosszúkás formájú, széles homlokkal és
- (3) brachicephalous fejformájú, bár ez utóbbi elég ritka. (Megjegyzés: a brachicephalous fejforma esetében a koponya szélessége négyötöde a hosszának.) Ugyancsak van egy jól felismerhető *arckifejezés*, amit ha az ember megfigyel, hamarosan felismer.

Az alábbi szavakat Pape kapitány 1923-ban elmondott beszédéből vettük, amit a British Association-hez intézett az általa ausztrál-amerikainak nevezett fajról tartott előadásban: „A koponya általában boltozatos formájú, különösen annak első része. Nem találni közöttük olyat, amit „alacsonyan ülő fülnek” nevezünk. A haj és a bőr finom, a szemek fénylők, értelmet sugárzóak, nem dülledtek. Az ornyereg jól kiemelkedik, az ajkak érzékenyek és mozgékonyak, a szemöldök

⁵³ Az I. világháború. (a ford.)

⁵⁴ Hosszúkás koponyaforma, amelynél a koponya legnagyobb szélessége nem éri el legnagyobb hosszúság 80%-át. (A ford.)

kiugró, hangsúlyos. Az agykoponya homlok része jól fejlett, az arc típusa valamelyest háromszögletű, de nem éles, az általános testfelépítés pedig harmonikus, arányos, egészséges, távolról sem „csupa agy, semmi test” típusú. Az új faj gyermekeinek pszichológiai jellemzői közé tartoznak a gyors válaszadás a rokonszenvre, a szenvedők iránti szánalom, az alapelvek könnyed megértésének képessége, a gyors intuíció, az alaposság, az érzékenység, a fejlett igazságérzet, a szajkózó értelem hiánya, és a törekvés segítségnyújtásra másoknak. Jellemző rájuk a durva ételek elutasítása is, és általában ritka közöttük a nagyétkezés, bármilyen ételről legyen is szó. Egyéb tekintetben olyanok, mint a többi gyermek, de különösen szükségük van szeretetre és megértő tanárokra.”

Lelkületük egyik jellegzetessége az egységtudat, az a tulajdonság, amit Testvériségnek nevezünk, ami az együttérzés és az önfeláldozás alapja. Alapvetően a lelki tulajdonságok azok, amikre szükség van, mert bár lehet, hogy lassabb értelmi fejlődés lesz, de nem is erre lesz leginkább szükség, hanem arra, hogy a szellem egyesítse azt, amit az értelem szétválaszt. Túlnöve a jelenlegi szinten a tolerancia majd kiszélesedik, és általánossá válik. Mindaz, ami szüklátóköri, kirekesztő, ami az elkülönülésre törekszik, ami a hasonlóságok helyett a különbözőségeket hangsúlyozza, éles elentétben fog állni az újfajta tudatossággal.

Az idegrendszer kifinomultabbá válik, ez viszont nem szükségszerűen káros az egészségre, mivel azonban annyira finoman lesz kiegyensúlyozva, jobban ki van téve a megrázkódtatásoknak és a sérüléseknek. Így egy gyerek könnyen elveszítheti egyensúlyát, és súlyos szenvedést élhet át. Ezért az új faj gyermekeit a mai nagyvárosi környezetnél sokkal gyengédebb és harmonikusabb környezetben kívánatos felnevelni. A versengés, a harc, a társadalmi rang, az egyéni és üzleti ellentétek elkülönülést erősítő viszonyai mind ártalmasak az új, finomabb idegrendszerre, amihez valamilyen harmonikusabb környezetre van szükség, hogy az új típus megfelelően kifejlődhessen.

A hatodik alfaj tevékenységének lényege a sok egységbe foglalása egyetlen cél elérése érdekében, nem pedig egyvalaki uralmának biztosítása, aki rákényszeríti akaratát a többiekre. A vezető szerepeket betöltők az irányítást nem akaratukkal, hanem szeretetükkel, együttérzésükkel és megértésükkel gyakorolják. A hatalom jele a gyengédség és az együttműködés lesz a mások ellen cselekvés helyett. A hatodik alfaj előhírnökei szintetizáló képességet fognak mutatni, mivel képesek egyesíteni a különböző véleményeket és emberi jellemeket, képesek maguk köré gyűjteni a legkülönbözőbb látásmódokat, és közös nevezőre hozni azokat. A gyengeség megjelenése, amely az ötödik alfajban nagyon gyakran provokáló és türelmetlenséget vált ki, a hatodiknál inkább együttérzést és védelmezést idéz elő. A határozatlan, érzelgős részvét, amely a szegényes és fejletlen természetre jellemző, nem nevezhető együttérzésnek, hiszen nincs meg benne a gyógyítás képessége és védelmezés ereje. A valódi együttérzés képes segíteni, olyan érzelem, amit a tudás irányít, amelynél a gyógymodot a megértés alakítja ki. Ahogy már említettük, ez lesz a hatodik alfaj legjellemzőbb tulajdonsága.

Az új alfaj rendelkezni fog bizonyos pszichikus képességekkel, ehhez az agyalapi mirigy ki fog fejlődni, és egy újabb érzékként fog működni, amivel az ember képes lesz az asztrális érzelmeket éber tudatállapotában is felfogni.

Általánosságban azt mondhatjuk, hogy a hatodik alfaj meghonosítja az intuíciót és a bölcsességet, így egyesítve mindazt, ami az ötödik alfaj értelméből és a negyedik alfaj érzelmeiből a legjobb.

Fejezetünk elején említettük, hogy az új fajból sokan a Teozófia Társulat tagságából kerülnek ki. Társulatunk nagyszerű célkitűzése nem elsődlegesen a mentális fejlődés biztosítása (bár annak is megvan a maga jelentősége), hanem inkább hogy felébressze a fogékonyságot a buddhikus hatásokra, amikor az intuitív szeretet harmóniát és testvériséget teremt, és a fejlett értelmet használja fel, hogy egy ezeken az eszméken alapuló új társadalmat építsen fel. A Társulat pedig – mivel közelebbi kapcsolatban van a magasabb síkokkal – nagyon érzékeny azokra az erőkre, amik egy újabb „Emberfia” vagy Világtanító megjelenésekor szabadulnak fej, hogy átadják üzenetét a világnak. Tagjait az első hullámban éri egy ilyen nagyszerű esemény hatása, ami új erővel tölti el a szervezetet. Munkája megsokszorozódik, és szétterjed a világban, ami megmutatkozik majd mind a taglétszám növekedésében, mint a testvériség érzésének megerősödésében.

LIV. fejezet

A hatodik és a hetedik gyökérfaj

Az általános tervnek megfelelően a hatodik gyökérfaj az ötödik gyökérfaj hatodik alfajából fejlődik majd ki. Végül egy új kontinens lesz az otthona, amely már lassanként – egyik darabja a másik után – emelkedik ki a Csendes Óceánból. Sok ezer év múlva Észak-Amerika darabokra fog szakadni, és a mostani nyugati partvidéke (ahol a hatodik gyökérfaj meg fog születni) az új kontinens keleti partjává válik.

Miközben a kicsi közösség megszületik, amely az új gyökérfaj magjául fog szolgálni, az ötödik gyökérfaj csúcspontjára jut, és a világ minden pompája és dicsősége abban fog összpontosulni. A kis közösség a világ szemében vezetőikhez alázatosan ragaszkodó hóbortosok sajnálatra méltó gyülekezete lesz.

Mars (ma Morya Mester) lesz a hatodik gyökérfaj Manuja, Merkúr (ma Kuthumi Mester) pedig a Bodhiszattvája.

Elsődleges célján, az okkult igazság terjesztésén túl a Teozófiai Társulatnak van egy másik célja is, hogy hálóként működve összevonja azokat az embereket, akik eléggé érdeklődnek az okkultizmus iránt, és rendelkeznek azokkal a szükséges adott tulajdonságokkal, amik a Manut segítik az új faj létrehozásának munkájában. Nekik szigorú önképzésre lesz szükségük, ami feltételezi a legmagasabb szintű áldozatkészséget és önfeladást, csakúgy, mint a megingathatatlan bizalmat vezetőik bölcsességében.

Az okkultizmus tanulói tudják, hogy egy magasabb rendű tisztánlátás segítségével néha lehetséges a jövőt meglátni, esetenként figyelemre méltó részletességgel. C.W. Leadbeater azt állítja, hogy ezzel a képességgel képes volt elég sok mindent megismerni a hatodik gyökérfajt magjául szolgáló közösség majdani létrehozásának körülményeiről. Az *emberiség múltja, jelene és jövője* című könyvben különösen érdekes és részletes beszámolót ad arról, amit látott, és ennek a fejezetnek az anyagát is abból vettük át. A most következő leírás csak a leglényegesebbekre szorítkozik, ezért aki a további részletekre kíváncsi, annak az eredeti művet javasoljuk.

A közösség vagy település Kalifornia déli részén jön létre, nagyjából 700 év múlva. Egy hatalmas és gyönyörű birtokot vásárolnak, amin a Manu és helyettesei irányításával egy főtemplomból vagy katedrálisból, könyvtárból, múzeumokból és városházából, valamint az ezeket körülvevő, mintegy 400 lakóházból álló fenséges épületegyüttest emelnek. Rengeteg bonyolult gépezetet is beépítenek, és a település lakói gyorsan megtanulják, hogyan készítsenek el és javítsanak meg bármit, amire szükségük van, így a külvilágtól függetlenné válnak. A közösség azonban fenntartja a kapcsolatot a külső világgal azért, hogy megszerezzék az új felfedezéseket, találmányokat és a gépekkel kapcsolatos további fejlesztéseket.

A Manu maga is testet ölt, hogy kialakítsa a faj számára a fizikai test típusát, és összhangba hozza azt a hatodik gyökérfaj emberéről a Logoszban meglévő gondolatformával. Úgy 150 év múlva a település létszáma eléri a 100 000 főt, kevés kivételtől eltekintve valamennyien a Manu közvetlen leszármazottai lesznek. Maga a Manu 12 gyermeket nemz, akik valamennyien a 12 állatövi jegy egyikében születnek meg. Mivel a csecsemőhalandóság ismeretlen, a sokgyermekes családok lesznek a jellemzők.

A közösség tagjai személyre szóló adót fizetnek az ország kormányzatának, ezért cserébe szinte teljesen függetlenek, mivel hamarosan önfenntartókká válnak. A külvilág nagy tisztelettel tekint rájuk, és a közösség tagjainak életét gyönyörűnek, érdekesnek találják, ugyanakkor szükségtelenül aszketikusnak, sőt furcsának tartják. Látogatókat szabad fogadni, de a településhez tartozók nem köthetnek házasságot kívülállókkal.

A közösség tagjai a kiválasztottak kiválasztottjai, akik tökéletesen tisztában vannak vezetőjük, a Manu új faj megalapítását célzó munkájával, és feltétel nélküli odaadással támogatják ebben. A

Manu legteljesebb bizalmukat élvezi, és alapos önképzésük eredményeként megtanulták, hogyan tegyék félre a saját személyiségüket annak érdekében, hogy az Ő kívánságait tiszta szívvel teljesítsék.

A Manu szava megkérdőjelezhetetlen. Van egy Tanácskozó testülete, ami tucatnyi magasan fejlett tanítványból áll, néhányan közülük már Ashéka Adeptusok. A faj jólétének és hatékonyságának erősítéséhez folyamatosan új kísérletek végeznek. A Tanács valamennyi tagja képes szabadon működni az alacsonyabb síkokon, egészen legalább a kauzális testig. Ezért állandó kapcsolatban állnak egymással, mondhatni, folyamatosan üléseznek, akár még napi igazgatási feladataik kérdéseiben is.

Sem bíróság, sem rendőrség nem létezik, mivel nincs sem bűncselekmény, sem erőszak. Az egyetlen büntetés a közösségből kizárás lenne, de senki sem vállalná egy ilyen büntetés legcsekélyebb kockázatát. Mivel mindenki rendelkezik legalább valamilyen mértékig pszichikus képességekkel, mindannyian képesek valamennyire meglátni azoknak az erőknek a működését, amikkel foglalkozniuk kell, és azt, hogy a Manu és segítői milyen óriási mértékben előttük járnak fejlettségben.

A vallásos nézetek megegyeznek azokkal, amiket ma teozófiának nevezünk, de sok olyan kérdés, amiről jelenleg csak felületes tudásunk van, számukra már alaposan és részleteiben is ismert. A halál utáni élet tényei és a magasabb világok természete tapasztalatokkal alátámasztott tudás szinte mindenki számára. Néhányan a magasabb rendű filozófiát és metafizikát követik, de a többség vallásos érzelmeit inkább a különböző templomokban fejezi ki, amiket hamarosan be fogunk mutatni. Az emberek alapvetően gyakorlatiasak, tudományuk és vallásuk tökéletes összhangban van, és mindkettőnek egyetlen célja a közösség szolgálata. Sokan üdvözlik a felkelő napot, amelyre az Istenség testének egyik központjaként tekintenek.

A dévák vallásos életük részei, és megszokott dolog látogatásuk az emberek körében, akiknek sok előnye származik a velük tartott állandó kapcsolatból, a tőlük származó útmutatásokból. Valójában a dévák rendszeresen dolgoznak a főpap (a jelenlegi Kuthumi Mester) irányítása alatt, aki mind a vallás, mind az oktatás első számú felelőse. A templomi szertartások négy típusa létezik, és ezek működtetése a dévák első számú feladata.

A templomi szertartások alapvető célja, hogy megmutassa minden embernek azt a kifejezési módot, amelyen keresztül a legkönnyebben eljuthat Istenhez, és amin keresztül az isteni befolyás is a legkönnyebben elérheti őt. A négyféle templom a szereteten, az áhítaton, az együttérzésen és az értelmén keresztül működik. A cél az, hogy az egyes emberben leginkább uralkodó jellemzőt felébressze, és tudatos kapcsolatba hozza a Logosz megfelelő jellemzőjével, hiszen az nem más, mint a Logosz egyik kifejeződése. Minden szertartás célja az, hogy meghatározott és kiszámított hatást keltsen az emberben, ezért egy évre, vagy akár évekre előre gondosan megtervezik a szertartásokat, figyelembe véve a gyülekezet átlagos fejlettségi szintjét, és azzal a céllal, hogy annak tagjait bizonyos fejlettségi szintre emeljék.

A bíborvörös vagy szeretet templomokban alapvetően a színekkel dolgoznak, és főleg a hívők asztrális és buddhikus testeire hatnak. A templom épülete kör alakú, és legnagyobb részét nyitott a szabad természet felé. A hívők lehunyt szemmel a padlón ülnek, mentális látásuk előtt a színek sorozata vonul végig, és minden embernek megvan a maga színsorrendje. Ez egy bevezető imádságnak felel meg, és az a célja, hogy megnyugtassa az embert, rendezze gondolatait, és ráhangolja őt a környezetére. Amikor a szertartás megkezdődik, a déva egy megdicsőült emberi formában materializálódik, és ragyogó bíborvörös köntöst visel egy piramis vagy egy kúp alakú, finom díszítésű emelvény csúcsán állva, az épület középpontjában.

A déva ekkor feje felett ragyogó színekből álló fénysávot kezd villogtatni, amely a Dévák szín-nyelvén kifejezett gondolat, ami az adott szertartás szöveges leírásaként vagy vezérfonalaként szolgál, és amely látható és érthető is az egybegyűlteket számára.

Ekkor valamennyi jelenlevő leutánozza a déva színsávját, arról egy kicsinyített másolatot kivetít maga elé a levegőbe. A déva ez után saját színformáján keresztül kiáraszt egy befolyás-áramlatot, amely a saját kicsinyített színformáján keresztül eljut, és felemel valamennyi hívőt. A szertartást vezető déván keresztül a magasabb rangú dévák köréből további befolyás is áramlik a résztvevők felé. A déva hatalmas auráját a bíborvörös fény tengere tölti be, majd kiárad a gyülekezetre, és ér-

zelmeiket nagyobb aktivitásra serkenti, kiváltva belőlük a legmagasabb szintű szeretetet, amire csak képesek. Ezt követően a déva megfordítja az erő-áramlás irányát, az összes beérkező tüzes áramlatot összegyűjti magában, majd hatalmas szökőkútként továbbítja azt a várakozó dévák körének, akik szintén továbbadják azt a sugaruk vezető dévájának.

A vezető déva összegyűjti a hasonló áramlatokat a világ minden tájáról, és egyetlen nagy folyammá egyesíti azokat, amely az Istenség lábai körül folyik. A Logosz azonnal válaszol, és a fő déván keresztül egy hatalmas erő-áramot indít el vissza a megáldandó emberek felé. Nagyon röviden ez a vallásgyakorlás napi módja, amely jótékony hatását nem csak az egyes hívőkre, hanem az egész környékre is kifejti. Néha a déva egyfajta szín-misé is bemutat, többnyire egyetlen kiejtett szó nélkül. Ilyenkor a színek egymásba olvadnak, áttűnnek, és a szeretet hatását a többi emberre is kifejti. A szertartás alatt különféle illatos füstölőket alkalmaznak, amelyek főleg a buddhikus testre hatnak.

A kék vagy áhítat templomok alapvetően a hangokkal dolgoznak, az általános módszer azonban nagyon hasonló a bíborvörös templomokéhoz, csak itt az uralkodó elem a zene a színek helyett. Mindenki magával hozza a saját egyéni módon magnetizált hangszerét, ami leginkább olyan, mint egy kör alakú, fényes fémből készült húrokkal szerelt hárfa, és ezen játszanak, illetve ezen keresztül kapják meg a spirituális befolyást. A templom egész légkörét átítatják a Gandharvas vagyis zene-dévák, ezért minden hang megsokszorozódik úgy, hogy társul mellé számtalan földöntúli szépségű fel- és alharmonikus hang is. A kék templom is elsősorban az emberek asztrális és buddhikus testeire hat.

A sárga vagy értelem templomokban ugyanilyen felépítésű szertartásokat végeznek, amelyek a mentális formák vagy alakzatok létrehozásán alapulnak, és hatásaikat leginkább a hívők mentális és kauzális testeire fejtik ki, akik átadják magukat a legmagasabb szintű értelem fehéren izzó erejének. Az erőteljes értelmi tevékenység következtében a hívők előbb a mentális megértésig jutnak el, majd az erős nyomás következtében behatolnak az intuíció világába, néhányan ténylegesen is elhagyják a testüket, mások pedig egyfajta szamádi⁵⁵ állapotba kerülnek.

Valamennyi templomban nagy hangsúlyt fektetnek az akarát fejlesztése, amelynek hatása nagyon jól látszik a kauzális test erőteljes izzásán. Hatással van ez a mentális testekre, sőt még a fizikai agyra is, ami úgy tűnik, határozottan nagyobb méretű, mint az ötödik gyökérfaj emberénél.

A zöld vagy együttérzés templomokat a karma jóga megfelelőinek tekinthetjük, mint ahogyan a kék és bíborvörös templomoké a bhakti jóga, míg a sárga templomok megfelelője a dzsnana jóga. A zöld templomokban a szertartás a gyakorlati tevékenységre koncentrál, és a hívők itt különböző tervekkel dolgoznak a világ változatos módokon történő megsegítésére, amiben irányítóik és vezetőik a gyógyító dévák rendjének tagjai.

Ahogy említettük, minden ember az őt legjobban vonzó templomhoz csatlakozik, mivel a fejlődés szempontjából nincs különbség egyik vagy másik templom követői között. Mi több, előfordul, hogy aki rendszeresen az egyik templomot látogatja, alkalmanként egy másikba is eljár. Van néhány ember, aki egyik templomba sem jár, de emiatt nem tartják őket vallástagadónak vagy bármi módon alább valónak azoknál, akik rendszeresen járnak szertartásokra. Az egészet egyszerűen vérmérséklet kérdésének tekintik, és teljes a szabadság, a másság elfogadása.

Kuthumi Mester, aki – mint már mondtuk – a közösség minden vallási és oktatási tevékenységének a fő felelőse, sorban meglátogatja valamennyi templomot, és ilyenkor átveszi a vezető déva szerepkörét.

A közösségben az oktatást kiemelkedő fontosságúnak tekintik. Mindenféle segédeszközt felhasználnak, a színeket, a fényeket, az illatokat, a hangokat, a formákat, az elektromosságot, és az oktatásban nagy szerepet játszó dévák a természetszellemek egész hadát is bevonják. Minden tanárnak tisztánlátónak kell lennie, az viszont nem számít, hogy nők-e vagy férfiak. Bizonyos órák megtartásához a dévák gyakran fizikailag materializálódnak, de úgy tűnik, nem kapnak vezető szerepet az iskolák irányításában. Mivel minden ember a halálát követően azonnal újra testet ölt, a legtöbbüknek van több-kevesebb emléke korábbi életeiből, így még a legkisebb gyermekek is töké-

⁵⁵ Teljes körű, extatikus transz állapot, amelyben az ember képes tökéletesen uralni valamennyi fizikai és mentális adottságát. Ez egyben a jóga legmagasabb foka is. (A ford.)

letesen tisztában vannak a közösség rendeltetésével, és igyekeznek új tudathordozóikat olyan gyorsan irányításuk alá vonni, ahogyan csak lehetséges.

Nagy figyelmet fordítanak a képzelet fejlesztésére, és a vizualizációt is alaposan begyakorolják. A számolás nagyban leegyszerűsödik, mindenhol a tízes számrendszert használják, és gyakorlatilag minden számítást vagy táblázatgyűjtemények vagy számológépek segítségével végeznek. A helyesírás a kiejtéshez igazodik, az íráshoz a mai gyorsíráshoz hasonló jeleket használnak, amikkel legalább olyan gyorsan lehet írni, mint ahogy az átlagember beszélni tud. A nyelv angol, de jelentősen átalakult. Történelmet senki nem tanul, egyes érdekes történetektől eltekintve, de minden házban megtalálható kivonatosan az egész történelem. Földrajzot korlátozott mértékben tanítanak, főleg az emberi fajokkal és azok jellemzőivel kapcsolatban. Általában senki sem veszi a fáradságot, hogy olyasmit megtanuljon, amit egy pillanat alatt megtalálhat egy szakkönyvben, vagyis az oktatás szigorúan a hasznosságot tartja szem előtt.

Egy 12 éves gyermek általában emlékszik mindenre, amit korábbi életeiben tudott, és talizmánokat is alkalmaznak annak érdekében, hogy segítsenek neki visszaemlékezni elmúlt életeire.

Vannak szertartások a templomokban a gyermekek számára, amelyeken ők énekelnek, és hangszeren játszanak, ami biztosítja könnyed fejlődésüket. A nyílt színen eljátszák azt is, ahogy a bolygók a Nap körül mozognak. Bár eközben jól szórakoznak, teljesen megtanulják mindennek a vallásos hátterét is. Egy másik tánc azt játssza el, ahogyan az élet a Holdláncról a Földláncra átkerült. Minden tudnivalót ilyen módon adnak át a gyermekeknek, félig játék, félig vallási szertartás formájában. A gyerekek finom, de ragyogó színű ruhákban járnak, és az általuk eljátszott bonyolult fejlődési utak megtanítása sok gyakorlást és fegyelmet követel meg tőlük, ők mégis nagyon lelkesen teszik a dolgukat. Így az oktatás és a vallás olyan szorosan összekapcsolódik, hogy nagyon nehéz világosan elválasztani az egyiket a másiktól.

A szülői szerep vállalása megállapodást jelent valamennyi érintett fél között, a halál pedig általában elhatározott dolog. A betegségeket gyakorlatilag kiküszöbölték, ezért ritka balesetektől eltekintve senki sem hal meg öreg kora előtt, és amíg a testük hasznos számukra, nem vetik le azt. Senki sem látszik öregnek, amíg legalább nem nyolcvan éves, és sokan túlélnek a száz évet.

Amikor az ember úgy érzi, erői fogyóban vannak, kiválaszt magának egy apát és anyát, akiről úgy gondolja, hogy megfelelőek lesznek számára. Ha megegyeznek, átadja nekik saját személyes talizmánját, és elküldi nekik azokat a személyes holmijait, amiket át akar vinni a következő életébe. A személyes talizmán általában valamilyen drágakő, amit teljesen átítatott az ember magnetizmusa, és amely kapcsolódik Én-jének nevéhez, ami olyan név, amit gyakran a földi életben is viselnek. Amikor az ember be akarja fejezni az életét, egyszerűen elveszíti élni akarását, és rövid időn belül – legtöbbször álmában – békésen meghal. Gyakran a halálra készülő következő szüleikhez költözik, és az ő házukban hal meg.

Nincs semmiféle temetési szertartás, és a barátok sem gyűlnek össze. A holttestet egy edénybe helyezik, ahol sav és valamilyen elektromossághoz hasonló energia segítségével finom szürke porrá válik.

Általános szabályként elmondható, hogy az emberek karmikusan szabadon választhatják meg következő születésüket, bár néha, ha a Manu nem ért egyet ezzel, megváltoztathatja a tervet.

A szülők általában úgy tervezik a családot, hogy tíz-tizenkét gyermekük legyen, jellemzően ugyanannyi fiú és lány, a születések között általában két-három év telik el, és az ikrek, sőt a hármas ikrek sem ritkák. Nem láthatók bénák vagy torzszülöttek, nincs csecsemőhalandóság, és a szülési fájdalom szinte teljesen megszűnt.

Az emberek a mostanihoz hasonlóan lesznek szerelmesek és kötnek házasságot egész életükre, bár a közösség iránti kötelességtudat még ilyen esetekben is erősebb, mint a személyes kívánság. A közönséges szexuális szenvedélyen uralkodnak, a gyermekek számára egészséges testek megteremtését egyaránt vallásos és mágikus cselekedetnek, a házasságot pedig ennek lehetőségét megteremtő intézménynek tekintik.

Házasságot kizárólag a Manu jóváhagyásával lehet kötni, és ebben szinte egyedül az eljövendő utódok szempontjai számítanak. Gyakori eset, hogy egy házasulandó párra máris két vagy három Én várakozik, hogy leendő gyermekükként testet ölthessenek. A házasság monogám, és nincs válás,

bár a megállapodás kölcsönös egyetértéssel mindig felbontható. A legtöbb esetben a házasság egész életen át tart, de ha véget ér, bármelyik fél szabadon köthet újabb kapcsolatot. A legerősebb kötelékek valószínűleg a szülők és gyermekeik közöttiek. Ugyanazon típusú emberek általában nem kötnek házasságot, hacsak nem valamelyik templom számára a dévák által tanítandó gyermekeket kell nemzeniük.

A lehető legnagyobb megtiszteltetés a Manu családjában megszületni, de természetesen a gyermekeit ő maga választja ki.

A Tanács csak férfiakból áll, és a Manu irányítása alatt tagjai kísérleteket folytatnak elmeszülte testek megteremtésében.

A faj fehér bőrű, bár egyesek sötétebb hajjal, szemmel, és spanyolos vagy olaszos arccszínnel rendelkeznek. A férfiak mind magasabbak 190 centiméternél, és a nők is közel ilyen magasak. Mindenki izmos, arányos testalkatú, könnyed, kecses mozgásuk még nagyon idős korban is megmarad.

A településeknek mind megvannak a maguk templomai, középületei és iskolái, lakóházaik pedig parkok és kertek között ritkásan szétszórva találhatók.

A lakóházak és más épületek is általában teljesen nyitottak a szabadba, de a tetőt tartó oszlopok közötti tér olyan anyaggal lezárható, amely tetszés szerint átlátszóvá tehető. Jellemző sajátosság a sokféle méretű és formájú kupola alkalmazása. Sehol nincsenek sarkok, minden szoba vagy terem kör vagy ovális alakú. Minden ház tele van virágokkal és szobrokkal, és mindenfelé bőségesen találunk vizet. Éjjel a házak kupolái tetszés szerint választható színű, erős fényt sugároznak ki.

Nagyon kevés bútor van, az emberek a párnákon ülnek és fekszenek a márványból vagy más simára csiszolt kőből készült padlón.

A ruhák egyszerűek, finom vonalúak, némileg hasonlítanak az Indiában vagy az ókori Görögországban viselthez, és kizárólag ragyogó, finom színű lenből vagy pamutból készülnek, amelyeket mindkét nem egyformán visel. Általában semmit nem hordanak a lábukon vagy a fejükön.

A közösség teljesen vegetáriánus, és többnyire a szabadban működő éttermekben étkeznek. Étrendjük a nagy mennyiségben termesztett friss gyümölcsökön alapul, ezen kívül változatos színű és ízesítésű főtt ételeket is fogyasztanak.

A tenger vizéből óriási mennyiséget sótalanítanak lepárlással, és mindenhová juttatnak belőle, ahová szükséges. A desztillált vízhez a szükséges ásványi anyagokat hozzáadva biztosítják, hogy az friss, gyöngyöző és szomjúságot oltó legyen.

Minden házban az alap felszereltségéhez tartozik egy teljes körű enciklopédia, amiben tömören, de a szükséges részletekkel együtt megtalálható minden, amit akkor tudnak. Minden templom mellett van egy körzeti könyvtár, ahol egy még részletesebb enciklopédia van, amely tartalmazza minden könyv kivonatát, amit bármely témában valaha is írtak. A British Múzeumhoz mérhető nagyságú Központi Könyvtárban pedig megtalálhatók maguk a könyvek is, mind az eredeti régi nyelven, mind pedig az akkor használatos rövidített írásmódú angol szöveggel.

A napilapokat egy olyan készülék helyettesíti, ami a telefon és a magnetofon kombinációja. A fontosabb híreket összefoglalva minden házba elküldik, és a központi irodát felhívva bárki megkaphatja a teljes szövegű változatot. Ilyenkor mindazt, ami a témában elérhető, kábelen elküldik a házhoz, ahol az kinyomtatható. Ugyanezt az eszközt használják akkor is, amikor a házi enciklopédiát újabb lapokkal bővítik.

A Manu néha rendeleteket és tudnivalókat hirdet ki a központi templomban, ilyenkor a szavai az összes többi templomban egy időben hallhatók.

Az állatok és növények tanulmányozása soha nem elpusztításukkal, hanem tisztánlátással történik. A múzeumokban életnagyságú szobrokon mutatják be az összes emberi fajt, amely valaha is élt a földön, sőt még azokat is, akik láncunk más bolygóin éltek. Minden ilyen szoborhoz ábrákkal ellátott leírást mellékelnek, amelyek bemutatják, miben különböztek egymástól a magasabb szintű tudathordozóik. Hasonló modellekkel szemléltetik a jövőben várható fejlődés nagy részét is.

Mivel a betegség ismeretlen, nincsenek egészségügyi intézmények, bár sebészet létezik a ritkán előforduló balesetek miatt.

Van egy gondosan összeállított múzeum, amely bemutat minden valaha létezett művészetet és mesterséget, mindenféle gépezet modelljét is, közöttük jó néhányat az atlantiszi időkből.

A történelmet közvetlenül az Akasha Krónikából írják, és a fontosabb események helyszíneiről a Krónika alapján készített képekkel teszik szemléletessé. Van egy olyan berendezés, amely a krónikából bármelyik kiválasztott történelmi eseményt látható és hallható módon felidéz.

Léteznek csillagászati megfigyelések is, és olyan berendezés is, amely jelzi az égitestek helyzetét bármely pillanatban. Csillagászati ismereteik nagy részét a dévaktól kapták, bár ezeket a közvetlen megfigyelésekből származó tudástól elkülönítve kezelik.

A kémiában hatalmas fejlődés történt, és beletartozik az elemi eszencia is, ez vezet át a dévák és a természetszellemek világába. A talizmánok területén bármely érzékeny ember pszichometrikus módszerek segítségével túlléphet a modelleken, és a dolgokat önmagukban vizsgálhatja.

Az előadásokat leginkább a kinyomtatott ismeretek váltják fel. A festészet csak kikapcsolódás-ként létezik. Az egész életet áthatja a művészet, még a legegyszerűbb tárgyak is gyönyörűen kidolgozottak. Nincsenek színházak, mert a színpadi művészetet idejétmúltnak és gyerekesnek tekintik. A kartáncokat és felvonulásokat pedig a vallási élet részeként kezelik.

A játékokat, az atlétikát és a tornát széles körben űzik férfiak és nők egyaránt.

Sok mindent közvetlen akaraterővel végeznek el, és a természetszellemek komoly szerepet töltenek be a közösség életében. Az üzeneteket telepatikusan továbbítják, főleg gyereket, akik általában ügyesebbek ezen a területen, mint a felnőttek.

Amint már említettük, a közösség gyakorlatilag önellátó, csak régi kéziratokat, könyveket és művészi tárgyakat hoznak be a külvilágból. Ezekért azzal a pénzzel fizetnek, amit a közösséget meglátogató turisták és vendégek hoznak be, mert a közösségben belső célokra nem használnak pénzt. Drágaköveket és aranyat alkímiai módszerekkel állítanak elő, és néha ezekkel is fizetnek az importált cikkekért.

Mindenki szabadon választhatja meg, milyen munkát végez a közösség számára. Az oktatás ingyenes, de egyetemi képzést csak azok kapnak, akik ezt hasznosítani is tudják majd, illetve szükséges ahhoz a munkához, amelyre vállalkoztak.

Mindenki megkap egy bizonyos számú zsetont, amivel élelmet és ruhát szerezhet be magának. A gépesítettség olyan tökéletes, hogy például a ruhagyárak szinte zajmentesek, és főleg fiatal lányok irányítják működésüket.

Ekkorra már az egész világ beszünteti a hő energiaforrásként történő felhasználását. Első lépésként a bolygó teljes vízenergia készletét használják fel villamos energia termelésére, amit aztán hatalmas távolságokra is veszteség nélkül szállítanak. Ezt később felváltja a fizikai atomokban levő erő – amit Keely⁵⁶ dinaszférikus erőnek nevezett el – felhasználása, amit ingyenesen és korlátlan mennyiségben jut el bárkihez a világon, minden lehetséges célra. A piszkot gyakorlatilag megszüntették, így az üzemek éppen olyan tiszták és gyönyörűek, mint a lakóházak.

A szokásos napi munkaidő 3 óra, és a gépek többnyire önműködőek. Az éttermekben a személyzet váltásokban dolgozik. Még maga a főzés is nagyrészt gépekkel, önműködően történik, és valójában karok és gombok megnyomásából áll.

Durva vagy piszkos munka már nem létezik, és senki nem tekint semmilyen munkát méltóságon alulinak. A bányászat megszűnt, mert szinte bármit elő lehet állítani alkímiai módszerekkel. Számos új ötvözetet találtak fel.

Minden mezőgazdasági munkát gépek végeznek, legtöbbször önműködően. Még a gépeket is gépek készítik. Szennyvízcsatorna helyett minden házban van egy vegyi átalakító, ami minden hulladékot szürke, hamuszerű porrá változtat. Nincsenek szolgák, mivel gyakorlatilag semmi dolguk nem lenne. Amikor mégis szükséges, az emberek segítenek egymásnak.

⁵⁶ John Ernst Worrell Keely (1827 -1898). Az Egyesült Államokban élt, rendkívüli éleslátással és tehetséggel bíró feltaláló, akit kora és környezete alig értett meg, sőt mindent megtettek ellehetetlenítésére és tönkretételére. Mégis, személye később Nikola Tesla-éhoz hasonló legendás hírnévre tett szert. Kutatási eredményeinek egy részét már a modern tudomány is bizonyította, és szabadalmak is kötődnek hozzájuk, más részét még nem sikerült reprodukálni. (A ford.)

Kevés magántulajdonú dolog létezik, a közösség alapelve az, hogy élvezzük a dolgokat, nem pedig birtokoljuk azokat. Ha az ember bármit elő kíván állítani magának, a szükséges eszközöket megszerezheti, ha cserébe dolgozik a közösségért.

Az utcák nem a mai értelemben vett utcák, hanem inkább parkon átvezető utak. Az úttest egy darabból álló, gyönyörűen polírozott kő, gránitszerű szemcsés mintázattal és márványhoz hasonló felülettel. Néha halvány rózsaszín, máskor sápadt zöldes árnyalatú. Minden reggel vízzel mossák fel, így tartják makulátlanul tisztán.

Mivel csak sima köburkolat és fű létezik, az emberek mezítláb járnak. Minden épület bejárata előtt van egy sekély, folyóvizes lábmosó a lábak megtisztítására és hűtésére.

Minden háznak van néhány könnyű, rugalmas keréken guruló, finomművű könnyű fémvázis járműve, amik leginkább tolókocsihoz hasonlítanak. Nagy sebességgel és tökéletesen simán mennek, és természetesen az egyetemes energia hajtja, feltöltésükkor energiacsapra csatlakoztatják őket. Nehéz szállítójármű alig van. Bár a világ többi részén használnak repülőgépeket, a közösség tagjai nem kedvelik a légi közlekedést. Úgy gondolják, hogy ehelyett inkább képesnek kell lenniük asztrális testükben utazni. Az iskolai oktatásban szerepel az asztrális test kivetítésével foglalkozó tantárgy is.

Az éghajlat szinte tökéletes, nincs is igazi tél. Mindenfelé virágok pompáznak, és az egész területet öntözik, még ott is, ahol nem ültetnek virágokat. A meleg-igényes növényeket apró, meleg levegőt kibocsátó fűvőkákkal veszik körül, amelyek az energiaforrásból származó hővel táplálódnak.

A világ többi részén is óriási fejlődés történt. Európa államszövetséggé vált, amelynek központi képviselő testülete irányítja az ügyeket, és az egyes országok uralkodói egymást váltják annak elnöki posztján. Ezeket a változásokat valamikor a huszadik század során indítja el Julius Caesar újabb testet öltése, akinek munkája nagymértékben összefonódik a Világtanítóéval. Caesar ráveszi az országokat, hogy ne háborúzzanak, és a korábban fegyverkezésre költött összegeket inkább szociális fejlesztésekre fordítsák, beleértve ebbe a nyomornegyedek eltüntetését és a városok nagyarányú fejlesztéseit. Segítségül csatlakozik hozzá egy csoport rendkívüli képességű ember, közöttük Napóleon, Scipio Africanus, Akhbar és mások is. A szövetség alakuló ülésére Caesar egy körkörös üléstermet építtet sok-sok ajtóval, amiken át mindenki egyszerre léphet be, így jelezve, hogy egyetlen országnak sincs előnye a többiekkel szemben.

Mindezek a változások nagyrészt a világra köszöntő új korszaknak köszönhetőek, amelynek kezdetét a Világtanító érkezése és tanításai jelentik. A vizsgált korszakban a világ vallásai az Ő tanításain alapulnak majd, és bár a régebbi vallások közül néhány még tovább él, az emberek általában inkább idejét múltként tekintenek rájuk. A dolgok menetében általában nagy javulás áll be. Mindössze egy kisebb fegyveres erő marad, amely csak rendfenntartási célokat szolgál. A szegénység gyakorlatilag megszűnt, a nyomornegyedek helyét parkok és kertek váltották fel.

Az átalakított angol nyelvet – a maga gyorsírászerű írott formájával és sok betűszóval kiegészítve – használják világszerte mind üzleti, mind irodalmi célra, és ez gyorsan felváltja a különböző országok nyelveit. Például a legtöbb könyv ezen a nyelven jelenik meg, beleértve a más nyelveken írt kiemelkedően jó könyvek fordításait is.

A közösségben a könyveket halvány tengerzöld színű papírra sötétkék betűkkel nyomtatják, mivel ezek olvasása kevésbé megterhelő a szemnek, mint a fehér alapon fekete betűk, és ez a módszer válik általánossá a világ többi részén is. A civilizált életmód az egész világon elterjedt, és így nincsenek a szó igazi értelmében vett vademberek.

Valamennyi nemzet továbbra is büszke saját magára, de már nem félnek egymástól. Megszűnik a kölcsönös gyanakvás, így egyre inkább a testvériség a jellemző. A bűnözés jelentősen lecsökken, mivel az emberek sokkal többet tudnak, de főleg mert sokkal elégedettebbek.

Az új vallás széles körben elterjedt, és a hatása nagyon erős. Teljes egészében tudományos alapokon áll, így a tudomány és a vallás – bár elkülönültek egymástól – már nem állnak szemben. Az emberek megvitatják egymás közt a különféle szellem-kapcsolatokat, és összevesznek egymással azon, vajon biztonságos-e erre vagy arra a kísértetre hallgatni, vagy maradjanak meg azoknál, akiket az adott időszak vallási tekintélyei felhatalmaznak és szavatolnak.

Iskolák mindenhol vannak, de ezek – az ígéhirdető-képzőktől eltekintve – nem az egyház irányítása alatt állnak. Mivel nincs szegénység, nincs szükség karitatív tevékenységre sem. A kórházakat a kormányok üzemeltetik. Minden létszükségleti cikk termelését szabályozzák, ezért ezek között nincs jelentős áringadozás, de a luxuscikkek, művészi tárgyak és hasonló kereskedelme még mindig magánkézben van.

A földek nagy része névlegesen a király birtoka. Apáról fiára szállhat, de csak a hatóságok hozzájárulásával. A bányászat jelentősen visszaszorult, és az Európa északi részén levő egykori bányák nagy részét egyenletes hőmérsékletük miatt légúti megbetegedéseket gyógyító szanatóriumok használják. A fémeket nagy mélységekből hozzák fel, szinte minden munkát a gépek végzik. A vasat a jelenleginél sokkal kevesebb nehézséggel állítják elő.

Angliában minden valós hatalom a király kezében van. Nincs parlament, de létezik egyfajta népszavazás intézménye. Mindenkinek joga van felvetni kérdéseket, amik azonnal figyelmet is kapnak. Az uralkodói cím továbbra is örökletes, az egész Brit Birodalom egyetlen királyt ismer el. Néhány tartomány kormányzójának hivatala is öröklődik, ezek a kormányzók olyanok, mint az alkirályok.

A nyílt tüzet és a füstöt mindenhol betiltották. Az egyetemes energia alkalmazásának köszönhetően a legtöbb dologhoz valamilyen csap megnyitásával lehet hozzájutni. Bár a városok nagyobbak a maiaknál, de sokkal szellősebbek a sok park és kert következtében. Hollandiában az öntözőrendszer nagymértékben tökéletesítették, az egész víztömeget naponta cserélik, és messze a tengerbe vezetik ki. Festékanyagokat, élelmiszereket és egyéb termékeket nyernek a tengervíz lepárlásával. Az utcákon trópusi fafajták nőnek, amelyeket az egyetemes energia hő formájú áramával tartják melegen.

Eleinte az utcákat befedték és fűtötték, de amikor az egyetemes energiát bevezették, ezeket a teőket megszüntették. Úgy tűnik, hogy Kína civilizációja nem sokat változott, noha sok felszínes változás történt.

India sem változott meg jelentősen alapjaiban, az ősi falu még mindig falu, de már nincsenek éhínségek. Az ország két vagy három nagy királyságra oszlik, de továbbra is a Brit Birodalom része. Sokkal gyakoribb a fehér fajokkal történő vegyes házasság, és a kasztrendszer már nagyrészt a múlté.

Tibet megnyitotta kapuit, és repülőgépekkel is megközelíthető, bár a ritka levegő és nagy magasság miatt gyakran még ezek is nehezen jutnak oda. Közép-Afrika sok nagyszerű szállodájával Svájcra hasonló helyé vált.

A Teozófiai Társulat továbbra is létezik, de mivel az első célkitűzése már nagyrészt teljesült, erőfeszítéseit főleg a másodikra és a harmadikra összpontosítja. Egy nagy központi egyetemet tart fenn, kihelyezett tagozatokkal a világ különböző részein. A jelenlegi központi épületet egy lenyűgöző szépségű, hatalmas kupolájú palota váltja fel, amelynek középső része a Taj Mahal-hoz hasonlít, de annál jóval nagyobb. Az okkult kémiával egy külön részleg foglalkozik, és gyönyörű modelljeik vannak. A *Titkos Tanítás* még mindig létezik, és ezt is lefordították az egyetemes nyelvre.

A Társulat fontos szerepet tölt be a világ tudományos életében, és sok olyan szakterület van, amelyeket a jelek szerint semmilyen más szervezet nem oktat. Hatalmas mennyiségű irodalom köszönhető a szervezetnek, amely ébren tartja az érdeklődést a régi vallások és az elfeledett dolgok iránt. Kiadványai között van egy hatalmas tankönyv-jellegű sorozat, amelyek leginkább korunk „A Kelet Szent Könyvei” sorozatához hasonlítanak. Az irodalmi részleg hatalmasra duzzadt, és egy világméretű szervezet központja. Még mindig Adyar a munka központja, de egyben zárandokhely is. Olcott ezredes – aki Manu tisztségviselőjeként Kaliforniában dolgozik – ismét a Társulat tiszteletbeli elnöke, és legalább két évente egyszer ellátogat a központba. Annak ellenére, hogy a dél-kaliforniai közösség gyakorlatilag mind a 100 000 tagja valamikor már volt tagja a Társulatlak, még mindig maradt egy hatalmas Társulat, hogy a munkát elvégezze Adyar-ban és a világ többi központjában.

A közösség életében nagy hangsúlyt fektetnek a legélesebb értelem, a legnagyobb mértékű szellemesség és sokféle egyéb készség kifejlesztésére. De mindezek hasznavehetetlenek lennének az

azonnali engedelmesség és a Mesterek iránti feltétel nélküli bizalom nélkül, akik az egész tervet alakítják, és mindent irányítanak körültekintő figyelemmel.

Azoknak, akik csatlakoznak a közösséghez, gyorsan, egymás után kell testet öltetniük, minden alkalommal megpróbálva, hogy testeikkel egyre jobban megközelítsék azt a modellt, amit a Manu célként kitűzött. Ez kemény, embert próbáló munka, de elengedhetetlen az új típusú emberiség létrehozásához, ami a fajhoz szükséges.

A lehetőség, hogy ehhez a munkára önként jelentkezzen, mindenki előtt nyitva áll.

Az eddig leírtak mindössze a hatodik gyökérfaj kezdeteit ismertetik, ami nagyjából annyit árul el az egész faj életéről, mint amennyit az a néhány ezer ember, akik Ruta szigetének délkeleti részén, az óceán partján összegyűltek, hogy megszülessen belőlük a nagyszerű ötödik gyökérfaj, amely jelenleg a világot vezeti. Nem tudjuk, mennyi idő múltán szaggatják darabokra Amerikát a földrengések és tűzhányókitörések, és emelkedik fel a Csendes óceán mélyéről az a földrész, ami majd a hatodik gyökérfaj otthona lesz. Az új földrész fokozatosan fog kiemelkedni, és az a föld, ami egykor Lemúria volt, ismét felébred korszakokon át tartó álmából, és újra a Nap sugaraiban fog fürödni. Ugyanis a hatodik gyökérfaj földrésze nagyjából az egykori Lemúria területén lesz.

Természetesen a hatodik gyökérfajnak is meglesz a maga hét alfaja, amelyek közül a hetedik lesz az, amiből a hetedik gyökérfaj megszületik. Ez természetesen már a hetedik gyökérfaj Manujának munkája lesz, aki szintén létrehozza a gyökérfaján belül a szokásos hét alfajt. De erről a munkáról még semmit nem tudunk. A hetedik gyökérfaj fő célja a Sat, vagyis a tiszta létezés kibontakoztatása lesz. Ez az Isteni Életnek az az aspektusa, amit az Atyaként, a Teremtőként és a Pusztítóként ismerünk, és akit a hinduk Matâdeva néven tisztelnek.

Miután a hetedik gyökérfaj is bejárta a maga útját, a Föld – a szokásos magként hátramaradóktól eltekintve – kiürül, és az élet fő áramlata továbblép a Merkúrra. Az ottani élet a földinél valamivel kevésbé lesz anyagi, az átlagos tudatszint pedig kissé tágabb lesz, mivel ott az emberiség átlagos fejlettségű tagjai is rendelkeznek majd azzal a képességgel, amit ma éterikus látásnak nevezünk.

A Merkúrról az életáramlat a szokásos rendben tovább halad az F és a G bolygókra, majd ezt követően kezdetét veszi az ötödik kör, amit a maga idejében követni fog a hatodik és a hetedik kör. Ennek végeztével a Földlanc bolygói felbomlanak, és a fejlődés a következő lánccal – sorrendben az ötödikkel – folytatódik.

LV. fejezet

Élet a Marson és a Merkúron

A jelenlegi körülmények a Marson egyáltalán nem kellemetlenek. Mivel kisebb a Földnél, bolygóként gyorsabban éli az életét. A harmadik kör idején, amikor az emberiség ott tartózkodott, felszínének nagyobb részét borította víz, mint szárazföld. Most, amikor már viszonylag öreg, felszínén már alig találni vizet. Nagy területek vannak, amelyeket most világos narancs színű homokkal borított sivatagok, ami megadja a bolygónak jellegzetes színét. Megfelelő öntözés mellett ezek a sivatagok valószínűleg eléggé termékenyek lennének.

A bolygó jelenlegi csekély népessége a belső kör tagjaiból áll, akik az egyenlítői vidéken élnek, ahol a hőmérséklet a legmagasabb, és akad elegendő víz is. Bár – ahogyan korábban láttuk – a jelenlegi emberiség fejlettebb tagjai közül sok nem volt ott a Marson, amikor az élethullám legutóbb áthaladt rajta, de az emberi faj túlnyomó többsége számos testet öltést élt végig ott, és ennek számos emléke maradt meg a bolygón, amelyeket a jelenlegi lakók alaposan ki is használnak.

A sarki jégsapkák szélének évenkénti olvadásából származó vizet hasznosító csatornarendszert a második rendű holdi emberek építették meg, amikor legutóbb a bolygón éltek. A csillagászok által néha észlelt kettős vonal annak az eredménye, hogy a fő csatornából történő esetleges túlcsondulásuk esetére építettek egy második csatornát, ami felfogja a vizet. Maguk a csatornák nem láthatók a Földről, csak az azokat szegélyező zöldellő öv.

A bolygó lakott részein az éghajlat nagyon kellemes. A nappali hőmérséklet 21°C körüli, bár éjjel általában fagypontra alá csökken. A felhők szinte ismeretlenek, így ritkaság az eső vagy a hó.

A Mars lakói külsőleg meglehetősen hasonlóak hozzánk, bár a legtöbb ember magassága 145 cm körüli, és arányaiban testük szélesebb, mellkasuk pedig jókora térfogatú. Vannak közöttük szőkék és barnák, néhányuk bőre halvány sárgás árnyalatú, ezek haja fekete. A többségnek azonban sárgás haja és kék vagy ibolyaszínű szeme van.

Többnyire élénk színű ruhákban járnak, lábukon néha fém szandált vagy papucsot hordanak, de általában mezítláb járnak. Nagyon szeretik a virágokat, településeik szinte kertvárosok, a házak csak földszintesek. A falak valamilyen színezett üveghez hasonló anyagból készülnek, és olyan a bordázatuk, hogy bentről tökéletes a kilátás, de kívülről nem lehet belátni a házakba.

A házak olyan anyagból épülnek, amit egy formába öntenek, és hagyják megkötni. Az ajtók nyitáskor mindkét irányban belecúsznak a falba, és fémből készülnek, mint minden bútor és berendezés.

Csak egyetlen nyelvet használnak, amelyet a végsőkig leegyszerűsítettek. Valamilyen telefonhoz hasonló dobozba beszélnek, miközben egy szerkezet kis fémlapra rögzíti a szavakat, amiről az írást megértők elolvashatják a szöveget. A kézírásuk rendkívül bonyolult, a gyorsíráshoz hasonló jeleket használnak. A könyveket is ezekkel a gyorsírási jelekkel készítik, fém tekercekre nagyon apró jelekkel, amit – miközben az önműködően, tetszőleges sebességgel tekeredik – nagyítóval kell olvasni.

Az elektromos áram az egyedüli hajtóerő, és sokféle munkát megkönnyítő gépezetet használnak. Az emberek összességében kifejezetten hanyagok, a munka jelentős részét jól betanított háziállatok végzik.

Egyetlen teljhatalmú uralkodó irányítja az egész bolygót, de a királyság nem öröklődő. A többnejűség megszokott, de minden gyereket átadnak az államnak, hogy nevelje és tanítsa őket, így a legtöbb ember nem is tudja, kik a szülei. A gyerekeket beállítottáguknak megfelelően körültekintően csoportosítják és tanítják, a leginkább rátermetteket arra képzik, hogy az irányító osztály tagjaivá váljanak. Ebből az osztályból választja ki a király valamennyi hivatalnokát, és nevezi meg az utódját.

A betegségeket megszüntették, és még öregnek is alig-alig érzik magukat. Amikor az élet vágya kihuny bennük, meghalnak. Néha előfordul, hogy valakit a saját kérésére fájdalommentesen a halálba segítenek.

Egyáltalán semmilyen vallás nem létezik közöttük. Nincsenek templomok, papok, sem egyházi hatalom. Semmit sem tekintenek igaznak, csak ami tudományosan igazolható. Olyasmiben hinni, ami így nem bizonyítható, nemcsak ostobaság, hanem kifejezetten bűncselekmény, mivel veszély jelent a társadalmi békére. A múltban a marsiak hozzánk hasonlóan sokat szenvedtek a vallási üldözésektől, és úgy döntöttek, hogy ilyesmi többé soha nem fordulhat elő. Ennek tudható be, hogy azóta az anyagi tudomány és a józan ész ural mindent.

Ennek ellenére sok évszázad óta létezik a Marson egy titkos testvériség, amelynek tagjai nemcsak hisznek a fizikai feletti világokban, de a gyakorlatban is ismerik azok létezését, mert közvetlenül tanulmányozták a mesmerizmust és a spiritualitást, és többen komoly képességeket fejlesztettek ki. E titkos társaság vezetője az egyik Mesterünk tanítványa. A mostanában egyre szélesebb körben elterjedő társaság létezéséről a hatóságok hivatalosan nem tudnak, bát gyanítják azt, és tartanak is tőle. Ugyanis amikor bármely meggyanúsított embernek bántódása esett, vagy igazságtalanul kivégezték, azt vették észre, hogy akiknek ebben a folyamatban részük volt, rejtélyes módon és idő előtt meghaltak. Ezért meg kellett érteni, hogy biztonságosabb békén hagyni a meggyanúsított embereket mindaddig, amíg nyíltan nem hirdetnek olyan felforgató tanokat, amik veszélyesek lehetnek a materializmus szerinti jó erkölcsre.

A titkos társaság néhány tagja megtanult átjutni a Marsot a Földtől elválasztó úrron, és megpróbálták megnyilvánulni spiritualista szeánszokon, vagy képesek voltak gondolataikat írókat és költőket befolyásolni.

Kiszorítva a barátságtalan és áthatolhatatlan erdőségekbe, még mindig léteznek azoknak a vadembereknek a leszármazottai, akik itt maradtak, amikor az élethullám továbbhaladt a Marsról a Földre. Fejlettségben alacsonyabb szinten állnak, mint a Földön ma élő bármelyik faj, de valamennyire hasonlítanak a mi belső fejlődésünk valamelyikére.

Ami a Merkúrt illeti, nem sok kutatás történt ott eddig, ezért alig tudunk róla valamit. Bár a Nap a Merkúron legalább hétszer akkorának látszik, mint a Földről nézve, a forróság mégsem túl erős, mert van egy gázréteg, ami a hősugarak legnagyobb részétől megvédi a felszínt. Ha egy vihar egy pillanatra felszakítja ezt a gázburkot, az ott áthatoló közvetlen napsugárzás minden útjába kerülő életet elpusztít, és minden éghetőt hamuvá perzsel.

A bolygó lakói nagyon hasonlítanak hozzánk, bár ők is kisebb termetűek. A házak ajtaja jóval magasabban van a felszínnél, mivel azonban a tömegvonzás ezen a bolygón kisebb, mint a Földön érezhetőnek a fele, csak egy enyhe rugaszkodás szükséges, hogy elérjék az ajtókat. Minden ottani ember születésétől kezdve rendelkezik éterikus látással.

LVI. fejezet Utószó

Ez a könyv egy öt részből álló sorozat utolsó része, amelynek első négy kötete *Az éterikus test*, *Az asztrális test*, *A mentális test* és *A kauzális test és az Én*. A sorozat egészét egyfajta enciklopédiának szántuk, amely tartalmazza azt, amit úgy hívhatunk, hogy a modern teozófia szakmai ismeretei. A sorozatban végig ugyanaz volt cél, vagyis hogy a tanulmányozó az ismeretek egy *szerkesztett* rendszerét kapja kézhez, amely ismeretek megtalálhatók a jelenleg legismertebb és legjobb írók munkáiban, elsősorban Annie Besant és C.W. Leadbeater könyveiben. Az igazat megvallva mind az öt kötet főként a Teozófiai Társulat azon tagjainak (és a hozzájuk hasonló nézeteket vallóknak) készült, akik ezekben a témákban a két okkultista író megbízható szaktekintélynek ismerik el. Állításaikat tehát pontos és megbízható forrásból származóként szándékosan szó szerint értelmeztük, és kísérletet sem tettünk mérlegelésükre vagy bizonyításukra.

Amint a sorozat egy másik kötetében már említettük, H.P. Blavatsky írásaira csak esetenként történt hivatkozás. Ez azonban a legkevésbé sem a művei értékének lebecsülése miatt van így, hanem inkább e sorok írója bevallotta hiányos ismereteinek tulajdonítható, mert nem volt sem ideje, sem elegendő tudása H.P.B. hatalmas életművének áttanulmányozására, és a bennük fellelhető óriási ismerethalmaz bekapcsolására a sorozatba. Ezt a munkát más, nagyobb tudással rendelkező embereknek kell majd elvégezniük.

Az öt kötetes sorozat tehát alapvetően szerkesztett információk halmaza, amelyek forrását az olvasó az Irodalomjegyzékben találhatja meg. E sorok írója csak nagyon ritkán engedte meg magának, hogy az adott témával kapcsolatos személyes gondolatait vagy véleményét is leírja, bár erre természetesen gyakran érzett kísértést. Áttekintve az elmúlt több mint öt év munkájának eredményét, a sorozat e záró fejezetében talán megbocsájtható, ha az író néhány saját megjegyzését is az olvasó elé tárja.

Számba véve az ember néven ismert szellemi lény anyagi világban való működésével kapcsolatos ismeretek óriási halmazát, az elmét természetesen lenyűgözi a fejlődés tervének döbbenetes lépéteke. Feltartóztatlan és méltóságteljes az a nagy menetelés, amellyel a természet isteni célkitűzéseit eléri, miközben látszólag semmit sem törődik a munka mennyiségével és az időtávlatokkal, amelyek messze meghaladják az egyelőre még emberi képzelőerőnket. Áhítattal és tisztelettel töltenek el bennünket, olyan nagyszerű fenséggel végzi a Természet a munkáját, olyan káprázatos a cél, amelynek érdekében gyermekeit életre hívja!

Bármilyen vaskosnak tűnik is az összegyűjtött részletes ismeretek tömege, amelyek az ember természetével és azokkal a világokkal foglalkozik, amelyben él, mégis – amint azt minden tanulmányozó nagyon is jól tudja – mindez nem több, mint néhány felszedett homokszem az Igazság végtelen óceánjának partjáról. Annyira apró és töredékes ez a tudás, hogy az ember néha kísértésbe esik, hogy kételkedni kezdjen: vajon megéri egyáltalán időt és energiát pazarolni arra, hogy egy maréknyi töredéket összekaparjunk a lehetséges ismeretek végtelen tömegéből?

De talán jobban tesszük, ha értékmérőnek nem az ismeretek pusztá mennyiségét tekintjük – ami bevallottan elhanyagolható –, hanem inkább annak *minőségét*. Mert ez alkalmas arra, hogy alapvetően megváltoztassa életfelfogásunkat, és betekintést engedjen – ha úgy akarjuk – egy mindannyiunkra váró hihetetlenül káprázatos jövőbe, amelynek ismerete arra biztat, hogy úgy éljünk, mint azok az Istenek, akik lényegében vagyunk.

A múlt tanulmányozásának értékét – legyen az bár távoli, sőt épp azért, mert távoli, és látszódon bár első pillantásra alig valami „gyakorlati” haszna a jelenben – csodálatosan érzékelteti Hilaire Belloc a *The Old Road* [A régi út] című munkájában. Ezt írja: „Ha az ember nagyon távoli múlthoz kapcsolódó dolgok tanulmányozására adja a fejét, és szinte beleéli magát azokba az időkbe, nem pusztán a kíváncsisága kielégítésének vagy haszontalan igazságok felderítésének vágya úzi, hanem

valami olyan cél elérésére való törekvés, amely a történelem ismeretét régmúlt korok óta az emberek belső szükségletévé tette. A múlt megismerésével valahogy többé válunk. Kizárólag jelenben élt életünk nem más, mint egy hártya, amely a múlt megismerésén keresztül egy újabb dimenzióval gazdagodik, mintegy testet ölt ezáltal. A lélek jut táplálékhoz. Tisztelet, tudás, biztonságérzet és a szülőföld szeretete mind megerősödnek a múlt megismerésére törekvőkben. A sejtések és az előérzetek megerősítést nyernek. Nagyszerű érzés látni, amint a jól ismert bűnök elnyerik méltó jutalmukat a lassan forgó kerék fogai között, amelynek mozgásából alig valami érezhető villanásnyi emberéletünk alatt. Úgy is mondhatnánk, hogy a történelmi távlatok ismerete adja meg az ember számára egy teljes, befejezett élet képét. Legyen hát ez a tudás mindannyiunknak vigasz mindazért, ami halandó, vagy befejezetlenül, félbehagyva maradt.”

Ami a jövőt illeti, a Teozófiai Társulat talán azzal tette a legnagyobb szolgálatot a világnak, hogy hozzáférhetővé tette a tudást azokról a fejlettségben előttünk járó emberekről, akiket Mestereknek nevezünk. Természetesen ma már sokan vannak mind a Társulatban, mind azon kívül is, akik saját tapasztalataik alapján is megerősíthetik, amit kiváló okkultisták állítottak e nagyszerű és szeretetre méltó Lényekről és a világért végzett munkájukról. Egyesek már maguk is egyre jobban képesek részt vállalni ebben a munkában azzal, hogy a Mester-munkások „gyakornokaivá” válnak. A Mesterek munkájáról C.W. Leadbeater így ír: „Az emberiség fejlődését szolgáló munka a legkáprázatosabb feladat az egész világon. Számunkra, akik már kifejlesztettük a magasabb síkokon is éber tudat képességét, néha megadatik, hogy egy futó pillantást vethessünk erre a hatalmas Tervre, egy pillanatra fellebben előttünk a fátyol egy parányi sarka. Nem ismerek semmit, ami izgalmasabb lenne, ami a figyelmet jobban lekötné. Lélegzetelállító e Terv nagyszerűsége, felfoghatatlanul hatalmas íve, de még ennél is borzongatóbban csodálatos nyugodt méltósága, és beteljesedésének kétségbevonhatatlan bizonyossága. Nem csak az egyének, hanem a nemzetek is bábok ebben a játékban, de sem a nemzetek, sem az egyének nem kényszerülnek eljátszani bármely szerepet. A *lehetőség* adatik meg számukra, hogy részt vegyenek a játékban. Ha nem akarnak élni vele, mindig vár egy másik mögöttük, aki vagy amely készséggel helyükre lép, és betölti az üresedést.” (*The Inner Life* [A belső élet] I. kötet).

Az olvasónak nem szabad téves következtetésekre jutnia az eddig végzett – szükségképpen hézagossá és korlátozott kiterjedésű – okkult vizsgálódásokból, és azt képzelnie, hogy az említett néhány csoport (pl. a szolgálók) bármilyen értelemben fejlődési rendszerünk legfontosabbika lenne. Ezek a csoportok csak azért kaptak szerepet a történetben, mert az a még viszonylag kis számú ember, aki betekintést nyert a témába, maga is tagja volt ezeknek a csoportoknak. Lehet, sőt szükség-szerű is, hogy sok más csoport ugyanilyen, vagy talán még fontosabb szerepet kap, mint a szolgálók és a többi ismertetett. A szolgálat útja a sok ösvény egyike. Ki merné azt állítani, hogy az egyik vagy másik ösvény jobb vagy kívánatosabb a másikonál? Minden út egyetlen célhoz vezet, és a monádoknak kétségkívül jó okuk van rá, ha a jelenlegi fejlődési periódusukban az egyiket vagy a másikat választják.

Vannak, akiknek azért kell élniük, hogy másokat segítsenek és szolgáljanak, mert ez az alaptermészetük, és ők – vagyis a monádjuk – ezt az utat választotta számukra. Mások egész életükben a tudást szomjazták, és meg akarják ismerni a világ összes csodáját, e fantasztikus univerzum számtalan varázsát és rejtélyét. Nekik pedig ez az alaptermészetük. Akkor vajon a Tudás Istene alábbvaló, mint a Szolgálat Istene? Megint mások nem tekintik életük fő céljának a szolgálatot, és nem is korlátozzák magukat a tudás megszerzésére és használatára sem. Meglehet, ehelyett ők a tökéletességet akarják megtapasztalni életükben, és ezzel a tökéletességgel akarják az Élet Istenét kifejezni. De akadnak közöttünk olyanok is, akik életük mottójául azt az ősi mondást választják, amely szerint önvalónk lényege a mennyei boldogság. Ők azt keresik, hogyan segíthetnék a Boldogság Istenét abban a szent törekvésében, hogy megteremtse, fenntartsa és elmélyítse valamennyi élőlény boldogságát. No és ott van a szeretet ösvénye. Mit is mondhatnánk erről? Ez lenne valamennyi közül a legnagyobb, mindig és minden ember számára? Létrejöhetett volna a Világegyetem elmondhatatlanul bonyolult rendszerével, és elérhetné valaha is maradéktalan kiteljesedését a szeretet és csakis a szeretet által? Nehéz kérdések ezek, és a bölcs ember itt is tartózkodik a dogmatizmustól, különben olyan hibába esik, hogy még nem a teljes igazságot szemléli.

Ha az Élet lehetőségei végtelenek dicsőségben, erőben, szeretetben, cselekvésben és boldogságban, biztosan vannak sokan olyanok, de lenniük is kell, akik az Élet tökéletességét, kiteljesedését, magával az Élettel egyé válást egyik vagy bármely másik úton járva keresik, amely az Élet többi, határtalan és végtelenül változatos kifejeződéseire vezet.

Végezetül egy bocsánatkérő szó: Ebben a számos apró részletet és hatalmas időtávlatokat is magába foglaló, egyedül és segítség nélkül végzett munkában hibák (túlhangsúlyozás vagy kihagyás formájában egyaránt) elkerülhetetlenül előfordulhatnak. Ha a tanulmányozó találkozna ilyennel, e mű összeállítója megkéri, hogy értesítse erről azért, hogy a későbbi javított kiadásokban a hiba kijavítása megtörténhessen.

A. E. POWELL

Felhasznált irodalom⁵⁷

Annie Besant:	Initiation, the Perfecting of Man
Annie Besant:	Pedigree of Man
Annie Besant:	Seven Principles of Man
Annie Besant:	Theosophy
Annie Besant:	Világunk átalakulása
Annie Besant – C.W. Leadbeater:	Beszélgetések az okkultizmus ösvényéről
Annie Besant – C.W. Leadbeater:	Az emberiség múltja, jelene és jövője
A. P. Sinnett:	Pyramids of Stonehenge, 1912.
C.W. Leadbeater:	Astral Plane
C.W. Leadbeater:	A Mesterek és az ösvény
C.W. Leadbeater:	Devachanic Plane
C.W. Leadbeater:	Hidden Side of Things II. kötet
C.W. Leadbeater:	Inner Life I-II. kötet
C.W. Leadbeater:	Textbook of Theosophy
C.W. Leadbeater:	Világunk rejtett oldala I. kötet
W. Scott-Elliot:	Atlantisz és Lemuria legendája (Édesvíz, 2004)

⁵⁷ Ahol a mű címét magyarul írtuk, azt jelenti, hogy vagy könyv formájában olvasható a Magyar Teozófiai Társulat kiadásában, vagy a fordítás letölthető a www.teozofia.hu honlapról (esetleg mindkettő), ahol angol cím szerepel, azt jelenti, hogy a könyvnek nincs magyar fordítása. (A kiadó.)